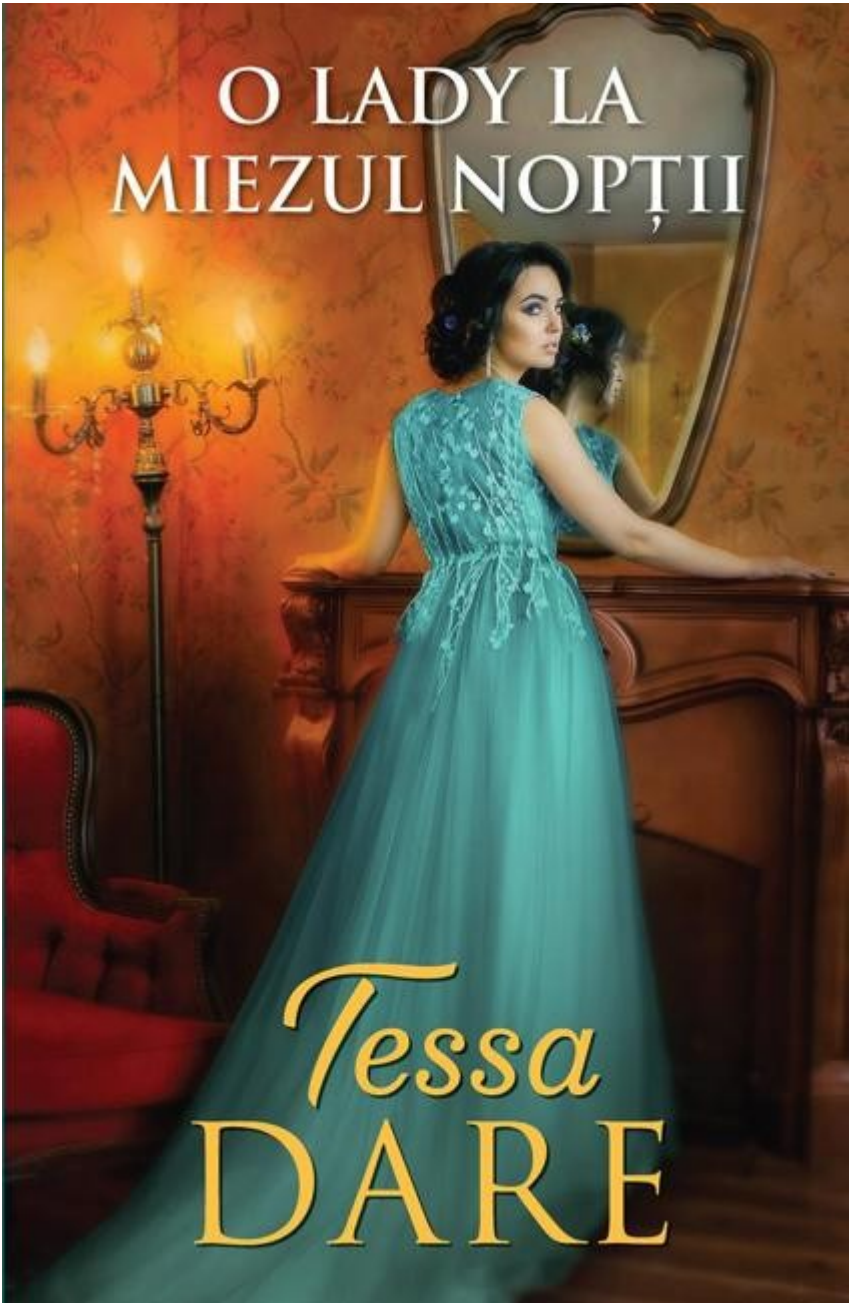
O LADY LA
MIEZUL NOPȚII
Tessa
DARE

Tessa Dare

O lady la miezul nopţii

Traducere din limba engleză de Elena Arhire

EDITURA LITERA
2021

Tessa Dare
A Lady by Midnight
Copyright © 2012
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

O lady la miezul nopţii

Tessa Dare

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
ISBN 978-606-33-8353-3
ISBN EPUB 978-606-33-8433-2

Capitolul 1

Vara anului 1814

Chiar şi din celălalt capăt al încăperii, caporalul Thorne putea face o femeie să tremure.

Un talent supărător, în ceea ce o privea pe Kate Taylor.

Nici măcar nu era nevoie să se străduiască, observă ea, cu tristeţe. Tot ce trebuia să facă era să intre la Bull and Blossom, să se aşeze pe un scaun la bar, să privească, încruntat, spre o halbă de bere, cu spatele lui vânjos întors la încăpere. Şi fără vreun cuvânt... ori măcar o privire... mâinile domnişoarei Elliott începeau să tremure în timp ce atingeau clapele pianului.

— O, nu pot, murmură fata. Nu pot cânta acum. Nu cu el aici.

Încă o lecţie de muzică distrusă.

Kate nu avusese acea problemă până acum un an. Înainte, Spindle Cove era locuit mai ales de femei, iar Bull and Blossom era o ceainărie de modă veche, unde se serveau torturi de îngheţată şi tarte cu gem. Dar de când fusese înfiinţată garnizoana locală, Bull and Blossom devenise atât locul în care doamnele îşi luau ceaiul, cât şi cârciuma pe care o frecventau domnii.

Kate nu se împotrivea împărţitului – dar nu se punea problema de „împărţit” ceva cu caporalul Thorne. Prezenţa lui gravă, contemplativă, ocupa întreaga încăpere.

— Să încercăm din nou! îşi îndemnă ea eleva, străduindu-se să ignore silueta intimidantă pe care o urmărea cu coada ochiului. Aproape că reuşiserăm data trecută.

Domnişoara Elliott se înroşi, strângându-şi pumnii în poală.

— Nu voi reuşi niciodată!

— Ba da! Este doar o chestiune de practică, şi nu vei fi singură. Vom continua să lucrăm la duetul nostru şi vom fi gata pentru un spectacol la salonul din această sâmbătă.

Doar la auzul cuvântului „spectacol”, obrajii fetei luară foc.

Annabel Elliott era o domnişoară blondă, frumoasă şi delicată – însă, biata de ea, se înroşea mult prea uşor. De fiecare dată când era agitată sau nervoasă, obrajii palizi i se înflăcărau ca şi cum ar fi fost pălmuită. Şi era agitată sau nervoasă mult prea des.

Câteva domnişoare tinere veniseră la Spindle Cove pentru a se vindeca de timiditate sau pentru a-şi reveni de pe urma unui scandal ori de pe urma frigurilor. Domnişoara Elliott fusese trimisă în speranţa găsirii unei soluţii diferite: un remediu pentru trac.

Kate o îndruma de îndeajuns de multă vreme pentru a şti că impasul domnişoarei Elliott nu avea nimic de-a face cu lipsa talentului sau a pregătirii. Avea nevoie doar de încredere în sine.

— Poate că o partitură nouă va ajuta, sugeră Kate. Cred că o partitură nou-nouţă ajută chiar mai mult decât o pălărie nouă.

Îi veni o idee.

— Voi merge la Hastings săptămâna aceasta. Să văd ce găsesc!

Adevărul era că plănuia să meargă la Hastings pentru cu totul alt motiv. Trebuia să facă o vizită pe care o tot amâna. Cumpărarea de noi partituri era un pretext foarte bun.

— Nu ştiu de ce sunt atât de prostuţă, se plânse fata, îmbujorată. Am ani de pregătire excelentă. Şi ador să cânt. Chiar îmi place să o fac. Dar când alte persoane ascultă, încremenesc. Sunt timidă fără speranţă.

— Nu eşti deloc fără speranţă. Nici o situaţie nu este vreodată iremediabilă.

— Părinţii mei...

— Nici părinţii tăi nu cred că eşti fără speranţă, altfel nu te-ar fi trimis aici, spuse Kate.

— Vor să am un sezon de succes. Dar nu ştii ce presiune pun asupra mea. Domnişoară Taylor, chiar nu poţi înţelege cum este.

— Nu, recunoscu Kate. Cred că nu pot.

Domnişoara Elliott îşi ridică privirea, cuprinsă de teamă.

— Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău! Nu am vrut să insinuez nimic. Ce necugetat din partea mea!

Kate dădu din mână, trecând peste situaţie.

— Nu fi prostuţă. Ai spus adevărul. Sunt orfană. Ai perfectă dreptate – nu aş putea să ştiu cum este să ai părinţi care să îşi pună speranţe atât de mari în tine.

„Deşi aş da orice să ştiu, măcar pentru o zi”, se gândi ea.

— Dar ştiu cât de important este să fii alături de prieteni. Acesta este Spindle Cove. Cu toţii suntem un pic neobişnuiţi aici. Ţine minte, însă, că noi toţi din acest sat suntem alături de tine, continuă ea.

— Cu toţii?

Privirea circumspectă a domnişoarei Elliott alunecă spre uriaşul singuratic care şedea la bar.

— Este atât de mare, murmură ea. Şi atât de înspăimântător! De fiecare dată când încep să cânt, îl văd cum tresare.

— Nu trebuie să îl iei în seamă. Este militar, şi ştii că toţi cei ca el sunt afectaţi din pricina exploziilor bombelor. Capul sus, zâmbetul pe buze şi continuă să cânţi.

— Voi încerca, dar este... este foarte dificil de ignorat.

Da. Era. Kate ştia prea bine. Deşi caporalul Thorne excela în a o ignora, Kate nu putea nega efectul pe care îl avea asupra ei. O treceau fiorii de fiecare dată când era în preajma lui, iar în rarele ocazii în care se uita la ea, privirea lui o sfredelea. Dar de dragul încrederii pe care trebuia să o capete domnişoara Elliott, Kate îşi lăsă deoparte propriile trăiri.

— Bărbia sus, îi aminti ea, rapid, domnişoarei Elliott, reamintindu-şi asta şi ei însăşi. Continuă să zâmbeşti.

Kate începu să cânte partea finală a duetului. Dar atunci când veni rândul domnişoarei Elliott, tânăra şovăi după primele note.

— Îmi pare rău! Eu..., începu domnişoara Elliott, coborându-şi vocea.

— A tresărit din nou?

— Nu, mai rău, bâigui ea. De data aceasta s-a cutremurat, cuprins de fiori.

Cu un oftat de indignare, Kate întinse gâtul pentru a privi barul.

— Nu. Nu a făcut aşa ceva.

Domnişoara Elliott dădu din cap cu încăpăţânare.

— Ba da. A fost groaznic.

Cu asta, răbdarea lui Kate ajunse la capăt. Să îi ignore elevii, mai treacă-meargă. Însă dezaprobarea întrecea orice limite.

— Voi vorbi cu el, spuse Kate, ridicându-se de pe bancheta din faţa pianului.

— O, nu! Vă rog!

— E în ordine, o asigură ea din nou pe domnişoara Elliott. Nu îmi e teamă de el. Poate că este grosolan, dar nu cred că muşcă.

Traversă camera şi se opri chiar lângă umărul caporalului Thorne. Aproape că îşi găsi curajul de a-l bate pe epoletul uniformei roşii. Aproape. În schimb, îşi drese vocea.

— Domnule caporal Thorne?

El se întoarse către Kate.

În toată viaţa ei nu cunoscuse un bărbat care să arate atât de dur. Faţa îi era ca de piatră – formată din unghiuri neîndurătoare, parcă sculptate, nemiloase, şi din netezimi inflexibile. Terenul ei arid nu oferea nici un adăpost, nici un refugiu. Gura lui era o crestătură necruţătoare. Sprâncenele întunecate se împreunau acum a dezaprobare. Iar ochii... ochii lui erau albaştri precum apele îngheţate ale unui râu în cea mai geroasă şi aspră noapte de iarnă.

„Bărbia sus! Continuă să zâmbeşti!”

— Aşa cum probabil că aţi remarcat, spuse ea cu glas scăzut, mă aflu în timpul unei lecţii de muzică.

Nici un răspuns.

— Ştiţi, domnişoara Elliott este neliniştită atunci când trebuie să cânte pentru străini.

— Vreţi să plec.

— Nu. Pe Kate o luă prin surprindere propriul răspuns. Nu, nu vreau să plecaţi.

Ar fi însemnat să îl lase să scape prea uşor. Mereu pleca. Aceasta era mereu interacţiunea lor obişnuită. Kate îşi adună tot curajul şi încercă să fie prietenoasă. El îşi

găsea mereu un motiv să părăsească încăperea. Acel joc ridicol o obosea.

— Vă rog să nu plecaţi, spuse ea. Domnişoara Elliott are nevoie de exerciţiu. Va cânta un duet împreună cu mine. Vă invit să ne acordaţi atenţia dumneavoastră.

Caporalul Thorne se uită la ea.

Kate era obişnuită să fie privită cu stânjeneală. De fiecare dată când făcea cunoştinţă cu cineva nou, devenea dureros de conştientă de faptul că oamenii îi vedeau numai proeminenta pată sângerie de pe tâmplă. Ani de-a rândul încercase să îşi ascundă semnul din naştere folosindu-se de bonete cu boruri largi sau de şuviţe de păr aranjate cu măiestrie – fără nici un folos. Oamenii se uitau direct prin ele. Kate învăţase să treacă de durerea iniţială. În timp, evoluase de la a fi considerată doar un semn din naştere, a fi femeia care avea un semn din naştere. Iar în cele din urmă lumea o vedea în ea doar pe Kate.

Privirea caporalului Thorne era oarecum diferită. Kate nu ştia prea bine cine era ea în ochii lui. Incertitudinea o aducea pe muchie de cuţit, însă se străduia să îşi menţină echilibrul.

— Rămâneţi, îl provocă ea. Rămâneţi şi ascultaţi în timp ce cântăm pentru dumneavoastră, cum putem noi mai bine. Păstraţi aplauzele pentru final. Bateţi ritmul cu degetele, dacă doriţi. Încurajaţi-o un pic pe domnişoara Elliott. Şi surprindeţi-mă arătându-mi că aveţi un dram de compasiune.

Trecu o eternitate până când el îi dădu un răspuns grav, succint:

— Voi pleca.

Se ridică şi aruncă o monedă pe tejghea, iar apoi ieşi din cârciumă fără ca măcar să privească înapoi.

După ce uşa vopsită în roşu se închise fără zgomot datorită balamalelor ei bine unse, dar trântindu-se

puternic la sfârşit de parcă şi-ar fi râs de ea, Kate clătină din cap. Omul acela era imposibil.

La pian, domnişoara Elliott se mulţumi să cânte un arpegiu uşor.

— Presupun că asta rezolvă o problemă, spuse Kate încercând, ca întotdeauna, să vadă partea bună a lucrurilor. Nici o situaţie nu este vreodată fără speranţă.

Domnul Fosbury, cârciumarul de vârstă mijlocie, veni să ia de pe tejghea halba lui Thorne. Împinse o cană de ceai către Kate. O felie rotundă de lămâie plutea în mijloc, iar mirosul de coniac ajungea până la Kate prin aburii plutitori. Ea se încălzi chiar înainte de a lua o înghiţitură. Familia Fosbury o trata bine.

Dar, chiar şi aşa, asta nu era un substitut pentru o familie adevărată. Iată de ce Kate trebuia să îşi continue căutările. Şi avea să o facă indiferent de câte uşi i se închideau în faţă.

— Sper că nu puneţi la inimă manierele necizelate ale lui Thorne, domnişoară Taylor.

— Cine, eu? se miră ea, forţând un mic zâmbet. O, nu sunt atât de sensibilă! De ce aş pune la inimă cuvintele unui om fără... inimă? Îşi plimbă un deget pe marginea ceştii de cafea, gânditoare. Dar fiţi amabil şi ajutaţi-mă cu o favoare, domnule Fosbury.

— Orice îmi cereţi, domnişoară Taylor.

— Data viitoare când voi fi dispusă să îi întind caporalului Thorne ramura de măslin, în semn de prietenie... Ridică dintr-o sprânceană şi îi aruncă un zâmbet jucăuş cârciumarului. Amintiţi-mi ca, în schimb, să îi dau una în cap cu ea.

Capitolul 1

Vara anului 1814

Chiar şi din celălalt capăt al încăperii, caporalul Thorne putea face o femeie să tremure.

Un talent supărător, în ceea ce o privea pe Kate Taylor.

Nici măcar nu era nevoie să se străduiască, observă ea, cu tristeţe. Tot ce trebuia să facă era să intre la Bull and Blossom, să se aşeze pe un scaun la bar, să privească, încruntat, spre o halbă de bere, cu spatele lui vânjos întors la încăpere. Şi fără vreun cuvânt... ori măcar o privire... mâinile domnişoarei Elliott începeau să tremure în timp ce atingeau clapele pianului.

— O, nu pot, murmură fata. Nu pot cânta acum. Nu cu el aici.

Încă o lecţie de muzică distrusă.

Kate nu avusese acea problemă până acum un an. Înainte, Spindle Cove era locuit mai ales de femei, iar Bull and Blossom era o ceainărie de modă veche, unde se serveau torturi de îngheţată şi tarte cu gem. Dar de când fusese înfiinţată garnizoana locală, Bull and Blossom devenise atât locul în care doamnele îşi luau ceaiul, cât şi cârciuma pe care o frecventau domnii.

Kate nu se împotrivea împărţitului – dar nu se punea problema de „împărţit” ceva cu caporalul Thorne. Prezenţa lui gravă, contemplativă, ocupa întreaga încăpere.

— Să încercăm din nou! îşi îndemnă ea eleva, străduindu-se să ignore silueta intimidantă pe care o

urmărea cu coada ochiului. Aproape că reuşiserăm data trecută.

Domnişoara Elliott se înroşi, strângându-şi pumnii în poală.

— Nu voi reuşi niciodată!

— Ba da! Este doar o chestiune de practică, şi nu vei fi singură. Vom continua să lucrăm la duetul nostru şi vom fi gata pentru un spectacol la salonul din această sâmbătă.

Doar la auzul cuvântului „spectacol”, obrajii fetei luară foc.

Annabel Elliott era o domnişoară blondă, frumoasă şi delicată – însă, biata de ea, se înroşea mult prea uşor. De fiecare dată când era agitată sau nervoasă, obrajii palizi i se înflăcărau ca şi cum ar fi fost pălmuită. Şi era agitată sau nervoasă mult prea des.

Câteva domnişoare tinere veniseră la Spindle Cove pentru a se vindeca de timiditate sau pentru a-şi reveni de pe urma unui scandal ori de pe urma frigurilor. Domnişoara Elliott fusese trimisă în speranţa găsirii unei soluţii diferite: un remediu pentru trac.

Kate o îndruma de îndeajuns de multă vreme pentru a şti că impasul domnişoarei Elliott nu avea nimic de-a face cu lipsa talentului sau a pregătirii. Avea nevoie doar de încredere în sine.

— Poate că o partitură nouă va ajuta, sugeră Kate. Cred că o partitură nou-nouţă ajută chiar mai mult decât o pălărie nouă.

Îi veni o idee.

— Voi merge la Hastings săptămâna aceasta. Să văd ce găsesc!

Adevărul era că plănuia să meargă la Hastings pentru cu totul alt motiv. Trebuia să facă o vizită pe care o tot amâna. Cumpărarea de noi partituri era un pretext foarte bun.

— Nu ştiu de ce sunt atât de prostuţă, se plânse fata, îmbujorată. Am ani de pregătire excelentă. Şi ador să cânt. Chiar îmi place să o fac. Dar când alte persoane ascultă, încremenesc. Sunt timidă fără speranţă.

— Nu eşti deloc fără speranţă. Nici o situaţie nu este vreodată iremediabilă.

— Părinţii mei...

— Nici părinţii tăi nu cred că eşti fără speranţă, altfel nu te-ar fi trimis aici, spuse Kate.

— Vor să am un sezon de succes. Dar nu ştii ce presiune pun asupra mea. Domnişoară Taylor, chiar nu poţi înţelege cum este.

— Nu, recunoscu Kate. Cred că nu pot.

Domnişoara Elliott îşi ridică privirea, cuprinsă de teamă.

— Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău! Nu am vrut să insinuez nimic. Ce necugetat din partea mea!

Kate dădu din mână, trecând peste situaţie.

— Nu fi prostuţă. Ai spus adevărul. Sunt orfană. Ai perfectă dreptate – nu aş putea să ştiu cum este să ai părinţi care să îşi pună speranţe atât de mari în tine.

„Deşi aş da orice să ştiu, măcar pentru o zi”, se gândi ea.

— Dar ştiu cât de important este să fii alături de prieteni. Acesta este Spindle Cove. Cu toţii suntem un pic neobişnuiţi aici. Ţine minte, însă, că noi toţi din acest sat suntem alături de tine, continuă ea.

— Cu toţii?

Privirea circumspectă a domnişoarei Elliott alunecă spre uriaşul singuratic care şedea la bar.

— Este atât de mare, murmură ea. Şi atât de înspăimântător! De fiecare dată când încep să cânt, îl văd cum tresare.

— Nu trebuie să îl iei în seamă. Este militar, şi ştii că toţi cei ca el sunt afectaţi din pricina exploziilor bombelor. Capul sus, zâmbetul pe buze şi continuă să cânţi.

— Voi încerca, dar este... este foarte dificil de ignorat.

Da. Era. Kate ştia prea bine. Deşi caporalul Thorne excela în a o ignora, Kate nu putea nega efectul pe care îl avea asupra ei. O treceau fiorii de fiecare dată când era în preajma lui, iar în rarele ocazii în care se uita la ea, privirea lui o sfredelea. Dar de dragul încrederii pe care trebuia să o capete domnişoara Elliott, Kate îşi lăsă deoparte propriile trăiri.

— Bărbia sus, îi aminti ea, rapid, domnişoarei Elliott, reamintindu-şi asta şi ei însăşi. Continuă să zâmbeşti.

Kate începu să cânte partea finală a duetului. Dar atunci când veni rândul domnişoarei Elliott, tânăra şovăi după primele note.

— Îmi pare rău! Eu..., începu domnişoara Elliott, coborându-şi vocea.

— A tresărit din nou?

— Nu, mai rău, bâigui ea. De data aceasta s-a cutremurat, cuprins de fiori.

Cu un oftat de indignare, Kate întinse gâtul pentru a privi barul.

— Nu. Nu a făcut aşa ceva.

Domnişoara Elliott dădu din cap cu încăpăţânare.

— Ba da. A fost groaznic.

Cu asta, răbdarea lui Kate ajunse la capăt. Să îi ignore elevii, mai treacă-meargă. Însă dezaprobarea întrecea orice limite.

— Voi vorbi cu el, spuse Kate, ridicându-se de pe bancheta din faţa pianului.

— O, nu! Vă rog!

— E în ordine, o asigură ea din nou pe domnişoara Elliott. Nu îmi e teamă de el. Poate că este grosolan, dar nu cred că muşcă.

Traversă camera şi se opri chiar lângă umărul caporalului Thorne. Aproape că îşi găsi curajul de a-l bate pe epoletul uniformei roşii. Aproape. În schimb, îşi drese vocea.

— Domnule caporal Thorne?

El se întoarse către Kate.

În toată viaţa ei nu cunoscuse un bărbat care să arate atât de dur. Faţa îi era ca de piatră – formată din unghiuri neîndurătoare, parcă sculptate, nemiloase, şi din netezimi inflexibile. Terenul ei arid nu oferea nici un adăpost, nici un refugiu. Gura lui era o crestătură necruţătoare. Sprâncenele întunecate se împreunau acum a dezaprobare. Iar ochii... ochii lui erau albaştri precum apele îngheţate ale unui râu în cea mai geroasă şi aspră noapte de iarnă.

„Bărbia sus! Continuă să zâmbeşti!”

— Aşa cum probabil că aţi remarcat, spuse ea cu glas scăzut, mă aflu în timpul unei lecţii de muzică.

Nici un răspuns.

— Ştiţi, domnişoara Elliott este neliniştită atunci când trebuie să cânte pentru străini.

— Vreţi să plec.

— Nu. Pe Kate o luă prin surprindere propriul răspuns. Nu, nu vreau să plecaţi.

Ar fi însemnat să îl lase să scape prea uşor. Mereu pleca. Aceasta era mereu interacţiunea lor obişnuită. Kate îşi adună tot curajul şi încercă să fie prietenoasă. El îşi găsea mereu un motiv să părăsească încăperea. Acel joc ridicol o obosea.

— Vă rog să nu plecaţi, spuse ea. Domnişoara Elliott are nevoie de exerciţiu. Va cânta un duet împreună cu mine. Vă invit să ne acordaţi atenţia dumneavoastră.

Caporalul Thorne se uită la ea.

Kate era obişnuită să fie privită cu stânjeneală. De fiecare dată când făcea cunoştinţă cu cineva nou, devenea dureros de conştientă de faptul că oamenii îi vedeau numai proeminenta pată sângerie de pe tâmplă. Ani de-a rândul încercase să îşi ascundă semnul din naştere folosindu-se de bonete cu boruri largi sau de şuviţe de păr aranjate cu măiestrie – fără nici un folos. Oamenii se uitau direct prin ele. Kate învăţase să treacă de durerea iniţială. În timp, evoluase de la a fi considerată doar un semn din naştere, a fi femeia care avea un semn din naştere. Iar în cele din urmă lumea o vedea în ea doar pe Kate.

Privirea caporalului Thorne era oarecum diferită. Kate nu ştia prea bine cine era ea în ochii lui. Incertitudinea o aducea pe muchie de cuţit, însă se străduia să îşi menţină echilibrul.

— Rămâneţi, îl provocă ea. Rămâneţi şi ascultaţi în timp ce cântăm pentru dumneavoastră, cum putem noi mai bine. Păstraţi aplauzele pentru final. Bateţi ritmul cu degetele, dacă doriţi. Încurajaţi-o un pic pe domnişoara Elliott. Şi surprindeţi-mă arătându-mi că aveţi un dram de compasiune.

Trecu o eternitate până când el îi dădu un răspuns grav, succint:

— Voi pleca.

Se ridică şi aruncă o monedă pe tejghea, iar apoi ieşi din cârciumă fără ca măcar să privească înapoi.

După ce uşa vopsită în roşu se închise fără zgomot datorită balamalelor ei bine unse, dar trântindu-se puternic la sfârşit de parcă şi-ar fi râs de ea, Kate clătină din cap. Omul acela era imposibil.

La pian, domnişoara Elliott se mulţumi să cânte un arpegiu uşor.

— Presupun că asta rezolvă o problemă, spuse Kate încercând, ca întotdeauna, să vadă partea bună a lucrurilor. Nici o situaţie nu este vreodată fără speranţă.

Domnul Fosbury, cârciumarul de vârstă mijlocie, veni să ia de pe tejghea halba lui Thorne. Împinse o cană de ceai către Kate. O felie rotundă de lămâie plutea în mijloc, iar mirosul de coniac ajungea până la Kate prin aburii plutitori. Ea se încălzi chiar înainte de a lua o înghiţitură. Familia Fosbury o trata bine.

Dar, chiar şi aşa, asta nu era un substitut pentru o familie adevărată. Iată de ce Kate trebuia să îşi continue căutările. Şi avea să o facă indiferent de câte uşi i se închideau în faţă.

— Sper că nu puneţi la inimă manierele necizelate ale lui Thorne, domnişoară Taylor.

— Cine, eu? se miră ea, forţând un mic zâmbet. O, nu sunt atât de sensibilă! De ce aş pune la inimă cuvintele unui om fără... inimă? Îşi plimbă un deget pe marginea ceştii de cafea, gânditoare. Dar fiţi amabil şi ajutaţi-mă cu o favoare, domnule Fosbury.

— Orice îmi cereţi, domnişoară Taylor.

— Data viitoare când voi fi dispusă să îi întind caporalului Thorne ramura de măslin, în semn de prietenie... Ridică dintr-o sprânceană şi îi aruncă un zâmbet jucăuş cârciumarului. Amintiţi-mi ca, în schimb, să îi dau una în cap cu ea.

Capitolul 2

— Mai doreşti ceai, domnişoară Taylor?

— Nu, mulţumesc.

Kate sorbi din infuzia slabă, ascunzându-şi grimasa.

Frunzele erau folosite cel puţin pentru a treia oară. Păreau stoarse de ultimele urme de substanţă.

„Ce potrivire”, gândi Kate. „Amintirile vagi sunt tema zilei.”

Domnişoara Paringham puse deoparte ceainicul.

— Unde ai spus că locuieşti? întrebă ea.

Kate îi zâmbi femeii cărunte care stătea pe scaunul din faţa ei şi îi răspunse:

— La Spindle Cove, domnişoară Paringham. Este un sătuc de vacanţă foarte popular printre tinerele de viţă nobilă. Îmi câştig existenţa predând lecţii de muzică.

— Mă bucur să aud că educaţia pe care ai primit-o ţi-a oferit şansa de a-ţi câştiga traiul în mod onest. Este mai mult decât şi-ar fi putut dori o nefericită ca dumneata.

— O, într-adevăr. Sunt foarte norocoasă, răspunse Kate.

Punându-şi ceaiul deoparte, Kate aruncă o privire piezişă la ceasul de pe şemineu. Timpul se scurgea foarte repede. Nu îi plăcea să irosească minute preţioase cu politeţuri, când avea întrebări care îi stăteau pe vârful limbii. Dar repezeala nu i-ar fi adus nici un răspuns.

Avea în poală un pachet şi îşi îndoi degetele în jurul şnurului, spunându-i domnişoarei Paringham:

— Am fost atât de surprinsă să aud că v-aţi stabilit aici! Închipuiţi-vă, directoarea şcolii la care am învăţat să locuiască la doar câteva ore distanţă! Nu am rezistat şi v-

am făcut o vizită pentru a vă aminti de mine. Am atâtea amintiri frumoase despre anii petrecuţi la Margate!

Domnişoara Paringham ridică dintr-o sprânceană şi întrebă:

— Într-adevăr?

— O, da! răspunse Kate. Căută în minte câteva exemple şi continuă: Îmi amintesc mai ales de supa hrănitoare. Şi de rugăciunile noastre zilnice. Este atât de greu zilele acestea să găseşti două ore pentru a citi predici!

În ceea ce îi privea pe copiii orfani, Kate ştia că fusese mai fericită decât majoritatea. Poate că atmosfera la Şcoala de Fete Margate era austeră, dar nu fusese bătută sau lăsată să poarte haine ponosite. Legase prietenii şi primise o educaţie folositoare. Dar, cel mai important, fusese instruită în domeniul muzicii şi încurajată să o practice.

Într-adevăr, nu se putea plânge. Margate avusese grijă de toate nevoile ei, mai puţin de una.

Dragostea.

În toţi anii petrecuţi acolo, Kate nu cunoscuse dragostea adevărată, ci doar o variantă diluată a acesteia. O altă fată s-ar fi înăcrit. Dar Kate nu era făcută pentru suferinţă. Chiar dacă mintea ei nu îşi putea aminti, inima îşi aducea aminte de o perioadă de dinainte de Margate. O amintire îndepărtată a fericirii îi răsuna în fiecare bătaie a inimii.

Fusese iubită cândva. O ştia. Nu putea numi sau personaliza acea emoţie, dar asta nu însemna că nu era reală. Odată ea aparţinuse cuiva, undeva. Femeia în faţa căreia se afla acum putea fi ultima ei speranţă de a găsi acea legătură.

— Vă amintiţi de ziua în care am venit la Margate, domnişoară Paringham? Trebuie să fi fost atât de mică! zise Kate.

Bătrâna îşi ţuguie buzele şi răspunse:

— Aveai cinci ani, cel mult. Nu puteam şti cu siguranţă.

— Nu. Bineînţeles că nu puteaţi şti, completă Kate.

Nimeni nu ştia cu certitudine ziua de naştere a lui Kate, cu atât mai puţin ea însăşi. În calitate de directoare, domnişoara Paringham decisese ca toate copilele luate în plasament, care învăţau la şcoală, să împartă ziua lor de naştere cu cea a Domnului, 25 decembrie. Chipurile, în acea zi s-ar fi resemnat cu gândul la familia lor cerească, în timp ce toate celelalte fete se duceau la rudele lor adevărate.

Cu toate astea, Kate bănuise mereu că în spatele acelei decizii se afla un motiv mult mai practic. Dacă zilele lor de naştere coincideau cu sărbătoarea Crăciunului, nu era niciodată nevoie să le sărbătorească. Nu se ofereau cadouri în plus. Orfelinele se mulţumeau cu acelaşi cadou în fiecare an: o portocală, o panglică şi o bucată de muselină înflorată, frumos împăturită. Domnişoara Paringham nu credea în dulciuri.

Se părea că nici acum nu credea. Kate muşcă un colţişor din biscuitul uscat, fără gust, pe care aceasta i-l oferise, iar apoi îl puse înapoi pe farfurioară.

Pe şemineu, ticăitul ceasului părea să se accelereze. Doar douăzeci de minute până când pleca ultimul poştalion către Spindle Cove. Dacă îl pierdea, Kate trebuia să rămână la Hastings peste noapte.

Îşi stăpâni emoţiile. Gata cu ezitările!

— Cine erau? întrebă ea. Ştiţi?

— Ce anume vrei să spui? se miră domnişoara Paringham.

— Părinţii mei, zise Kate.

Domnişoara Paringham suspină şi îi răspunse:

— Ai fost o orfelină a şcolii. Nu ai părinţi.

— Înţeleg asta, spuse Kate zâmbind şi încercând, astfel, să destindă atmosfera. Dar nu am ieşit dintr-un ou, nu-i aşa? Nu am apărut de sub o frunză de varză. Am avut o mamă şi un tată, la un moment dat. Poate că i-am avut doar vreme de cinci ani. Am încercat atât de mult să îmi aduc aminte! Dar toate amintirile mele sunt foarte vagi şi amestecate. Îmi amintesc că mă simţeam în siguranţă. Mi-a rămas în minte o imagine de albastru. O cameră cu pereţi albaştri, poate, însă nu pot fi sigură de asta.

Se ciupi uşor de nas şi se încruntă la franjurile încâlcite ale covorului.

— Poate că doar îmi doresc cu disperare să îmi amintesc, iar asta mă face să îmi imaginez lucruri.

— Domnişoară Taylor...

— Îmi amintesc mai ales sunete. Kate închise ochii, concentrându-se. Sunete fără nici o imagine. Cineva spunându-mi: „Fii curajoasă, draga mea Katie!” Oare era mama mea? Sau tatăl meu? Cuvintele îmi sunt întipărite în memorie, dar nu le pot asocia cu o faţă, indiferent de cât de mult aş încerca. Şi apoi, mai este muzica. Muzică nesfârşită de pian, şi acelaşi cântecel...

— Domnişoară Taylor...!

În timp ce repeta numele lui Kate, vocea bătrânei directoare răbufni. Nu precum un porţelan fragil care s-ar fi spart, ci precum un bici.

Din obişnuinţă, Kate tresări şi se îndreptă de spate.

Bătrâna îi aruncă o privire străpungătoare.

— Domnişoară Taylor, te sfătuiesc să abandonezi imediat această anchetă, continuă domnişoara Paringham.

— Cum aş putea face asta? întrebă Kate. Trebuie să înţelegeţi! Am trăit cu aceste întrebări toată viaţa mea, domnişoară Paringham. Am încercat să fac ce m-aţi învăţat dintotdeauna şi să fiu recunoscătoare pentru orice şansă mi-a oferit viaţa. Am prieteni. Am o viaţă. Am

muzica. Dar încă nu am adevărul. Vreau să ştiu de unde vin, chiar dacă răspunsul ar fi unul cu care să mă împac greu. Ştiu că părinţii mei au murit, dar poate că există vreo şansă să iau legătura cu rudele mele. Trebuie să mai fie cineva, undeva. Cel mai mic detaliu se poate dovedi util. Un nume, un oraş, un...

Bătrâna izbi cu bastonul în podea şi zise:

— Domnişoară Taylor, chiar dacă aş avea vreo informaţie pe care să ţi-o împărtăşesc, nu ţi-aş spune-o niciodată. Aş lua-o cu mine în mormânt.

Kate se lăsă pe spate în scaun.

— Dar... de ce? întrebă ea.

Domnişoara Paringham nu răspunse, strângându-şi buzele în semn de dezaprobare.

— Niciodată nu m-aţi plăcut, suspină Kate. Am ştiut-o. Întotdeauna mi-aţi arătat, prin lucruri mici, că orice semn de afecţiune venit din partea dumneavoastră era plin de resentimente.

— Prea bine. Ai dreptate. Nu te-am plăcut niciodată, recunoscu domnişoara Paringham.

Se priveau una pe cealaltă. Adevărul ieşise la iveală.

Kate se străduia să nu arate nici un semn de dezamăgire sau de durere. Însă bucata de partitură împachetată alunecă pe podea, stârnind un zâmbet dispreţuitor pe buzele domnişoarei Paringham.

— Pot întreba de ce am fost atât de desconsiderată? continuă Kate. Am fost recunoscătoare pentru orice nimic care mi-a fost oferit. Nu am cauzat probleme. Nu m-am plâns. Mi-am văzut de lecţii şi am luat note mari.

— Exact, îi răspunse domnişoara Paringham. Nu ai arătat nici un semn de modestie. Te-ai purtat ca şi cum aveai dreptul la fericire ca oricare altă fată de la Margate. Cântând întotdeauna. Zâmbind întotdeauna.

Ideea era atât de absurdă, încât Kate nu se putu stăpâni şi spuse, râzând:

— Nu mă plăceaţi pentru că zâmbeam prea mult? Ar fi trebuit să fiu melancolică şi mâhnită? continuă ea.

— Ruşinată! se răsti domnişoara Paringham. Un copil al păcatului trebuie să trăiască ruşinat!

Kate înlemni de uimire.

„Un copil al păcatului?”

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea. Mereu am crezut că eram orfană. Niciodată nu aţi spus...

— Răutate ce eşti, ruşinea dumitale vine de la sine! Domnul însuşi te-a marcat! spuse domnişoara Paringham îndreptându-şi degetul osos spre Kate.

Aceasta nici nu avu putere să răspundă, mulţumindu-se să îşi ducă mâna la tâmplă. Cu mintea în altă parte, îşi atinse semnul, în acelaşi fel în care o făcea pe vremea când era mică – ca şi cum ar fi putut să îl şteargă de pe piele. Întreaga ei viaţă crezuse că era un copil dorit, ai cărui părinţi muriseră de timpuriu. Cât de groaznic era să ştie că se descotorosiseră de ea, că nu o doriseră!

Degetele ei poposiră pe semnul din naştere. Poate că din acea cauză fusese renegată.

— Prostuţo! Râsul bătrânei era o hârâială batjocoritoare. Visai la un basm, nu-i aşa? Credeai că într-o bună zi un mesager avea să bată la uşa dumitale ca să îţi spună că erai o prinţesă pe care o pierduseră părinţii?

Kate îşi porunci, în gând, să rămână calmă. În mod clar, domnişoara Paringham era o fătarnică bătrână şi singură, care acum trăia pentru a-i face pe ceilalţi nefericiţi. Nu voia să îi dea acelei zgripţuroaice afurisite satisfacţia de a o vedea tulburată.

Dar nu voia să mai stea nici un moment în plus.

Se aplecă şi îşi luă partitura de pe podea.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, domnişoară Paringham. Voi pleca. Nu trebuie să mai spuneţi nimic.

— O, dar voi spune mai multe! Ignorantă cum eşti, ai ajuns la vârsta de douăzeci şi trei de ani fără să înţelegi nimic din viaţă. Văd că trebuie să iau asupra mea sarcina de a te învăţa o lecţie.

— Vă rog, nu vă deranjaţi! Ridicându-se de pe scaun, Kate făcu o reverenţă. Îşi ridică bărbia şi îi aruncă bătrânei un zâmbet sfidător. Vă mulţumesc pentru ceai. Chiar trebuie să plec, dacă vreau să prind poştalionul. Nu este nevoie să mă conduceţi.

— Neruşinato!

Bătrâna se dezlănţui, lovind-o pe Kate cu bastonul în spatele genunchilor.

Kate se împiedică şi reuşi să se redreseze abia atunci când ajunse în pragul salonului.

— M-aţi lovit! Nu pot să cred că aţi făcut aşa ceva!

— Trebuia să o fac acum mulţi ani. Aş fi putut să şterg zâmbetul acela de pe faţa dumitale.

Kate îşi sprijini umărul de tocul uşii. Umilinţa era mult mai mare decât durerea fizică. O parte din ea dorea să se ghemuiască pe podea, dar ştia că trebuia să părăsească acel loc. Mai mult decât atât, trebuia să fugă de acele cuvinte. De acele idei îngrozitoare, de neconceput, care o puteau marca atât pe dinlăuntru, cât şi pe dinafară.

— O zi bună, domnişoară Paringham!

Îşi lăsă greutatea pe genunchiul care o durea şi îşi trase un pic sufletul. Ieşirea era la doar câţiva paşi distanţă.

— Nimeni nu te-a dorit! Vocea bătrânei era plină de venin. Nimeni nu te-a dorit atunci. Cine crezi că te va dori acum?

„Cineva” îi spunea inima lui Kate. „Cineva, undeva.”

— Nimeni!

Cu faţa schimonosită de răutate, bătrâna îşi roti din nou bastonul.

Kate îl auzi izbindu-se puternic de tocul uşii, dar ea deja se lupta să descuie uşa de la intrare. Îşi ridică fustele şi ţâşni pe drumul pavat. Ghetele ei cu toc mic aveau talpa subţire, aşa că se împiedica şi aluneca în timp ce fugea. Străzile oraşului Hastings erau înguste şi şerpuite, mărginite de magazine şi de hanuri aglomerate. Era imposibil ca bătrâna scorpie să o urmărească.

Cu toate astea, alerga.

Alerga fără să îi pese în ce direcţie se ducea, atât timp cât se îndepărta. Poate că dacă nu se lăsa şi continua să alerge îndeajuns de mult, adevărul nu avea să o ajungă din urmă.

Îndreptându-se înspre grajduri, auzi dăngănitul asurzitor al clopotului unei biserici, care o lovi direct în stomac.

Unu, doi, trei, patru...

„O, nu! Opreşte-te! Te rog, nu bate din nou!”

Cinci.

Inima îi tresări. Ceasul domnişoarei Paringham trebuia să fi fost în urmă. Întârziase. Trăsura plecase fără ea. Nu mai era nici una până dimineaţa.

Zilele de vară erau cele mai lungi, însă noaptea tot avea să vină. Kate îşi cheltuise aproape toţi banii la magazinul de muzică, rămânându-i numai cât îi trebuia ca să se întoarcă la Spindle Cove – nici un ban pentru han sau pentru mâncare.

Kate încremeni locului pe străduţa aglomerată. Oamenii se înghionteau şi alergau împrejurul ei. Dar ea nu îi aparţinea nici unuia dintre ei şi nici unul nu ar fi ajutat-o. Rece şi întunecată, disperarea îşi făcu loc în sufletul ei.

I se adevereau cele mai mari temeri. Era singură. Nu doar în acea noapte, ci pentru totdeauna. Propria familie o

abandonase cu mulţi ani în urmă, iar acum nimeni nu o voia. Avea să moară singură, locuind în cine ştie ce casă înghesuită, de pensionar, precum cea a domnişoarei Paringham, bând ceai din frunze opărite a treia oară şi rumegându-şi propria amărăciune.

„Fii curajoasă, draga mea Katie!”

Toată viaţa se agăţase de amintirea acelor cuvinte. Crezuse cu tărie că ele însemnau că undeva, cuiva îi păsa. Nu voia să lase acea voce să se stingă. Acea teamă nu o caracteriza şi nu îi făcea nici un bine.

Închise ochii, trase aer adânc în piept şi făcut un inventar în gând. Era isteaţă. Era talentată. Era tânără, sănătoasă. Nimeni nu îi putea lua acele lucruri. Nici măcar fata aceea bătrână şi zbârcită, cu bastonul şi cu ceaiul ei.

Trebuia să existe o soluţie. Avea ceva ce ar fi putut vinde? Rochia de muselină roz, împodobită cu panglici şi dantelă, era chiar frumoasă – fiind moştenită de la una dintre elevele ei –, dar nu putea vinde hainele de pe ea. Îşi lăsase la domnişoara Paringham cea mai frumoasă pălărie de vară, dar mai degrabă ar fi dormit pe străzi decât să o recupereze.

Dacă nu s-ar fi tuns atât de scurt anul trecut, ar fi putut să îşi vândă părul. Însă buclele abia ajungeau sub umeri, şi aveau o nuanţă obişnuită de castaniu. Nici un peruchier nu le-ar fi vrut.

Cea mai bună şansă a ei era magazinul de muzică. Poate că dacă ar fi explicat situaţia delicată în care se găsea şi l-ar fi rugat foarte frumos, proprietarul ar fi acceptat returnarea partiturilor şi i-ar fi înapoiat banii. Astfel, şi-ar fi permis o cameră la un han decent. Nu era indicat să stea singură, şi nici măcar nu avea pistolul la ea. Dar ar fi putut să proptească un scaun de mânerul uşii şi să stea trează toată noaptea, strângând în mână vătraiul şi fiind pregătită să strige după ajutor.

Gata. Avea un plan.

Kate tocmai începuse să traverseze strada, când ciocnirea cu un umăr o dezechilibră.

— Hei! strigă posesorul lui. Vedeţi pe unde mergeţi, domnişoară!

Kate se răsuci, cerându-şi scuze. Legătura pachetului ei plesni. Pagini albe fluturară, zburând precum un stol de porumbei speriaţi, în după-amiaza răcoroasă de vară.

— O, nu! Partiturile!

Kate îşi întinse larg ambele braţe. Câteva pagini dispărură pe stradă, iar alte câteva căzură pe pavaj, fiind călcate imediat în picioare de trecători. Dar cea mai mare parte a pachetului căzu în mijlocul străzii, încă împachetată în hârtia maronie.

Ea le înşfăcă, disperată să salveze ceea ce mai putea.

— Grăbeşte-te! strigă un bărbat.

Roţile trăsurilor scârţâiau. Undeva, mult prea aproape, un cal tropăi din copite şi nechezã. Din locul în care se ghemuise în stradă, Kate se uită în sus şi văzu o pereche de copite potcovite, mari cât nişte farfurii şi care se mişcau precum două morişti, gata să o strivească.

O femeie ţipă.

Kate se aruncă într-o parte. Copitele calului călcară chiar la stânga ei. Cu un şuierat puternic din pricina opririi bruşte, roata trăsurii scrâşni şi se opri – la o distanţă milimetrică de piciorul lui Kate, pe care altfel l-ar fi zdrobit.

Pachetul de partituri ateriză la câţiva metri mai încolo. Planul ei era acum întins pe stradă, pătat de noroi, cu urme de roţi.

— Naiba să te ia! o înjură vizitiul, învârtindu-şi biciul. Vrăjitoare ce eşti! Aproape că mi-ai făcut praf căruţa!

— Îmi... îmi pare rău, domnule. A fost un accident!

Vizitiul îşi pocni biciul de pavaj.

— Atunci, la o parte din cale mea, făptură ciudată...!

În timp ce el ridică biciul pentru o nouă lovitură, Kate se feri şi se ghemui.

Nu veni nici o lovitură.

Un bărbat apăru între ea şi căruţă.

— Ameninţă încă o dată, îl auzi ea prevenindu-l pe vizitiu cu un mormăit gros, inuman, şi îţi voi smulge carnea de pe oasele alea nenorocite!

Ce cuvinte înfricoşătoare! Dar eficiente. Căruţa se îndepărtă de îndată.

În timp ce două braţe puternice o ridicau în picioare, privirea lui Kate urcă spre un adevărat munte de om. Văzu cizme negre, lustruite. Pantaloni lucioşi, întinşi peste coapse solide. O anumită haină de ofiţer, roşie, din stofă de lână.

Inima îi tresări. Cunoştea haina! Chiar ea cususe, probabil, nasturii de alamă la manşete. Aceea era uniforma garnizoanei din Spindle Cove. Kate se afla în braţe cunoscute. Era salvată. Îşi înălţă capul, sigură că avea să întâlnească o faţă prietenoasă. Doar dacă...

— Domnişoară Taylor?

Doar dacă.

Doar dacă nu cumva era el.

— Domnule caporal Thorne, şopti ea.

Într-o altă zi, Kate ar fi râs de ironia situaţiei. Dintre toţi oamenii care puteau să îi sară în ajutor, trebuise să fie acesta.

— Domnişoară Taylor, ce naiba faceţi aici?

Auzind acele cuvinte spuse pe un ton grav, toţi muşchii lui Kate se încordară.

— Am... am venit în oraş ca să cumpăr partituri noi pentru domnişoara Elliott şi pentru... Nu putu să o amintească pe domnişoara Paringham. Dar mi-a căzut pachetul, iar acum am pierdut trăsura către casă. Prostuţa de mine!

„Prostuţă, nesăbuită, însemnată din naştere, nedorită.”

— Mă tem că sunt cu adevărat blocată în clipa de faţă. Dacă aş fi luat mai mulţi bani la mine, mi-aş fi permis o cameră pentru o noapte, iar apoi să mă întorc mâine la Spindle Cove.

— Nu aveţi bani?

Ea îşi întoarse capul, nefiind în stare să suporte dezaprobarea din privirea lui.

— La ce v-aţi gândit, să călătoriţi singură atâta drum?

— Nu am avut de ales, spuse ea cu voce întretăiată. Sunt complet singură.

El o strânse cu putere de braţe.

— Sunt aici. Acum nu mai sunteţi singură.

Acele cuvinte cu greu ar fi putut să fie descrise drept poetice. O simplă afirmaţie. Abia de erau sinonime cu bunătatea. Dacă adevăratul sprijin era o bucată de pâine, ceea ce îi oferea el erau câteva firimituri învechite.

Nu conta. Nu conta. Kate era o fată flămândă, astfel încât nu avea demnitatea să refuze.

— Îmi pare rău, reuşi ea să spună, suspinând. Nu vă va plăcea asta.

Iar apoi căzu în îmbrăţişarea lui gigantică, rigidă, îndărătnică – şi se puse pe plâns.

„La naiba!”

Izbucnise în lacrimi chiar acolo, în stradă, pentru numele Domnului! Faţa ei frumoasă era schimonosită. Se aplecă până când fruntea ei întâlni pieptul lui, iar apoi oftă adânc, puternic.

Apoi oftă din nou. Şi din nou.

Armăsarul lui Thorne se foia de colo până colo, iar stăpânul lui îi împărtăşea stânjeneala. Dacă ar fi avut de ales între a o privi pe domnişoara Kate Taylor plângând şi a-şi oferi propriul ficat drept hrană corbilor, şi-ar fi scos

cuţitul şi l-ar fi ascuţit înainte ca prima lacrimă să se rostogolească pe obrajii ei.

Plescăi uşurel din limbă, ceea ce calmă un pic armăsarul. Dar acel sunet nu avu nici un efect asupra fetei. Umerii ei plăpânzi se zgâlţâiau în ritmul în care plângea, lipită de haina lui. Mâinile lui rămăseseră fixate pe braţele ei.

Cu un gest disperat, el îşi mişcă palmele în sus şi în jos, dar asta nu îi fu de nici un ajutor.

„Ce s-a întâmplat?” voia să întrebe. „Cine v-a supărat? Pe cine să desfigurez sau să omor pentru că v-a adus în halul ăsta?”

— Îmi pare rău, spuse ea, retrăgându-se după câteva minute.

— De ce?

— Pentru că am plâns la dumneavoastră în braţe. V-am obligat să mă ţineţi îmbrăţişată. Ştiu că trebuie să vă fi displăcut. Scoase o batistă din mânecă şi îşi tamponă ochii. Nasul şi ochii îi erau roşii. Adică, nu că nu v-ar plăcea să ţineţi femeile în braţe. Toată lumea din Spindle Cove ştie că vă plac femeile. Am auzit despre dumneavoastră mai multe decât mi-aş fi dorit să aud...

Păli şi se opri din vorbit.

Foarte bine!

El luă căpăstrul calului cu o mână şi şi-o puse pe cealaltă pe spatele domnişoarei Taylor, pe care o luă din mijlocul străzii. Odată ajunşi pe margine, petrecu frâiele calului pe după un stâlp şi se gândi cum anume să o ajute să se simtă confortabil. Nu exista nici un loc în care să se aşeze. Nici o bancă, nici măcar vreo ladă.

Acest lucru îl deranja peste măsură.

Privirea i se îndreptă spre o tavernă de pe partea cealaltă a drumului – genul de local în care niciodată nu ar fi lăsat-o pe ea să intre –, dar luă în serios posibilitatea de

a traversa, de a răsturna primul beţiv de pe scaun şi de a-i duce scaunul ei, afară. O femeie nu ar fi trebuit să plângă stând în picioare. Nu părea corect.

— Vă rog, puteţi să îmi împrumutaţi câţiva şilingi? întrebă ea. Găsesc un han pentru noaptea aceasta şi nu vă mai deranjez.

— Domnişoară Taylor, nu vă pot împrumuta bani ca să petreceţi singură o noapte într-o pensiune. Nu aţi fi în siguranţă.

— Nu am de ales. Nu mai există nici o altă diligenţă către Spindle Cove decât mâine-dimineaţă.

Thorne se uită la armăsarul său.

— Dacă ştiţi să călăriţi, pot să vă închiriez un cal.

Ea clătină din cap.

— Nu am luat niciodată lecţii.

„Ghinion!” se gândi el.

Cum să rezolve situaţia? Avea bani ca să închirieze un alt cal, dar nicidecum suficienţi ca să poată închiria o trăsură privată. Putea să o cazeze la o pensiune – dar, la naiba, n-ar fi lăsat-o pentru nimic în lume să stea singură acolo.

Un gând periculos îi dădu târcoale, iar apoi îi pătrunse adânc în minte.

Putea sta cu ea.

Nu într-o manieră nerespectuoasă, îşi spuse el. Doar ca protector. La naiba, pentru început putea găsi un loc în care ea măcar să aibă unde să stea jos. Se putea îngriji să aibă mâncare, apă şi pături calde. Putea să o păzească atât timp cât dormea şi să aibă grijă ca nimic să nu o deranjeze. Putea fi acolo atunci când ea s-ar fi trezit.

După toate acele luni frustrante, de dor, poate că asta era suficient.

„Suficient? Desigur.”

— O, Doamne!

Dintr-odată, Kate făcu un pas înapoi.

— Ce s-a întâmplat?

Ea îşi plecă privirea şi înghiţi cu zgomot.

— O parte din dumneavoastră se mişcă.

— Nu, nu se mişcă.

Thorne făcu o inspecţie rapidă a echipamentului său. Totul era în regulă. Cu o altă ocazie – una care ar fi implicat mai puţine lacrimi –, un asemenea grad de apropiere cu siguranţă că i-ar fi trezit dorinţa. Dar îmbrăţişarea din acea zi îl afectase mai degrabă sus, în piept, făcând să i se strângă stomacul şi să simtă înţepături în ceea ce mai rămăsese din cenuşa neagră, fumegândă, a inimii lui.

— Geanta dumneavoastră!

Kate făcu semn către săculeţul de piele atârnat peste pieptul lui, într-o parte.

— Se... răsuceşte.

— O, asta!

În toată agitaţia, aproape că uitase de creatură.

Îşi vârî o mână sub clapeta de piele a genţii, apucă şi scoase sursa răsucelilor, iar apoi o ţinu la vedere.

— Este doar asta.

Dintr-odată, totul fu diferit, de parcă întreaga lume se zgudui şi apoi se aşeză într-un unghi nou, mai bun. În mai puţin de o bătaie de inimă, faţa domnişoarei Taylor se transformă. Lacrimile îi dispărură. Sprâncenele graţioase, bine conturate, i se arcuiră a surprindere. Ochii îi prinseră viaţă, începând să strălucească precum stelele. Buzele i se întredeschiseră într-un strigăt de plăcere:

— O! Îşi duse mâna la obraz. O, este un căţel!

Kate zâmbi. O, Doamne, cum zâmbi! Totul, datorită acelei mingi neastâmpărate, cu bot şi blană, care probabil că ar fi urinat pe pantofii ei sau i-ar fi ronţăit până când i-ar fi făcut bucăţi.

Ea întinse mâna.

— Îmi permiteţi?

De parcă ar fi putut să o refuze! Thorne îi puse căţelul în braţe, iar ea îl dezmierdă şi îl mângâie ca pe un copil.

— De unde vii, drăguţule?

— De la o fermă din apropiere, răspunse Thorne. Cred că îl voi lua la castel. Avem nevoie de un câine de vânătoare.

Kate îşi înclină capul şi se uită la căţel.

— Este câine de vânătoare?

— Parţial.

Degetele ei făcură înconjurul unei pete de culoare ruginie, ce încadra ochiul drept al căţelului.

— Presupun că este „aproape” multe lucruri, nu-i aşa? Drăgălaşul de el!

Ea îl ridică ţinându-l cu ambele mâini şi i se uită drept în ochi, ţuguindu-şi buzele şi scoţând un ciripit slab. Căţelul îi linse faţa.

„Potaie norocoasă!” se gândi Thorne.

— Te-a ţinut nesuferitul de caporal Thorne în întuneric, într-o desagă enervantă? Ea scutură căţelul cu o mişcare jucăuşă. Îţi place mult mai mult aici, afară, cu mine, nu-i aşa? Bineînţeles că îţi place!

Căţelul lătră scurt. Ea râse şi îl trase mai aproape de piept, aplecându-e peste gâtul lui blănos.

— Eşti perfect, o auzi Thorne şoptindu-i. Eşti exact ceea ce îmi trebuia astăzi. Mângâie blana animalului. Mulţumesc!

Thorne simţi o împunsătură ascuţită în piept. Ca şi cum înlăuntrul lui ceva s-ar fi degradat şi s-ar fi încovoiat, desprinzându-se. Fata aceea avea un fel de a face asta – determinându-l să simtă. Mereu o făcuse, chiar şi în trecut, ani de-a rândul. Acea perioadă îndepărtată de timp părea

să se afle în afara sferei amintirilor ei. O adevărată binecuvântare pentru ea!

Dar Thorne îşi amintea. Îşi amintea totul.

Acum îşi drese vocea şi spuse:

— Ar fi mai bine să plecăm. Va fi aproape întuneric atunci când vom ajunge la Spindle Cove.

Ea îşi luă ochii de la câine şi se uită, curioasă, la Thorne.

— Dar cum?

— Veţi călări cu mine. Amândoi. Vă voi lua cu mine pe şa. Dumneavoastră veţi ţine căţelul.

Ca şi cum ar fi consultat toate părţile implicate, Kate se întoarse către cal, iar apoi, către câine. În cele din urmă, îşi ridică privirea către Thorne.

— Sunteţi sigur că avem loc?

— Da.

Ea îşi muşcă buza, părând nesigură.

Se vedea limpede că acea idee nu o încânta prea mult. Iar asta era de înţeles. Nici Thorne nu se arăta prea încântat să îşi pună planul în aplicare. Trei ore călare pe cal, cu domnişoara Taylor cuibărită între picioarele lui? Iată cea mai mare tortură! Dar nu vedea nici o altă cale de a o aduce acasă rapid şi în siguranţă.

Putea să facă asta. Dacă rezistase el să locuiască în acelaşi sătuc cu ea vreme de un an întreg, putea să reziste câtorva ore de apropiere.

— Nu vă voi lăsa aici, spuse el. Va trebui să ne întoarcem împreună la Spindle Cove.

Ea îi aruncă un zâmbet hazliu şi, în acelaşi timp, timid. Pentru Thorne era reconfortant să vadă asta, dar, în acelaşi timp, devastator.

— Când puneţi problema aşa, nu vă pot refuza.

„Pentru Dumnezeu, nu spune asta!”

— Mulţumesc, adăugă ea atingându-l pe umăr cu un gest graţios.

„Pentru binele tău, nu face asta.”

Thorne se îndepărtă de atingerea ei, iar Kate păru rănită. Ceea ce îl făcu să îşi dorească să o aline, dar nu îndrăzni să încerce.

— Aveţi grijă de căţel, spuse el.

Thorne o ajută să urce în şa, împingând-o de la genunchi mai degrabă decât de la coapse, de parcă astfel ajutorul pe care i-l dădea ar fi fost mai eficient. Încălecă, luând frâiele într-o mână şi trecându-şi cealaltă mână în jurul taliei ei. Cum dădu pinteni calului, ea alunecă spre el, delicată şi caldă. Coapsele lui i le strânseseră pe ale ei.

Părul lui Kate mirosea a trifoi şi a lămâie. Înainte de a-l putea opri, parfumul îi inundă toate simţurile lui Thorne.

„La naiba, la naiba, la naiba!”

O putea descuraja să îi vorbească, să îl atingă. O putea ţine ocupată cu câinele. Dar cum o putea împiedica să aibă formele unei femei şi să miroasă divin?

Nu mai contau bătăile, biciuirile, anii de închisoare...

Thorne ştia, fără nici un dubiu, că următoarele trei ore aveau să fie cea mai aspră pedeapsă din viaţa lui.

Capitolul 3

În timpul primei ore de călărie se întâmplă cel mai ciudat lucru. Înaintea ochilor lui Kate, caporalul Thorne se transformă într-un bărbat complet diferit.

Într-unul arătos.

Prima dată când Kate furişă o privire către el, lăsându-şi ochii să urmeze, lent, calea periculoasă de la rever către faţa lui – îl descoperi la fel de aspru şi de intimidant ca întotdeauna. Trăsăturile îi erau puse în evidenţă de lumina aspră a soarelui de după-amiază. Kate se ruşină.

Dar apoi, câţiva metri mai jos pe drum, pe când treceau pe sub un pâlc de copaci, se uită din nou la el. De data aceasta îl privi din profil, trăsăturile lui fiind acoperite de umbră. Kate găsi că arăta... nu atât inabordabil, cât protector. Puternic.

Zidul de muşchi încălziţi de la spatele ei îi confirma acea impresie, întărită de braţul vânjos care îi înconjura talia şi de uşurinţa cu care el îşi mâna calul. Fără strigăte sau lovituri de bici, doar cu ajutorul unor împunsături uşoare ale călcâielor şi, ocazional, cu câte un îndemn rostit cu glas scăzut. Acele cuvinte îi dădeau frisoane lui Kate, precum notele violoncelului, fiecare dintre ele creându-i câte o vibraţie uşoară, incitantă, la baza coloanei vertebrale.

Închise ochii. Voci pătrunzătoare o atingeau în locuri ascunse.

Din acel moment, Kate îşi ţinu privirea aţintită cu încăpăţânare la drumul din faţa ei. Totuşi, în gând îi stăruia imaginea lui Thorne, iar aceasta continua să se schimbe – din inabordabil şi server, în protector şi puternic, în...

Frumos.

Extrem de, improbabil, nepermis de frumos.

Nu, nu! Nu se putea aşa ceva! Imaginaţia îi juca feste. Kate le cunoştea pe multe dintre lucrătoarele din Spindle

Cove care visau la caporalul Thorne, dar niciodată nu înţelesese de ce. Trăsăturile lui nu o atrăgeau – probabil pentru că le folosea mai ales ca să se încrunte sau ca să îi arunce vreo privire scrutătoare. În acele rare ocazii în care se uita în direcţia ei.

După ce mai călătoriră câţiva kilometri, căţelul adormi în braţele ei. Între timp, Kate răscolise în gând, printre amintirile legate de numeroasele ei întâlniri neplăcute cu acel bărbat, şi reuşise să îşi aaducă aminte că nu îl găsea atrăgător.

„Încă o privire”, îşi spuse ea – doar ca să confirme.

Dar atunci când îşi ridică privirea, se întâmplă cel mai grav lucru cu putinţă.

Văzu că se uita la ea.

Privirile li se întâlniră. Albastrul pătrunzător al ochilor lui îi invadă fiinţa. Spre groaza ei, Kate suspină cu voce tare. Iar apoi se grăbi să se uite undeva, în altă parte.

Prea târziu!

Trăsăturile lui i se imprimaseră în memorie. Când închidea ochii, era ca şi cum pleoapele îi erau pictate pe dedesubt cu acel albastru intens, pătrunzător. Acum îi veni ideea că el era, poate, cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată – o afirmaţie fără nici o bază reală, de altfel. Nici una!

Kate realiză că avea o problemă.

Era îndrăgostită. Sau uşor nebună. Probabil că ambele.

Era nefericită, mai degrabă. Inima îi bătea nebuneşte şi, aşa apropiaţi cum stăteau în şa, Kate ştia cu siguranţă că el îi simţea bătăile. Pentru numele Domnului, ele puteau la fel de bine să îi deconspire toate secretele. Sau, pur şi simplu, ea ar fi putut să spună cu voce tare:

„Sunt o nebună disperată după afecţiune, una care niciodată nu a fost atât de aproape de un bărbat!”

Înspăimântată şi dorind să creeze o mică distanţă între ei, Kate se îndreptă de spate şi se aplecă în faţă.

Chiar atunci, calul călcă pe o urmă de roată, iar Kate se înclină periculos într-o parte. Cunoştea scurta senzaţie de neputinţă pe care o dădea căderea.

Dar apoi, imediat, fu prinsă.

Strângând zdravăn din coapse, Thorne redresă calul. Trase frâiele cu o mână, iar pe cealaltă şi-o încordă peste talia ei. Mişcările lui erau naturale, puternice şi instinctive – ca şi cum întregul corp i-ar fi fost un pumn. O îmbrăţişă cu totul pe Kate, strâns.

— V-am prins, zise el.

Da, o prinsese. O prinsese atât de puternic şi de aproape încât probabil că găicile metalice ale corsetului îi lăsau mici urme rotunde pe piept.

— Aproape că am ajuns? întrebă ea.

— Nu.

Ea îşi înăbuşi tânguirea care stătea să îi iasă de pe buze.

Pe când soarele cobora la orizont, se opriră la o barieră. Kate aşteptă, cu căţelul în braţe, în timp ce Thorne cumpără de la un fermier o găletuşă cu lapte şi trei pâini fierbinţi şi crocante. Kate îl urmă pe când el ducea acel mic picnic peste un gard şi o pantă din apropiere.

Se aşezară unul lângă celălalt pe pajiştea inundată de iarba în floare. Lumina apusului atingea cu raze portocalii fiecare boboc violet. Kate îşi împături şalul în patru, iar căţelul îi dădu târcoale de câteva ori înainte de a se aşeza pe el şi de a-i ataca ciucurii.

Thorne îi dădu lui Kate una dintre pâini.

— Este prea mult.

— Este numai bine.

Pâinea îi încălzi mâinile lui Kate şi îi făcu stomacul să chiorăie. Ea o rupse în două, împrăştiind în jur vălătuci de abur delicios, mirosind a drojdie.

În timp ce mânca, pâinea păru să alunge amorţeala profundă dinlăuntrul ei. Purtarea raţională era ceva la care ajungeai cu mult mai uşor dacă aveai stomacul plin. Kate aproape că izbuti să se uite din nou la caporalul Thorne.

— Vă sunt recunoscătoare, îi spuse ea. Spre ruşinea mea, nu sunt sigură dacă v-am spus-o mai devreme. Dar vă sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi-l acordaţi. Aveam cea mai îngrozitoare zi din acest an, şi văzându-vă chipul...

— Asta a făcut-o şi mai groaznică.

Kate râse în semn de protest.

— Nu, nu asta am vrut să spun.

— Din câte îmi amintesc, aţi izbucnit în lacrimi.

Ea îşi aplecă bărbia şi îi aruncă o privire piezişă.

— Descopăr o urmă de umor? Din partea seriosului, intimidantului caporal Thorne?

El nu răspunse. Kate îl privi cum hrănea căţelul cu bucăţele de pâine înmuiate în lapte.

— O, Doamne! spuse ea. Mă întreb care va fi următorul dumneavoastră truc. O clipire? Un zâmbet? Nu râdeţi, pentru că este posibil să leşin şi să mor.

Tonul ei era unul de uşoară tachinare, dar vorbea foarte serios. Deja, numai şi numai din pricina felului în care el arăta şi a puterii lui, ea suferea de accesele cumplite de admiraţie. Dacă, pe deasupra, caporalul Thorne ar fi lăsat să se vadă şi o urmă de isteţime, ea ar fi fost pusă într-o încurcătură îngrozitoare.

Din fericire pentru emoţiile ei atât de puternice, el îi dădu un răspuns plin de caracteristica-i lipsită de farmec:

— În absenţa lordului Rycliff, sunt locotenentul miliţiei din Spindle Cove. Locuiţi la Spindle Cove. A fost datoria

mea să vă ajut şi să mă sigur că ajungeţi cu bine acasă. Asta este tot.

— Ei bine, spuse ea, sunt norocoasă că mă aflu printre îndatoririle dumneavoastră. Accidentul cu birjarul a fost într-adevăr din vina mea. M-am repezit în stradă fără să mă uit.

— Ce s-a întâmplat înainte de asta? întrebă el.

— Ce vă face să credeţi că s-a întâmplat ceva înainte?

— Nu vă stă în fire să fiţi neatentă.

„Nu vă stă în fire.”

Kate îşi mestecă încet pâinea. Thorne avea dreptate, dar ce ciudat era să spună asta! O evita aşa cum vrabia evită zăpada. Ce drept avea el să decidă ce îi stătea şi ce nu îi stătea ei în fire?

Dar nu avea cu cine altcineva să vorbească, şi nici nu avea vreun motiv să ascundă adevărul.

Înghiţi bucata de pâine şi îşi cuprinse genunchii cu mâinile.

— M-am dus să îi fac o vizită bătrânei directoare de la şcoala la care am învăţat. Speram să găsesc informaţii despre originea mea. Despre rudele mele.

El o întrerupse:

— Şi aţi găsit?

— Nu. Bătrâna nu m-ar ajuta să îmi găsesc rudele, spuse ea, chiar dacă ar putea. Pentru că ai mei nu vor să fie găsiţi. Mereu am crezut că eram orfană, dar se pare... Clipi cu putere. Se pare că am fost abandonată. Copil din flori, aşa m-a numit ea. Nimeni nu m-a vrut atunci, nimeni nu mă va dori acum.

Amândoi se uitau la orizont, unde soarele se vedea precum un gălbenuş de ou aşezat deasupra dealurilor alburii.

Kate îndrăzni să se uite la el.

— Nu spuneţi nimic?

— Nimic din ceea ce s-ar cuveni să audă o domnişoară.

Ea zâmbi.

— Dar, vedeţi dumneavoastră, nu sunt o domnişoară. Dacă nu ştiu nimic despre părinţii mei, pot fi sigură de asta.

Kate locuia în aceeaşi pensiune ca toate doamnele şi domnişoarele din Spindle Cove, iar unele dintre ele îi erau prietene adevărate, precum Lady Rycliff sau Minerva Highwood. Se împrietenise recent şi cu noua vicontesă Payne. Dar multe dintre celelalte locatare ale pensiunii o uitaseră de îndată ce plecaseră de acolo. În mintea lor, ea se încadra în aceeaşi categorie cu guvernantele sau însoţitoarele. La nevoie, era bună ca însoţitoare, însă numai dacă altcineva mai bun nu era disponibil. Unele dintre ele continuaseră să îi mai scrie pentru o vreme. Dacă avuseseră valizele prea pline, îi oferiseră rochiile pe care nu le mai purtau.

Kate îşi atinse fusta de muselină roz, care acum era plină de noroi. Distrusă, fără a mai putea fi reparată.

La picioarele ei, căţelul se băgase până la jumătate în castronul cu lapte, din care apoi ieşi, mulţumit, lingându-se. Kate întinse mâna spre el şi îl făcu să stea pe spate, ca să-l scarpine în joacă.

— Suntem la fel, nu-i aşa? întrebă ea căţelul. Fără cămine adevărate despre care să vorbim. Fără origini ilustre. Amândoi arătăm un pic bizar.

Caporalul Thorne nu făcu nici un efort să o contrazică. Kate crezu că, dacă cerşea complimente de la unul ca el, tăcerea lui era exact ceea ce merita.

— Dar dumneavoastră, caporale Thorne? Unde aţi crescut? Mai aveţi rude în viaţă?

Având în vedere întrebarea ei directă, Thorne rămase tăcut preţ de o bucată de timp ciudat de lungă.

— M-am născut în Southwark, lângă Londra. Dar nu am mai văzut locul acela de mai bine de douăzeci de ani.

Ea îi cercetă faţa. În ciuda gravităţii comportamentului lui, nu i-ar fi dat mai mult de treizeci de ani.

— Probabil că aţi plecat de acasă pe când eraţi destul de tânăr.

— Nu la fel de tânăr ca alţii.

— Acum, când războiul s-a terminat, nu aveţi nici o dorinţă să vă întoarceţi?

— Nici una.

Pentru o clipă, privirea lui o întâlni pe a ei.

— E mai bine să laşi trecutul în urmă.

Avea dreptate, credea Kate, având în vedere cât de dezastruoasă fusese ziua ei. Culese un fir lung de iarbă şi ademeni căţelul să îl muşte şi să îl lovească. De bucurie, coada lui lungă, subţire, se mişca înainte şi înapoi.

— Cum intenţionaţi să îl numiţi? întrebă ea.

Thorne ridică din umeri.

— Nu ştiu. Patch[1], presupun.

— Dar este un nume oribil! Nu îl puteţi numi „Patch”!

— De ce nu? Are un petic, nu-i aşa?

— Da, şi tocmai de aceea nu îl puteţi numi aşa.

Kate îşi coborî vocea, luând căţelul aproape de ea şi mângâindu-i pata de culoare ruginie din jurul ochiului drept.

— Va deveni timid. Am o pată, dar nu ar trebui să îmi placă să fiu numită după ea. Nu îmi doresc deloc să mi se reamintească existenţa ei.

— Cazul de faţă e diferit. Este vorba de un câine.

— Asta nu înseamnă că nu are sentimente.

Caporalul Thorne scoase un sunet batjocoritor şi spuse:

— Este un câine.

---

[1] Petic (în limba engleză în original).

— Ar trebui să îl numiţi Rex, spuse ea, mângâind căţelul pe cap. Sau Duke. Ori Prince, poate.

Privirea lui lunecă într-o parte.

— Ce anume vi se pare maiestuos la câinele ăsta, ca să merite astfel de nume?

— Ei bine, nimic. Kate puse căţelul jos şi îl privi cum alerga prin iarbă. Dar tocmai despre asta este vorba. Dându-i un nume care sugerează grandoarea, aţi contrabalansa originile lui umile. Se numeşte ironie, caporale Thorne. E ca şi cum eu v-aş numi Tandrul. Sau dumneavoastră, pe mine, Elena din Troia.

Thorne se opri şi se încruntă.

— Cine este Elena din Troia?

La o asemenea întrebare, Kate aproape că îşi arătă surprinderea. Din fericire, îşi dădu seama la timp şi se abţinu de la orice reacţie făţişă. Tocmai îşi amintise că gradul de caporal era unul de militar activ, ceea ce presupunea doar studii de nivel elementar.

— Elena din Troia a fost o regină din Grecia antică. Se spune să frumuseţea ei putea lansa o mie de nave. Era atât de frumoasă, încât fiecare bărbat o dorea. Din cauza asta, au izbucnit războaie în toată puterea cuvântului.

El tăcu preţ de câteva momente.

— Aşadar, numindu-te Elena din...

— Elena din Troia.

— Corect. Elena din Troia. Un mic şanţ se formă între sprâncenele lui întunecate. Cum ar fi asta ceva ironic?

— Nu este evident? Uitaţi-vă la mine, zise ea râzând.

— Mă uit la dumneavoastră.

O, Doamne! Se uita. Se uita la ea în acelaşi fel în care făcea totul. Intens şi cu forţă. Kate simţi încordarea din privirea lui. Iar asta o stânjeni la culme.

— Vedeţi foarte bine, nu-i aşa? Asocierea mea cu numele Elenei din Troia este ironică fiindcă nu sunt o

frumuseţe legendară. Bărbaţii nu poartă războaie pentru mine. Zâmbi, plină de modestie. Asta ar presupune ca cel puţin doi bărbaţi să fie interesaţi. Am douăzeci şi trei de ani, şi până acum nu a existat nici măcar unul.

— Locuiţi într-un sat de femei.

— Spindle Cove nu este locuit în întregime de femei. Există şi câţiva bărbaţi. Ca, de pildă, fierarul. Şi vicarul.

El scoase un mormăit morocănos, menit să arate desconsiderarea.

— Ei bine... sunteţi dumneavoastră, adăugă ea.

El înlemni.

Aşa. Ajunseseră şi la asta. Probabil că nu ar fi trebuit să îl pună în încurcătură, dar, la urma urmei... el era cel care adusese subiectul în discuţie.

— Mai sunteţi şi dumneavoastră, repetă ea. Şi abia suportaţi să împărţiţi acelaşi aer cu mine. Atunci când aţi venit la Spindle Cove pentru prima oară, am încercat să fiu prietenoasă. Dar intenţiile mele nu au fost bine primite.

— Domnişoară Taylor...

— Şi nu e vorba că nu sunteţi interesat de femei. Ştiu că aţi fost cu altele.

El clipi, iar acea mişcare neînsemnată avu darul de a o face să se simtă incomod în propria-i piele. Incredibil. Clipitul lui avea acelaşi efect precum cel pe care altul l-ar fi obţinut trăgându-şi un pumn în cealaltă palmă.

— Ei bine, tot ceea ce am spus e de notorietate publică, reluă ea, învârtindu-şi încetişor degetul în praf şi căutând să îşi facă un pic de curaj.

— În sat, aranjamentele... dumneavoastră... sunt subiectul unor îndelungi speculaţii. Chiar şi dacă nu aş dori să ştiu despre ele, tot aş afla.

El se ridică în picioare şi începu să meargă către drum. Umerii îi erau masivi şi pătraţi, iar cadenţa paşilor, apăsată. Iată cum fugea din nou de ea! Kate ajunsese la

capătul răbdării. Obosise să ignore respingerile lui, să îşi ascundă sentimentele rănite sub masca unui râs amabil.

— Nu vedeţi?

Ea se ridică în picioare şi înaintă prin iarbă, grăbindu-se să îi prindă din urmă umbra lungă, monumentală.

— Exact despre asta vorbesc. Dacă vă zâmbesc, plecaţi. Dacă găsesc un scaun în partea dumneavoastră de cameră, socotiţi că e mai bine să vă ridicaţi. Vă provoc mâncărimi, caporale Thorne? Mirosul pudrei mele vă face să strănutaţi? Sau este ceva în comportamentul meu pe care îl consideraţi dezgustător ori înspăimântător?

— Nu fiţi absurdă!

— Atunci, recunoaşteţi! Mă evitaţi.

— Prea bine. El se opri, iar apoi reluă: Vă evit.

— Acum vă rog să îmi spuneţi de ce.

Se întoarse cu faţa către ea, iar ochii lui albaştri, de gheaţă, îi sfredeliră pe ai ei. Dar el nu spuse un cuvânt.

Kate oftă şi îşi lăsă umerii să cadă.

— Haideţi, pledă ea, spuneţi. Este în regulă. După toţi aceşti ani, cred că ar fi o binecuvântare să aud pe cineva spunând adevărul. Fiţi onest, vă rog!

Cu o mişcare impulsivă, îi luă mâna şi i-o duse la faţă, atingându-şi semnul din naştere cu vârfurile degetelor lui. El încercă să se tragă înapoi, dar Kate nu îl lăsă să scape. Dacă ea putea să trăiască cu acel semn în fiecare zi, putea şi el să îl atingă măcar o dată.

Veni mai aproape de el, presându-şi de palma lui tâmpla marcată de semn. Mâna lui era rece.

— Acesta este motivul, nu-i aşa? Motivul pentru care nu vă interesez. Motivul pentru care nici un bărbat nu este interesat de mine, spuse ea.

— Domnişoară Taylor, eu... Maxilarul lui se încordă. Nu. Nu despre asta este vorba.

— Atunci, despre ce este vorba? întrebă ea.

Nici un răspuns.

Faţa ei ardea. Ar fi vrut să îi lovească pieptul, să îl deschidă.

— Despre ce este vorba? Pentru numele Domnului, despre ce este vorba de nu mă puteţi tolera? De ce vă par atât de deplorabilă încât nici nu puteţi sta în aceeaşi cameră cu mine?

El mormăi o sudalmă.

— Nu mă mai provocaţi! Nu vă va plăcea răspunsul.

— Chiar şi aşa, vreau să îl aud.

Thorne îşi înfipse o mână în părul ei, smulgându-i un icnet de pe buze. Degetele lui puternice îi prinseseră partea din spate a capului. Ochii lui îi căutau faţa, şi fiecare nerv din corpul ei exploda din cauza tensiunii. Apusul de soare aruncă o ultimă rază de lumină roşiatică între ei, înflăcărând momentul.

— Din cauza asta!

Cu o răsucire a mâinii, o trase spre el, într-un sărut.

Şi o sărută aşa cum făcea totul. Intens şi puternic. Îşi apăsă buzele pe buzele ei, cerând un răspuns.

Acţionând din impuls, Kate se împinse în pieptul lui.

— Dă-mi drumul!

— Îţi voi da drumul. Dar nu încă.

Strânsoarea lui o ţinea nemişcată. Nu avea nici o scăpare.

Cu toate acestea, nu se temea de el. Nu, se temea de ceea ce umplea cu repeziciune spaţiul dintre ei. Foamea sălbatică din ochii lui. Acea căldură plăcută care izvora din trupurile lor. Greutatea bruscă din membrele ei, din stomac, din piept. Bătăile nebuneşti ale pulsului ei. Aerul dintre ei părea încărcat de dorinţă. Iar acea dorinţă nu venea doar din partea lui.

El se aplecă să o sărute din nou, iar de data aceasta instinctele ei erau diferite.

Se întinse ca să îl întâlnească la jumătatea drumului.

Atunci când buzele lui puternice le atinseră pe ale ei, Kate se înmuie peste tot. Thorne o trase mai aproape de el, petrecându-şi celălalt braţ în jurul taliei ei. Kate nici măcar nu încercă să se opună. Vocea conştiinţei ei amuţi, iar pleoapele îi fluturară într-un plăcut abandon. Oftă în timp ce îl săruta. O mărturisire imorală a dorinţei.

Buzele lui erau atât de calde! Şi, având în vedere înfăţişarea lui rigidă, aveau un gust delicios şi reconfortant. Precum pâinea proaspăt coaptă, amestecată cu vagi amintiri amărui de bere. Kate avu o viziune a lui, îi veni în minte o imagine cu el mai devreme în cursul acelei zile, bând într-o tavernă slab luminată. Singur. Solitudinea pătrunzătoare a acelei imagini o făcu acum să îşi dorească să îl ţină în braţe. Trebui să se mulţumească să îl strângă de reverele hainei, cuibărindu-se aproape de pieptul lui.

Îşi întredeschise buzele pentru a-l putea absorbi mai bine. El îi prinse buza de sus între buzele lui, iar apoi o sorbi pe cea de jos. Ca şi cum şi el tânjea după gustul ei.

Apoi el îi sărută cu repeziciune colţurile gurii, bărbia, pulsul torenţial din zona gâtului. Fiecare apăsare a buzelor lui era grăbită şi puternică. Ea simţea fiecare sărut zăbovind precum o pecete arzătoare pe pielea ei. Astfel, el îşi întipări dovezile afecţiunii pe care i-o purta.

Gura ei umflată de pasiune... Râvnită.

Arcuirea domoală a gâtului ei... Dorită.

Rotunjimile pometţilor ei... Frumoase.

Sărutul lui poposi acolo pentru câteva momente. El respiră cu repeziciune, făcându-i părul să fluture. Stând aşa, lipită atât de aproape de el, ea îi simţi puterea abia stăpânită ce îi curgea prin trup. Întregul lui corp era zdruncinat de o dorinţă palpabilă.

Apoi, el se retrase.

Ea se prinse de haina lui, ameţită.

— Eu...

— Nu te teme. Nu se va mai repeta.

— Nu se va repeta?

— Nu.

— Atunci, de ce s-a întâmplat de la bun început?

Thorne îşi puse un deget sub bărbia ei, întorcându-i faţa către el.

— Niciodată – dar niciodată – să nu crezi că nici un bărbat nu te doreşte. Atât.

„Asta a fost totul?” se întrebă ea.

Kate îi aruncă o privire bărbatului aceluia împietrit, frumos, imposibil. O sărutase la apusul soarelui, pe o pajişte, făcând-o să se simtă frumoasă şi dorită, făcându-i trupul să vibreze de fiori... doar pentru a o aduce cu picioarele pe pământ şi pentru a-i spune „Atât”?

El îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, ca şi cum se retrăgea.

— Stai! spuse Kate înteţindu-şi strânsoarea şi ţinându-l pe loc. Dar dacă eu vreau mai mult?

Capitolul 4

„Mai mult!” cugetă Thorne.

El încercă să se adune. Cuvintele acelea zguduiseră pământul de sub el. Ar fi putut jura că dealul se legăna şi se rostogolea.

Mai mult – oare ce înţeles le dăduse ea acelor cuvinte? Cu siguranţă că însemnau ceva diferit faţă de ceea ce îşi imagina el. Se vedea împreună cu ea, tăvălindu-se în iarbă şi învăluiţi în pliurile şifonate ale rochiei ei de muselină. De aceea căuta el femei mai experimentate, care împărtăşeau definiţia lui de „mai mult” şi care nu aveau scrupule în a-i spune exact când, unde şi cât de des le plăcea.

Dar domnişoara Taylor era o lady, indiferent cât de mult o nega ea. Era inocentă, tânără, predispusă la speranţe prosteşti. Se crispă atunci când îşi imagină ce însemna „mai mult” în mintea ei. Dulcegării? Curtare? O sticlă de oţet conţinea mai mult zahăr decât el. Experienţa lui în ale curtării se limita la a cocheta cu pericolul.

Acel sărut necugetat era încă un exemplu.

Neghiob, neghiob ce era! Mama lui o spusese cel mai bine:

„Eşti la fel de greu de cap pe cât eşti de urât, băiete! Nu te vei învăţa minte niciodată.”

— Nu poţi pleca aşa, spuse ea. Nu după un asemenea sărut. Trebuie să vorbim.

Extraordinar! Asta era mai rău decât dulcegăriile, mai îngrijorător decât curtarea. Ea voia să vorbească.

De ce nu putea o femeie să lase faptele să vorbească de la sine? Dacă ar fi vrut să folosească cuvinte, el le-ar fi folosit deja.

— Nu avem ce să vorbim, spuse el.

— O, nu sunt de acord!

Thorne o ţintui cu privirea, gândindu-se. Petrecuse mai bine de o decadă în campanie, luptând în infanteria britanică. Ştia când avea cele mai bune şanse să se retragă.

Se întoarse şi fluieră după căţel, care veni la el. Thorne era mulţumit. Nu fusese pe deplin hotărât să îl lase la

crescător atât de mult timp, dar se pare că săptămânile de dresaj în plus meritaseră.

Plecă spre locul în care îşi lăsase calul să pască, lângă un pârleaz de lemn ce servea drept singura deschizătură în gardul de piatră înalt până la brâu care împrejmuia câmpul.

Domnişoara Taylor îl urmă.

— Domnule caporal Thorne...

El sări pârleazul, lăsând gardul între ei.

— Trebuie să te întorci la Spindle Cove. Ai pierdut lecţiile din această seară, pe cele cu surorile Youngfield. Ele se vor întreba unde eşti.

— Îmi cunoşti programul lecţiilor?

Vocea ei avea o intonaţie în care se ghicea curiozitatea.

El înjură printre dinţi.

— Nu toate lecţiile. Doar pe cele enervante.

— O, pe cele enervante!

Thorne scoase din buzunar o bucată de blană de iepure şi i-o dădu căţelului, iar apoi începu să verifice harnaşamentul calului.

Kate îşi puse mâinile pe creasta de mortar şi de cărămidă a gardului şi se săltă ca să se aşeze pe ea.

— Aşadar, lecţiile mele şi serile tale de băutură se întâmplă să coincidă. La aceeaşi oră şi în aceleaşi zile, într-atât de perfect încât îmi cunoşti programul. Pe de rost.

Pentru numele Domnului! Oare ce voia ea să spună cu asta?

El dădu din cap în semn de dezaprobare.

— Nu îţi spune în sinea ta cine ştie ce poveste sentimentală, cum că am tânjit după tine! Eşti o femeie destul de atractivă, iar eu sunt un bărbat care se uită după femei. Am remarcat, atâta tot.

Ea îşi prinse fustele cu o mână şi îşi ridică picioarele, iar apoi şi le atârnă pe partea lui de gard.

— Şi, cu toate astea, nu ai spus niciodată măcar un singur cuvânt.

Cu ea stând pe gardul de piatră, erau aproape de aceeaşi înălţime. Kate îşi îndoi un deget şi îşi trecu o buclă pe după ureche – în felul acela graţios, involuntar, în care femeile îi aduceau pe bărbaţi în pragul disperării.

— Nu sunt un bărbat care să ştie să se exprime cu eleganţă. Dacă mi-aş pune dorinţele în cuvinte, te-ai înroşi atât de tare încât rochia ţi s-ar transforma într-o nuanţă mai închisă de roz.

Gata! Astfel de vorbe ar fi trebuit să o sperie.

Ea se înroşi uşor. Dar nu renunţă.

— Ştii ce cred eu? îl întrebă ea. Cred că poate – doar poate – tot acest comportament aspru şi ameninţător al tău este o bizară formă de modestie masculină. O modalitate de a devia atenţia. Îmi este aproape ruşine să spun că, în ceea ce mă priveşte, tactica asta a funcţionat în cea mai mare parte a anului, dar...

— Sincer vorbind, domnişoară Taylor...

Ea îi întâlni privirea şi îşi sfârşi spusele:

— Dar sunt foarte atentă acum.

La naiba! Chiar era!

Tocmai asta evita el de un an de zile – posibilitatea ca, într-o bună zi, ea să îl observe la biserică sau la cârciumă, să îl privească mai mult decât de obicei, iar apoi... să îşi amintească totul. El nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva! Dacă domnişoara Kate Taylor, aşa cum se prezenta acum, ar fi fost legată, în ochii societăţii, de bârlogul de mizerie şi de păcat ce îi servise cândva drept leagăn, întreaga ei situaţie actuală ar fi putut să fie distrusă – reputaţia, traiul, fericirea.

Aşa că el stătuse deoparte. Nu era o misiune uşoară, când satul era atât de mic, iar fata aceasta – care nu mai era o fată, ci o femeie atrăgătoare – era peste tot.

Iar apoi în ziua aceea...

Un an întreg pe care şi-l petrecuse evitând-o şi intimidând-o se dusese pe apa sâmbetei într-o singură după-amiază, din cauza acelui sărut negândit, prostesc, al naibii de plăcut!

— Uită-te la mine, spuse el.

Se aplecă înainte şi se sprijini cu braţele de zidul de piatră, îndemnând-o din priviri la o înfruntare faţă către faţă. Provocând-o; provocând soarta. Dacă avea să îl recunoască, asta avea să se întâmple în acea clipă.

Pe când ea îl privea, Thorne îşi întreprinse şi el propria cercetare. Studie cu atenţie micile detalii pe care refuzase să le bage de seamă vreme de luni de zile. Rochia rozie, cu panglici de culoarea fildeşului întreţesute, precum mici bucăţi de glazură de cofetărie, în răscroiala de la baza gâtului. Micul pistrui de pe piept, chiar dedesubtul claviculei. Linia voluntară a maxilarului ei, precum şi modul seducător în care buzele trandafirii i se arcuiau la colţuri.

El căută, apoi, în acei ochi căprui, isteţi, atrăgători, orice urmă de înţelegere sau licărire de recunoaştere.

Nimic.

— Nu mă cunoşti, spuse el.

Era atât o întrebare, cât şi o afirmaţie.

Ea dădu din cap în semn de încuviinţare, iar apoi rosti cele mai prosteşti, mai neverosimile, poate, cuvinte pe care el le auzise vreodată:

— Dar cred că mi-ar plăcea.

El se prinse de zidul de piatră ca şi când ar fi fost pe marginea prăpastiei.

— Mă gândesc că am putea..., spuse ea.

— Nu. Nu am putea...

— Nu mi-am terminat ideea...

— Nu contează. Orice ai fi dorit să sugerezi, nu se va întâmpla.

Thorne se îndepărtă de zid şi apucă frâiele calului.

— Totuşi, cândva trebuie să vorbeşti cu mine. Locuim în acelaşi sătuc.

— Nu pentru multă vreme.

— Ce vrei să spui?

— Plec din Spindle Cove.

Ea amuţi.

„Cum? Când?”

— Într-o lună. O lună prea târziu, se pare.

— Eşti repartizat în altă parte?

— Plec din armată. Şi din Anglia. De aceea eram azi la Hastings. Am rezervat un loc pe un vas comercial către America.

— O, făcu ea, în timp ce mâinile îi căzură în poală, America!

— Războiul s-a terminat. Lord Rycliff mi-a aranjat o ieşire onorabilă din armată. Îmi doresc să am nişte pământ.

Ea se mişcă de parcă ar fi fost gata să cadă de pe gard. Din reflex, el o prinse de talie, coborând-o uşurel pe pământ.

Odată ajunsă cu picioarele pe teren solid, Kate nu păru să aibă vreo intenţie să se desprindă din îmbrăţişarea lui.

— Dar abia am început să ne cunoaştem, spuse ea.

O, nu! Toată acea poveste se oprea atunci şi acolo. Ea nu îl voia cu adevărat. Era istovită după întreaga zi, agăţându-se de orice suflet din preajmă.

— Domnişoară Taylor, ne-am sărutat. O dată. A fost o greşeală. Nu se va repeta.

— Eşti sigur?

Kate îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui.

Thorne înlemni, uimit de dorinţa pe care o vedea în ochii ei.

Doamne, o, Doamne! Fata intenţiona să îl sărute!

El putea spune cu exactitate momentul în care ea se hotărî să o facă. Privirea îi zăbovi pe buzele lui, şi se auzi cum trăgea aer în piept. Se întinse, iar pe măsură ce buzele ei se apropiau de ale lui, el se minună în fiecare clipă în care ea nu se răzgândi şi nu se întoarse din drum.

Kate închise ochii. Şi el ar fi putut să şi-i închidă, dar nu fu în stare s-o facă.

Trebuia să vadă asta ca să poată crede.

Kate îşi apăsă buzele pe buzele lui, în timp ce ultima rază de soare se stingea. Iar lumea deveni una pe care el nu o recunoştea.

Ea mirosea atât de frumos! Nu doar plăcut, ci frumos. Curat. Acele izuri uşoare de trifoi cu patru foi şi de lămâie erau esenţa curăţeniei. Se simţi curăţat de acel miros. Thorne aproape că îşi putu imagina despre sine că nu minţise niciodată, că nu furase, că nu tremurase în închisoare. Că nu luptase niciodată într-o bătălie, că nu sângerase. Că nu omorâse patru oameni de la o distanţă atât de mică încât încă îşi amintea culoarea ochilor lor. Căprui, albastru, încă un albastru, apoi verde.

„Ceea ce fac eu acum e greşit!” îşi spuse el.

Un geamăt puternic îi zgudui pieptul. Îşi ţinu mâinile pe talia ei, dar îşi desfăcu larg degetele.

Degetele mari urcară, trecând pe lângă fiecare coastă, până când ajunseră să mângâie partea de jos a sânilor ei. Apoi, cu degetul mic al fiecărei mâini, îi atinse şoldurile delicate. Îşi deschise palma la maximum, ţinând în ea cât putea de mult din făptura fetei.

Pentru a o îndepărta, avea nevoie de fiecare centimetru pe care putea să îl atingă astfel.

După ce se desprinseră, ea îl privi. Aşteptând.

— Nu ar fi trebuit s-o faci, spuse el.

— Am vrut. Asta mă face destrăbălată?

— Nu. Te face prostuţă. Domnişoare ca tine nu ar trebui să îşi petreacă timpul cu bărbaţi ca mine.

— Bărbaţi ca tine? Adică genul de bărbaţi care salvează domnişoarele în stradă şi care ascund căţei la piept? Ea se scutură, jucăuş. Să mă ferească Dumnezeu de bărbaţi ca tine!

Lui Kate îi apăru un zâmbet timid în colţul gurii. Thorne ar fi vrut să o devoreze. Să o ia în braţe şi să îi arate ce consecinţe ar fi trebuit să îşi asume ea dacă tachina o fiară nesăţioasă, necivilizată.

Dar salvarea acelei fete fusese cel mai onorabil lucru pe care îl făcuse în toată viaţa lui. În urmă cu nouăsprezece ani îşi vânduse ultimele fărâme de inocenţă pentru a o cumpăra pe ea. Să fie al naibii dacă avea să o distrugă acum!

Cu mişcări ferme, îi desfăcu braţele din jurul gâtului. O ţinu de încheieturi, cu mâini ce strângeau precum cătuşele.

Ea suspină.

— Ai grijă de tine, domnişoară Taylor! Îmi voi asuma vina pentru sărut. Mi-am luat această libertate şi este vina mea. Am lăsat un impuls fizic să mă distragă de la datorie. Dar dacă îţi imaginezi că nutresc sentimente calde faţă de tine, află că toate astea sunt simple închipuiri.

Kate se răsuci în strânsoarea lui.

— Mă sperii!

— Foarte bine, răspunse el cu glas monoton. Ar trebui să fii speriată. Am omorât mai mulţi bărbaţi decât vei săruta tu vreodată. Nu vrei să ai de-a face cu mine. Iar eu nu simt nimic pentru tine. Îi dădu drumul la mâini şi spuse: Am terminat de discutat.

Terminase de discutat.

Kate îşi dorea ca întregul episod să se fi terminat.

Din păcate, mai avea încă două ore de mers călare, în care să se sprijine de pieptul lui, ruşinată, şi să îşi savureze întreaga umilinţă. Ce zi oribilă, oribilă!

Nu era obişnuită să călărească. Pe măsură ce înaintau, muşchii începeau să i se tensioneze. O durea spatele ca şi când ar fi fost bătută. Iar mândria ei... o, mândria ei primise o lovitură îngrozitor de usturătoare!

Ce era în neregulă cu acel bărbat? O sărutase, îi spusese că o dorea, iar apoi o îndepărtase cu brutalitate! După ce îi suportase comportamentul distant timp de un an, ea ar fi trebuit să se fi învăţat minte. Dar în ziua aceea îşi imaginase că îi descoperise latura emoţională. Poate că, se gândise ea, monstrul înrăit avea şi un dedesubt tandru – o slăbiciune, una numai pentru ea. Aşa că nu rezistase şi încercase să îşi confirme bănuiala.

Dar el o îndepărtase.

Asta fusese ceva atât de umilitor! Cum de putuse să se înşele atât de amarnic în privinţa lui? Ar fi trebuit să îi refuze propunerea de a o conduce acasă şi, în schimb, să îşi petreacă noaptea cântând pentru câţiva bănuţi pe străzile din Hastings, ceea ce ar fi fost mai puţin degradant.

„Nu simt nimic pentru tine.”

Singura consolare era că el părăsea Spindle Cove în câteva săptămâni. Astfel, ea nu mai era nevoită să îi vorbească vreodată.

Dar să şi-l şteargă din minte era cu totul altă poveste. Indiferent de câţi ani avea să mai trăiască ea de atunci încolo, cu acel bărbat împărtăşise primul ei sărut. Sau, mai rău, singurul ei sărut.

Nemilosul căpcăun seducător!

În cele din urmă, ajunseră la nişte cotituri ale drumului care ei îi erau cunoscute. Luminile chihlimbarii de la ferestrele caselor din sat apărură la orizont, chiar sub stelele argintii.

Kate râse încet pe seama ei înseşi. În acea dimineaţă, plecase din sat purtând în inimă o grămadă de speranţe şi de visuri prosteşti. Iar acum, seara, se întorcea cu spinarea gârbovită de povara umilinţei şi cu o corcitură în braţe.

— Dacă mai accepţi sugestii, l-aş numi Badger[2], spuse ea atunci când liniştea deveni prea apăsătoare. I se potriveşte, cred. Este numai nas, dinţi şi blană.

După mult timp, el răspunse:

— Îl poţi numi cum doreşti.

Căţelul îi linse lui Kate vârful degetului, iar ea îşi şterse o lacrimă prostească.

Pe când se apropiau de biserică şi de mijlocul satului, ea se uită la Queen’s Ruby. Aproape la fiecare fereastră ardeau lumini. Vederea lor îi aprinse o strălucire caldă în suflet. Ca şi cum ar fi simţit îmbunătăţirea stării ei de spirit, Badger începu să dea din coadă. Chiar avea prieteni, iar ei o aşteptau.

Thorne o ajută să descalece şi lăsă calul să pască iarbă.

— Vrei să intri şi să mănânci ceva? întrebă ea.

El ridică, agitat, din umeri.

— Nu este o idee bună. Ştii că se vorbeşte despre mine. Iar acum te mai şi aduc acasă cu mult după lăsarea întunericului. Rochia îţi este distrusă, iar părul, vraişte.

Kate se crispă sub acea lovitură care îi spulbera ultima urmă de demnitate.

— Părul meu este vraişte? De când? Mi-ai fi putut spune asta mai din vreme.

Vârându-l pe Badger sub braţ, ea îşi scoase agrafele cu mâna rămasă liberă. Grija pentru aparenţe a lui Thorne nu

[2] Bursuc (în limba engleză în original).

era nefondată. Satele mici erau stupi de viespi plini de bârfe. Kate ştia că, dacă dorea să continue să locuiască la Queen’s Ruby şi să le predea tinerelor nobile care veneau acolo pe timpul verii, trebuia să îşi păstreze reputaţia nepătată.

Cu o reacţie instinctivă, strânse căţelul la piept.

— Nu. Nu cred că o voi face.

— Ce anume?

— Eu şi cu el ne înţelegem foarte bine. Aşa că îl păstrez. Cred că va fi mai fericit aşa.

Încruntătura lui Thorne aproape că străpunse întunericul.

— Nu poţi să ţii un căţel într-o cameră de pensiune. Proprietara nu îţi va permite aşa ceva. Şi, chiar dacă ar face-o, află că un astfel de câine are nevoie de spaţiu, ca să alerge.

— Are nevoie, de asemenea, de dragoste. De afecţiune, domnule caporal Thorne. Îmi spui că îi poţi oferi aşa ceva?

Kate îl trase pe Badger de ceafă, drăgăstos.

— Spune-mi chiar acum că îl iubeşti pe acest câine, şi ţi-l dau înapoi pe loc.

Thorne nu răspunse.

— Patru cuvinţele, îl tachină ea. Îl. Iubesc. Pe. Căţel. Şi este al tău.

— Este proprietatea mea, răspunse el, tăios. Este al meu. Am dat bani pe el.

— Atunci, ţi-i voi înapoia. Dar nu voi abandona această creatură drăguţă, fără apărare, în mâinile unui om fără sentimente, fără inimă. Fără capacitatea de a-i păsa de ceilalţi.

Chiar atunci, uşa de la intrarea pensiunii Queen’s Ruby se deschise larg.

Bătrâna doamnă Nichols ieşi alergând, atât de repede pe cât o duceau picioarele, draga de ea. Îşi flutură mâinile.

— Domnişoară Taylor, domnişoară Taylor, o, slavă Domnului că eşti aici, în cele din urmă!

— Îmi pare rău că v-aţi îngrijorat din cauza mea, doamnă Nichols. Am pierdut trăsura către casă, iar caporalul Thorne a fost atât de amabil să...

— Am aşteptat şi am tot aşteptat. Bătrâna întinse mâinile şi o împinse pe Kate către uşă. Vizitatorii tăi te aşteaptă de ore bune. Le-am servit trei ceainice de ceai şi am epuizat toate subiectele de conversaţie posibile.

— Vizitatori? Kate era uimită. Am vizitatori?

Doamna Nichols îşi strânse şalul pe umeri.

— Patu vizitatori.

— *Patru vizitatori? Ce anume doresc?*

— Nu au spus. Cu excepţia faptului că au insistat să te aştepte. Şi, după cum ţi-am spus, o fac de câteva ore bune.

Kate se opri în prag, scuturându-şi noroiul de pe tălpi. Nu îşi putea imagina cine erau acei vizitatori. Probabil că o familie care dorea să ia lecţii de muzică. Dar la acea oră târzie?

— Îmi pare foarte rău că v-am creat atâtea necazuri!

— Ba nu, draga mea! Este o onoare să am în salonul meu un bărbat de un asemenea rang şi cu un asemenea statut.

„Un bărbat? De rang şi cu statut?”

— Pot să mă reped până sus şi să mă aranjez? Sunt ciufulită după ce am străbătut atâta drum.

— Nu, nu! Nu se poate, draga mea. Doamna Nichols o trase înăuntru. Nu se poate să laşi un marchiz să aştepte atât.

„Un marchiz?”

În timp ce doamna Nichols închidea uşa, Kate se întoarse ca să îşi vadă reflexia în oglindă. Se sperie când, în schimb, dădu nas în nas cu caporalul Thorne.

— Am crezut că nu intri, îl acuză ea, vorbindu-i în reverul hainei.

— M-am răzgândit.

În cele din urmă, Kate reuşi să îşi ridice privirea şi îi întâlni ochii mijiţi a suspiciune. El întrebă:

— Cunoşti vreun marchiz?

Ea dădu din cap în semn de negare.

— Bărbatul cu cel mai înalt rang social pe care îl cunosc este Lord Rycliff, iar el e conte.

— Voi intra împreună cu tine.

— Sunt sigură că nu este nevoie. E vorba de un salon, nu de o scenă a crimei.

— Vin oricum.

Până să se mai poată contrazice, Kate se simţi împinsă ca să meargă spre salon. Thorne o urmă îndeaproape. Câteva persoane care locuiau la pensiune erau aliniate pe coridor. Pe când Kate trecea pe lângă ele, îi aruncară priviri lungi, speculative.

Când ajunseră în dreptul salonului, doamna Nichols o împinse pe Kate pe uşă.

— Iat-o pe domnişoara Kate, în cele din urmă, domnul meu şi doamnelor!

Cu aceste cuvinte, proprietara închise uşa. Kate o putu auzi de cealaltă parte, gonind oaspeţii de pe coridor.

Salonul părea aglomerat, deşi, în urma unei numărători rapide, Kate descoperi că acolo se aflau doar patru persoane. Bunăstarea şi eleganţa inundau încăperea. Iar ea purta o rochie ruptă şi plină de noroi. Nici nu avea părul prins cu agrafe.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum închis la culoare se ridică în picioare şi se înclină. Kate abia reuşise să facă o reverenţă, când un murmur colectiv, puternic, aproape că stinse lumânările.

— Este ea! Trebuie să fie ea!

Kate înghiţi cu noduri.

„Aaa... trebuie să fiu... cine?!”

O domnişoară frumoasă se ridică de pe scaun. Arăta cu câţiva ani mai tânără decât Kate şi purta o rochie impecabilă, de muselină albă precum zăpada, şi un şal brodat, de un verde-jad. În timp ce venea către centrul camerei, expresia ei era una de pură mirare. O privi pe Kate aşa cum ar fi privit o fantomă sau o specie rară de orhidee.

— Trebuie să fii tu!

Fata ridică mâna şi întinse vârfurile a două degete către semnul din naştere de pe tâmpla lui Kate.

Kate tresări din instinct. Deja, din cauza acelui semn, fusese numită în acea zi „vrăjitoare” şi „copil din flori”.

Fata o cuprinse într-o îmbrăţişare caldă, spontană.

Prins între ele, Badger scheună.

— O, Doamne! Am uitat de el!

Kate se retrase, aruncându-i fetei un zâmbet prin care se scuza.

Tânăra din faţa ei râse, iar apoi îi întoarse zâmbetul şi spuse:

— Căţelul are dreptate să obiecteze. Unde îmi sunt manierele? Să o luăm de la capăt. Mai întâi, prezentările. Întinse mâna. Mă numesc Lark Gramercy. Încântată de cunoştinţă!

Kate apucă mâna întinsă spre ea.

— Încântată, de asemenea!

Lark se întoarse şi începu prezentările:

— Iat-o pe sora mea, Harriet.

— Harry, o corectă cea căreia tocmai i se rostise numele. Aceasta se ridică de pe scaunul său şi strânse ferm mâna lui Kate. Toată lumea îmi spune „Harry”.

Kate încercă să nu se uite cu insistenţă. Harriet, sau Harry, era cea mai izbitor de frumoasă femeie pe care o

văzuse vreodată. Fără urmă de podoabe precum fardul sau bijuteriile, faţa ei era o simfonie a perfecţiunii: piele palidă, luminoasă, ochi mari, buze roşii ca vinul. Un mic semn de frumuseţe pe obraz adăuga genelor ei negre un accent senzual. Părul negru ca smoala îi era pieptănat cu cărare pe mijloc şi strâns la ceafă într-un coc care îi punea în evidenţă gâtul ca de lebădă. În ciuda frumuseţii feminine clasice a întregii ei făpturi, era îmbrăcată în ceea ce părea să fi fost costumul unui bărbat. O cămaşă cu aproape nici o răscroială la gât, o vestă tăiată după modelul purtat de bărbaţi, şi – cel mai şocant – o fustă despicată, de lână gri, mai scurtă cu câţiva centimetri decât ar fi fost decent.

Doamne, o, Doamne! Kate îi putea vedea gleznele.

— Fratele meu, Bennett, călătoreşte acum în munţii Hindu Kush, iar cealaltă soră a noastră, Calista, este căsătorită şi trăieşte în Nord. Dar o avem cu noi pe mătuşa Marmoset[3].

Lark o bătu pe umăr pe bătrâna care şedea pe scaun.

Kate clipi.

— Cred că nu am înţeles bine. Am crezut că aţi spus „mătuşa...”

— Marmoset, da. Lark zâmbi. De fapt, este Millicent, dar, pe când eram copil, nu puteam niciodată să pronunţ. Mereu ieşea Marmoset, şi aşa i-a rămas numele.

— Cu fiecare an care trece, semăn mai mult cu numele ăsta, spuse mătuşa Marmoset, dezinvoltă.

— Da, dragă băbuţă, adăugă Harry, sec. Chiar mă plângeam zilele trecute că, dacă trebuie să te mai dau jos din vreun copac...

— O, taci! Voiam să spun că sunt micuţă, sprintenă şi deosebit de adorabilă!

---

[3] Saguin (în limba engleză în original) – maimuţă mică din America de Sud, cu smocuri de păr în zona urechilor.

Bătrânica îi întinse lui Kate o mână osoasă. Strânsoarea ei era mai caldă şi mai puternică decât se aşteptase Kate.

— Este incredibil să te văd, copilă!

Înainte ca Kate să poată descifra cuvintele bătrânei, Lark îşi termină prezentările.

— Iar acesta este fratele nostru, Evan, Lord Drewe.

Kate se întoarse către bărbatul care stătea lângă fereastră. Marchizul, bănui ea.

Lord Drewe făcu o plecăciune adâncă, la care ea încercă să răspundă cu o reverenţă aşa cum putu mai bine. Iată un bărbat, după cum se spunea, în floarea tinereţii. Frumos, stăpân pe sine, om de lume, şi, deşi era, cu siguranţă, răspunzător pentru sute, dacă nu mii de chiriaşi şi de subordonaţi, părea că singura persoană pe care o conducea era el însuşi.

Kate se simţi copleşită de prezenţa lui. Putea înţelege acum tulburarea doamnei Nichols.

— Casa noastră părintească este în Derbyshire. Dar avem o proprietate lângă Kenmarsh, explică Lark. Se cheamă Ambervale. O căsuţă, de fapt. Am petrecut vara acolo.

— Este o plăcere să vă cunosc pe toţi.

Kate se aşează pe un scaun, pentru ca marchizul să se aşeze şi el.

— Şi de ce aţi venit la Spindle Cove?

— Pentru tine, domnişoară Taylor, răspunse Lark aşezându-se alături. Bineînţeles.

— O, doriţi lecţii de muzică? Ofer lecţii de voce, pian, harpă...

Toţi membrii familiei Gramercy râseră.

În spatele ei, Thorne îşi drese vocea.

— Domnişoara Taylor a avut o zi lungă. Cu siguranţă că treburile dumneavoastră pot aştepta până dimineaţă.

Lordul Drewe făcu un semn cu capul.

— Am luat act de îngrijorarea dumneavoastră, domnule...

— Thorne.

— Caporalul Thorne, completă Kate. Este şeful forţelor armate locale.

Ar fi putut să înfrumuseţeze introducerea, presupuse ea.

„Este bun prieten cu contele Rycliff”, sau „A servit cu onoare în Războiul Peninsular, sub Wellington”.

Dar nu se simţea foarte generoasă faţă de el în acel moment, aşa că se mulţumi să îl ridice pe Badger.

— Mi-a dăruit un căţel.

— Iar căţelul este adorabil, gânguri mătuşa Marmoset.

Lark bătu din palme cu nerăbdare.

— Domnul caporal Thorne are dreptate. Este îngrozitor de târziu. Harry, doar arată-i tabloul!

Harry se ridică şi veni în mijlocul camerei, ţinând în mână un pachet dreptunghiular.

Pe măsură ce sora ei îndepărta ambalajul de hârtie, Lark pălăvrăgi în continuare:

— Vezi tu, am avut nevoie de un proiect pentru vară. Ambervale este liniştit, şi înnebunesc fără ceva cu care să îmi ocup mâinile. Aşa că am decis să umblu în pod. Doar veselă veche, în general. Câteva cărţi mucegăite. Dar, ascuns în spate, sub căpriori, am găsit acest tablou înfăşurat în pânză gudronată.

Ridică tonul, cu entuziasm:

— O, dar grăbeşte-te, Harry!

Sora ei continuă să despacheteze în acelaşi ritm.

— Ai răbdare, porumbiţo!

În cele din urmă, despachetă obiectul şi îl ţinu în lumina lămpii.

Kate suspină:

— O, Doamne, ce naiba...!

Îşi puse o mână peste gură, înspăimântată de blasfemia ei accidentală. Să înjure în faţa unui marchiz?

Cu toate astea, familia Gramercy nu păru deranjată. Stătură cu toţii destul de calmi şi de tăcuţi în timp ce Harry dezvălui tabloul. Acesta înfăţişa o femeie lăsată pe spate, indecent de goală printre aşternuturi albe şi o cuvertură de catifea roşie. Sânii umflaţi, cu sfârcuri roşietice, se odihneau, ca două perne, pe un abdomen rotund, alb ca frişca. Femeia din tablou era, în mod clar, însărcinată.

Şi semăna cu Kate. Semăna foarte tare cu Kate, cu excepţia unor diferenţe ale ochilor şi bărbiei, la care se adăuga absenţa oricărui semn din naştere. Asemănarea era ciudată şi deranjantă. Şi evidentă pentru toată lumea din cameră.

Capitolul 5

Camera plutea pe dinaintea ochilor lui Kate. Badger fugea de colo până colo, iar ea nici gând să îl oprească. În jurul ei, cei din familia Gramercy se certau:

— Ţi-am spus că nu trebuia să îi spunem în felul ăsta!

— Dar aşa ni s-a spus şi nouă. Nici noi nu am ştiut nimic până azi-dimineaţă...

— O, Doamne, este atât de palidă!

Erau aşa o... o familie! Kate abia putea crede că ar fi făcut parte din ea. Tentaţia de a spera era atât de mare,

iar optimismul era o trăsătură distinctă a firii ei. Dar nu voia să se facă de râs. Trebuia să îşi revină un pic.

În timp ce toţi ceilalţi vorbeau, mătuşa Marmoset veni şi se aşeză lângă ea. Scoase din buzunar o bombonică împachetată în hârtie.

— Ia o bomboană mentolată, draga mea.

Kate acceptă, amorţită.

— Haide, continuă bătrâna. Mănânc-o acum.

Neştiind cum să refuze, Kate desfăcu bomboana şi o băgă în gură.

„Ooo... fir-ar să fie!”

Ochii i se umeziră instantaneu. Discul de zahăr arzător o ustură pe limbă. Fu nevoie să îşi adune toate forţele pentru a nu o scuipa.

— Puternică, nu-i aşa? Un pic copleşitoare la început. Dar, cu răbdare şi cu puţină muncă, vei ajunge şi la dulceaţă. Mătuşa Marmoset o bătu pe Kate pe umăr. Aşa stă treaba şi cu familia.

Apoi bătrâna li se adresă celorlalţi, cu glas tăios:

— Fiţi atenţi cu toţii!

Se făcu linişte dintr-odată. Chiar şi marchizul rămase tăcut.

— Cred că singurul mod de a spune asta este ca pe o poveste.

Mâna mătuşii Marmoset, pergamentoasă şi presărată cu pete de bătrâneţe, o apucă pe a lui Kate.

— A fost odată un bărbat pe nume Simon Gramercy, tânărul marchiz de Drewe. La fel ca toţi cei din familia Gramercy, era înclinat spre pasiuni furtunoase, nepotrivite. În mod particular, Simon era interesat de artă. Şi de farmecele unei fete foarte puţin potrivite cu el, fiica unui fermier de pe proprietatea din Derbyshire a familiei, nici mai mult, nici mai puţin!

Kate dădu din cap, având încă gura strepezită de bomboana usturătoare.

— Mama lui Simon, văduvă bogată, era scandalizată. Părinţii fetei îşi dezmoşteniseră odrasla. Dar Simon nu voia să audă de nici o cenzură. Şi-a încropit la Ambervale un cuib al dragostei, împreună cu muza sa. Au locuit confortabil acolo preţ de câteva luni, pictând, fericiţi, pozând pentru tablouri şi făcând cu pasiune...

— Mătuşă Marmoset!

— Serios vorbind, judecând după tablou, nu cred că m-am exprimat prea şocant, spuse bătrâna. În orice caz, sănătatea bietului Simon s-a deteriorat. Următoarea dată când familia a auzit de el, era mort. Dintr-odată, în mod tragic, mort. Şi nimeni nu a ştiut ce s-a întâmplat cu fiica fermierului. Parcă s-a evaporat cu totul. Poate că s-a îmbolnăvit, poate... Poate că a devenit muza unui alt bărbat. Nimeni nu a putut ghici. Titlul de nobleţe a trecut la vărul lui Simon, cumnatul meu. Şi apoi, după moartea lui, la Evan.

Bătrâna făcu semn spre Lord Drewe.

— Eşti deja derutată? întrebă Lark.

— Îţi desenăm o schemă mai târziu, zise Harry.

Kate se uită cu uimire la tablou.

— Chiar semănăm, trebuie să recunosc, dar am doar douăzeci şi trei de ani. Şi am asta.

Îşi duse mâna la semnul din naştere.

— O, dar semnul este o trăsătură de familie! spuse Lark. Câţiva din familia Gramercy au aşa ceva. Harry are doar un mic semn de frumuseţe, şi cea mai mare parte din semnul meu este acoperită de păr. Al lui Evan este în spatele urechii. Arată-i, Evan.

Plin de bravură, Lord Drewe se întoarse pentru a-şi arăta acea parte a gâtului. Da, chiar avea un semn

roşiatic, care dispărea sub lavaliera lui scrobită, impecabilă.

— Are sens acum? întrebă Lark. Când am găsit acest tablou în pod, am ştiut că femeia pictată trebuie să fi fost iubita lui Simon. Dar nimeni nu a ştiut vreodată că era însărcinată. Aşa că ne-am întrebat ce s-a întâmplat cu copilul.

— Noi am crezut că a murit, spuse Harry. Altfel, cu siguranţă că am fi aflat ceva. Dar Lark nu a rezistat ispitei şi s-a pus pe făcut cercetări.

Lark zâmbi.

— Iubesc misterele. Dacă acel copil s-ar fi născut la Ambervale, ştiam că trebuia să fi existat o înregistrare a naşterii. Aşa că am mers la parohia locală, dar acolo am aflat că biserica arsese în 1782 şi că nu fusese reconstruită decât după zece ani de la incendiu. Un accident cu o cădelniţă şi o tapiserie...

Lord Drewe îşi drese vocea şi spuse:

— Rămâi la partea esenţială, Lark. De dragul domnişoarei Taylor.

Lark aprobă înclinând din cap.

— Astfel, nu mai existau nici un fel de documente, povesti ea mai departe. În acea perioadă, parohia era împărţită între cele trei biserici vecine. Ne-am decis să facem ieşiri de familie, vizitând câte una pe săptămână.

— Doar în familia asta, zise Harry, am considera foarte distractiv să cauţi în registrele mucegăite ale parohiilor nume de bebeluşi morţi la naştere.

Lark îşi ignoră sora.

— Am început la Sfântul Francis, cea mai apropiată dintre cele trei biserici. Nici un noroc acolo. Săptămâna acesta am avut de ales între Sfântul Anton din Glen şi Sfânta Maria a Martirilor. Trebuie să recunosc, am preferat Sfântul Anton pentru că îmi place acest nume, dar...

— Dar martirul familiei a avut ultimul cuvânt, aşa că a fost Sfânta Maria.

— Da, slavă Domnului! Cartea, Evan!

Lord Drewe scoase la iveală un volum mare, care părea să fi fost registrul – destul de uzat – al unei parohii. Kate fu surprinsă că lui i se permisese să îl ia din biserică. Dar probabil că marchizul era chiar cel care îl plătea pe vicar, aşa că era de presupus că orice cerinţă din partea lui era greu de refuzat.

Lord Drewe îl deschise la o pagină anume marcată, găsi un rând şi citi cu voce tare, urmărind cuvintele cu vârful degetului:

— Katherine Adele, născută la 22 februarie, în anul 1791. Tatăl, Simon Langley Gramercy. Mama, Elinor Marie.

— Katherine? întrebă Kate, iar inima începu să îi bată cu putere. Ai spus „Katherine”?

Lark se foi pe scaun, plină de entuziasm, şi răspunse:

— Da. Am căutat printre înregistrările din anii următori – nu era înregistrat nici un deces. Nici botez, dar nici deces. L-am întrebat pe vicar dacă se întâmpla să cunoască vreo tânără numită Katherine, care să locuiască în zonă şi care să aibă vârsta corespunzătoare. A răspuns că nu ştia. Cu toate acestea, a spus că primise recent o scrisoare.

— O scrisoare? întrebă Kate.

Badger îi adulmecă picioarele, iar ea îl ridică în poală.

— Scrisoarea mea?

În ultimii şapte ani, cântase la orgă pentru slujbele de duminică de la biserica Sfânta Ursula. Nu ceruse nici o compensaţie materială pentru serviciu. Doar o favoare. În fiecare săptămână, domnul Keane, vicarul, îi acorda o oră în biroul lui. Ea alegea o parohie din enormul registru al Bisericii Angliei şi scria o scrisoare, solicitând o cercetare a registrelor parohiale în legătură cu o fetiţă născută între

1790 şi 1791, cu numele de Katherine, care de atunci încolo lipsea din registrul local. Începuse cu parohiile cele mai apropiate de Margate şi continuase spre exterior.

Încetul cu încetul. De-a lungul săptămânilor, lunilor şi anilor.

Vicarul semna şi trimitea scrisorile pentru ea. Îi mai făcuse, de asemenea, favoarea de a păstra secretul. Majoritatea sătenilor ar fi râs de ea pentru că investea atât de mult timp şi efort într-o încercare fără sorţi de izbândă. În ochii lor, putea la fel de bine să îşi petreacă timpul punând bileţele în sticle pe care să le arunce în ocean.

Dar Kate nu fusese în stare să renunţe la idee. Făcuse din speranţă deprinderea ei săptămânală. De fiecare dată când poşta îi aducea un „nu” zdrobitor – sau, mai rău, când treceau luni întregi fără nici un răspuns, făcând-o să priceapă că pierduse o ocazie preţioasă –, Kate îşi asculta vocea interioară care îi spunea:

„Fii curajoasă, draga mea Katie!”

Iar acum...

Acum bomboana mentolată a mătuşii Marmoset aproape că i se dizolvase în gură – bătrâna avusese dreptate. O dulceaţă densă, delicioasă, îi acoperi limba.

Kate o savură.

— Da, spuse Lark. A fost scrisoarea ta. Şi, în sufletul meu, am ştiut: Katherine a noastră trebuia să fii tu. Am plecat la drum de îndată, am călătorit întreaga după-amiază şi am ajuns acum câteva ore.

— I-am arătat vicarului tău asta, zise Harry arătând spre tablou. Imediat ce şi-a revenit din uimire, el ne-a spus că domnişoara Kate Taylor seamănă, într-adevăr, foarte tare cu portretul.

— De la gât în sus, bineînţeles, comentă Lark aruncându-i un zâmbet timid caporalului Thorne.

— Aşadar, asta este tot, draga mea, adăugă mătuşa Marmoset mângâind-o pe Kate pe genunchi. Povestea are un sfârşit miraculos. Te-am găsit! Şi, având în vedere toate dovezile, se pare că eşti fiica pierdută acum multă vreme a unui marchiz.

Cuvintele bătrânei o loviră pe Kate precum o avalanşă. În acel moment emoţiile ei erau îngheţate, disparate. Era prea mult. Avea părinţi pe nume „Simon” şi „Elinor”. Avea o zi de naştere. Avea un nume de familie.

Dacă.

Dacă toate acestea erau adevărate.

— Dar nu am locuit niciodată în vreun loc apropiat de Kenmarsh, spuse ea. Până acum patru ani, am fost crescută în plasament, la Şcoala Margate. După aceea am venit aici, pentru a preda lecţii de muzică.

— Şi înainte de Margate, unde ai fost? întrebă lordul Drewe.

— Nu am nici o amintire clară, din păcate. Mi-am întrebat fosta directoare despre detalii, răspunse ea. O, Doamne, oare avusese îngrozitoarea discuţie cu domnişoara Paringham chiar în acea după-amiază? Mi-a spus că fusesem abandonată.

Kate se uită la femeia din tablou. Mama ei, dacă putea crede aşa ceva. Murise? Sau renunţase la copil, neputând să îl îngrijească singură? Dar, din gestul afectuos cu care îşi ţinea mâna pe pântec, era evident că iubea copilul pe care îl purta în el. Cât de uimitor, gândi Kate, să creadă că putea fi ea în acel tablou, sub pielea care acoperea pântecul femeii, ca făt, mişcându-se şi...

Iubită.

— Draga de tine! spuse Lark. Nici nu îmi pot imagina cât ai suferit! Nu avem cum să dăm timpul înapoi, dar vom face tot ce ne stă în putinţă ca să îl compensăm.

— Da, confirmă Drewe. Trebuie să te ducem la Ambervale cât mai curând posibil. În seara asta, după ce ajung acasă, trimit o servitoare care să te ajute la împachetat.

— Sunt convinsă că nu va fi necesar.

— Deja ai servitoarea ta?

Kate râse, uimită.

— Nu. Nu am atât de multe lucruri de împachetat. Ceea ce voiam să spun este că nu se cuvine să mă invitaţi la voi acasă.

Lordul Drewe clipi.

— Bineînţeles că se cuvine. Ambervale e casa familiei.

Casa familiei.

Cuvintele acelea o făcură să respire cu greutate. Întrebă:

— Dar nu vă voi face de râs?

— Deloc, zise Harry. Fratele nostru, Bennett, este cel care face familia de râs şi îşi apără cu gelozie locul de orice posibil uzurpator.

— De ce ne-ai face de râs, draga mea? întrebă mătuşa Marmoset.

— Dacă ceea ce spuneţi este adevărat... sunt verişoara voastră de gradul doi, nelegitimă, nepoata unui fermier.

Kate aşteptă ca vorbele ei să îşi facă efectul. Desigur, oamenii de nivelul social al familiei Gramercy nu se asociau cu bastarzii?

— În cazul în care îţi este teamă de scandal, să nu îţi faci griji, răspunse Lark. Scandalul îi este asociat numelui de Gramercy – împreună cu atât de multă avere, încât nimănui nu îi mai pasă. Dacă există o lecţie pe care mătuşa Marmoset să ne-o fi insuflat de când eram mici, este...

— Aveţi grijă la bomboanele mentolate, completă Harry.

— Familia înainte de toate, ripostă Lord Drewe. Poate că suntem o adunătură pestriţă de aristocraţi, dar rămânem uniţi în vremuri de scandal, nenorociri, ca şi în cele de rare victorii.

Arătă registrul parohiei.

— Simon şi-a recunoscut fiica şi i-a dat numele lui. Astfel, dacă acel copil eşti tu, domnişoară Taylor...

O pauză dramatică îngreună aerul din cameră.

— ...atunci, nu eşti deloc domnişoara Taylor. Eşti Katherine Adele Gramercy.

„Katherine Adele Gramercy?”

Era, pe naiba!

Thorne strânse din dinţi. Nu era un om al cuvintelor. Acea situaţie cerea elocvenţă, dar el nu se putea gândi decât la acţiune. Pe scurt, voia să deschidă larg uşa şi să îi arunce afară pe acei aristocraţi bizari şi gălăgioşi. Apoi ar fi luat-o pe domnişoara Taylor în braţe şi ar fi dus-o sus, pentru ca, vreme de câteva ore, ea să se poată odihni aşa cum trebuia. Obrajii ei erau foarte palizi.

Ar fi vrut să se întindă lângă ea, dar nu ar fi făcut-o. Pentru că, spre deosebire de acei presupuşi intruşi, el avea stăpânire de sine. Thorne auzise de legăturile aristocratice incestuoase, din care se puteau naşte indivizi suferind de imbecilitate sau cu dantura proastă. Familia aceea părea să se fi molipsit de un soi de holeră verbală. Tot ce spuneau ei nu era altceva decât o adunătură de prostii.

Nu putea crede că acei oameni îi propuseseră domnişoarei Taylor să o ia şi să o ducă departe de Spindle Cove. Nu putea crede că ea se gândea să plece cu ei. Ea era raţională.

Şi imediat dovedi asta.

— Sunteţi foarte amabili. Dar mă tem că nu pot părăsi Spindle Cove aşa, în pripă. Am obligaţii aici. Lecţii, elevi.

Târgul nostru de vară are loc cam într-o săptămână, iar eu sunt responsabilă pentru toată muzica de dans.

— O, îmi place la târg, zise cea tânără, iar apoi se foi din nou pe scaun.

Avea un mod enervant de a face asta, observă Thorne.

— Târgul nu reprezintă mult, dar ne distrăm la el. Este mai ales un festival pentru copii – sus, la ruinele castelului. Caporalul Thorne ajută şi el, împreună cu oamenii săi.

După ce îi aruncă o privire ezitantă lui Thorne, domnişoara Taylor continuă, spunând:

— Sunteţi siguri că nu v-aţi dori ca această... legătură... să capete un caracter mai oficial înainte de a mă invita în casa voastră? Dacă descoperim că aţi făcut presupuneri greşite şi că nu vă sunt, de fapt, rudă...

— Dar portretul! protestă tânăra. Registrul! Semnul tău din naştere!

— Domnişoara Taylor are dreptate, spuse lordul Drewe. Trebuie să dovedim că întreaga afacere nu este pură coincidenţă. Voi dispune ca oamenii să interogheze la şcoală, să cerceteze mai departe de Ambervale, în împrejurimi. Sunt sigur că, dacă facem nişte săpături, vom găsi foarte uşor legătura dintre copilăria ei şi Margate.

Thorne ştia că oamenii lordului Drewe nu aveau să găsească nici o legătură între registrul parohial şi Şcoala Margate. Ar fi putut să îşi dreagă vocea şi să le spună exact unde îşi petrecuse Kate Taylor primii ani de viaţă. Apoi ar fi putut să vadă şi ea cât de dornici ar fi fost acei oameni să o considere o Gramercy. Era vorba de scandal la nivelul societăţii înalte, şi mai era vorba şi despre imoralitate mizerabilă.

— Domnişoara Taylor nu merge nicăieri cu dumneavoastră, zise el. Tot ceea ce aţi prezentat sunt supoziţii legate de identitatea ei. Şi nici măcar nu ştim cine sunteţi.

Domnişoara Taylor îşi muşcă buza, spunând:

— Domnule caporal Thorne, sunt sigură că...

— Nu, nu, o întrerupse cea bărbătoasă. Bunul caporal are perfectă dreptate, domnişoară Taylor. Am putea fi o bandă de proprietari de sclavi cu pielea de culoare albă, sau canibali însetaţi de sânge. Sau magicieni în căutarea unei fecioare pe care să o sacrifice.

Thorne nu credea că cei din familia Gramercy erau proprietari de sclavi, canibali sau magicieni – deşi i se părea că întruchipau versiunea elegantă a pensionarilor unei case de nebuni. Şi, deşi ştia câte ceva despre copilăria lui Kate Taylor, trebuia să recunoască: el nu putea spune cu certitudine că nu erau verii ei. Era posibil, credea el. Nu fusese născută în acel loc. Şi avea numele corect, anul corect al naşterii. Aceste lucruri, împreună cu tabloul şi cu semnul din naştere, reprezentau argumente care nu puteau fi ignorate cu uşurinţă.

Chiar şi aşa, existau mari şanse ca ei să se fi înşelat, iar el nu avea încredere în acei oameni. Era ceva în neregulă cu ei şi cu povestea lor. Poate că se înşelau în privinţa legăturii pe care credeau că o descoperiseră, caz în care domnişoara Taylor ar fi fost dezamăgită şi ar fi putut ajunge ţinta unei situaţii ridicole. În schimb, puteau fi rudele ei, unele care cumva să o fi pierdut din vedere vreme de mai bine de douăzeci de ani, lăsând-o să trăiască în sărăcie lucie.

Cel mult, fuseseră nepăsători. Cel mai rău, criminali.

Nu avea încredere în ei nici vreme de cinci minute din viitorul domnişoarei Taylor, darămite pentru tot restul vieţii ei!

— Nu va pleca cu voi, repetă el. Nu voi permite asta.

— Aminteşte-mi, spuse cu calm lordul Drewe, cine eşti, mai exact. Vreau să spun, în legătură cu domnişoara Taylor.

Thorne văzu opţiunile pe care le avea, evidente precum bifurcaţia unei străzi. Fie că ar fi spus cuvintele ce îi stăteau pe limbă – cuvinte la care nici nu îndrăznise să viseze, darămite să le rostească! Fie că ar fi lăsat-o pe domnişoara Taylor să plece împreună cu familia Gramercy, renunţând la orice drept de a veghea asupra siguranţei şi fericirii ei. Pentru totdeauna.

Nu avea de ales. Rosti cuvintele:

— Sunt logodnicul ei, spuse el. Suntem logodiţi şi urmează să ne căsătorim.

Capitolul 6

Kate sări de pe scaun. Cu siguranţă că înţelesese greşit.

„Logodiţi? Urmează să ne căsătorim?”

— Felicitări, draga mea!

Mătuşa Marmoset îi strânse mâna.

— Mai ia o bomboană mentolată!

— Cu siguranţă, spuse Kate, regăsindu-şi vocea în cele din urmă, că nu am nici o...

Până să apuce să protesteze, Thorne îşi puse mâna lui mare pe umărul ei. Şi o strânse tare, transmiţându-i un mesaj scurt, de neconfundat:

„Nu!”

— Nimeni nu a spus nimic despre faptul că sunteţi logodiţi, spuse Lord Drewe uitându-se cu suspiciune la

Kate, apoi la Thorne, apoi iarăşi la Kate. Nici vicarul, nici proprietara...

— Nu am spus nimănui, deocamdată, răspunse Thorne. S-a întâmplat recent.

— Cât de recent?

— A acceptat azi, în drum spre casă, pe când ne înapoiam de la Hastings.

Thorne îşi ridică mâna de pe umărul lui Kate şi îi aranjă o şuviţă de păr, atrăgând atenţia asupra faptului că ea avea părul în neorânduială.

Obrajii lui Kate începură să ardă pe măsură ce aluzia lui făcea să se ridice sprâncenele celor patru membri ai familiei Gramercy.

Lark radia.

— O, ştiam că este ceva între voi! De ce ai fi venit acasă atât de târziu, arătând atât de... Vocea i se stinse pe măsură ce privirea îi rătăci la tivul ud al rochiei lui Kate şi la părul ei ciufulit. Atât de firesc!

Kate se ridică, iar picioarele scaunului scârţâiră.

— Caporale Thorne, putem vorbi un pic?

Apoi ea le aruncă oaspeţilor un zâmbet nervos, menit să o scuze.

— Ce ai de gând? şopti ea în timp ce el o însoţea într-un colţ al camerei, lângă pian.

Kate ştia din experienţă că puteau vorbi acolo fără să fie auziţi.

— Acum câteva ore mi-ai spus că nu simţi... nimic pentru mine, iar acum îmi spui că suntem logodiţi.

— Am grijă de tine, răspunse el.

— Ai grijă de mine? Tocmai ce ai dat de înţeles că suntem... că am...

— Deja gândeau asta, spuse el. Ai încredere în mine. Te-am adus acasă noaptea târziu, arătând ca şi cum ai fi fost tăvălită de-a dreptul.

— Eu...

— Şi apoi, tu ai spus că ţi-am dăruit un căţel. Ce altceva vor crede?

Obrajii ei ardeau. Se uită în altă parte.

— Toată îmbujorarea asta nu ajută nici ea, adăugă Thorne.

Cum se putea abţine să roşească? Faţa ei continua să fie îmbujorată la gândul că degetele lui îi aranjaseră o şuviţă de păr într-un mod atât de îndrăzneţ.

— Nu vom continua cu asta, spuse el. Cu căsătoria.

— Nu vom continua? întrebă Kate.

În liniştea care urmă, ea se îngrijoră că ar fi putut să pară dezamăgită.

— Adică, bineînţeles că nu vom continua. Nu am nici o dorinţă să mă căsătoresc cu tine. Chiar acum îi voi spune asta familiei Gramercy.

— Ar fi o greşeală, zise el.

Mâinile lui o prinseră de talie, împiedicând-o să plece.

— Ascultă-mă un pic. Eşti copleşită.

— Nu sunt cople..., răspunse ea.

Vocea ei se curmă. Nu mai avea nici măcar puterea să obiecteze. Bineînţeles că era copleşită. Copleşită, extenuată, derutată. Şi parţial era şi vina lui. Poate că el avea, de fapt, cea mai mare parte de vină.

Spre meritul lui, Thorne nu încercă să nege asta.

— Este finalul unei zile foarte lungi, spuse el. Fosta ta directoare te-a tratat urât. Birjarul te-a tratat urât. Eu te-am tratat cel mai rău dintre toţi. Vrei să vezi ce e mai bun în aceşti Gramercy pentru că aşa eşti tu. Dar îţi spun, ceva este în neregulă cu ei şi cu povestea lor.

— Ce te face să crezi asta?

După o ezitare lungă, el răspunse:

— Este un sentiment al meu.

Kate deschise ochii şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Un sentiment? Credeam că nu ai aşa ceva.

Thorne ignoră capcana pe care i-o întindea ea.

— Nu ai de unde să ştii ce anume urmăresc cei din familia Gramercy. Încă nu sunt convinşi în ceea ce te priveşte. Întreaga situaţie e riscantă, şi nu ai nici un protector sau rudă care să îţi apere interesele. Aici apar eu. Dar nu pot să pretind că am un interes în ceea ce priveşte binele tău, fără să solicit un drept asupra ta.

„Un drept asupra ta” – Kate habar nu avea cum să interpreteze acele cuvinte. De când se ştia, nimeni nu încercase să aibă vreun drept asupra ei. Iar acum, într-o singură seară, se iviseră două tabere care cereau asta.

Întreaga situaţie avea un aer ireal. Ora târzie, lista de coincidenţe, ciudăţenia totală a familiei Gramercy. Nu ştia pe cine să creadă sau în ce să aibă încredere în acel moment. Iar, judecând după modul prostesc în care se aruncase în braţele lui Thorne în acea după-amiază, inima ei disperată părea cel mai puţin de încredere sfătuitor cu putinţă.

Avea nevoie de un aliat. Dar să îl aleagă tocmai pe el?

— Propui în mod serios să ne prefacem logodiţi? Tu. Şi cu mine.

El se încruntă.

— Nu joc teatru, domnişoară Taylor. Nu ne vom preface deloc. Îţi propun o logodnă reală, astfel încât să îţi pot oferi protecţie reală. De îndată ce situaţia ta devine mai sigură, mă poţi elibera.

— Să te eliberez, repetă ea, ca un ecou.

— De logodnă. O domnişoară poate renunţa oricând la o logodnă, iar reputaţia ei nu are de suferit. Dacă se va dovedi că eşti o Gramercy, nimeni nu se va aştepta să te măriţi cu mine.

— Şi dacă se va dovedi că nu sunt o Gramercy?

Fruntea lui se încreţi.

— Nici atunci nu se va aştepta nimeni să continui.

Kate îşi dădu seama că el avea dreptate. După cum prea bine se ştia la Spindle Cove, ea şi Thorne erau echivalentul social al apei şi al uleiului. Nu se amestecau.

— De ce faci asta, întrebă ea, căutând indicii în expresia lui dură. De ce îţi pasă?

— De ce...

După un oftat posac, el îi dădu drumul din strânsoare.

— Este de datoria mea să am grijă de tine, domnişoară Taylor. În următoarele două săptămâni mă voi întâlni cu lordul Rycliff, ca să pun la punct amănuntele lăsării mele la vatră. Dacă aş lăsa-o pe cea mai apropiată prietenă a soţiei lui pe mâinile unor străini suspecţi, lordul nu va privi cu ochi buni cererea mea.

— O, spuse ea. Înţeleg. Asta are sens.

Cel puţin răspunsul lui lipsit de sentimente era ceva familiar.

— Îmi pare rău, zise ea, întorcându-se către cei din familia Gramercy. Trebuia să vă fi spus mai devreme despre logodnă. Întinse mâna ca să o apuce pe cea a lui Thorne şi încercă să se uite cu afecţiune în ochii lui, zicând: Abia ne-am logodit! Nu am avut timp nici să le spunem prietenilor, nu-i aşa...

Vocea i se stinse, fiindcă tocmai îşi dăduse seama că nici măcar nu ştia numele de botez al lui Thorne.

„Foloseşte un nume de alint. Ceva care să reflecte tandreţea. Dragă, dragul meu, iubitule, dragostea mea. Orice.”

— ...nu-i aşa, iubitule? termină ea, cu un zâmbet drăgăstos.

O, iată că în gheaţa acelor ochi albaştri apăru o fisură. El îşi spori strânsoarea mâinii care o ţinea pe a ei. În mod ciudat, Kate se simţi uşurată de acele semne evidente de

stânjeneală. Într-un fel, faptul că îl tachinase, iar el îi răspunsese pe măsură, făcea ca totul să revină la normal.

Lordul Drewe stătea în picioare în mijlocul camerei, având un aer nobil şi autoritar. El spuse:

— Iată ce se va întâmpla.

Şi, dintr-odată, Kate fu pe deplin încrezătoare că orice urma să spună lordul Drewe, avea să se întâmple. Chiar şi dacă urma să anunţe că avea să plouă cu bomboane mentolate.

— Domnişoară Taylor, observ că te grăbim un pic. Urmează târgul de vară în viitorul apropiat, ceea ce înseamnă că ai treburi importante de rezolvat. Şi, după cum este şi normal, ai rezerve să pleci din locul ăsta când abia te-ai logodit.

Kate se sprijini de braţul lui Thorne şi răspunse:

— Da, bineînţeles.

— În mod evident, nu putem să îţi cerem să pleci pe loc din Spindle Cove.

Kate răsuflă uşurată. Slavă Domnului! Lordul Drewe era un om raţional şi înţelesese situaţia. Urma ca el şi familia lui să se întoarcă la Ambervale şi să îşi continue investigaţiile, iar apoi să o anunţe în privinţa rezultatului. Probabil că aveau să o facă în scris, nu prin intermediul unei vizite la miezul nopţii.

— Eşti ocupată, continuă lordul Drewe, pe când noi suntem mai degrabă în vacanţă. Dar nu avem nici un motiv să nu ne petrecem vacanţa aici.

Kate înghiţi cu noduri.

— Vreţi să spuneţi că veţi locui la Spindle Cove? La Queen’s Ruby? Cu toţii?

— Există vreo altă pensiune în sat?

Kate dădu din cap în semn că nu, apoi zise:

— Queen’s Ruby nu acceptă chiriaşi de sex masculin.

Lordul Drewe ridică din umeri.

— Am văzut o tavernă vizavi de grădină. Cu siguranţă că proprietarul are o cameră sau două de închiriat. Nu am pretenţii speciale.

„Nu, bineînţeles că nu. Doar sunteţi un biet marchiz!”

Iată o complicaţie neprevăzută. Una era să le spună acelor oameni că era logodită cu Thorne, şi alta era ca ei să locuiască acolo, la Spindle Cove.

O, Doamne, nimeni din sat nu avea să creadă una ca asta!

Drewe spuse:

— Voi vorbi cu doamna Nichols şi voi rezerva camere pentru doamne, iar apoi voi trimite imediat trăsura după lucrurile noastre.

— Cu siguranţă că nu este necesar, zise Kate.

— Vacanţele, de obicei, nu sunt necesare, spuse mătuşa Marmoset. Tocmai în asta constă frumuseţea lor, draga mea.

— Nu vreau să vă pricinuiesc nici un deranj.

— Nici nu este vreun deranj pentru noi. Spindle Cove este o staţiune la malul mării, una în care vin doamne neobişnuite, nu-i aşa?

Lordul Drewe îşi desfăcu larg braţele, arătând spre mătuşa şi surorile lui.

— Se întâmplă să am în grijă de trei doamne foarte neconvenţionale, cu toatele urmând a se bucura de această distracţie. Cât despre mine, îmi rezolv toate treburile prin corespondenţă. Pot face asta de oriunde.

— Abia aştept să văd târgul, spuse Lark.

— O baie în mare va fi exact ceea ce îmi trebuie, anunţă mătuşa Marmoset.

— Chiar sunt încântată de ideea de a petrece un pic de timp la Spindle Cove, spuse Harry, strângându-şi haina pe ea în timp ce se ridică de pe scaun. O voi face pe Ames foarte geloasă.

— Vezi, domnişoară Taylor, că aranjamentul ăsta este de-a dreptul ideal. În acest fel, nu te luăm de lângă prietenii tăi şi, în acelaşi timp, avem destul timp să ne cunoaştem.

— Da, în legătură cu asta... Kate îşi muşcă buza. Acesta este un sat mic. Aş putea să vă rog să nu povestim nimănui despre posibila relaţie de rudenie dintre noi? Aş dori să evit pe cât de mult posibil speculaţiile şi bârfele, în cazul în care... în cazul în care nu se va dovedi că vă sunt rudă.

Kate putea doar să spere că în acel moment nu erau deja trei fete care să tragă cu urechea la uşa salonului.

— Da, bineînţeles, răspunse lordul Drewe, oprindu-se un pic pentru a se gândi. Nici nouă nu ne place bârfa deloc, reluă el, mă refer la aceea care se naşte, din păcate, în comunităţile mici, ai căror membri au relaţii foarte strânse între ei. În ceea ce îi priveşte pe cei din afara acestei camere, ei vor şti că am contractat serviciile dumneavoastră în calitate de profesoară personală de muzică a lui Lark. Va fi suficient?

Lark se mută lângă Kate.

— Adevărul este că aş avea nevoie de nişte lecţii. Sunt un dezastru la pian, dar poate că voi lua lecţii de harpă.

Zâmbetul cald al tinerei domnişoare îi înmuie inima lui Kate. La fel ca şi reconfortanta înclinare din cap a lui Harry, comportamentul plin de încredere în sine al lordului Drewe, precum şi aroma bomboanei mentolate a mătuşii Marmoset, pe care încă o mai simţea pe limbă.

Erau o familie şi voiau să petreacă timp alături de ea. Să o cunoască. Chiar şi dacă totul avea să dureze doar câteva zile, însemna, oricum, foarte mult – făcând să merite să mai îndure câteva momente stânjenitoare alături de Thorne.

Iată un beneficiu al respingerii lui crude din poiană. Acum se învăţase minte şi nu îşi mai imagina vreun sentiment din partea lui.

— Ei bine, zise Kate, zâmbindu-le prudent celor patru oaspeţi, cred că totul a fost decis.

***

„Decis.”

Mai târziu în acea noapte, în timp ce se băga în pat, Kate nu se simţea deloc calmă.

Ultima dată când dormise în acele aşternuturi, fusese orfană şi nelogodită. De-a lungul acelei zile nebune, se pricopsise cu patru potenţiali veri, cu un pui de corcitură şi cu un logodnic temporar.

Nu, nu era deloc calmă. Chiar dimpotrivă. Mintea îi era agitată din pricina entuziasmului, a posibilităţilor...

Şi din pricina acelui sărut.

Chiar şi după toată întâmplarea cu familia Gramercy, Kate tot nu putea uita acel sărut.

Îngrozitor! Era extrem de obosită şi, pe deasupra, extenuată psihic. Îşi dorea cu disperare să adoarmă. Dar, de fiecare dată când închidea ochii, simţea pe buze căldura buzelor lui puternice.

De. Fiecare. Dată.

Dacă şi-ar fi ţinut ochii deschişi în timpul sărutului, poate că ar fi evitat acea asociere. Dar legătura fusese creată: închidea ochii, îşi amintea sărutul. În clipa în care pleoapele îi fluturau peste obraji, buzele îi tresăreau, iar întregul corp îi era străbătut de o vibraţie năvalnică, nedorită.

Ar fi trebuit să se străduiască să fie sărutată cu ani în urmă, astfel încât senzaţia să nu mai fie atât de nouă în momentul de faţă. Serios vorbind, ce fată respectabilă era sărutată pentru prima dată la vârsta de douăzeci şi trei de ani?

Nici măcar nu îl plăcea pe Thorne. Era un om îngrozitor, lipsit de sentimente.

„Gândeşte-te la familie”, se certă singură, privind lung la razele de lumină reflectate în tavan. „Gândeşte-te la zile de naştere în februarie. Gândeşte-te la femeia complet goală din tablou, mângâindu-şi cu dragoste pântecul umflat. S-ar putea să fi fost mama ta.”

Dacă urma să stea trează, întinsă în pat, trebuia ca acele gânduri să fie motivele care să o împiedice să doarmă. Nu un sărut care nu însemnase nimic, oferit de un bărbat care nu simţea absolut nimic pentru ea şi care vedea logodna cu ea ca pe un mijloc de a avansa în carieră.

Nu voia să se mai gândească la el. Nu voia să se mai gândească.

Apucă perna, şi-o puse peste faţă şi gemu în ea. Apoi o strânse cu putere la piept.

„Crini înalţi, de catifea,
Rotundele crizanteme,
Toate florile dansează pentru bucuria ta.”

Cântă cuvintele familiare cu voce şoptită, în întuneric, lăsând melodia să o învăluie precum o pătură. Cântecul acela copilăresc de leagăn era cea mai timpurie amintire a lui Kate. Ritmul lui cadenţat o calma mereu. Continuă să murmure:

„Crini înalţi, de catifea,
Rotundele crizanteme,
Toate florile dansează pentru bucuria ta.”

În timp ce ultima notă se estompa, ochii i se închiseră şi rămaseră aşa.

Visă toată noaptea un sărut fierbinte, răscolitor.

Capitolul 7

— O, domnişoară Taylor! Speram atât de mult să vii în această dimineaţă!

Kate încremeni în uşa magazinului care se numea Cu De Toate.

Sally Bright, vânzătoarea, care era guraliva satului, îşi ridică privirea din registrul ei şi îi aruncă lui Kate un zâmbet şiret, zicând:

— Abia aştept să aud totul.

Kate însăşi abia putea crede că întrevederea ei cu familia Gramercy din seara precedentă fusese reală, darămite să o mai şi povestească.

— Să auzi totul despre ce?

— Totul despre tine şi Thorne, bineînţeles. Domnişoară Taylor, trebuie să îmi spui! Îţi şterg în întregime datoriile din cont, dar vreau să îmi spui toate detaliile. Am auzit că eşti logodită. Fata accentuă: Logodită!

Kate închise ochii şi spuse:

— O, te referi la asta...

Fata voia să ştie despre ea şi Thorne. Lui Kate îi venea greu, de asemenea, să creadă că „logodna” ei cu Thorne fusese un fapt real.

— Ai spus „logodită”?

Cu coada ochiului, Kate văzu o pălărie de dantelă care se agita.

Kate îşi potrivi pe mână coşul greu. Doamna Highwood, o femeie destul de vârstnică, se afla în colţul cel mai îndepărtat al încăperii, împreună cu fiica ei cea mai mare, Diana.

— Cine s-a logodit? întrebă doamna Highwood.

Deşi nu mai era deloc tânără, acea doamnă avea auzul extrem de fin atunci când venea vorba despre un subiect precum cel al căsătoriei. Iar dacă erai prins între interesul ei nesăţios faţă de subiectele cu caracter matrimonial şi limbuţia lui Sally...

Ei bine, măcar discuţia avea să fie una scurtă.

— Domnişoara Taylor şi caporalul Thorne, sări Sally să o informeze. Tocmai ce s-a întâmplat ieri, pe drumul de întoarcere de la Hastings.

— Cum de ştii toate astea? întrebă Kate, minunându-se.

— Noua ta elevă a venit la magazin. Domnişoara Lark, nu-i aşa? A venit dis-de-dimineaţă ca să cumpere praf pentru curăţatul dinţilor. Mi-a spus totul.

Doamna Highwood traversă încăperea şi spuse:

— Domnişoara Taylor? Logodită cu caporalul Thorne? Nu pot să cred!

— Este adevărat, Kate? întrebă Diana. Trebuie să recunosc că... este mai degrabă o surpriză.

Bineînţeles că era o surpriză. Kate şi Diana erau prietene, iar cea dintâi nu numai că nu îi spusese nimic celei mai mari dintre domnişoarele Highwood despre faptul că l-ar fi plăcut pe caporalul Thorne, dar, dimpotrivă, îi dăduse toate indiciile că îl dispreţuia pe acel om.

Pentru că într-adevăr îl dispreţuia. Era îngrozitor, rece şi lipsit de sentimente, iar acum...

— Este adevărat, spuse Kate, simţind cum i se strângea stomacul. Suntem logodiţi.

„Este în regulă”, îşi reaminti ea. „Este doar temporar.”

— Dar cum s-a întâmplat asta? întrebă Diana.

— Dintr-odată. Kate înghiţi în sec. M-am dus la Hastings ca să cumpăr nişte partituri noi şi am pierdut ultima diligenţă spre casă. L-am întâlnit întâmplător pe caporalul

Thorne pe stradă, iar el s-a oferit să mă conducă înapoi la Spindle Cove.

— Şi apoi...?

— Apoi ne-am oprit la o barieră, ca să se odihnească un pic calul. Am... vorbit despre trecut şi viitor. Până când am ajuns, târziu în noapte, la Queen's Ruby, eram logodiţi.

Da, toate acestea erau adevărate.

Sally pufni:

— Este cea mai proastă povestire pe care am auzit-o! Ne datorezi mai mult de-atât. Oare caporalul s-a aşezat în genunchi, declarându-şi dragostea nebună pentru tine? V-aţi sărutat?

Kate nu ştiu cum să răspundă. Da, se sărutaseră. Iar primul ei sărut trebuia să fie o împrejurare pe care să şi-o amintească cu entuziasm şi să le-o împărtăşească prietenelor ei cu altruism şi în detaliu. În schimb, ea voia doar să îşi ascundă umilinţa.

— Uită-te la faţa ta, spuse Sally. Roşie ca racul. Trebuie să fi fost, într-adevăr, un sărut foarte reuşit. Omul acela nu este un călugăr. Vei fi o mireasă norocoasă, domnişoară Taylor. Am auzit nişte poveşti..., zise ea, începând să scrie în registru.

Doamna Highwood deschise repede un evantai şi începu să îşi facă vânt cu putere.

— Insuportabil! Sănătatea fragilă a Dianei ne-a izolat în acest cătun de la malul mării, în timp ce întreaga Anglie sărbătoreşte victoria aliaţilor. Iată cum stăm noi aici, condamnate să vedem cum se duc şansele ei de a se căsători, asemenea corăbiilor pe care le urmărim cu privirea de pe mal. Iar acum domnişoara Taylor se logodeşte?

Diana îi aruncă lui Kate un zâmbet spăsit.

— Mamă, cred că vrei să spui că suntem încântate pentru Kate şi că îi dorim multă fericire.

— Multă fericire, mormăi bătrâna doamnă. Da, domnişoara Taylor poate avea parte de multă fericire, dar cum rămâne cu noi? Te întreb, Diana, unde este fericirea ta? Unde? Ultimul cuvânt fu rostit pe un ton plin de regret ezitant. Toată lumea bună este la Londra în această vară. Inclusiv sora ta, care – îţi reamintesc – s-a măritat recent cu un viconte.

— Da, mamă, bineînţeles că ştiu asta. Diana tuşi într-o batistă, scoţând un sunet jalnic. Este atât de trist că sănătatea mea a luat o asemenea turnură!

— Chiar arăţi foarte palidă, zise Kate.

Ea şi Diana schimbară o privire conspirativă. Căsătoria recentă a Minervei Highwood cu lordul Payne era întregul motiv al subterfugiului la care recursese Diana. Lăsată de capul ei, doamna Highwood ar fi plecat pe capul tinerilor căsătoriţi la mai puţin de o zi de la venirea lor la Londra, solicitând să se facă prezentări şi să se dea baluri. Diana dorise ca sora ei să aibă o lună de miere liniştită – de aici, înrăutăţirea sănătăţii ei în mod brusc şi misterios.

— Îţi spun, mormăi bătrâna, că în tinereţea mea nu aş fi lăsat tuberculoza, malaria şi febra tifoidă la un loc să mă împiedice să sărbătoresc Glorioasa Pace.

— Dar nu v-aţi fi simţit bine la petreceri, fiindcă v-ar fi supărat tusea şi frisoanele, spuse Kate, neputându-se abţine.

Doamna Highwood îi aruncă o privire tăioasă.

Chiar atunci, Sally Bright închise registrul cu zgomot.

— Gata, am terminat. Acum, domnişoară Taylor, povesteşte-ne totul!

Dar tocmai atunci, Kate scăpă conţinutul coşului ei de picnic. Adică pe Badger, care se speriase de zgomotul pe care îl făcuse registrul. Căţelul sări din coşul de răchită şi o zbughi, fugind dintr-un colţ în altul al încăperii.

— Un şobolan! ţipă doamna Highwood, dând dovadă de iuţeala unei femei cu zece ani mai tinere şi cocoţându-se pe o scară din apropiere.

— Nu este un şobolan, doamnă Highwood!

Căţelul se vârî sub nişte rafturi.

Kate se aplecă şi îl căută, strigând:

— Badger! Badger, ieşi de acolo!

— Şi mai rău, se plânse bătrâna doamnă. Este un bursuc! Ce fel de tânără duce un bursuc în coşul ei? Iată un semn al sfârşitului lumii!

— Cred că este un căţel, mamă, spuse Diana.

Ghemuindu-se, i se alătură lui Kate, care căuta de zor.

— Ei, unde s-o fi dus, dragul de el?

Sprijinindu-se în mâini şi în genunchi, Kate se uită sub dulap. Badger era acolo, în spate de tot. Îşi băgă mâna pe sub dulap şi apucă o parte din ceafă. Of, nu putea ajunge!

Diana îngenunche lângă ea.

— Dragul de el, probabil că este înspăimântat!

Sally li se alătură, ţinând în mână o bucată de şuncă sărată, luată dintr-un butoi din cămară.

— Uite, încearcă asta. Înainte să facă o băltoacă acolo!

Kate suflă repede o şuviţă de păr care îi căzuse pe sprânceană. Căţelul tocmai lăsase două băltoace în camera ei de la Queen’s Ruby. Una pe podea, iar alta, în patul ei. Până să apuce să se întoarcă de la micul dejun cu o bucată de şuncă şi cu o chiflă ascunse în buzunar, micuţa bestie ronţăise mânerul celui mai bun evantai al ei, precum şi unul dintre papucii ei cei mai confortabili.

— Haide, Badger, fii băiat cuminte!

Kate îşi ţuguie buzele şi scoase tot felul de sunete menite să îl încurajeze. Căţelul adulmecă şi înaintă puţin, dar nu îndeajuns.

Amintindu-şi cum îl fluierase caporalul Thorne cu o zi în urmă, Kate fluieră şi ea, scurt. Asta chiar funcţionă. Căţelul

o zbughi afară – un glonţ de blană care se opri drept în poala ei.

Kate căzu pe spate şi scoase un oftat. Se puse pe râs în timp ce Badger îi devoră bucata de slănină din palmă, iar apoi se apucă să îi lingă fiecare urmă de sare din palmă şi de pe degete.

— O să mă bagi în atât de multe belele, îi şopti ea. Şi nu am puterea să te cert.

Şi Badger ştia asta. Îşi înălţă capul, apoi ciuli din urechi, mişcă din nas şi dădu din coadă. De parcă ar fi spus:

„Uită-te la arsenalul meu de apucături adorabile... şi la tremurat!”

— Acest poznaş este Badger, zise ea. El e motivul pentru care am venit azi, Sally. Speram să ai ceva ce eu să pot folosi ca lesă. Este evident că nu am cum să îl duc în coş. Şi se întâmplă, oare, să ai şi nişte bucăţele de vreun fel, pe care să le poată roade? Aseară l-am lăsat să distrugă un exemplar din Sfaturile înţelepte ale doamnei Worthington.

Sally îşi încrucişă braţele.

— Se poate să am o lesă de câine în depozit. Cât despre lucruri pe care să le roadă... Se gândi un moment, iar apoi pocni din degete. Ştiu. Ce zici de vechiul picior de piele al lui Finn? Acum are o proteză mai bună.

Kate se înfioră la gândul ca Badger să ronţăie un membru uman, chiar şi unul fals. Cât de macabru!

— Este... un gând... creativ, dar probabil că vom rămâne la Sfaturile înţelepte ale doamnei Worthington. Este o carte foarte utilă.

Doamna Highwood coborî de pe scară şi examină căţelul.

— De unde ai făcut rost de corcitura asta? întrebă ea, mângâindu-l energic pe Badger.

Kate răspunse:

— Caporalul Thorne l-a luat pe micul drăcuşor de la un fermier.

Sally se învioră.

— Acesta este câinele lui Thorne?

— Ei bine, acum este câinele meu.

Kate îi acoperi urechile lui Badger ca să nu audă, cel puţin, că era vorbit de rău.

— Este doar un pui de corcitură, care a fost luat dintr-o toană.

Kate ştia că nu putea să îi ofere unui căţel în creştere una dintre cele mai potrivite case. Dar îi putea oferi dragoste lui Badger, şi de asta avea el nevoie cel mai mult.

Sally dădu din cap.

— Eşti sigură? Din ce mi-a povestit Rufus, caporalul Thorne aştepta un câine de vânătoare. Avea unul comandat special de la un crescător. Înţeleg că puii sunt destul de scumpi.

Kate se uită la căţelul din braţele ei. Scump? Badger? Un lucru atât de amuzant, lung, cu picioare subţiri şi blană cu pete, care nu era chiar dreaptă, dar nici cârlionţată. Badger era precum o grămadă vie de vârtejuri.

Iar dacă Thorne îl preţuia, cu siguranţă că i-ar fi spus.

— Sally, cred că ai confundat puii de câine.

— Pentru dragostea Sfintei Ursula! strigă doamna Highwood în timp ce se ducea întins la fereastră. Asta, vă spun, este ceea ce face ca locul acesta să se cheme Spindle Cove. În timp ce voi, fete fără minte, tot vorbiţi despre corcituri, un domn se plimbă pe stradă. Unul înalt, foarte frumos, cu un baston scump. Nu detectez nici o urmă de căsătorie în comportamentul lui.

Diana râse.

— Mamă, doar uitându-te pe fereastră la el, nu poţi stabili dacă un bărbat este căsătorit!

— Ba pot. Intuiţia mea nu m-a înşelat niciodată.

— Îl cheamă Lord Drewe, spuse Kate. Se află aici în vacanţă, împreună cu cele două surori ale lui şi cu o mătuşă. Prelungi suspansul încă un pic. Şi este marchiz.

— Un marchi...! Doamna Highwood sări în picioare. Un marchiz necăsătorit! O, nervii mei! Simt că leşin!

Soldaţii din miliţia de la Spindle Cove nu erau interesaţi în mod particular de vizita unui marchiz. Iar adăugarea de noi ciudăţenii feminine la grupul de la Queen’s Ruby se înscria în cursul normal al lucrurilor.

Dar nu aveau în fiecare zi ocazia să îşi bată la cap comandantul.

— Logodit cu domnişoara Taylor? exclamă Aaron Dawes, imediat ce se termină instrucţia de dimineaţă.

Thorne ignoră întrebarea. Îşi suci gâtul într-o parte până când îi trosni.

— Am crezut că ai fost la Hastings ca să îţi cumperi un câine de vânătoare, spuse Dawes, nu ca să îţi iei o soţie. Fierarul dădu din cap. Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam.

— Nimeni nu se aştepta, spuse Fosbury. Cum i-ai făcut curte mai exact, caporale?

— Vorbim despre Thorne, zise Dawes. El nu face curte. El comandă.

— Dar asta nu ar merge cu domnişoara Taylor. Ea este încăpăţânată.

— Şi are umor, spuse vicarul. Şi bun-simţ.

Thorne se gândi că aveau dreptate cu toţii. Da, ea avea toate acele calităţi, plus o frumuseţe care te zăpăcea, precum şi o gură atât de delicioasă şi de dulce, încât îşi petrecuse toată noapte visând-o şi apoi se trezise cu o bucată de oţel între picioare.

— Da, domnişoara Taylor este o fată foarte drăguţă, spuse Fosbury.

Se uită la Thorne cu veselie şi curiozitate.

— Te face să te gândeşti... Oare ce vede la tine?

„Nimic. Şi nici nu ar trebui să vadă.”

— Destul, zise el. Avem foarte multe de făcut înaintea târgului organizat de doamne. Problemele mele personale nu sunt treaba voastră.

— Să nu crezi că ne facem griji pentru tine, spuse Dawes, ci pentru ea. Domnişoara Taylor are foarte mulţi prieteni la Spindle Cove. Nimeni nu vrea să o vadă suferind. Atâta tot.

Thorne înjură printre dinţi. Dacă toţi prietenii domnişoarei Taylor ar fi ştiut adevărul, i-ar fi mulţumit lui. Doar el era cel care încerca să o protejeze de o ameninţare mult mai mare!

Familia Gramercy.

Nu avea nici un sens ca acea familie să fie atât de dornică să se stabilească la Spindle Cove, şi cu atât mai puţin ca lordul Drewe însuşi să rămână. Thorne putea doar să concluzioneze că marchizul nu voia să o piardă pe domnişoara Taylor din ochi. De ce ar fi vrut să protejeze cu orice preţ o verişoară de gradul doi? Una, pe deasupra, nelegitimă?

Poate că matematicile înalte nu erau punctul forte al lui Thorne, dar el ştia când ceva nu se lega.

— Caporale Thorne! strigă Rufus Bright din postul de pază aflat la înălţime. Vine domnişoara Taylor!

Cu un semn din cap, Thorne le dădu liber oamenilor.

— Asta este tot. Duceţi-vă să îl ajutaţi pe Sir Lewis cu catapulta.

Bărbaţii murmurară. Dar ascultară ordinul, traversând pe sub o arcadă şi mergând spre locul în care Sir Lewis Finch îşi ridica monstruozitatea.

Localnicii din Spindle Cove rosteau câte o rugăciune de fiecare dată când bătrânul şi excentricul Sir Lewis se apropia de un trăgaci, de un fitil sau de un detonator – ori, în cazul de faţă, de o catapultă medievală, proiectată ca să distrugă oraşe întregi. Cu toate acestea, în loc să lanseze bile de foc peste ziduri fortificate, singurul scop al catapultei era să arunce pepeni în mare. Un pic de spectacol pentru târgul de vară.

Se pare că mecanismele vechii maşinării erau mai sensibile şi mai nervoase decât pulpele unei virgine. Înainte ca străvechea catapultă să fie gata de lucru, era necesar să se facă o serie de teste.

Vocea baritonală a lui Sir Lewis răsună peste ruinele castelului:

— Fiţi gata, soldaţi! Trei... doi...

Sunetul unei lovituri puternice coincise cu numărul unu, în timp ce soldaţii eliberară contragreutatea catapultei. Praştia se ridică, apoi se zdruncină şi se opri, iar la urmă aruncă proiectilul înspre mare.

Înspre mare. Dar nu chiar în mare.

După pleoscăitul zgomotos care urmă, oamenii îşi dădură seama că proiectilul nu zburase mai mult de cincisprezece metri înainte de a se zdrobi de stânci.

— Caporale Thorne!

— Domnişoară Taylor!

Apăruse de nicăieri în timp ce el era distras. Kate venise împreună cu Badger, care adulmeca pe lângă gleznele ei.

— Trebuie să vorbesc ceva cu dumneata. Putem discuta între patru ochi?

El o conduse pe sub ruinele unui arc de triumf distrus şi pe lângă cele ale unui mic zid de piatră. Era un loc ferit, dar aflat sub cerul liber. Depozitul de arme nu era un loc

pentru ea, şi nu puteau să se ducă în apartamentul lui şi să rămână acolo doar ei doi.

Dacă s-ar fi aflat în apropierea vreunui pat...

Acea logodnă temporară ar fi putut foarte uşor să devină permanentă.

O, Doamne, cum arăta ea în acea dimineaţă! Razele soarelui îi luminau părul în nuanţe de scorţişoară şi îi iscau străluciri aurii în ochi. Urcatul unei pante îi pusese în evidenţă silueta subţire. Iar semnul în formă de inimă de la tâmplă... era cel mai rău şi cel mai bun lucru din înfăţişarea ei. Îl făcea dureros de conştient de faptul că ea nu era cine ştie ce apariţie supranaturală, ci o femeie în carne şi oase, una care se încălzea în îmbrăţişarea lui.

Nimic din toate astea nu erau pentru el, îşi reaminti Thorne. Nici zulufii aranjaţi cu grijă ai părului ei, nici mănuşile nou-nouţe, impecabile, care dădeau impresia că mâinile ei ar fi fost nişte stele de mare înălbite. Purta o rochie de culoare albastru pal, care semăna mai mult cu o spumă decât cu muselina. Rochia era tivită cu o bordură de dantelă în nuanţa fildeşului şi avea un decolteu pătrat. Dar el nu trebuia să se uite prea mult la acea dantelă, nicidecum să o privească insistent.

Îşi mută privirea la faţa lui Kate.

— Ce s-a întâmplat? Ai nevoie de ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic. Cu excepţia faptului că nu sunt obişnuită să am un căţel pe post de coleg de cameră.

— Atunci, eşti gata să mi-l înapoiezi?

— Nici o şansă. Îl ador. Se aplecă să mângâie rapid puiul de căţel. Dar cum îl împiedic să mai ronţăie lucruri?

— Nu poţi. Este născut pentru asta – să vâneze animale mici şi să le sfâşie.

— O, ce sălbatic mititel!

Caporalul Thorne scoase din buzunar câteva fâşii de piele de iepure. Îi aruncă una căţelului, apoi îi înmână ei restul.

— Dă-i astea, câte una pe rând. Trebuie să îţi ajungă cel puţin câteva zile.

— După ce se termină, pot cumpăra altele de la magazin?

— Nu am de unde să ştiu. Eu nu le am de la magazin.

Thorne se aşteptă ca ea, după ce aflase de unde proveneau, să arunce o privire dezgustată spre bucăţile de piele tăbăcită. În schimb, Kate îl privi cu aceiaşi ochi calzi şi umezi cu care îl privea şi căţelul.

— Ai avut toate astea pregătite? Înseamnă că ea a avut dreptate. Chiar preţuieşti acest căţel.

— Cum? Cine a avut dreptate?

Kate îşi puse în buzunar restul de bucăţi de blană de iepure.

— Sally Bright mi-a spus...

— Fata aceea spune foarte multe lucruri.

— ...că ai comandat un căţel de la un crescător. Rasă superioară, de vânătoare. A spus că astfel de pui sunt foarte scumpi. Domnule caporal Thorne, dacă Badger înseamnă ceva pentru tine, ţi-l dau înapoi. Trebuie doar să ştiu că vei avea grijă de el.

„O, nu din nou!”

— Căţelul este al meu. Asta este tot ce trebuie să spun.

— De ce este atât de îngrozitor să recunoşti că ai sentimente pentru creatură? Sunt profesoară de muzică, după cum bine ştii, iar muzica este doar o altă limbă. Frazele care nu îţi sunt familiare vin mai uşor cu ajutorul practicii. Acum spune împreună cu mine, în şoaptă: „Ţin la acest căţel”.

Thorne nu răspunse nimic.

— Privirea ta din clipa asta e foarte intimidantă, îl tachină ea. Ţi-o exersezi cumva în oglindă? Sunt sigură că da. Sunt convinsă că te uiţi în oglindă până când aceasta se sparge.

— Atunci, fii fată deşteaptă şi nu mă mai privi în ochi!

— Din păcate, nu pot. Am venit aici, sus, ca să discutăm între patru ochi. Trebuie să ne coordonăm poveştile. Întreg satul a auzit deja de logodna noastră. Toată lumea mă întreabă cum am ajuns să ne logodim, iar eu nu ştiu ce să le spun. Bărbaţii nu te întreabă acelaşi lucru? Ce le-ai povestit?

Thorne dădu din cap şi răspunse:

— Nimic.

— Bineînţeles! Cum am putut uita? Nimeni nu se aşteaptă ca tu să vorbeşti. Doar eşti Caporalul Taciturn. Dar, în cazul doamnelor, este difer...

O întrerupseră nişte strigăte din partea opusă a zidului:

— Gata, băieţi! Trei, doi...

Bum! Scârţ! Vâjjj!

Apoi, câteva secunde mai târziu, pleosc!

— Mai mult nisip în contragreutate! le strigă Sir Lewis băieţilor. Aproape că am reuşit!

— Treaba stă diferit în cazul doamnelor, spuse domnişoara Taylor, reluându-şi pledoaria. Nu înţelegi. Atunci când o fată se logodeşte, doamnele vor să li se povestească totul. Fiecare privire, fiecare atingere, fiecare cuvânt şoptit. Nu pot accepta să le mint, astfel că aş prefera să ne ţinem de adevăr. Ne-am logodit ieri. Primul nostru sărut a fost în drum spre casă, venind de la Hastings. Noi...

El ridică o mână, oprind-o în mijlocul frazei.

— Stai! Le-ai spus oamenilor despre sărut?

Ea se înroşi.

— Nu chiar, nu încă. Oricum, sunt sceptici. Nimeni nu crede că ne-am curtat. Pentru că nu am făcut-o. Privirea ei coborî la gazon. O, este îngrozitor! Nu ar fi trebuit niciodată să accept propunerea pe care mi-ai făcut-o.

— Dacă îţi cauzează atât de multă teamă, anulează logodna!

Ochii ei se măriră.

— Nu aş putea face asta atât de curând. Ar însemna că sunt capricioasă, chiar materialistă. Ce fel de femeie s-ar logodi cu un bărbat într-o seară, iar apoi ar renunţa la logodnă doar pentru că situaţia ei materială s-ar schimba începând cu a doua zi?

— Foarte multe femei ar face asta.

— Ei bine, eu nu sunt una dintre ele.

Thorne ştia prea bine că nu era.

— Este posibil să fiu înrudită cu familia Gramercy, continuă ea. Vreau ca ei să mă placă – şi să mă cunoască – aşa cum sunt în realitate. Nu sunt genul de femeie care să se căsătorească de convenienţă. Dacă noi doi minţim, fie şi numai un pic, simt că nu sunt onestă.

Thorne se încruntă. Oare îl ruga să se poate ca un pretendent cu adevărat interesat de ea? Făcuse un obicei din a-şi ascunde atracţia faţă de Kate, aşa că nu era sigur cum să facă invers.

Deschisese gura ca să vorbească, dar din spatele zidului veni un nou strigăt:

— Gata!

Altă numărătoare:

— Trei, doi...

Altă aruncare de pe catapultă. De data asta, după câteva secunde de linişte, auzi un plescăit îndepărtat, undeva în apă.

— Mai bine! spuse Sir Lewis. Forţa de propulsie este corectă, dar direcţia nu este bună. Trebuie să ajustez mecanismul.

— Înţeleg că trebuie să facem să se potrivească cele două poveşti ale noastre, după cum spui tu, zise Thorne imediat ce bărbaţii făcură linişte.

— În primul rând, trebuie să ne punem de acord în privinţa planurilor noastre de după nuntă. Se pare că vrei să pleci în America.

— Plec în America. Aşa că se pare că vii cu mine.

— Mergem la New York? Boston?

— La Philadelphia, dar asta – doar ca să ne aprovizionăm. Intenţionez să revendic nişte pământ în Teritoriul Indiana.

— Teritoriul Indiana?

Faţa ei se crispă.

— „Indiana”! Sună atât de... primitiv!

Thorne îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Printre ruinele dantelate ale castelului, el văzu golful strălucitor, acvamarin, precum şi întinsul canal din spatele acestuia. Plănuia de ceva vreme să ajungă să aibă propria lui bucată de pământ. Se agăţase de idee atât de mult timp, încât putea simţi ţărâna sub unghii. Acel sol fertil pe care să îl lucreze, precum şi vânatul pe care, de-a lungul pădurilor vaste, urma să îl vâneze sau să îl prindă în capcane.

Adevărata libertate. Şansa de a-şi făuri propria viaţă.

— Unde am locui? întrebă ea.

— Aş construi o casă, răspunse el.

— Cum aş continua cu lecţiile de muzică? Nu aş putea renunţa. Întregul plan nu pare plauzibil. Vorbim despre mine. Toată lumea ştie că nu aş fi fost de acord să mă căsătoresc cu tine – sau cu oricine altcineva – decât dacă muzica ar fi fost parte din înţelegere.

— Voi avea grijă să ai un pian.

Thorne habar nu avea cum ar fi putut să fie transportat un pian în mijlocul pădurii, dar detaliile nu erau importante.

— Şi copiii? El dădu din mână, nerăbdător. În cele din urmă, vom avea şi copii.

— Le-am predat muzică unor fiice de duci şi de lorzi. Iar acum le-aş preda unor copii de la graniţa vecină?

— Nu, mă refer la ai noştri. Copiii noştri.

Kate ridică din sprâncene, uimită. Trecu un timp destul de lung până când spuse:

— Ooo...!

El nu se scuză pentru insinuare.

— Vorbim despre mine. Toată lumea ştie că nu te-aş fi cerut în căsătorie – pe tine sau pe oricare alta – decât dacă era vorba şi de culcat împreună, ca parte a înţelegerii.

Kate se îmbujoră. Lui Thorne îi veni în minte brusc şi cu putere o imagine cu ei doi într-o cabană de buşteni masivi, cu ei doi ghemuiţi între o saltea groasă de paie şi o cuvertură. Între ei, nimic altceva decât căldură şi sudoare. I-ar fi învăluit delicateţea în puterea lui, protejând-o de frig şi de lupii care ar fi urlat în împrejurimi. Mireasma părului ei l-ar fi adormit.

Pentru el, acea imagine semăna cu paradisul – ceea ce însemna că era de neatins. Şi îşi imagina că pe ea nu ar fi atras-o deloc aşa ceva.

— Cum rămâne cu dragostea? întrebă Kate.

El îşi înălţă capul, surprins.

— Ce e cu ea?

— Intenţionezi să mă iubeşti? Cum rămâne cu toţi acei copii pe care i-am face? Să cred că vei râde şi te vei juca împreună cu ei, că te vei purta deschis cu ei, că îi vei lăsa să pătrundă în acel loc împietrit pe care îl numeşti „inimă”?

El o privi lung. Dacă ar fi crezut vreodată că i-ar fi putut dărui acele lucruri, s-ar fi oferit să facă asta. Cu luni în urmă.

Se mulţumi să răspundă:

— Nimeni nu are nevoie să creadă că între noi este vorba de dragoste.

— Ba bine că nu! Pentru că eu am nevoie să cred.

— Domnişoară Taylor...

— Nu va merge niciodată. Kate îşi frecă sprânceana cu o mână. Nimeni nu va crede că am fost de acord să îmi părăsesc prietenii, munca de profesoară, casa şi ţara. Şi pentru ce? Pentru a traversa oceanul ca să locuiesc în mijlocul pustietăţii, într-o cabană, alături de un bărbat care nu poate înţelege semnificaţia dragostei? În Indiana?

Thorne o luă de umeri, forţând-o să îl privească.

— Nu ne potrivim. Ştiu asta. Nu aş putea niciodată să te fac fericită. Ştiu şi asta. Îţi sunt cu mult inferior, aşa că nu aş putea să îţi ofer decât o parte neînsemnată din ceea ce meriţi cu adevărat. Sunt foarte conştient de asta, domnişoară Taylor. Nu trebuie să mi-o aminteşti.

În ochii ei se putu citi regretul.

— Îmi pare rău. Atât de rău! Nu trebuia să spun...

— Lasă scuzele. Ai spus adevărul. Doar îţi dădeam dreptate.

— Nu, nu. Nu suport să crezi că aş...

Se întinse către el.

O, Doamne! Da, se întinse către el, iar, înainte de a putea să o evite, să se retragă sau să îşi asume situaţia, mâna ei înmănuşată poposi pe obrazul lui. Palma ei rămase acolo, caldă şi satinată. Senzaţia îi străbătu lui Thorne întreg corpul.

Ea vorbi, iar vocea îi era liniştită, dar puternică:

— Nu îmi eşti inferior. Nu aş crede niciodată asta.

„Da, îi eşti inferior, îşi reaminti el, împotrivindu-se exaltării ce îi curgea prin vene. Şi să nu îndrăzneşti să îţi imaginezi că vei fi vreodată deasupra ei. Sau încolăcit în jurul ei. Sau îngropat adânc în ea, în timp ce...”

La naiba! Cum să se gândească la aşa ceva? Era un ins primitiv, dezgustător! Nu merita nici măcar acea simplă mângâiere. Gestul ei era făcut din vinovăţie, oferit ca scuză. Dacă ar fi profitat de el, ar fi fost un diavol.

Ştia toate astea.

Chiar şi aşa, îşi îndoi braţele, aducând-o mai aproape.

— Eşti îngrijorată că mi-ai rănit sentimentele, murmură el.

Ea dădu uşor din cap.

— Nu am aşa ceva, continuă el.

— Uitasem.

Incredibil! Thorne se minună de neghiobia ei. După tot ce îi spusese, ea se îngrijora pentru el? În acea femeie mică şi slăbuţă sălăşluia atâta dragoste nedăruită, încât ea nu se putea abţine şi o irosea pe elevii ei, pe corcituri sau pe brute nerecunoscătoare! El se întrebă cum de trăia ea cu acea stea strălucitoare în piept. Cum de supravieţuise?

Oare dacă ar fi sărutat-o adânc şi ar fi strâns-o în braţe – o parte din căldura ei s-ar fi transferat înlăuntrul lui?

— Stai! se auzi ecoul unei voci îndepărtate. Stai! Nu încă!

Poate că era vocea conştiinţei lui. Nu se putea aduna ca să îi dea atenţie. Nu se putea gândi decât la atingerea ei şi la intensitatea nevoii lui primare, zguduitoare.

O trase şi mai aproape. Ochii ei se făcură şi mai mari. Mai mari şi mai drăgăstoşi decât îi văzuse el vreodată. Se deschidea o lume de noi posibilităţi în ochii aceia.

Iar apoi... privirea ei se ridică şi se abătu uşor într-o parte. Buzele i se întredeschiseră.

O umbră stranie apăru pe faţa ei.

O umbră rotundă, care creştea foarte repede. Ca şi cum un proiectil se apropia repede de deasupra lor.

„O, Doamne, nu!”

Thorne mai fusese în acea situaţie de multe ori. Bătălii, asedii, încăierări. Gândurile îi pieriră, iar instinctul preluă controlul. Îi strânse umerii lui Kate cu şi mai multă putere. Inima lui, care deja bătea puternic, aproape că ieşi din piept.

Cuvântul „Jos!” îi sfâşie gâtlejul.

Se aruncă înainte, cuprinzând-o cu braţele şi culcând-o la pământ...

Exact în clipa în care avu loc explozia.

Capitolul 8

Lui Kate îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă ce se întâmplase. Preţ de un moment se uitase, neîncrezătoare, la un obiect care cădea din cer asupra ei. Absurditatea unui astfel de lucru o făcuse să încremenească. Un obiect ciudat, rotund, venea dinspre soare, din ce în ce mai aproape, mai mare... şi mai verde.

În clipa următoare se trezi la pământ, cu caporalul Thorne peste ea. Şi erau amândoi acoperiţi cu miez lipicios de pepene. Fragmente de coajă zăceau pe jos, lângă ei. O dulceaţă pătrunzătoare îi învălui simţurile lui Kate. Desigur că ajustările lui Sir Lewis la catapultă erau eronate.

Într-adevăr, nu mai aveau ce să facă. Kate nu putu decât să râdă. Încet, la început, dar în curând întregul ei corp se scutură de veselie.

Însă Thorne nu i-o împărtăşea deloc. Nu se ridică, nici nu se dădu la o parte. Continua să o ţină în braţe, acoperind-o cu corpul lui. Muşchii i se încordaseră, peste tot. Când ea îi căută privirea, îi zări ochii albaştri, cu privirea pierdută. Nările îi erau dilatate şi abia respira.

— Thorne? Eşti bine?

Nu răspunse. Ea nici nu credea că el putea răspunde.

Nu era acolo.

Absent, iată singurul cuvânt care descria starea lui Thorne. Trupul lui era deasupra ei, greu precum nişte saci plini cu boabe de grâu. După cum îi simţea inima bătând, Kate ştia că era în viaţă. Dar mental nu era acolo, ci în altă parte. Pe un câmp de luptă acoperit de fum, îşi imagină ea, unde ghiulelele care cădeau din cer aveau o forţă mult mai distructivă decât un pepene obişnuit, răscopt.

Îi atinse uşor faţa.

— Thorne? Nu s-a întâmplat mare lucru. A fost doar un pepene. Nu sunt rănită. Tu eşti?

El îşi îndoi braţele, strângând-o până când ea scânci de durere.

El scoase un mârâit ciudat printre dinţii încleştaţi. Sunetul acela nu era uman. Lui Kate i se ridică părul pe mâini, ca şi cum ea ar fi fluturat un steguleţ în semn de capitulare, şi îşi simţea în urechi bătăile inimii. Acum chiar că îi era frică. Şi pentru Thorne, şi pentru ea. Stătea, fără apărare, sub el. Dacă o confunda cu inamicul de pe câmpul lui de bătălie imaginar, îi putea face rău cu adevărat.

Îi mângâie faţa cu degete tremurânde, îndepărtându-i părul de pe frunte. Între atingerea părului lui des şi mătăsos şi cea a miezului umed de pepene, parcă ar fi

mângâiat un mânz nou-născut. Inima îi fu cuprinsă de tandreţe.

— Totul este în regulă. Suntem neînarmaţi. Acesta este castelul Rycliff. Spindle Cove.

Kate încercă să îşi păstreze vocea calmă şi hotărâtă, dorind să se liniştească amândoi. Eşti acasă. Iar aici sunt doar eu. Domnişoara Taylor. Kate. Sunt profesoară de muzică, îţi aminteşti? Sunt... Sunt prietena ta.

Fălcile lui se încleştară. Şi nu într-un mod prietenos.

Kate nu fusese niciodată mai conştientă de forţa brută a corpului unui bărbat. Dacă ar fi vrut, el ar fi strivit-o. Deşi probabil că asta ar fi lăsat ceva urme – un motiv în plus ca să evite experienţa, se gândi ea. Cumva, trebuia să îi reamintească de umanitatea lui. De tandreţea pe care aceleaşi oase, tendoane şi muşchi o puteau genera.

— Sunt domnişoara Taylor, repetă ea. Ieri, la Hastings, m-ai salvat. M-ai adus acasă pe calul tău. Ne-am oprit ca să luăm pâine şi – şi m-ai sărutat. Într-o poiană, la apus. Am încercat atât de mult să uit, dar aproape că nu m-am gândit la nimic altceva. Îţi aminteşti?

Gura lui se înmuie un pic, iar Kate simţi, cu vârfurile degetelor, o răsuflare tremurătoare. Crezu că vedea în ochii lui o licărire de conştiinţă de sine.

— Da, spuse ea, încurajându-l. Eşti bine. Suntem amândoi în siguranţă. Nu sunt decât eu aici.

Corpul lui Thorne se cutremură. Clipi apăsat, iar privirea începu să i se concentreze la faţa ei.

Zise pe un ton răguşit:

— Katie?

Ea aproape că suspină de uşurare.

— Da. Da, eu sunt.

El se uită, absent, la miezul de pepene de pe umerii ei.

— Eşti rănită.

— Nu sunt rănită. Sunt bine. Ceea ce vezi pe umerii mei nu este sânge. Soldaţii ajustau catapulta lui Sir Lewis, şi s-a produs o eroare. Ai încasat un pepene pentru mine.

Kate zâmbi, chiar dacă buzele îi tremurau.

Şi Thorne tremura. Tot.

El nu mai era atât de departe – dar nu îşi revenise întru totul.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui, disperată, dorindu-şi să îl readucă la realitate. Poate că ar fi putut să scape din strânsoarea lui. Dar nu îl putea lăsa să hoinărească în acea lumea a umbrelor, a sângelui şi a altor grozăvii de neimaginat.

— Eşti în siguranţă acum, şopti ea. Poţi să te întorci. Sunt aici. Îşi întinse gâtul şi îl sărută uşor pe colţul gurii. Sunt aici.

Îi sărută gura din nou. Şi apoi încă o dată.

De fiecare dată când buzele lor se întâlneau, gura lui se mai încălzea un pic. Kate se rugă în gând ca şi inima lui să revină la viaţă.

— Te rog, murmură ea. Vino înapoi la mine.

Şi veni. O, da!

Schimbarea dinlăuntrul lui fu rapidă, abruptă. Şi însemnă o inversiune completă a lumii ei.

Încă o dată, Kate se trezi fără suflare, abia înţelegând ce se întâmpla. Ultimul lucru de care fusese conştientă erau săruturile caste pe care le presărase pe buzele lui.

Acum, limba lui era în gura ei, şi se pare că a ei era, în parte, în gura lui. Degetele ei erau încurcate în părul lui lipicios.

Trupurile lor erau strâns unite. O singură fiinţă. Kate nu se putea gândi decât la...

„Dulce. El este atât de dulce”.

Dulceaţa puternică a pepenelui era peste tot. Kate îl sărută pe Thorne abandonându-i-se, însetată de mai mult

– şi foarte fericită să ştie că el era din nou acolo, nu într-o lume diferită de a ei. Simţea în continuare toată puterea aceea brută, înspăimântătoare, adunată în corpul lui. Doar că acum nu mai era pusă în slujba supravieţuirii, ci a unei alte nevoi instinctive, de bază.

Dorinţa.

— Katie, gemu el din nou, trăgând-o mai aproape.

Sânii ei erau striviţi sub pieptul lui. Cum o săruta adânc, pieptul lui solid, puternic, se freca de sfârcurile ei. Senzaţia era incredibilă. O înnebunea, făcând-o să uite totul.

Piciorul lui se strecură între picioarele ei, despărţindu-i coapsele. Când el îşi vârî limba adânc în gura ei, şoldurile lui se împinseră în ale ei, dezlănţuind o cascadă de plăcere nemaiîntâlnită. Ea gemu, dorind mai mult.

Apoi el se opri dintr-odată, respirând sacadat. Îşi înălţă capul. Înjură.

Iar apoi Kate realiză ceea ce nu putuse observa, în dorinţa ei de a-l aduce înapoi dintre umbre şi de a-l ţine aproape.

Toată lumea se uita la ei. Sir Lewis Finch. Întreaga miliţie din Spindle Cove. O, o, Doamne... chiar şi vicarul. Cu toţii veniseră în fugă, ca să urmărească traiectoria pepenelui. Şi dăduseră peste ea şi Thorne, culcaţi pe jos şi ţinându-se strâns în braţe.

Thorne se rostogoli pe o parte, ascunzând-o de privirile lor. Ea făcu tot posibilul să dispară. Între timp, el certă oamenii, ursuz, pentru eroarea de traiectorie a pepenelui, iar apoi le ordonă să se întoarcă la muncă.

După ce rămăseseră singuri, Badger ieşi din ascunzătoare şi o atacă pe Kate cu ardoarea lui de căţel, lingându-i sucul de pepene de pe încheieturi şi de pe obraji.

Thorne se ridică şi măsură din priviri întreaga zonă. Fir-ar să fie! Mâinile încă îi tremurau uşor. Strânse din pumni.

— Eşti bine? Nu cumva te-am rănit?

— Nu.

— Eşti sigură? Vreau să ştiu adevărul. Dacă te-am rănit în vreun fel, aş vrea...

Nu îşi termină fraza.

— Nu sunt rănită, crede-mă. Dar tu eşti bine?

El continuă să meargă cu paşi mici, respingând întrebarea ei printr-un semn al mâinii. Ca şi cum starea lui de bine ar fi fost un subiect complet irelevant.

— Ţi s-a mai întâmplat vreodată asta? întrebă ea.

— Nu sunt nebun, răspunse el. Dacă la asta te gândeşti.

— Bineînţeles că nu! Bineînţeles că nu! A fost un accident absurd. Adică, ce şanse erau să se întâmple aşa ceva? Să cadă peste noi un pepene, dintre toate lucrurile? Un soldat este antrenat să reacţioneze la bombe, grenade, ghiulele. Nimeni nu este pregătit pentru un pepene. Înţeleg foarte bine.

El se opri. Nu se uita la ea.

Kate închise ochii, enervată pe ea însăşi.

— Am spus un lucru necugetat. Nu înţeleg nimic. Nu îmi pot imagina cum este să lupţi în război. Se apropie de el şi îl atinse uşor pe umăr. Dar dacă vei dori vreodată să îmi povesteşti, Thorne, află că sunt un ascultător foarte bun.

Ochii lui reci şi albaştri o ţintuiră preţ de un moment lung, ca şi cum el s-ar fi gândit adânc.

— Nu te-aş împovăra niciodată cu asta.

— A putea foarte bine să îmi faci o asemenea confidenţă. Sunt logodnica ta, pentru moment.

— Încă?

Ea dădu din cap în semn că da. Nu se putea nega că ceva între ei se schimbase. Supravieţuiseră împreună unei bătălii – chiar dacă totul nu fusese decât un asediu imaginar. Bătăile puternice ale inimii ei fuseseră reale. La fel fusese şi sudoarea rece de pe fruntea lui.

Kate se obişnuise de multă vreme să se gândească la Thorne ca la un duşman, dar după acel incident...

Erau în aceeaşi tabără.

Ei doi, împotriva pepenilor din întreaga lume.

Kate zâmbi. Cu vârfurile degetelor, aruncă o sămânţă de pe gulerul lui.

— Trebuie să recunoşti, asta rezolvă o problemă. Acum vor crede cu toţii că logodna noastră e cât se poate de autentică.

— Asta este o problemă rezolvată, poate. Dar multe altele s-au creat.

Kate înţelesese semnificaţia spuselor lui. Reputaţia ei imaculată era acum pătată de miez de pepene. Dacă nu se dovedea că era o Gramercy şi nu i se oferea o locuinţă în altă parte decât în Spindle Cove – pentru ea devenise aproape imposibil să anuleze acea logodnă.

Kate refuză oferta lui Thorne de a o conduce acasă şi se grăbi spre pensiune. Până când să ajungă ea la intrarea din spate, soarele dimineţii târzii îi şi uscase zeama de pe rochia lipicioasă. Urcă treptele din spate două câte două, ascunzându-se în camera ei pentru a se spăla şi a se schimba.

Extenuat de entuziasmul cu care se agitase toată dimineaţa, Badger îşi făcu culcuş în rochia aruncată şi se încolăci, adormind.

După ce se făcu prezentabilă, Kate coborî şi îi găsi pe membrii familiei Gramercy adunaţi în salon. Cum intră în cameră, rămase încremenită locului.

O, Doamne!

Tabloul! Încă era acolo, pe poliţa şemineului. Pe jumătate acoperit, cel puţin, pentru a ascunde goliciunea modelului. Speră că nu îl observase nimeni altcineva. Plănui să îl ia în camera ei mai târziu.

— Domnişoară Taylor! spuse Lark, ridicându-şi privirea dintr-o carte. Ce surpriză plăcută!

Lord Drewe, fiind un gentleman manierat, se ridică în picioare şi se înclină.

— Încă nu te aşteptam. Credeam că erai ocupată cu lecţiile de muzică dincolo, la Bull and Blossom.

— Încă nu. M-am gândit să vin şi... să stau cu dumneavoastră, dacă nu vă deranjează.

— Nu fi prostuţă!

Mătuşa Marmoset făcu semn că era un loc liber pe canapea.

— Suntem în acest sat pentru tine, draga mea. Nu ne deranjează.

— Dar, vă rog, nu vreau să vă întrerup, spuse Kate. Continuaţi ceea ce făceaţi.

De pe scaunul ei de la pupitrul de scris, Harry râse. Îşi lăsă pana deoparte şi acoperi scrisoarea cu pudră pentru uscare.

— Abia dacă suntem ocupaţi. Lark citeşte în linişte. Mătuşa Marmoset îmbătrâneşte tot în linişte. Eu tocmai ce mi-am terminat de vărsat năduful într-o scrisoare sarcastică, destinată lui Ames. Cât despre Evan...

Făcu un semn cu mâna către fratele ei, care se aşezase lângă şemineu.

— Evan îşi citeşte nepreţuitele lui ziare despre agricultură şi încearcă să pretindă că nu este un pachet de nervi.

— Cum? Evan lăsă ziarele în jos îşi privi sora pe deasupra lor. Nu sunt nervos!

— Bineînţeles că eşti. Eşti nervos la fel cum alţi bărbaţi beau coniac. Câte un pic în fiecare zi, ca un obicei, şi, atunci când crezi că nimeni nu este atent, într-o proporţie mult mai mare decât îţi face bine.

Lord Drewe îi aruncă o ocheadă plictisită surorii lui, iar apoi îşi întoarse privirea către Kate.

— Arăt eu a om care este nervos?

— Deloc, răspunse Kate, studiindu-i expresia calmă şi verdele senin al ochilor. Sunteţi imaginea serenităţii.

— Uite, Harriet! Eşti satisfăcută?

El îşi ridică din nou ziarele.

— Nu lăsa aparenţele să te inducă în eroare, domnişoară Kate, şopti Lark. Fratele meu doar arată ca un om calm. S-a bătut în nu mai puţin de cinci dueluri la viaţa lui.

— Cinci dueluri?

— O, da! Ochii lui Lark se luminară. Le numără pe degete. Să vedem. A fost cel pentru Calista, iar, înainte de asta, trei pentru Harry...

Kate se uită la Harry, care în acea zi era îmbrăcată în aceeaşi fustă-pantalon şi acelaşi costum. Toaleta ei semăna cu cea obişnuită pentru călărie, doar că... prin preajmă nu se afla nici un cal.

— O, Doamne, domnişoară Harriet! Trei?

Harry ridică din umeri în timp ce îşi împături şi sigilă scrisoarea.

— Am avut un sezon plin de evenimente.

— Şi unul pentru Claire, termină de enumerat Lark, ridicându-şi degetul mic.

— Claire? întrebă Kate. Cine este Claire?

Mătuşa Marmoset ridică din sprâncene.

— Nu vorbim despre Claire.

— Din contră, spuse lordul Drewe din spatele ziarului său. Cu toţii vorbiţi foarte mult despre Claire. Refuz să mă alătur discuţiilor.

— Pentru că preferi să fii nervos, spuse Harry.

— Pentru că nu este frumos să vorbeşti morţii de rău!

Tonul lui le dădu de înţeles tuturor că discuţia luase sfârşit. O pocnitură a ziarului servi drept punct de final.

Liniştea care urmă fu stânjenitoare.

— O, Doamne! spuse Lark. Speram să evit asta. Dar, Harry, cred că ar trebui să îi spui adevărul domnişoarei Taylor.

„Adevărul?”

— Care este adevărul? întrebă Kate.

Inima îi bătea cu putere în piept. Poate că Thorne avea dreptate, ascundeau ceva de ea.

Harry îşi puse deoparte cerneala şi hârtiile.

— Adevărul este... Vezi tu, în ceea ce priveşte familiile aristocratice, noi, cei din familia Gramercy, nu suntem ceea ce ai spune...

— Civilizaţi, sugeră mătuşa Marmoset.

— Tipici, termină Harry. Cred că ţine de copilăria noastră. Ne-am petrecut-o sus, în nord, la Rook Fell. Un loc vechi, enorm, cu mai multe pânze de păianjen pe pereţi decât tencuială. Tatăl nostru a suferit de o boală îndelungată, care îl slăbea, iar mama noastră a fost cu totul devotată îngrijirii lui. Servitorii nu puteau avea grijă de noi şi nu s-a acordat deloc atenţie şcolii. Bineînţeles că nimeni nu se aştepta ca Evan să moştenească titlul. Trebuia să rămână în familia tatălui tău. Aşa că am fost nişte sălbatici, ca viţele-de-vie dintr-o grădină neîngrijită. Până când a venit mătuşa Marmoset ca să aibă grijă de noi, cu toţii am crescut anormal într-un anumit fel.

— Anormal? se auzi ecoul vocii lui Lark. Harry, faci ca totul să sune atât de pervers!

— Dacă în cele din urmă Kate se va asocia cu noi, este bine să ştie. În esenţă, noi nu suntem o „companie onorabilă”. Dar suntem foarte bogaţi, de rang înalt, şi atât de fascinaţi încât lumea bună nu se poate uita în altă parte.

— Asta se va schimba, spuse lordul Drewe. Partea cu „compania onorabilă”. Sunt hotărât ca Lark să aibă în societate debutul pe care îl merită. Am eşuat de două ori să îmi prezint cu succes surorile în lumea bună. Sezonul lui Harriet a fost un dezastru de nedescris.

— Doar dacă îl judeci după standardele societăţii.

— Exact acesta este scopul unui sezon. Să fii judecat după standardele societăţii. Şi, până la sfârşitul sezonului tău, nu numai că am fost judecaţi de societate, dar am ajuns şi să fim acuzaţi, condamnaţi, puşi la stâlpul infamiei şi exilaţi pentru cea mai mare parte a decadei.

Lordul Drewe îşi împături ziarul, îl puse deoparte şi îşi frecă nasul.

— Calista nici măcar nu a ajuns la Londra.

— Nu a vrut, îi explică Lark lui Kate. S-a îndrăgostit de domnul Parker, responsabilul cu grajdurile. Acum locuiesc împreună la Rock Fell, iar vara asta noi am plecat de acolo anume ca să le lăsăm puţină intimitate. Calista a iubit dintotdeauna caii şi, împreună cu Parker, şi-a concentrat eforturile pe montă.

Mătuşa Marmoset chicoti, amuzată. Kate încercă să nu i se alăture.

— Ce?

Lark se uită împrejur, uimită.

— Ce am mai spus acum?

— Nimic, o asigură Harry. Nu te gândi la asta, micuţo. Eşti numai bunătate şi puritate, atâta tot.

Lark se întoarse spre Kate şi îi aruncă un zâmbet nesigur.

— Iată, asta este tot. Se pare că a fi un Gramercy înseamnă să fii implicat în scandaluri succesive. Deja ne dispreţuieşti? Vrei să plecăm?

— Absolut deloc. Kate se uită de în jur împrejur prin încăpere. Sunt mai fericită decât v-aţi putea închipui. Mă

bucur că nu sunteţi demodaţi şi respectabili, fiindcă altfel nu ştiu cum m-aş fi potrivit cu voi. Sunt în rai doar stând aici, ascultându-vă cum vorbiţi, cum vă tachinaţi şi cum întoarceţi paginile ziarului. Nu ştiţi ce plăcere este pentru mine să fiu în prezenţa unei familii. A oricărei familii.

— Nu suntem o familie oarecare, spuse Lark. Este posibil să fim familia ta.

— Dacă ne vrei, adăugă Harry. Nu te-aş învinui dacă nu ai dori.

Kate se uită la feţele lor, care erau cu adevărat pline de speranţă.

— Niciodată nu mi-am dorit nimic mai mult decât o familie.

Dar, de cum spuse acele cuvinte, simţi că ele aveau gustul acid al unei minciuni. Mai devreme îşi dorise, cu o intensitate primitivă, atingerea unui bărbat. Iar acum ajunsese să o dorească mai mult decât alinarea, mai mult decât familia. Mai mult decât suflul. Pe sub piele, muşchii încă îi tânjeau şi o dureau.

Închise ochii şi alungă acele sentimente interzise.

— Doar că îmi doresc să existe o cale de a ne lămuri şi de a fi, astfel, siguri, încheie ea.

— Am început cercetările, spuse lordul Drewe. Deja am trimis scrisori prin care i-am cerut omului care se ocupă de treburile mele să se ducă la Margate, ca să vedem ce poate găsi acolo. Explorăm, de asemenea, şi alte locuri.

— Nu cred că este prea mult să te întreb dacă... îţi aminteşti ceva? vru Lark să ştie. Nu intenţionez să te presez, dar ne-am gândit că, poate, după ce ai văzut portretul şi fiind în preajma familiei tale, ţi-au revenit în amintire câteva detalii.

— Poate că vor veni cu timpul. Dar, sincer vorbind, am atât de puţine amintiri! Privirea lui Kate rătăci, neatentă. Am încercat de atâtea ori să îmi reamintesc! Este ca şi

cum traversez un coridor întunecos, nesfârşit, iar trecutul meu este la capătul lui. Şi ştiu că... dacă aş putea deschide uşa de la capătul coridorului, mi-aş aminti totul. Dar niciodată nu ajung acolo. Aud doar muzica pianului şi am unele amintiri legate de culoarea albastru.

— Poate că este medalionul, spuse Lark. Luă portretul de pe poliţa şemineului. Cel din jurul gâtului ei, vezi?

Kate se uită de aproape. Observase medalionul mai devreme... dar, în întunericul de seara trecută, păruse că era negru. Însă acum putea vedea că, de fapt, era de un albastru-închis, aproape indigo. Prea închis pentru a fi un safir. Lapislazuli, poate?

Îşi înălţă capul, entuziasmată.

— Presupun că poate fi albastrul de care îmi amintesc. Mai ales dacă mama îl purta mereu.

— Trebuie să îl fi purtat, spuse Harry. Din portret se vede că îl avea la gât chiar şi atunci când nu purta nimic altceva.

Kate era surprinsă.

— O, şi mai este un cântecel, unul despre flori.

Îl cântă pe tot pentru ei, începând cu „Crini înalţi, de catifea...”

— Mi-l amintesc dintotdeauna, dar, în toţi anii în care am predat muzică, nu am întâlnit pe nimeni care să îl cunoască. Mereu am visat că mi-l cânta mama. Vă este cunoscut?

Toţi cei din familia Gramercy dădură din cap în semn că nu.

— Dar faptul că nu cunoaştem cântecul nu înseamnă nimic, spuse Lark. Nu am întâlnit-o niciodată pe mama ta.

Umerii lui Kate se relaxară.

— Ar fi fost frumos ca aceea să fie legătura. Dovada. Dar cred că era prea mult ca să pot spera.

— Nimic nu este prea mult ca să speri.

Mătuşa Marmoset o mângâie pe mână.

— Şi, dragă, chiar trebuie să ne decidem cum să îţi spunem. Faci parte din familie. „Domnişoara Taylor” nu pare potrivit.

— Nici măcar nu este numele meu, recunoscu Kate. Numele de „Taylor” mi-a fost dat la Margate. Mi-ar plăcea să îmi spuneţi Kate. Toţi prietenii mei îmi spun aşa.

Chiar dacă numele ei complet fusese înscris în acte drept Katherine, mereu i se spusese Kate. Pur şi simplu i se potrivea. „Katherine” suna prea rafinat şi regal. „Kitty” îi evoca o tânără capricioasă. Dar „Kate” suna precum numele unei tinere deştepte şi sensibile, cu mulţi prieteni.

Era o Kate.

Cu excepţia cuiva, care undeva, cândva, o numise Katie.

„Fii curajoasă, draga mea Katie!”

Şi chiar în ziua aceea, atunci când Thorne o ţintuise la pământ, purtându-se cu mult curaj pentru a-i apăra viaţa cu preţul alei lui – chiar dacă ameninţarea fusese un amărât de fruct mai degrabă decât un proiectil – el o numise tot Katie. Ce straniu!

— Ne arăţi împrejurimile? întrebă Lark. Abia aştept să explorez vechiul castel de pe faleză!

Kate îşi muşcă buza.

— Poate că ar fi bine să o lăsăm pentru mâine. Miliţia din Spindle Cove face nişte exerciţii acolo. Dar aş fi încântată să vă fac un tur al bisericii.

— Nu-ţi uita vorba!

Lordul Drewe dădu perdeaua la o parte.

— Cred că ne-au sosit lucrurile.

Kate se uită, uimită, cum o caravană de una, două… trei trăsuri se opri în faţă la Queen’s Ruby, toate fiind pline cu valize şi cufere. Cei din familia Gramercy aveau destule

lucruri şi provizii încât să înfiinţeze la Spindle Cove o mică colonie.

— Slavă Cerului! spuse mătuşa Marmoset. Mai aveam doar trei bomboane mentolate!

Capitolul 9

Thorne era un om al obişnuinţelor.

În acea seară, după ce plecară toţi soldaţii, el se întoarse într-unul dintre cele patru turnuri ale castelului Rycliff, în care fusese încartiruit. Îşi scutură praful de pe haina de ofiţer şi îşi lustrui cizmele, ca să şi le pregătească pentru a doua zi.

Apoi se aşeză la o masă mică, simplă, pentru a relua în gând evenimentele din cursul zilei.

Şi asta însemna tot rutină. În infanterie, servise sub comanda locotenent-colonelului Bramwell, care se numea acum „comandantul-şef Rycliff”. După fiecare bătălie, Rycliff se aşeza în faţa hărţilor şi a jurnalelor de front pentru a recrea, minuţios, ordinea evenimentelor. Thorne îl ajuta să îşi amintească detaliile. Împreună, le scoteau la iveală pe toate. Ce se întâmplase cu exactitate? Unde se luaseră hotărârile decisive? Unde se câştigase teren, unde se pierduseră vieţi?

Cea mai importantă întrebare pe care şi-o puneau era: se putea face ceva în mod diferit, pentru a se obţine un rezultat mai bun?

De cele mai multe ori, ajungeau în mod onest la acelaşi răspuns: nu. Dacă ar fi avut o nouă şansă, ar fi făcut la fel. Ritualul comun al celor doi anihila orice şoaptă de vină sau de regret a conştiinţei lor. Lăsate neverificate, astfel de şoapte ar fi putut deveni ecouri, unele care să le răsune primejdios în minte, devenind, peste săptămâni, luni şi ani, din ce în ce mai gălăgioase, mai periculoase.

Thorne cunoştea ecourile. Avea deja suficiente care îi răsunau în minte. Nu îi mai trebuiau altele. Aşa că, în acea seară, îşi turnă un pahar mare de whisky şi revăzu evenimentele celui mai recent conflict al său.

Canonada pepenelui.

Ar fi putut el, oare, să o prevină la timp de pericol pe domnişoara Taylor?

Nu credea că ar fi putut. Catapulta aruncase pepenele către mare cu destulă siguranţă, deviaţia fiind de doar câteva grade. Sir Lewis spusese ulterior că nici dacă ar fi dorit nu ar fi putut reface traseul. Un accident ciudat, atâta tot!

Thorne se întrebă dacă făcuse bine să o doboare pe Kate la pământ şi să se arunce peste ea.

Din nou, nu putea să îşi regrete acţiunea. Chiar şi ştiind că ghiuleaua era un pepene, probabil că ar fi făcut acelaşi lucru. Dacă fructul ar fi fost mai puţin copt, nu ar fi explodat la contact. Ea ar fi putut să fie grav rănită. Lui Thorne încă îi bubuia capul de la lovitură.

Nu, important de analizat era ceea ce urmase. Acolo greşise el. Şocul loviturii îl aruncase în alt loc. Într-unul plin de fum şi de duhoare de sânge. Se trezise mergând târâş, călăuzit doar de sunetul vocii ei. Se părea că se târâse kilometri întregi, umplându-se de zgârieturi pe genunchi şi pe mâini. Până când găsise sursa – un ochi de apă liniştit şi curat, pierdut în mijlocul acelei urâciuni, un ochi de apă ce reflecta faţa ei, nu pe a lui. Se aplecase ca se bea din acea

pace răcoroasă, revigorantă. Dar asta nu fusese suficient. Voise să se spele în ea, să se înece în ea.

Acel sărut...

Chiar şi după ce îşi revenise, nu se retrăsese. Nu imediat, aşa cum ar fi trebuit. Nu avea să se ierte niciodată pentru asta. Ar fi putut să o rănească cu adevărat pe Kate.

Dar, o, Doamne, ea era atât de dulce!

Ridică paharul de whisky aproape gol. Nu ajuta. Chiar şi un al doilea pahar din lichidul arzător nu putea şterge gustul ei de pe buzele lui. Îşi lăsă pe spate capul ce îi bubuia, până când întâlni peretele tare.

Atât de dulce! Atât de moale în mâinile lui! O, Doamne, ea se aflase sub el, atât de caldă şi de vie precum o ştia! Atingându-i faţa şi părul, murmurând cuvinte dulci. Amintindu-şi, Thorne simţi dureri în piept, iar mădularul i se întări.

O, Doamne! O, Doamne!

Mai luă o duşcă din băutură. În timp ce înghiţi cu greutate, un geamăt de pură durere şi dorinţă îi ieşi din piept. Toată băutura din sticlă nu putea să amorţească acea durere.

Dar ştia un lucru.

Trebuia să pună frâu dorinţei. Cu acei bizari şi misterioşi Gramercy în preajmă, ea avea nevoie de protecţia lui, aşa că el trebuia să îşi ţină trează vigilenţa. Dacă se apropia prea mult, risca să o compromită şi să îşi piardă propria concentrare. Astfel, el decise că nu avea să mai fie nici o apropiere între ei doi. Doar contactul minim. Să o ajute să coboare din trăsuri şi lucruri similare. Poate că uneori avea să fie nevoit să îi ofere braţul.

Dar în privinţa lucrului aceluia periculos, era rezolvat...

Nu aveau să mai fie săruturi. Niciodată.

Cineva bătu la uşă.

— Caporale Thorne! Caporale Thorne, veniţi afară!

Inima lui Thorne începu să bată cu putere. Îşi încălţă repede cizmele şi sări în picioare. În timp ce se îndrepta către uşă, îşi înşfăcă haina din cuier.

— Ce s-a întâmplat?

Deschise uşa şi văzu faţa roşie a lui Rufus Bright, care rămăsese fără suflare. Privirea tânărului era serioasă.

— Domnule, este nevoie de dumneavoastră în sat imediat!

— Unde? Ce s-a întâmplat?

— La Bull and Blossom! Nu pot descrie, domnule! Veţi vedea când ajungeţi acolo.

Era tot ce avea Thorne nevoie să audă. O luă la fugă. Deja existau o grămadă de probleme în legătură cu domnişoara Taylor, iar lui nu-i plăcea deloc să-şi imagineze care anume era cea de faţă. Oare ea era bolnavă? În pericol? Oare cei din familia Gramercy auziseră despre incidentul cu pepenele şi plecaseră, dezgustaţi, lăsând-o singură şi cu inima sfâşiată?

„La naiba, la naiba, la naiba!”

Nu trecură mai mult de cinci minute până ca el să ajungă la capătul drumului şi să intre pe străzile satului. Câteva momente mai târziu, traversă pajiştea şi deschise cu putere uşa tavernei.

La naiba! Se pare că toată lumea din Spindle Cove era îngrămădită acolo. Thorne văzu săteni, militari, doamne de la Queen’s Ruby. Erau adunaţi precum peştii într-o plasă de pescuit, o masă de corpuri şerpuitoare, cu gurile căscate.

În timp ce el dădu buzna, ei se întoarseră şi tăcură, ca la un semn. Thorne îşi imagină de ce. Gâfâia, transpira şi mârâia, fiind nervos deoarece dorea să ştie ce naiba se petrecea.

Dar abia îşi putea trage sufletul, aşa că nu avea cum să pună întrebări lungi. În mintea lui contau numai trei cuvinte. Îşi folosi ultimele rezerve de aer pentru a le rosti:

— Unde este ea?

Mulţimea fremătă şi se dădu la o parte, împingând-o pe domnişoara Taylor în faţă, ca şi cum ea ar fi fost grâul din mijlocul buruienilor.

Thorne îi scrută corpul cu privirea, apoi îi studie faţa. Era întreagă, nu sângera. Ochii îi erau limpezi, nu roşii din cauza plânsului. Doar asta era suficient să o facă cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse el vreodată. În ceea ce îl privea, rochia galbenă, cu decolteu adânc, era în plus. Ar fi făcut bine ca, sub toată acea mătase strălucitoare, să nu fie învineţită sau lovită.

— Surpriză! zise ea. Este o petrecere!

— Ooo..., spuse Thorne, trăgându-şi sufletul. O petrecere!

— Da. O petrecere de logodnă. Pentru noi.

El aruncă o privire la mulţimea adunată în tavernă. Poate că totul începuse ca o petrecere, dar avea să se termine ca o înmormântare.

— Nu-i aşa că a fost o idee drăguţă? Ea zâmbi forţat. Soldaţii tăi au plănuit-o.

— O, chiar aşa?

Thorne se întoarse către bar, unde oamenii din miliţia comandată de el stăteau în poziţii degajate, ţinându-şi buzele strânse ca să nu izbucnească în hohote de râs.

Thorne ar fi vrut să îi omoare pe toţi. Unul câte unul. Din fericire pentru ei, îşi lăsase pistolul la castel. Dar probabil că în locul acela existau destule cuţite.

Ea se apropie un pic. Acum, cu fiecare răsuflare, el simţea parfumul ei de lămâie şi trifoi. Într-un fel, îl calma, iar în altul, îl incita.

— Nu a fost ideea mea, murmură ea către podea. Văd că te-ai speriat. Îmi pare rău.

— Nu m-am speriat, răspunse el, sec.

Nu, el doar era gata de luptă. Iar ea trebuia să renunţe la acea expresie chinuită, dacă nu voia să îl vadă dând cu pumnul în pereţi.

Fosbury, hangiul, care era şi cofetar, ieşi din bucătărie purtând un şorţ brodat şi ducând o tavă mare.

— Haideţi, domnule caporal Thorne, chiar şi dumneavoastră trebuie să mai petreceţi uneori! Priviţi, v-am pregătit un tort!

Thorne se uită la el.

Avea forma unui pepene şi era acoperit cu glazură verde, pe care se vedeau scrise litere – urări de fericire, presupuse el –, dar era prea nervos şi obosit pentru a le mai putea descifra. Peste toate frustrările lui, acea ultimă insultă la adresa demnităţii sale era suficientă pentru a-l înfuria.

— Are o muscă pe glazură, spuse el.

Fosbury se zbârli.

— Nu, nu are!

— Acolo. Uitaţi-vă mai de aproape. În centru.

Hangiul îşi înclină capul şi se uită cu atenţie la mijlocul tortului.

Thorne îl apucă de păr şi îl împinse în jos, afundându-i faţa în glazură. Hangiul îşi ridică privirea, clipind şi bolborosind printr-o mască de spumă verde, dulceagă.

— Acum o vedeţi? întrebă Thorne.

O bucată groasă de glazură pică de pe fruntea lui Fosbury şi se lovi de podea cu un plescăit zgomotos. Întreaga încăpere amuţi.

Cu toţii se uitară, îngroziţi, la Thorne.

„Ce e în neregulă cu tine?” păreau să spună privirile lor terifiate. „Suntem prietenii şi vecinii tăi. Nu ştii cum să te bucuri de o petrecere?”

Nu. Nu ştia.

Nimeni nu mai dăduse o petrecere pentru el până atunci, niciodată. Iar, din modul în care toată lumea se uita la el, era clar că nimeni nu ar mai fi îndrăznit să îi ofere una în viitor.

Apoi începu. Se auzi un sunet uşor, muzical, ce venea din direcţia domnişoarei Taylor. Sunetul deveni din ce în ce mai puternic, până când deveni o adevărată cascadă.

Ea râdea. Râdea de el, râdea de tort, râdea de faţa acoperită cu glazură verde a lui Fosbury. Sunetele râsului ei melodios şi natural se înălţau spre scândurile tavanului şi vibrau prin coastele lui Thorne.

Înainte ca inima lui să îşi reia ritmul, toată lumea râdea. Chiar şi Fosbury. Atmosfera sumbră se înseninã, umplându-se de irizări de curcubeu. Petrecerea era din nou în toi.

La naiba! Dacă ar fi avut înlăuntrul lui ceea ce se cerea ca să o iubească, să îi ofere ce îi era ei de trebuinţă, ar fi revendicat-o pentru el şi nu i-ar mai fi dat drumul niciodată. Cât şi-ar fi dorit ca ea să îl tachineze, să îi răspundă la sărut şi să îl aducă înapoi din întuneric, să râdă, fericită, atunci când el îşi îngrozea prietenii! Să îl facă să se simtă, uneori, aproape om.

Dacă.

— Pentru numele Domnului! spuse ea, încă râzând din spatele mâinii cu care îşi acoperise gura. Cineva să îi aducă o cârpă bietului om!

O servitoare care chicotea îi dădu, peste tejghea, o cârpă, iar domnişoara Taylor luă tortul din mâinile lui Fosbury pentru ca acesta să îşi cureţe faţa.

Ea îşi vârî degetul în glazură, iar apoi îşi aţinti privirea la Thorne, în timp ce îşi sugea degetul.

— Delicios! Îi întinse bucata de tort. Vrei să încerci?

O, Doamne, nici un bărbat nu ar fi rezistat la aşa ceva! Trebuia să ia măcar atât.

El întinse mâna – nu pentru a lua o bucăţică de tort, ci pentru a o prinde pe Kate de încheietură. În timp ce ea îl privea cu ochii larg deschişi, el îi băgă degetul în glazură şi şi-l aduse la gură.

Supse glazura cremoasă şi dulceagă de pe degetul ei, iar apoi supse bunătatea mult mai dulce care era vârful degetului ei, plimbându-şi limba în susul, în josul şi în jurul lui. În acelaşi mod în care i-ar fi savurat şi sfârcul, sau miezul ascuns între picioarele ei.

Ea oftă uşor, iar el îşi imagină că în acel oftat exista o undă de plăcere. Dacă ar fi fost a lui, ar fi făcut-o să scoată acel sunet în fiecare noapte.

Îi eliberă mâna şi spuse:

— Delicios, într-adevăr!

În încăpere răsună un strigăt puternic de bucurie.

Kate îi aruncă lui Thorne o privire dojenitoare. Obrajii ei erau la fel de roşii ca şi haina lui.

El ridică din umeri, fără nici o intenţie de a-şi cere scuze.

— Este petrecerea noastră de logodnă. Le-am oferit ceea ce doreau să vadă.

Un pic mai târziu, Kate se aşeză la o masă retrasă, împreună cu Thorne şi cu familia Gramercy. Bucăţi de tort pe jumătate mâncate erau aşezate în faţa lor, pe farfurii.

Lui Kate îi era greu să urmărească conversaţia – nu numai pentru că taverna devenise mai gălăgioasă după două rânduri de băuturi, dar mai ales pentru că gândurile ei erau absorbite de o anumită limbă.

Limba lui.

În ziua aceea, se familiarizase foarte mult cu limba lui. Era agilă, impertinentă, şi avea obiceiul de a ajunge în locuri în care ea nu se aştepta. Iar atunci când el nu o folosea pentru a articula cuvinte dure, limba lui îi provoca lui Kate o cantitate nemăsurată de plăcere.

Dar în acel moment limba lui era obosită, poate, din cauza eforturilor de peste zi. Kate ajunsese la acea concluzie pentru că el nu şi-o folosea. Deloc. De cel puţin jumătate oră, Thorne stătea la masă fără să scoată măcar un cuvânt.

— De ce nu ne povesteşti cum l-ai cunoscut pe caporalul Thorne? propuse mătuşa Marmoset.

Kate aruncă o privire nervoasă în direcţia lui Thorne.

— O, nu, este o poveste plictisitoare!

Harry îşi ridică paharul de vin.

— Nu poate fi un subiect mai plicticos decât administrarea proprietăţii şi agricultura, şi numai asta auzim de la Evan.

Pe sub masă, în poală, Kate îşi trosni degetele. Nu avea nici o şansă să încropească o poveste plauzibilă despre curtat. Nu voia deloc să îi mintă pe cei din familia Gramercy, iar prezenţa taciturnă a lui Thorne nu ar fi făcut decât să submineze orice poveste de dragoste ar fi reuşit ea să născocească.

— A trecut atât de mult timp, un an întreg! spuse ea. Sincer vorbind, nici nu cred că îmi pot aminti momentul şi locul primei noastre...

— A fost aici.

Răspunsul veni din partea lui Thorne. Oracolul cel tăcut vorbise! Surpriza generală fu atât de mare, încât vesela zornăi pe masă.

Chiar mai surprinzător de-atât era faptul că se părea că el avea mai multe de spus.

— Vara trecută, am venit la Spindle Cove împreună cu lordul Rycliff, pentru a ajuta la formarea miliţiei locale. În prima noastră zi în sat, am intrat aici, la ceainărie.

Lordul Drewe se uită de jur împrejur.

— Am crezut că asta este o tavernă.

— Pe atunci era ceainărie, explică Kate. Se chema Blushing Pansy. Dar, începând cu vara trecută, a devenit Bull and Blossom. Parţial ceainărie, parţial tavernă.

— Povesteşte mai departe, îl îndemnă mătuşa Marmoset. Ai intrat în ceainărie şi...

— Şi era într-o sâmbătă, continuă Thorne. Toate doamnele erau adunate la întâlnirea săptămânală.

— O, spuse Lark cu entuziasm, înţeleg încotro se îndreaptă povestirea! Domnişoara Taylor cânta la pian. Sau la harpă.

— Da, cânta.

— Ea cântă?

Drewe se uită la Kate.

— Trebuie să te auzim şi noi.

— Cântă foarte rar, spuse Thorne. Cel mai adesea, o acompaniază pe câte una dintre elevele ei. Dar în acea primă zi, cânta ea.

Cu ochi visători, Lark îşi sprijini bărbia în palmă.

— Şi chiar acolo, în acel prim moment, ai fost străfulgerat de vocea ei celestă şi de rara ei frumuseţe.

Kate se ruşină.

„Celestă?”

Lark exagera mult prea mult. Cu siguranţă că el urma să se împotrivească unei astfel de descrieri.

Thorne îşi drese vocea.

— Ceva de genul acesta.

Lark suspină:

— E atât de romantic!

Dintre toate cuvintele pe care Kate nu se aşteptase să le audă spuse la adresa lui Thorne, „romantic” era primul de pe listă. Urmat de unele precum „vorbăreţ”, „elegant” şi „băiat din corul bisericii”. Însă trebuia să recunoască faptul că el, fără să recurgă la minciuni, reuşea admirabil să îşi facă povestea să sune credibil. Probabil că se temuse că ea ar fi putut să se dea de gol, cu toată bâlbâiala ei ezitantă pe marginea subiectului.

— Cu ce era îmbrăcată? întrebă lordul Drewe.

Vorbele lui sunau a chestionar şi nu a întrebare prietenoasă, de parcă nu ar fi crezut că Thorne spunea adevărul.

— Lord Drewe, a fost acum un an, interveni Kate cu delicateţe, încercând să devieze subiectul. Era norocoasă că ea şi Thorne progresaseră atât de mult fără să facă vreo eroare. Nici măcar eu nu mai ştiu ce purtam.

— Alb. Thorne îl privi pe lordul Drewe peste masă. Purta o rochie de muselină albă. Şi un şal indian, brodat cu păuni. Avea părul prins cu panglici albastre.

— Este adevărat? o întrebă Lark pe Kate.

— Dacă... dacă el spune asta, cred că aşa este.

Kate se chinuia să îşi ascundă surprinderea. Îşi amintea de acel şal. Fusese împrumutat de la domnişoara Lange. Aceasta din urmă, fiind supărată pe soţul ei, care i-l dăruise, i-l împrumutase lui Kate pe tot parcursul verii trecute. Dar Kate nu îşi imaginase că Thorne ţinea minte aşa ceva. Cu atât mai mult să îşi amintească de panglicile albastre din părul ei.

În timp ce servitoarea lua de pe masă paharele goale, Kate se uită pe furiş la Thorne. Oare fusese cu adevărat impresionat de ea în acea zi, aşa cum spusese Lark?

— Deci el a pus ochii pe tine chiar aici, în ceainăria din Spindle Cove, spuse Lark, dramatic. Şi a ştiut pe loc – trebuia să fii a lui.

Obrajii lui Kate ardeau de ruşine.

— Nu a fost chiar aşa, spuse ea.

— Nu ştii nimic despre bărbaţi, gâsculiţo, îi spuse Harry surorii ei. A trecut un an întreg. Caporalul Thorne este un om de acţiune. Doar uită-te la el. Dacă s-ar fi hotărât să o facă a lui, asta s-ar fi întâmplat cu mult mai devreme.

— Vedeţi, el nu m-a plăcut, spuse Kate. Nu de la început. Poate că a nutrit o atracţie superficială, dar nu a fost vorba de emoţii. Se uită la el, peste sticlele de vin. Nu a simţit nimic pentru mine.

— O, nu aş crede asta! Mătuşa Marmoset luă o nouă bomboană mentolată. Cred că te plăcea foarte mult, dragă. Şi că s-a hotărât să nu dea curs acelei atracţii.

Kate se uită la Thorne. Descoperi că şi el se uita la ea cu o intensitate tulburătoare.

— Ei bine? îl întrebă Lark. A ghicit mătuşa mea?

„A ghicit?” îl întrebă şi Kate pe muteşte.

Kate nu ştia ce răspuns să citească în acei ochi albaştri, dar desluşi că se întâmplau multe în spatele lor. Pentru un bărbat care pretindea că nu simţea nimic... acel „nimic” era foarte profund.

— Domnişoară Taylor, îţi ţii noii prieteni numai pentru tine?

Kate reveni în prezent. Doamna Highwood stătea în spatele ei, însoţită de Diana şi de Charlotte.

— Prezintă-ne, dragă, spuse matroana, cu un zâmbet forţat.

— Da, bineînţeles.

Kate se ridică, şi la fel făcură toţi bărbaţii de la masă.

— Lord Drewe, domnişoară Harriet, domnişoară Lark, mătuşă Marmoset, permiteţi-mi să vi le prezint pe doamna Highwood şi pe fiicele ei, Diana şi Charlotte.

— Am şi o a treia fiică, spuse doamna Highwood cu glas scăzut, dar tocmai ce s-a căsătorit. Cu vicontele Payne de Northumberland.

Bătrâna se întoarse şi făcu o mişcare ciudată, piezişă, cu evantaiul.

— Felicitări! spuse Lark zâmbindu-le matroanei şi fiicelor ei. V-am văzut la pensiune, este o plăcere să fim prezentaţi cum se cuvine.

— Da, bineînţeles, spuse doamna Highwood. Ce onoare să avem o familie ca a dumneavoastră la Spindle Cove! Suntem dornici de societate în această vară.

Se întoarse încă o dată şi repetă acea mişcare ciudată cu evantaiul.

— Alungaţi cumva o viespe? întrebă mătuşa Marmoset.

— O, nu! Doamna Highwood aruncă o privire agitată către acelaşi colţ al camerei. Nu s-a întâmplat nimic. Mă scuzaţi, vă rog, pentru un moment?

În timp ce Kate – şi toţi cei din familia Gramercy – se uitau, matroana se întoarse, merse doi paşi, iar apoi îşi închise evantaiul şi îl aruncă cu o asemenea forţă, încât lovi un bărbat în cap, pe la spate.

— Muzica, mârâi ea pe un ton jos, ameninţător. Acum!

Bărbatul începu să îşi frece capul, ofensat, dar luă o vioară şi prinse să scoată din ea nişte sunete scârţâitoare, încropind, astfel, o melodie de dans. Oamenii din încăpere se ridicară de pe scaune.

— O, priviţi! spuse doamna Highwood, întorcându-se, cu un zâmbet inocent, către familia Gramercy. Se va dansa! Ce surpriză plăcută!

Kate clătină din cap, îngrozită. Bineînţeles că femeia aceea făcea tot ce îi stătea în putinţă ca să pună la cale un dans între fiica ei cea mare şi Lord Drewe. Dar, în ceea ce o privea pe Diana, dansul nu era deloc o idee bună. Ultima

dată când dansase cu un lord în acea tavernă, ea suferise o serioasă criză de astm.

— Lord Drewe, sper că ne veţi onora cu un dans, spuse doamna Highwood. La Spindle Cove veţi găsi mereu partenere drăguţe.

Tuşind cu subînţeles, o înghionti pe Diana să facă un pas înainte.

Kate începu să intre cu adevărat în panică. Nu ştia cum să oprească asta. Chiar dacă nu era deloc interesat de Diana, Lord Drewe nu ar fi umilit-o printr-un refuz. Iar ea era prea timidă şi drăguţă ca să îşi contrazică mama în public.

Kate îi aruncă lui Thorne o privire exasperată. Probabil că el înţelesese ce se întâmpla. Şi, spre deosebire de cei implicaţi în acea scenă, nu era genul de om pe care eticheta să îl împiedice să ia măsurile pe care le credea de cuviinţă.

Stând bine înfipt pe picioare, îi strigă violonistului:

— Fără dans în seara asta!

Muzica se stinse rapid, tânguitor. Toţi invitaţii scoaseră un murmur de dezaprobare. Încă o dată, Thorne reuşise să distrugă spiritul petrecerii.

Numai Kate ştia adevăratul motiv. Era ceva bun în el. O bunătate primară, nemodelată, fremătând adânc în inima lui. Dar nu avea farmecul sau manierele cu care să o controleze. Acea bunătate erupea periodic, ca un vulcan, surprinzând pe oricine se afla în preajmă. Fie că era vorba de vecini pe care îi împiedica să danseze, sau de fete nemăritate, înlăcrimate, pe care le săruta în poieniţe.

Îşi amintise culoarea panglicilor pe care ea le purtase în ziua în care o văzuse pentru prima dată. Iar, vreme de un an întreg, ea fusese oarbă la adevărata lui natură.

— Bineînţeles că nu putem dansa, spuse Diana, instaurând pacea cu ajutorul unui zâmbet. Cum de ne-am

putut gândi la asta când încă nu am închinat un pahar în cinstea fericitului cuplu?

— Exact, spuse cineva. Trebuie să se ţină un toast!

Aşezat în spatele barului, Fosbury ridică un pahar.

— Voi rosti eu câteva vorbe, în calitate de gazdă. Nu cred că aş exagera dacă aş spune că această logodnă a venit ca o adevărată surpriză pentru toată lumea din Spindle Cove.

Kate se uită la lordul Drewe, îngrijorată că el ar fi putut să suspecteze că ceva nu era în regulă.

Fosbury continuă:

— Timp de un an, cu toţii i-am privit pe aceştia doi situându-se la poli opuşi ori de câte ori era vorba de vreo neînţelegere sau ceartă. Sunt convins că domnişoara Taylor l-a diagnosticat pe caporalul Thorne ca având o piatră în loc de inimă, precum şi bolovani în cap.

Un val de râsete străbătu mulţimea.

— Şi, luând în considerare faptul că suferă de astfel de infirmităţi, continuă hangiul, ridicându-şi paharul în direcţia lui Thorne, cine ar fi crezut că va face o alegere atât de inspirată?

Omul îi zâmbi lui Kate.

— Ţinem cu toţii foarte mult la tine, draga mea. Cred că vorbesc în numele întregii miliţii atunci când spun că nu am renunţa la tine în favoarea unui bărbat care să fie mai puţin demn de tine decât caporalul Thorne. Sau a unuia care să fie mai puţin capabil de a ne chema în faţa Curţii Marţiale!

— Just!

Toată lumea râse şi gustă din băutură, iar afecţiunea colectivă din cameră îi puse lui Kate un nod în gât. Dar o altă emoţie o făcu să simtă un junghi în piept.

Fosbury avea dreptate. În ultimul an, ea îl ofensase pe Thorne în mod sistematic, atât pe faţă, cât şi pe la spatele

lui, deşi cel mai impertinent gest al lui fusese acela de a o ignora. Dar întâmplările din acea seară o făceau să creadă că toată nepăsarea afişată era modalitatea lui neîndemânatică de a încerca să o trateze cavalereşte.

Iat-o înconjurată de prieteni – şi, posibil, de membri ai familiei – care o credeau îndrăgostită de acel bărbat. Logodită şi urmând a se căsători cu el. Dar, în realitate, ea ştia că nu îl tratase bine.

Thorne îi spusese că el nu avea sentimente pentru ea – deci, ea nu avea ce să îi rănească –, dar nimeni nu putea fi cu totul lipsit de emoţii. Iar dacă sub toată acea bruscheţe a lui mocnea bunătatea...

Ce fel de inimă se ascundea sub acele gesturi înverşunate de respingere?

Îl privi din nou: mâinile încrucişate, faţa împietrită, privire de gheaţă. Era o armură în carne şi oase. Dacă asculta cu atenţie, ea l-ar fi putut auzi cum scârţâia când mergea.

El nu ar fi renunţat de bunăvoie la nici un secret. Dacă voia să ştie ce era cu adevărat în sufletul acelui bărbat, Kate ar fi trebuit să îl taie şi să se uite înlăuntrul lui. Iată o întreprindere periculoasă, iar o tânără doamnă deşteaptă şi raţională – o „Kate” – s-ar fi întors din drum şi ar fi fugit în direcţia opusă.

Dar, pentru el, ea nu era o „Kate”. O numise „Katie”. Iar Katie era o fată curajoasă, chiar şi atunci când se confrunta cu temeri atât de mari.

„Fii curajoasă, draga mea Katie!”

Da. Trebuia să fie.

Capitolul 10

— Trebuie să spun că este cu adevărat dezamăgitor. Nu are nici un falus.

— Cum? întrebă Kate râzând.

De îndată ce ajunseseră la locul pentru picnic, Harry îşi vârî un trabuc între dinţi, iar apoi, cu mâinile în şold, contemplă imensa pantă verde care se afla la o depărtare de câteva păşuni.

— Nici vorbă să aibă falus! Ea suflă un nor de fum. Iar eu am avut aşteptări atât de mari, având în vedere că i se spune Bărbatul cel Lung!

Kate şi Lark schimbară o privire amuzată. Amândouă se întoarseră ca să privească silueta enormă a unui bărbat, gravată în stânca calcaroasă. Străvechea formă de om se întindea peste întreaga pantă, cu liniile ei albe ieşind în evidenţă pe fundalul verde.

— Eu şi Ames am mers să vedem gravura Cerne Abbas din Dorset, continuă Harry. Gigantul înfăţişat pe dealul acela este un păgân magnific. Pe faţa lui se vede o grimasă îngrozitoare, iar în mână ţine o măciucă mare şi noduroasă. Nu mai vorbesc de monumentala erecţie!

Lordul Drewe se încruntă.

— Fii serioasă, Harriet! Ajunge cu discuţia despre falusuri! Nu înţeleg de ce vă pasă, ţie şi lui Ames.

Harry se uită la fratele ei.

— Am făcut o apreciere din punct de vedere artistic. Arătă spre străvechea formă care se contura pe deal. Ceea ce se vede acolo este doar un contur. Fără nici o expresie facială. Destul de rigid şi de serios, nu-i aşa? Şi limitat, închis între acele două linii.

— Cred că sunt testicule, sugeră Kate. Şi poate că asta este o compensaţie. Îi lipseşte erecţia monumentală, dar are două testicule impresionante.

Harry îşi scoase trabucul din gură şi se uită la ea, şocată.

— Vai, domnişoară Kate Taylor!

Kate trecu printr-un moment de chin. La ce se gândise, oare, depăşind normele bunei-cuviinţe şi vorbind atât de deşănţat! Cei din familia Gramercy erau aristocraţi. În cel mai bun caz, ea era ruda lor cea săracă, iar în cel mai rău, o străină. Doar pentru că Harry putea face glume scandaloase, nu însemna că şi ea trebuia să facă la fel.

Harry se întoarse spre fratele ei.

— Îmi place de ea. O păstrăm.

— Oricum rămâne, fie că îţi place, fie că nu.

— Cred că este corect, spuse Harry. Dacă decenţa ar fi fost o condiţie pentru a face parte din această familie, Bennett ar fi trebui să fie exilat acum mulţi ani.

Kate răsuflă uşurată. Nu înceta să se minuneze la gândul că putea fi parte din asta. Acel grup de oameni nesăbuiţi, nepoliticoşi, excentrici! O plăceau.

Ce bine ar fi fost dacă Thorne li s-ar fi alăturat! Acea siluetă păgână săpată în dealul din depărtare era un participant la conversaţie mult mai activ.

Thorne se separase de grup sub pretext că îl lăsa pe Badger să se joace prin poiană. Uitându-se mai bine, Kate crezu că cei doi erau ocupaţi cu exerciţii de dresaj. Cu toate acestea, nu putea înţelege pentru ce anume îl antrena Thorne pe Badger, fiindcă era distrasă de mişcarea coapselor celui dintâi – ori de câte ori el se apleca pentru a lăuda sau a corecta căţelul.

Nu îi atrăgea atenţia numai fermitatea lui fizică. Şi caracterul lui era la fel de ferm. Kate îl cunoştea de multă vreme ca fiind hotărât şi inflexibil, dar, de la petrecerea lor

de logodnă încoace, ea începuse să întrevadă însuşirile pe care le ascundea tăcerea lui: răbdare, încredere în sine, constanţă. Asemenea calităţi nu cereau să fie recunoscute în gura mare. Pur şi simplu... existau, aşteptând să fie observate.

De o vreme încoace, ce mai mare plăcere a ei era să îl observe pe Thorne. Şi, pe măsură ce o făcea, tânjea să afle tot mai mult.

— Ei bine, priveliştea asta este foarte bună pentru locul nostru de picnic, spuse mătuşa Marmoset, alăturându-li-se. Mă bucură să am în faţa ochilor imaginea unui bărbat bine făcut.

— Se numeşte Bărbatul cel Lung din Wilmington, mătuşă Marmoset, spuse Lark, care scria de zor în jurnalul ei.

— Ce ciudat! Aveam impresia că îl cheamă „Caporalul Thorne”.

Mătuşa Marmoset veni şi îşi vârî mâna în buzunarul lui Kate.

— Draga mea, ţine-te de asta. Fă-o cât poţi de zdravăn!

Kate se înroşi.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ba da, ştii. Avem gusturi similare.

Bătrâna îşi retrase mâna, lăsând buzunarul lui Kate ciudat de greu. Plin cu bomboane mentolate, presupuse aceasta din urmă.

— Aminteşte-ţi de ceea ce ţi-am spus, şopti mătuşa Marmoset. Puternic. Copleşitor, la început. Dar, cu puţină muncă, ajungi la dulceaţă.

Kate se porni pe râs.

— Ajung să te ador, mătuşă Marmoset. Chiar dacă nu eşti mătuşa mea cu adevărat.

În cursul ultimelor zile, Kate începuse să înţeleagă relaţiile dintre membrii familiei Gramercy. Ştia că, în seara

în care se cunoscuseră, Harry îi promisese în glumă să îi deseneze o schemă. Şi chiar i-o desenase, în secret. Mătuşa Marmoset, sora mamei lui Evan, venise să locuiască împreună cu familia după ce tatăl lor se îmbolnăvise. Astfel, bătrâna nu era o Gramercy şi nu avea nici o legătură de sânge cu Kate. Dar asta nu părea să reducă eforturile mătuşii Marmoset de a o primi cu căldură, cu umor şi cu multe bomboane mentolate.

Toţi cei din familia Gramercy se integraseră în viaţa din Spindle Cove. Drewe avusese dreptate atunci când spusese că satul era un rai pentru domnişoarele care nu ţineau la convenţiile sociale – iar Harry, Lark şi mătuşa Marmoset se încadrau, cu siguranţă, în acea categorie. Împreună cu celelalte doamne, ele se bucurau, deja, de obişnuitele activităţi: plimbări în aer liber, băi de mare, confecţionarea decoraţiunilor pentru târg.

Dar în acea zi familia se decise să iasă la o plimbare – nu numai pentru a satisface curiozitatea lui Harry cu privire la Bărbatul cel Lung, dar şi pentru a petrece un pic de timp împreună. În sat, încă păstraseră secretul asupra unei posibile relaţii de rudenie cu Kate. Însă acolo, în mijlocul naturii, puteau vorbi liber.

Ezitând, Kate se apropie de lordul Drewe. Ca întotdeauna, prezenţa lui aristocratică şi frumuseţea lui pur masculină o intimidau. Doar că mănuşile lui... o captivau. Erau de o nuanţă de caramel aproape perfectă şi îmbrăcau nişte mâini elegante şi îndemânatice.

— Aveţi cumva vreo veste de la oamenii care se ocupă de treburile dumneavoastră?

Nu îi plăcea să fie indiscretă, dar ştia de la Sally că, de când sosise la Spindle Cove, lordul primise câteva scrisori.

— Nici o informaţie de folos de la Margate, spuse el, cu regret. Nici o informaţie de nici un fel.

Kate îşi dori să se poată purta ca şi cum ar fi fost surprinsă.

— Dar acum se cercetează împrejurimile de la Ambervale, reluă lordul. Oamenii mei încearcă să găsească servitori de pe vremea lui Simon. Poate ca vreunul dintre ei să îşi amintească de Elinor şi de copil.

— Există o astfel de posibilitate, spuse Kate.

Una neînsemnată.

Lordul o atinse pe umăr cu vârfurile degetelor înmănuşate, atrăgându-i privirea către el.

— Ştiu că nesiguranţa este greu de suportat. Pentru noi toţi. Lark, mai ales, s-a ataşat foarte mult de tine. Dar astăzi ar trebui să ne bucurăm, pur şi simplu, de această ieşire.

— Da, bineînţeles.

Pe platoul verde, doi servitori îmbrăcaţi în uniforme se chinuiseră să ridice un pavilion de pânză, ce avea în vârf steguleţe roşii care fâlfâiau vesel pe fundalul albastru al cerului.

Familia Gramercy nu făcea nimic fără un pic de fast. Kate începea să înţeleagă asta. Din trăsuri, servitorii descărcaseră două coşuri mari de picnic, pline cu o grămadă de feluri de mâncare delicioase şi de dulciuri proaspăt preparate la Bull and Blossom. Chiar dacă masa de acum era doar un picnic, nu era câtuşi de puţin vorba de o simplă gustare rustică.

În timp ce ea şi Lark ajutau la despachetat şi aranjau nişte tarte cu gem pe o tavă, Kate realiză că avea de pus o întrebare la care schemele făcute de Harry nu îi dăduseră nici un răspuns, aşa că o întrebă pe Lark:

— Cine este această Ames despre care tot vorbeşte Harry? O altă verişoară? O prietenă de familie?

— Nu, răspunse Harriet, auzindu-le. Nu este o verişoară şi cu siguranţă că nu este o prietenă.

— Ei, Harry, zise Lark. Doar pentru că voi două aţi avut o mică dispută...

— O mică dispută? o luă în derâdere mătuşa Marmoset. Mai degrabă o recreare a bătăliei de la Trafalgar – mai puţin partea cu apa –, cu farfurioare şi ceşti de ceai aruncate pe post de ghiulele.

— Atunci, probabil că Ames l-a jucat pe lordul Nelson, spuse Harry. Fiindcă, pentru mine, ea a murit de-atunci.

„Ea?”

Kate se gândise tot timpul la un bărbat.

Lark suspină şi îi spuse în şoaptă:

— Pe când eu şi surorile mele eram mai tinere, domnişoara Ames a fost domnişoara noastră de companie, plătită. Iar acum... este pur şi simplu companioana lui Harriet. Companioana ei de viaţă.

— Ooo..., murmură Kate.

Iar după ce pătrunse mai bine înţelesul spuselor lui Lark, scoase un nou oftat.

— Ştiu că nu este foarte obişnuit, spuse Lark. Dar, în această familie, nimic nu este. Eşti foarte scandalizată?

— Nu, nu... foarte.

Deşi informaţia lămurea o serie de aspecte care o nedumeriseră pe Kate.

— Dar cum rămâne cu toate acele logodne? Şi cu duelurile în care a luptat lordul Drewe?

— Harriet şi-a dat toată silinţa pe durata sezonului, şi i-a plăcut drama creată de pretendenţii care se băteau pentru atenţia ei. Dar nu a putut merge până la capăt şi nu a vrut să se căsătorească, explică Lark. În tot acel timp, inima ei era la domnişoara Ames. Nu lăsa vorbăria ei să te inducă în eroare. Îşi sunt devotate una alteia. Au mai avut momente de separare, dar, în timp, le-au depăşit.

— Am auzit, spuse Harry. Şi te înşeli, Lark. De data asta, am terminat-o. Dacă eram cu adevărat partenere,

aşa cum spui tu, m-ar fi lăsat să o însoţesc în Herefordshire.

Lark îşi întoarse capul.

— O, Harry! Ştii că familia domnişoarei Ames nu este la fel de înţelegătoare precum familia noastră.

Puţine familii erau, se gândi Kate.

— Ştiu foarte bine. Se poartă îngrozitor cu ea. Harry lovi stâlpul cortului cu un deget de la picior. Mereu au fost aşa, altfel nu trebuia să fie domnişoară de companie de la bun început. Dacă Ames m-ar fi lăsat să merg cu ea, aş fi protejat-o.

— Sunt convinsă că îi lipseşti foarte mult, spuse Lark.

Harry se uită la orizont şi suspină, zicând:

— Plec la plimbare. Poate că falusul Bărbatului celui Lung este incredibil de mic şi este vizibil numai de-aproape.

În timp ce Harry o pornea de-a lungul păşunilor, mergând cu pas larg în fusta-pantalon, Kate o privi puţin întristată. Suferea, evident, să fie despărţită de cineva pe care îl iubea.

Şi ceea ce o făcea pe Harry să sufere o făcea şi pe ea. Kate ajunsese să ţină cu adevărat la acei oameni. Acum ar fi fost devastată dacă i-ar fi pierdut.

Ca şi cum ştia că trebuia să o înveselească, Badger veni de pe pajişte, alergând. Atacă fusta lui Kate cu lăbuţele lui murdare, apoi mirosi toate răcoritoarele şi o asaltă cu săruturile lui reci şi drăgăstoase.

Imediat apăru şi Thorne, dar el nu îi oferi lui Kate nici săruturi, nici îmbrăţişări. O adevărată dezamăgire!

Mătuşa Marmoset o mângâie pe Kate pe umăr şi spuse:

— În direcţia aceea se află o biserică pitorească. Am observat-o în timp ce veneam aici, dar nu i-am reţinut numele. Fii drăguţă, Kate, şi satisfă-mi curiozitatea. Caporale Thorne, adăugă ea, însoţeşte-o, te rog.

Kate zâmbi şi se ridică în picioare, bucuroasă de acea scuză care îi fusese oferită pentru a se putea plimba. Băgă în buzunar câteva bucăţi de plăcintă pentru Badger, şi toţi trei porniră de-a lungul câmpului, în direcţia bisericii.

Imediat ce nu mai puteau fi auziţi, Kate spuse cu blândeţe:

— Ai putea încerca să fii un pic mai sociabil.

El răspunse pe un ton răguşit:

— Nu sunt niciodată sociabil.

Destul de adevărat, se gândi ea.

— De ce îi antipatizezi atât de mult pe cei din familia Gramercy?

— Am grijă de tine. Se uită peste umăr la grupul celor care erau la picnic. Ceva nu este în regulă cu aceşti oameni.

— Sunt neobişnuiţi, îţi pot garanta asta. Dar este vorba numai de excentricitate. Este ceea ce îi face atât de amuzanţi, de interesanţi şi de adorabili. Este ceea ce îmi dă speranţe că mă vor accepta şi mă vor iubi. Preţuiesc legăturile de familie mai presus de scandal şi de convenţii. Nu văd nici un motiv de suspiciune doar pentru că ei sunt un pic ciudaţi.

— Eu văd. Nu am încredere în ei sau în povestea lor.

— De ce nu? întrebă ea, rănită.

Cu cât devenea mai agitată, cu atât mergea mai repede. Deja se grăbeau spre biserică, iar Badger fugea pentru a ţine pasul.

— Pentru că nu crezi că este posibil să fiu rudă cu lorzi şi cu doamne din înalta societate? Thorne se opri, se întoarse şi o fixă cu o privire intensă. Dacă nu mi-aş fi petrecut ultimul an gândindu-mă la tine ca la o domnişoară din lumea bună, crede-mă că lucrurile ar fi stat cu totul diferit între noi.

Faţa ei luă foc. Şi alte părţi ale corpului i se încălziră. De câteva zile nu mai stătuseră atât de aproape unul de celălalt, nici el nu îi mai vorbise atât de direct, iar acum...

Era atât de uluitor, încât durea.

Kate băgă acum de seamă că, pentru un bărbat nemanierat şi lipsit de graţie, el avea o ţinută impecabilă, fie că era îmbrăcat în uniformă, fie în îmbrăcămintea civilă pe care o purta în ziua aceea – pantaloni bufanţi şi o haină simplă, închisă la culoare, care îi cădea foarte bine pe umerii laţi. Hainele nu erau pretenţioase, ci doar riguros aşezate pe el, ca şi cum nu îndrăzneau să i se şifoneze pe trup. Nici un nasture nu era atât de îndrăzneţ încât să iasă din rând. Cizmele străluceau de lustruite ce erau.

Iar faţa lui... Trecuse aproape o săptămână de când Thorne o adusese înapoi de la Hastings şi, de fiecare dată când se uita la el, Kate tot îi descoperea frumuseţea inexplicabilă şi de nesuportat.

— Chiar trebuie să faci să fie atât de greu? întrebă ea. Probabil că ştii că sunt foarte tensionată din pricina familiei Gramercy. Au fost atât de drăguţi cu mine! Vreau să fiu deschisă şi onestă, însă, cu toate astea, îmi este teamă să îmi fac prea multe speranţe. Nu ştiu cum să mă port cu ei, iar asta este suficient de dificil şi fără să mă mai simt derutată din cauza ta. Sunt trasă în prea multe direcţii.

— Eu nu te trag nicăieri. Sunt îndeajuns de aproape ca să am grijă de tine, fără să mă amestec.

— Bineînţeles că te amesteci. O faci până şi atunci când respir, hărţuitorule. Nu pot să te ignor, Thorne. Niciodată nu am reuşit să te ignor, nici măcar pe vremea când nu te plăceam. Am ajuns să fiu ca o păpuşă în mâinile tale, pendulând la fiecare mişcare a ta şi la fiecare cuvânt. Acum mă ignori total, iar apoi... te uiţi la mine în felul în

care o faci şi acum. De parcă ai fi o fiară flămândă, iar eu aş fi...

El îşi încordă maxilarul.

Ea înghiţi în sec şi termină fraza şoptind:

— De mâncare.

El respiră prelung, măsurat. O demonstraţie impresionantă de stăpânire de sine.

— Ei bine? întrebă ea. Nu poţi nega. Este ceva între noi.

— Nu este încă îndeajuns de mult între noi, iar acesta este pericolul. Nu ai o rochie decentă în garderoba ta? Pentru numele Domnului, uită-te la rochia pe care o porţi!

Ea aruncă o privire în jos. Pentru ieşirea la picnic, se îmbrăcase în cea mai bună rochie de plimbare a ei, una dăruită de o prietenă care nu mai voise să o poarte. Rochia era de mătase de un alb îndeajuns de discret, iar mânecile, destul de lungi pentru vară. Dar, din direcţia privirii lui, ea înţelese că Thorne se referea la rândul de panglici din faţă, de pe corsaj, care legau o bucată de dantelă albă, destul de subţire. Totul făcea parte din modelul rochiei, bineînţeles, dar panglicile şi dantela erau cusute în aşa fel încât să creeze iluzia că doar câteva panglici stăteau între o decenţă timidă şi dezgolire.

— Eşti ca un cadou, zise el cu glas adânc, ca un dar aranjat în întregime pentru altcineva. Nimeni nu se poate uita la tine fără să se gândească să dezlege acele panglici, una câte una.

— Sunt panglici false, se bâlbâi ea. Sunt cusute împreună.

Thorne nu îşi luă privirea de la corsajul ei, ci îşi continuă cercetarea. Făcând o strategie pe care, în cele din urmă, i-o împărtăşi şi ei:

— Aş putea să le rup cu dinţii.

„Şi apoi ce?” îşi dori să întrebe o parte naivă a ei.

Stăteau aşa, uitându-se unul la altul, fără să îşi vorbească, respirând greu. Şi imaginându-şi mult prea multe.

În cele din urmă, Badger îi adulmecă ghetele lui Kate, nerăbdător să continue plimbarea. Nu puteau sta toată ziua acolo, uitându-se unul la altul, indiferent de cât de înviorător era să facă asta.

— Este doar atracţie fizică, zise el în timp ce începea din nou să meargă. Va trece. În curând mă vei putea elibera.

Ar fi fost reconfortant să fie aşa, dar Kate nu era convinsă.

— Trebuie să ştiu câte ceva despre tine, spuse ea în timp ce se apropiau de biserică. Lark îmi pune mereu întrebări despre tine. Despre noi. Şi nu ştiu cum să răspund. Pentru început, când este ziua ta de naştere?

— Nu ştiu.

La auzul vorbelor lui, Kate simţi un val de tristeţe, dar apoi se consolă cu gândul că ea supravieţuise douăzeci şi trei de ani fără să aibă o zi de naştere propriu-zisă.

— Dar culoarea ta favorită?

El aruncă o privire nepăsătoare la rochia ei.

— Gri.

— Fii serios, te rog. Suntem logodiţi temporar, iar eu nu ştiu nimic despre tine. Nimic despre familia ta, povestea vieţii tale, copilăria ta.

Iar după petrecerea lor de logodnă, Kate ştia că el îi acordase destul de multă atenţie.

— Nu este nimic de povestit.

— Nu poate fi adevărat. Am crescut la o amărâtă de şcoală de fete, dar chiar şi eu am poveşti amuzante de când eram copil. Odată, era rândul meu să fiu de ajutor la bucătărie şi am decis să fiu creativă cu condimentele pentru supă. Am vărsat, din greşeală, întregul conţinut al

borcanului de piper în supă, şi mi-a fost mult prea frică să recunosc. Apoi a venit ora cinei, şi tot nu am putut spune un cuvânt. Nu voi uita niciodată cum i-am privit pe prietenii şi pe profesorii mei în momentul în care au luat prima înghiţitură de supă... Izbucni în râs. O, am dat de necaz rău de tot! Toată lumea a mers la culcare flămândă, bineînţeles. Drept pedeapsă, m-au pus să copiez versete din Vechiul Testament zile la rând.

Kate aşteptă ca şi el să scoată la iveală ceva poveşti hazlii din vremea copilăriei. Toată lumea trebuia să aibă măcar una. Toată lumea. Dar ea aşteptă degeaba.

Înainte de a-i putea pune o altă întrebare, Badger deveni atent. Urechile lui mici şi caraghioase se ridicară, cu vârfurile îndreptate în sus precum turlele gemene ale unei biserici.

Apoi le coborî şi o luă la goană cu viteza fulgerului, îndreptându-se spre biserică.

— Badger, stai! strigă ea, fugind după căţel.

Thorne o urmă cu paşi mărunţi.

— Nu îl chema înapoi. Probabil că a simţit un iepure sau un şobolan. S-a născut pentru a fi vânător.

Câinele o zbughi spre curticica bisericii, ascunsă după clădirea principală. Evident că prada scăpă printr-o gaură a zidului de piatră. Badger se strecură prin crăpătură, dispărând din faţa lor.

— Of, zise Kate, rămasă fără aer. Trebuie să dăm ocol.

— Pe aici!

Dădură repede ocol micului cimitir, până când ajunseseră la poarta de fier forjat. Thorne o deschise, iar Kate fugi pe lângă el în curtea mărginită de ziduri înalte a bisericii, printre monumentele funerare vechi, dărăpănate, acoperite cu muşchi, precum nişte dinţi cariaţi.

— Badger! Badger, unde te-ai dus?

Kate merse de-a lungul unui rând de morminte, ghemuindu-se şi privind cu atenţie solul denivelat. Amintindu-şi de plăcinta din buzunar, o scoase şi o folosi pe post de momeală.

— Aici, dragule! Am o gustare foarte bună pentru tine!

Thorne ocoli lespedea unui mormânt şi se opri în mijlocul curţii bisericii. Fluieră.

După o scurtă pauză, Badger apăru, ţopăind, de după ruinele unui mormânt.

— Slavă Cerului! A prins ceva?

Lui Kate îi era şi frică să se uite.

— Nu. Dar a făcut bine să urmărească prada. Badger va alerga mai repede data viitoare.

În vocea lui se simţea cu adevărat mândria. Iar afecţiunea se vedea din modul în care îi mângâia ceafa şi urechile. Trebuia să fi ţinut la căţel, în ciuda faptului că nega asta.

Avea mult mai multe de oferit decât lăsa să se vadă. Acum ea şi el erau ascunşi de familia Gramercy, de bârfele din Spindle Cove... de restul lumii. Asta era, poate, singura ei şansă să îl descopere.

— Spune-mi ceva, îl rugă ea. Care era profesia tatălui tău, sau numele fraţilor tăi. Povesteşte-mi despre casa în care ai copilărit. Despre un prieten sau despre muzica ta preferată. Orice.

El se ridică în picioare, iar faţa i se înăspri.

— Pentru Dumnezeu, Thorne! Realizezi că nici măcar nu îţi cunosc numele de botez? M-am chinuit să mi-l amintesc. Cu siguranţă că cineva din sat l-a rostit, măcar o dată. Ar putea fi scris în registrul de conturi din magazinul lui Sally. Poate că l-a rostit uneori lordul Rycliff. Sau poate că a fost rostit la biserică. Dar cu cât mă gândesc mai mult la el, cu atât sunt mai sigură... nimeni altcineva din Spindle Cove nu îl ştie.

— Nu este important.

— Bineînţeles că este. Îl apucă de mâneci. Tu eşti important. Şi trebuie să laşi pe cineva să te cunoască.

Privirea lui se aţinti într-a ei. Thorne o ţintui locului. Vocea lui deveni un mormăit stins:

— Nu mă mai hărţui!

Atunci când un bărbat puternic şi impredictibil se uita la o fată în felul acela, toate instinctele ei i-ar fi spus să se retragă. El ştia asta, şi o folosea împotriva ei.

— Nu voi renunţa, spuse ea. Vreau cu orice preţ să îmi spui ceva.

— Bine.

El începu să vorbească pe un ton distant, complet lipsit de sentimente, ca şi cum ar fi turuit un şir de comenzi militare sau o listă de cumpărături:

— Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Nu mi-am dorit asta niciodată. Pe când mama era mult prea tânără, el a lăsat-o însărcinată, ei doi nefiind căsătoriţi, iar apoi ne-a abandonat pe mine şi pe ea. Mama a devenit prostituată, şi-a găsit un loc într-un bordel. Eu am putut dormi în pod, atât timp cât munceam pentru întreţinerea mea şi nu eram văzut de clienţi. Nu am mers niciodată la şcoală. Nu am învăţat niciodată o meserie. Mamei a început să îi placă ginul, şi a început să mă urască pe măsură ce creşteam şi semănam din ce în ce mai mult cu tatăl meu. Nu a pierdut nici un prilej să îmi spună că eram inutil, prost, urât sau toate trei. Dacă prindea ceva solid în mână, mă bătea ca să adauge încă un mesaj la celelalte spuse prin viu grai. Am plecat atunci când am avut ocazia şi nici măcar o dată nu m-am uitat înapoi.

Kate nu putu să răspundă. Nu avea cuvinte.

— Iată! spuse el, luând bucata de plăcintă pe care ea o uitase în mână şi aruncând-o căţelului, care aştepta. O poveste minunată de depănat la micul dejun!

Kate simţi că propria tăcere îşi bătea joc de ea. Ceruse să afle adevărul. Îl bătuse la cap pe Thorne ca să îi dea informaţii, iar acum îi dădea, de fapt, mână liberă ca să o îndepărteze.

Voia să poată rosti ceva.

„Spune ceva drăguţ. Orice.”

— Eu..., începu ea, înghiţind în sec, te găsesc insuportabil de frumos.

Thorne o privi insistent.

— Domnişoară Taylor...

— Ăsta-i adevărul. Cred că eşti insuportabil, dureros de frumos. Nu mi-ai plăcut dintotdeauna. Rostea cuvintele fără să se mai gândească. Dar de când ne-am întâlnit la Hastings... uneori îmi este greu chiar şi să mă uit la tine. Nu cred că te surprinde mărturisirea mea. Probabil că ştii câte femei sunt atrase de tine.

El scoase un şuierat batjocoritor, după care spuse:

— Asta nu se întâmplă datorită frumuseţii mele.

Kate tăcu, devenind dintr-odată conştientă de toate celelalte calităţi ale lui. De corpul lui puternic, de alura de comandant, de ferocele lui instinct de a proteja. De talentele care probabil că alimentaseră acele „poveşti” la care se referise cândva, la magazinul Cu De Toate, Sally Bright.

— Sunt convinsă că femeile sunt atrase de tine dintr-o mulţime de motive, spuse ea. Dar eu pot vorbi doar în numele meu. Şi cred că eşti nespus de frumos.

El se încruntă.

— De ce spui asta? Nu am nevoie să aud aşa ceva din gura ta.

— Poate că nu ai nevoie.

„Dar eu cred că ai.”

Kate nu avea cum să înţeleagă ororile prin care trecuse el pe câmpul de luptă, dar ştia ce însemna să te simţi un

copil nedorit. Înţelegea ce însemna să fii considerat inutil şi urât chiar de către persoana care trebuia să aibă grijă de tine. Ştia cum fiecare remarcă aspră afecta încrederea în sine a unui copil timp de săptămâni, luni, ani. Vânătăile de pe piele treceau, însă insultele erau precum ploşniţele, adăpostindu-se în suflet.

Ştia că era nevoie de multă tandreţe pentru a contrabalansa chiar şi o singură insultă, şi chiar şi atunci – ştia cum, adult fiind, ajunsese să evite complimentele, considerându-le nesincere sau spuse din milă. Cum ar fi putut să fie adevărate? Cuvintele urâte care i se adresaseră erau încă în sufletul ei, adânc înlăuntru, şi rezistaseră trecerii timpului. Erau precum oasele din acel cimitir. Indiferent de cât de mult pământ se punea deasupra lor, indiferent de cât de multe flori se plantau peste morminte – oasele întotdeauna se aflau acolo, dedesubt.

Acele cuvinte odioase supravieţuiau chiar mai mult decât amintirea altor rele care i se întâmplaseră.

Kate ştia toate astea. Şi nu putea să îl vadă pe Thorne suferind, fără ca ea să facă ceva în scopul de a îl alina.

— Cred că eşti insuportabil de frumos, repetă ea. Ştiu că eşti modest, ştiu că eşti mereu în gardă şi că nu ai nevoie să auzi aşa ceva. Dar eu trebuie să o spun. Aşa că o fac.

Îl atinse pe obraz cu vârful degetelor. El tresări, iar mărul lui Adam i se mişcă în gâtlej.

— Încetează!

„Obligă-mă!”

Bucurându-se de entuziasmul nesupunerii, Kate îi trasă, cu mâinile, conturul feţei, iar apoi îi mângâie, cu vârfurile degetelor, bretonul negru. Săgeţile de gheaţă din ochii lui îi dădeau fiori.

Îşi lăsă privirea să alunece pe buzele lui, întrebându-se – nu pentru prima oară – cum de acele două linii posomorâte se puteau transforma în ceva atât de pasional şi de fierbinte atunci când ei doi se sărutau. Îi atinse obrazul cu vârful degetului, acolo unde, dacă ar fi putut să fie convins să zâmbească, ar fi putut apărea o gropiţă.

Îşi dorea foarte mult să îl vadă zâmbind. Îşi dorea să îl facă să râdă, prelung şi zgomotos.

— Eşti frumos, spuse ea.

— Asta este absurd!

— Dacă spun absurdităţi, trebuie să fie din vina ta. Acest unghi puternic al maxilarului tău, continuă ea plimbându-şi vârful degetului peste el, face să mi se încâlcească gândurile, iar ochii tăi... În ei se găseşte un puzzle pe care aş vrea să îl rezolv.

— Nu încerca. Nu mă cunoşti.

Vocea lui era tăioasă, dar privirea îi era înfometată. Foame pură.

„Da!”

Kate se simţi năpădită de un val de triumf. Începea să câştige teren.

— Ştiu că ai încasat un pepene pentru mine, spuse ea zâmbind. Este un început. Iar când mă priveşti aşa cum o faci acum, abia mă recunosc. Mă simt femeie aşa cum nu m-am mai simţit niciodată. Dar în acelaşi timp mă simt şi fetişcană. Trebuie să mă abţin să fac ceva prostesc, ca, de exemplu, să îmi răsucesc părul sau să mă legăn. Cred ca asta este o dovadă clară că eşti frumos, Thorne. Cel puţin, pentru o femeie.

Iar dacă ea avea dreptate – şi acea strălucire din ochii lui era dovada unei dorinţe adânc îngropate...

Kate se gândi că putea să trăiască împăcată cu gândul că era frumoasă doar pentru un singur bărbat.

El o apucă de talie, trăgând-o mai aproape. Acea mişcare surprinzătoare şi puternică o făcu pe Kate să suspine. Crezu că el voia să o şocheze.

— Nu îmi este frică de tine, spuse ea.

— Ar trebui să îţi fie frică de mine.

Thorne îşi înteţi strânsoarea. În mai puţin de trei paşi, o ţintui cu spatele la zid. O perdea de ferigi şi de iederă, verde şi luxuriantă, îi încadra lui Kate părul şi faţa.

— Ar trebui să te temi de asta: în fiecare minut în care suntem în acest cimitir, rişti să ţi se compromită reputaţia. Rişti să pierzi tot ceea ce ţi-ai dorit cel mai mult.

Kate ştia că el spunea adevărul. La doar câţiva metri mai încolo se aflau patru oameni care îi oferiseră conexiunea umană şi dragostea familială la care visase de-a lungul anilor şi pe care sperase neîncetat să o găsească. Familia Gramercy reprezenta ceea ce îşi dorea.

Şi, cu toate astea, ea se afla acolo, cu el. Pe pământ sfinţit, având doar morţii drept companioni, prinsă într-o îmbrăţişare complet nepotrivită. Îşi pierduse minţile cumva?

Poate că da.

Sau poate că descoperise altceva ce îşi dorise.

Oare între cele două idealuri ale ei exista o anume limitare? Oare o fată nu putea avea mai mult de o dorinţă?

Familia Gramercy o făcuse să se simtă acceptată. Dar Thorne o făcuse să se simtă dorită. Necesară. Pe când era mai tânără, nu avusese cum să ştie că şi-ar fi putut dori aşa ceva.

— Ce mi-ai făcut? murmură ea.

— Nici măcar o frântură din ce aş vrea să îţi fac.

Ea zâmbi. Iată încă o dovadă a acelui umor sec, dezarmant, al lui. O, în ce încurcătură nimerise! Să stoarcă emoţie din acel bărbat era ca şi cum ar fi stors miere dintr-

o piatră. Dar o adusese atât de aproape, încât ea nu putea să reziste impulsului de a căuta mai mult.

„Nu te ascunde de mine”, îşi dori Kate. „Nu te retrage.”

— Eşti frumos, murmură ea, dând cu dalta şi ciocanul în piatră, sculptând cum se pricepea mai bine. Arătos. Atractiv. Remarcabil. Nobil. Cu un corp care îţi dă fiori. Care induce extazul. Fru...

Sărutul lui o transformă într-o mincinoasă.

Îi spusese, voioasă, că nu se temea de el – dar asta fusese înainte ca buzele lui să le zdrobească pe ale ei. Înainte ca limba lui să îi invadeze gura. Pătrunzând adânc, iar apoi şi mai adânc. Explorând, mângâind, cerând. Scoţând la iveală emoţii pe care ea nu ştia cum să şi le controleze.

El gemu încet. Se mişcă înainte, apăsând-o cu corpul lui masculin, puternic, şi se cufundară împreună în iedera ce acoperea zidul. Aerul deveni verde-închis pentru ea şi fu înconjurată de lujeri plăpânzi, care o zgâriau precum nişte unghii mici. O făceau să se simtă dezlănţuită, parte a ceva mai mare decât ea, ceva elementar, natural şi vechi în acelaşi timp.

Pe când se sărutau, mâinile lui puternice începură să hoinărească pe corpul ei, mângâind-o şi revendicând-o în feluri care cu siguranţă că erau greşite, dar pe care ea şi le dorea la nebunie.

„Dacă aş fi fost o femeie cu mai multă experienţă, oare unde ar fi trebuit să îl ating?” se întrebă Kate. „Să îmi petrec braţele în jurul mijlocului lui? Să îmi vâr mâna pe sub haina lui, ca să îi pipăi pieptul sculptural?”

Nu era atât de îndrăzneaţă. În schimb, îi atinse obrazul cu mâna, descoperind că era robust şi simţindu-i asprimea care se datora bărbii un pic crescute, deşi era abia ora prânzului. Îşi coborî mâna pe gâtul lui puternic, atingându-i cu vârful degetelor părul de la ceafă. Îl mângâie acolo,

uşor. Pentru că oricine merita un pic de tandreţe, iar ea şi-o dorea, la rându-i, atât de mult!

Ceea ce îi dădea el era ceva cu mult mai frust.

Thorne îi strânse coapsa, gemând, sărutând-o şi strivind-o de corpul lui. Fiorul puterii o străbătu de îndată. O străpunse, atingându-i fiecare organ şi electrizându-i simţurile în timp ce el îi explora gura.

Thorne mormăi o înjurătură în timp ce buzele lui îi coborâră pe gât, de parcă ar fi sărutat-o împotriva voinţei lui, împotriva oricărei morale sau raţiuni. Ea se bucură de acea picătură de impietate. O excita să ştie că acolo, între zidurile acelui mic cimitir, ea dărâmase zidul lui de apărare. El îşi pierduse orice simţ al datoriei sau al reţinerii, iar ea era responsabilă pentru asta.

Şi apoi...

Şi apoi era ceea ce îi făcea el.

Săruturile lui alunecară mai jos, pe partea stângă a gâtului, iar mâna lui dreaptă urcă mai sus de talie, cele două părând a fi destinate să se întâlnească într-un anumit punct. Acel punct ajutător, roşu, rotund, care se întărise şi ieşea prin veşmintele ei, prezentându-se ca o ţintă care dorea să fie descoperită.

„Ar trebui să opresc asta.”

Acea idee îi trecu prin minte doar ca să dispară repede, fără urmă.

Când mâna lui o mângâie peste sânul acoperit de rochie, ea aproape că leşină de plăcere şi de uşurare. Palma lui îi strivi micul glob de carne, iar apoi degetul găsi vârful întărit al sfârcului, frecându-l înainte şi înapoi într-o mod delicios. Corpul lui Kate pulsă de o durere adâncă şi dulce. Thorne îi sărută pielea sensibilă de deasupra inimii ce bătea cu putere, apoi el îi împinse sânul mai sus, îngropându-şi faţa în carnea lui moale, caldă şi feminină.

Cine ar fi crezut că acel bărbat rece şi nemilos putea să facă un gest atât de tandru?

— Katie, gemu el, ard de dorinţă pentru tine!

Doar câteva cuvinte spuse cu voce răguşită, dar ele o făcură pe Kate să cugete că, venind de la un bărbat atât de taciturn, trebuia să fi făcut cât o grămadă de poezii. Atât de fierbinţi, acele cuvinte. Atât de periculoase. Efectul lor fu incendiar.

Căldura viguroasă a dorinţei lui o schimbă peste tot. Ciorapii o jenau. Îi voia daţi jos. Între picioare, se umflă şi începu să o doară. Cu fiecare respiraţie agitată, sânii îi puneau la încercare limitele corsajului. Se umflau, nerăbdători şi tremurânzi, cerşind mai multe dintre mângâierile lui pricepute.

El îşi băgă degetul pe sub materialul corsajului şi urcă până la umăr, desprinzându-i rochia suficient cât să alunece de pe el. Cu degetul mare, trase în jos bordura decolteului, în timp ce continua să îi sărute gâtul şi să i-l sugă uşor.

Era pe cale să îi atingă sânul dezgolit.

Ea avea să îl lase.

Urma să se întâmple. Curând.

„Te rog. Acum.”

El îi sărută buzele, în timp ce degetele pătrunseră pe sub corset, cuprinzându-i sânii. Ea îi gustă geamătul sumbru, senzual. Plăcerea era atât de intensă, încât Kate se desprinse de zidul acoperit de iederă, împingându-şi coapsele în el fără să se gândească, iar pântecul i se întâlni cu ridicătura erecţiei lui tari, care pulsa.

„O, fir-ar să fie!”

Cineva ar fi trebuit să o anunţe pe domnişoara Harriet! Se găsea, până la urmă, o erecţie monumentală la Wilmington.

El gemu în timp ce o săruta şi îi frământa şi mângâia carnea, tachinându-i sfârcul cu vârful unui deget. Rotindu-l sub atingerea lui, mângâindu-l în cercuri. Kate crezu că îşi ieşea din corp de plăcere.

— Trebuie... El întrerupse sărutul, gâfâind. Katie, vreau să te gust. Trebuie să te gust.

— Da, îl îndemnă ea. Da.

Thorne băgă o mână între ei, ajungând la panglica din capătul corsajului. Ea nu îl minţise mai devreme – panglicile de pe corsaj erau decorative, cusute una de alta.

Cu toatele, mai puţin una.

Kate îi văzu ochii mărindu-i-se în timp ce ea apucă marginea panglicii şi o deznodă. Era ca şi cum i-ar fi oferit nişte cadouri neaşteptate în acelaşi timp, de Crăciun şi de ziua lui naştere. Şi oricât de timidă se simţise vreodată din pricina sânilor ei mici şi a sfârcurilor închise la culoare... orice stânjeneală îi dispăru într-o clipă atunci când îşi dădu rochia jos, expunându-se, în aerul rece, privirii lui fierbinţi şi flămânde.

Poate că nu era perfectă, dar lui îi plăcea ce vedea.

Cel puţin asta credea ea că însemna atunci când un bărbat şoptea:

— O, Doamne! Thorne dădu din cap, încă uitându-se, captivat, la sânii ei goi. Aşa ceva nu se poate întâmpla, zise el.

— O, ba da! Se întâmplă!

Ea spera ca în curând să se întâmple mult mai mult.

— Nu mă folosesc de femei. Niciodată.

— Nu te foloseşti de mine.

— Şi nu profit de fete inocente. Niciodată.

Ei, fir-ar să fie! Nu profita deloc, iar ea nu mai era o fetişcană. Oare ar fi ajutat dacă l-ar fi implorat?

Cu cât el amâna mai mult, cu atât i se întăreau ei mai tare sfârcurile. Acum arătau precum nişte boabe de

zmeură care ieşeau din două cupe de budincă. Gata să fie devorate.

— Thorne! Ea se răsuci, apăsându-şi sânul de mâna lui. Îmi trebuie... ceva.

Se uită în sus, aţintindu-şi privirea într-a lui, iar vocea lui adâncă parcă se topi şi se împrăştie peste pielea ei.

— Ştiu exact ce îţi trebuie.

— Atunci, te rog! Îl trase de haină, încercând să îl aducă mai aproape. Te rog! repetă ea.

După o lungă ezitare, el îi trase mâneca înapoi peste umăr, iar apoi îi acoperi sânul.

— Ai nevoie de mai mult decât de un moment de plăcere furată, spuse el. Ai nevoie de grijă şi de afecţiune. De blândeţe şi de dragoste. Cu mişcări sacadate, îi legă panglica la loc. Apoi se depărtă de ea. Ai nevoie de un alt soi de bărbat. De unul mai bun decât mine.

Capitolul 11

Nici nu se îndepărtă bine Thorne, cu vintrele palpitând de dorinţă neîmplinită, că domnişoara Lark Gramercy dădu buzna în cimitir.

Thorne se mută repede în spatele unei cruci de piatră, care era, în mod convenabil, înaltă până la brâu. Cu toate acestea, nu îşi putea masca respiraţia grea. Şi nici Katie.

— O, aici sunteţi amândoi, spuse Lark zâmbind. Pentru un moment, m-am îngrijorat că aveaţi cine ştie ce întâlnire

romantică. Nu aş vrea ca Evan să fie tentat să lupte într-un al şaselea duel. Tânăra râse. Cinci sunt impresionante, dar şase...? Încă un duel ar fi ceva mult prea previzibil.

Katie – domnişoara Taylor, se mustră el – îşi culese o frunză de iederă din păr în timp ce se îndepărta de zid, având obrajii şi gâtul rozii.

— Am avut nişte probleme, zise ea. L-am căutat pe Badger, care a fugit şi a intrat în cimitir printr-o gaură din zid.

La naiba! Thorne scormoni cu privirea printre morminte. Căţelul lipsea din nou.

Ce netrebnic era! Nu numai că fusese cât pe ce să o pângărească pe domnişoara Taylor în cimitir şi să îi distrugă perspectivele de bunăstare şi de confort, dar neglijase şi căţelul. Îşi trecu o mână prin păr, furios pe el însuşi.

— Du-te cu domnişoara Lark, îi spuse el lui Kate. Îl voi găsi eu.

Oricum, avea nevoie de câteva momente ca să îşi poată domoli dorinţa.

Imediat ce plecară domnişoarele, el fluieră. Căţelul veni numaidecât, alergând.

Iar apoi Thorne îşi petrecu mai bine de un sfert de ceas citind inscripţiile de pe fiecare monument din cimitir, în ritmul lui extrem de lent. Ar fi avut timp şi să se împrietenească cu toţi acei oameni cărora le oferise un spectacol atât de indecent.

Patru rânduri de decedaţi din Wilmington mai târziu, vintrele lui se calmaseră, şi era sigur că putea gândi din nou limpede. În timp ce pleca din cimitir, cu Badger mergându-i pe urme, îşi trecu mâinile prin păr.

Ce naiba făcea? Oare nu hotărâse să nu o mai sărute? Ştia cum să reziste dorinţei pur fizice, dar dulceaţa ei... era o forţă cum nu mai întâlnise înainte.

Dacă nu ar fi ales acel moment ca să se oprească... dacă domnişoara Lark ar fi venit câteva secunde mai devreme... Kate – domnişoara Taylor – ar fi fost surprinsă cu sânul afară din rochie. Şi cu el acoperind-o cu trupul lui masiv şi salivând peste ea precum un tânăr cuprins de patimi, care săruta pentru prima dată un sân de femeie.

Thorne vorbise serios atunci când îi spusese lui Kate că nu se folosea de femei. Faptul că crescuse într-un bordel îl făcea să dispreţuiască bărbaţii care plăteau pentru plăcere. Iar plata unor bani nu era singura modalitate în care putea fi folosită o femeie. Văzuse bărbaţi care, pentru a se impune, îşi foloseau puterea, privilegiile, împrejurările care le erau favorabile şi violenţa fizică.

Uneori – de prea multe ori –, toate acestea îl dezgustau de condiţia lui de bărbat.

Dar era bărbat. Unul la fel ca toţi ceilalţi, cu dorinţe vinovate şi cu nevoi primare. Astfel că avea iubite – dar numai atunci când ştia că relaţia ar fi fost satisfăcătoare pentru ambele părţi, necomplicată şi scurtă.

Nimic cu domnişoara Taylor nu ar fi fost simplu. Cât despre scurt...? Ei doi deja aveau o legătură ce se întindea de-a lungul unor decenii.

În acea zi fusese tentat să o folosească oricum. O, ea ar fi protestat, spunându-i că şi-o dorise. Dar el ştia ce îşi dorea ea cu adevărat de la viaţă. Şi cu siguranţă că cea mai mare dorinţă a ei nu era să se sprijine de gardul unui cimitir şi să îşi ofere sânul unui condamnat primitiv şi needucat. Dacă el ar fi cedat rugăminţilor ei şi propriei lui dorinţe, doar s-ar fi folosit de ea. Să se simtă mai puternic, mai influent.

Mai uman.

„Eşti important”, îi spusese ea. „Trebuie să permiţi cuiva să te cunoască.”

Când era vorba de emoţiile lui, nimeni nu putea trece de zidurile pe care el le ridicase. Adică, nimeni până la ea. Kate fusese lângă el de dinainte ca acele ziduri să fie ridicate. Şi, deşi ea nu îşi mai amintea faţa sau numele lui, se pare că îşi amintea drumul prin reţeaua de tuneluri. Ea trecea cu lejeritate peste baricadele care îi ţineau pe ceilalţi la distanţă şi îşi făcea drum către centrul inimii lui.

Acolo unde pândeau toţi demonii.

Trebuia să găsească o cale să o ţină la distanţă, înainte de a fi rănită. Deja el îi spusese prea multe despre trecut, şi nu o putea lăsa să ştie mai multe.

I-ar fi distrus viaţa.

Văzând ridicolul cort de picnic al familiei Gramercy, se opri în mijlocul miriştii şi se uită insistent la acesta. Părea că oriunde se duceau aceşti oameni, îşi construiau propriul regat bizar – iar el era mereu în afara graniţelor acestuia.

Badger stătea la piciorul lui, aşteptând noi instrucţiuni.

Thorne îi aruncă, din buzunar, puţină carne uscată de vită, răsplătindu-i răbdarea.

Aşteptase foarte mult pentru un asemenea câine de vânătoare. În timp ce nobilii creşteau ogari de rasă pură pentru sofisticatele lor partide de vânătoare, rasa Lurcher era o rasă obişnuită de câini de vânătoare – special crescuţi pentru viteză, agerime şi inteligenţă. Un câine bun din acea rasă putea vâna iepuri şi păsări. Chiar şi vulpi şi căprioare.

Un câine precum Badger i-ar fi fost un companion foarte bun în teritoriile sălbatice din America. Câinele era din născare ascultător, rapid şi nemilos în căutarea prăzii.

Domnişoarei Taylor nu îi păsa deloc de toate astea. Ea îşi frângea mâinile doar la ideea că Badger ar fi prins un şoarece de câmp.

Totuşi, ea susţinea că îl iubea pe Badger. Şi pentru ce? Pentru nasul lui prea lung, ori pentru blana lui pestriţă?

Sau iubea cumva tendinţa căţelului de a-i roade lucrurile până când le făcea bucăţi?

Cu cât se uita mai mult la Badger, cu atât pricepea mai puţin.

„Ce naiba vede la tine?”

„O, Badger, ce vedem noi la omul ăsta?”

În timp ce Kate se băgă în pat împreună cu Badger, găsi şi scoase un ciulin ascuns în blana lui.

— Şi ţie îţi place de el, îi spuse ea căţelului. Nu încerca să negi. Se vede că îţi place. Ţi se umezesc ochii ori de câte ori îţi arată cea mai mică urmă de afecţiune, iar atunci când eşti lângă el, ai tendinţa să scheauni. Oftă, prinzând în mâini botul conic al căţelului. Vrei să îţi spun un secret? Mă tem că am aceeaşi reacţie, şi mă mai tem că asta se vede.

Badger începu să se joace cu o bucată de piele care atârna din cotorul cărţii Sfaturile înţelepte ale doamnei Worthington pentru tinerele domnişoare.

— Haide, distruge-o, îl îndemnă ea. Mai sunt câteva sute acolo de unde vine aceasta.

Exemplare din acel volum despre regulile etichetei, insipid şi dăunător, erau peste tot în sat – şi foarte puţine dintre ele mai rămăseseră în restul Angliei. Ca protectoare oficială a satului Spindle Cove, Susanna Finch – acum, Lady Rycliff – îşi stabilise drept misiune personală scoaterea din circulaţie a exemplarelor din Sfaturile înţelepte ale doamnei Worthington.

Badger era binevenit să le roadă pe toate, unul câte unul. Fiindcă acum lui Kate nu îi foloseau deloc sfaturile pentru o purtare cuviincioasă, demnă de o doamnă. Ea se prăbuşi pe saltea şi se uită în tavan, cedând tentaţiei de a-şi aminti.

Sfârcurile i se iviră pe sub cămaşa de noapte. Cu fiecare respiraţie, lenjeria subţire le excita şi mai tare. Îşi dorea mâinile lui pe ele. Gura lui pe ele. Corpul lui deasupra, greu şi puternic.

Îşi dorea să îi vadă privirea plină de dorinţă în ochii aceia de un albastru pal şi îşi mai dorea să îi simtă dulceaţa sărutului.

„O, Thorne!”

Îşi puse o mână între sâni şi se mângâie uşor în sus şi în jos, antrenând în acea mişcare şi muselina cămăşii de noapte.

Dacă nu ar fi suferit el acel atac al conştiinţei în cimitir!

Ei bine... trebuia să recunoască. Având în vedere momentul apariţiei lui Lark, era mai degrabă bucuroasă că Thorne se oprise.

Dar dacă el ar fi fost cu ea în momentul de faţă, nu ar fi trebuit să se oprească deloc.

Îşi descheie un nasture al cămăşii de noapte. Apoi doi. Închise ochii şi îşi aminti mirosul de verdeaţă, pământos, de iederă şi ferigă, amestecat cu un miros mai masculin, de piele şi de mosc. Îşi aminti atingerea bărbii lui abia crescute, aşa cum o simţise cu pielea palmelor ei.

Mâna lui Kate alunecă pe sub cămaşa de noapte, încercând să retrăiască experienţa prin simţurile lui. Oare cum o simţise el?

Mătăsoasă, decise ea.

Atât de mătăsoasă! Precum un satin moale – sau precum palmele mănuşilor ei din copilărie, subţiate de atâta purtat. Un pic elastică, precum un aluat de pâine, care îmbia degetele să frământe şi să strângă. Pielea din jurul sfârcului... încreţită într-un mod amuzant. O rozetă de mătase foarte încreţită.

Răsuci sub deget acel mugur ţuguiat, încercând să recreeze freamătul şi plăcerea atingerii lui. Imaginându-şi gura lui şi limba pricepută, neastâmpărată.

Se simţea bine. Foarte bine.

Dar nicidecum la fel. Dacă învăţase un lucru de-a lungul anilor, acela era că, indiferent cât îşi imagina, nu putea uita că era singură. Dacă voia să retrăiască acea exaltare intensă, nepermisă, trebuia să fie implicat şi Thorne.

Oftă şi îşi retrase mâna din cămaşa de noapte, punându-şi braţul deasupra capului.

În momentul următor, fu cuprinsă de o suferinţă puternică. Badger găsise ceva interesant de mirosit şi de lins dedesubtul braţului ei.

— Opreşte-te!

Kate râdea, gâdilată.

— Opreşte-te, drăcuşorule!

Badger îşi îngropă nasul rece în pliul cotului ei, scormonind şi mirosind. Kate îşi puse o mână peste gură pentru a nu ţipa. Era cea mai dulce şi mai amuzantă tortură.

Îndată ce ea reuşi să se întoarcă pe o parte şi să restaureze ordinea, câinele sări din pat şi începu să dea târcoale şi să miroasă covorul.

Kate se ridică în capul oaselor.

„O, nu! O, nu, nu face asta!”

Ea sări din pat şi îşi vârî picioarele într-o pereche de papuci. Înhăţă capotul şi îl îmbrăcă peste cămaşa de noapte, strângând, grăbită, cordonul în jurul taliei.

— Aşteaptă, dragă Badger! Mai ţine-te încă un minut...

Luând câinele într-o mână şi o lumânare în cealaltă, Kate deschise cu umărul uşa camerei sale şi merse tiptil pe coridor. Era trecut bine de miezul nopţii, aşa că nu voia să trezească pe cineva.

După ce coborî scările, întredeschise uşa din faţă a pensiunii. În timp ce îl lăsă jos pe Badger, ea simţi aerul rece pe piele şi îşi strânse capotul în jurul gâtului.

— Haide, îl îndemnă ea pe căţel, împingându-l cu o mână. Fă-ţi treaba şi vino înapoi. Voi aştepta aici.

În timp de Badger o luă la goană prin grădina din faţă, pentru a-şi găsi locul preferat, o lumină îi atrase atenţia lui Kate.

Era o lampă care ardea la Bull and Blossom.

Ciudat.

Să fim înţeleşi, Bull and Blossom era o tavernă, dar Spindle Cove era doar un sat... Fosbury închidea întotdeauna la ora nouă, sau cel târziu la ora zece. Viaţa satului începea când se crăpa de ziuă. Ce om stătea să bea la ora aceea?

Trebuia să fie Thorne.

Şi pur şi simplu trebuia să îl vadă.

Kate strânse din nou capotul, legându-l cât mai bine cu putinţă. Oricum, era întuneric. Nimeni nu putea vedea prea mult. Îşi stinse lumânarea, lăsând-o pe măsuţa de la intrare. Apoi închise uşa în urma ei şi se duse în grădină, chemându-l pe Badger lângă ea:

— Haide! Vom merge într-o aventură.

Un fior îi coborî pe şira spinării în timp ce traversa poiana întunecată, dar era oarecum liniştită de faptul că avea câinele lângă ea. Chiar dacă Badger nu era chiar adult, măcar ar fi putut speria un agresor.

Odată ajunsă la uşa vopsită în roşu a tavernei Bull and Blossom, puse mâna pe clanţă şi o încercă. Era descuiată.

Şi vibra.

Îşi ţinu respiraţia şi ciuli urechile. Din interiorul tavernei răzbătea, stins, muzică de pian. Dar sunetele se auzeau ca şi cum ar fi venit de departe.

Ele îi treziră lui Kate acele prime amintiri, înceţoşate. În mintea ei, se afla din nou pe acel coridor lung, întunecos. Şi acolo se auzea muzică de pian de undeva. De jos? În amintirea ei, simţea sunetele muzicii vibrându-i în călcâie. Picioarele o furnicară.

„Crini înalţi, de catifea…”

Culoarul era strâmt şi întunecat. Nesfârşit. Dar în întuneric se distingea ceva albastru.

„Fii curajoasă, draga mea Katie!”

Gâfâind, Kate se trezi din transă. Trase aer în piept. Degetele albe îi rămăseseră încleştate pe clanţă.

Îl luă pe Badger cu o mână, apoi deschise uşa şi intră.

Rămase surprinsă de ceea ce găsi înăuntru.

Lordul Drewe!

El stătea la pian şi nu observă că ea intrase.

Se putea vedea, la lumina unei lămpi mici, că era îmbrăcat cu o cămaşă descheiată la primii nasturi, cu manşetele suflecate, şi cu o pereche de pantaloni închişi la culoare. Era greu să îi observi picioarele prin întuneric, dar Kate se gândi că era desculţ – tălpile lungi, palide, i se conturau pe podeaua întunecată.

Cânta la pianoforte, dar cu capacul cel mare închis şi cu pedala de susţinere apăsată până la podea. Rezultatul era că, indiferent de cât de tare apăsa clapele – şi le apăsa cu toată forţa –, din instrument ieşea doar un sunet slab.

Dacă nu s-ar fi temut că avea să fie descoperită, Kate ar fi râs. Să vezi un marchiz puternic cântând la pian în felul acela… ei bine, era ca şi cum priveai o halcă uriaşă de carne de vită care ar fi fost tranşată cu un briceag.

Badger se răsuci pentru a se elibera din strânsoarea ei.

Kate îşi ţinu respiraţia, îngrozită, în timp ce animalul atingea podeaua, cu un zăngănit de gheruţe.

Mâinile lordului Drewe încremeniră pe clape, iar el şi îşi ridică, brusc, privirea. Se uită insistent către penumbra care o ascundea pe Kate.

— Cine este acolo?

Vocea lui avea un timbru răguşit, obosit, iar pe maxilar i se vedeau umbre de la barba care începuse să îi crească. Pentru prima dată, părea mai puţin un marchiz elegant şi mai mult... un bărbat.

— Sunt doar eu, reuşi ea să şoptească. Sunt Kate.

— Aha...!

Într-o secundă, marchizul îşi reveni. Se ridică de pe bancheta din faţa pianului şi îi făcu lui Kate un semn cu mâna.

— Te rog, intră. Ce surpriză!

Lui Kate îi displăcea profund ca el să o vadă în capot, dar i se părea că mai tare ar fi greşit dacă rămânea ascunsă.

— Îmi pare rău. L-am scos afară pe Badger pentru un minut, iar apoi am văzut lumina arzând. Eram curioasă. Nu am vrut să vă întrerup... Îşi muşcă buza şi încheie: ...Domnule Agitat.

El zâmbi şi râse un pic.

Kate răsuflă uşurată.

— Sunt atât de bucuroasă că aţi râs!

— Te-ai gândit că nu o voi face?

— Nu eram convinsă. Părea riscant să vă tachinez, dar nu am putut să mă abţin. Se apropie de pian. Nu aveam habar că ştiţi să cântaţi.

— O, ba ştiu! Şi fratele meu, Bennett, ştie – sau, cel puţin, ştia. În mod destul de ciudat, nici una dintre surorile noastre nu arată foarte mult interes pentru asta. Se pare că este o trăsătură care se transmite numai bărbaţilor din familia Gramercy.

Zâmbi cu jumătate de gură.

— Adică în partea noastră de familie.

— Aveţi idee dacă tat... dacă Simon Gramercy ştia să cânte?

— Cred că ştia.

Lordul Drewe se trase într-o parte pe banchetă şi îi făcu semn să se aşeze.

— Încercăm un duet?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult!

Kate alese o piesă simplă – unul dintre acele duete uşoare pe care toţi începătorii le învăţau cu profesorii lor. Ea cântase cea de-a doua parte de nenumărate ori, împreună cu elevele ei. Acum cântă partea de început, iar lordul Drewe intră imediat cu basul.

Se pricepea. Chiar foarte bine. După câteva note, Kate îi putu recunoaşte priceperea. Lordul avea degete lungi, îndemânatice şi un tuşeu de invidiat. Dar talentul lui era mai mult decât simplă pricepere – avea o muzicalitate naturală, pe care nici măcar un profesor talentat nu o putea transmite. Rareori avusese un elev care să îi poată face faţă ei, profesoarei, dar uneori mai întâlnea şi astfel de cazuri.

Iar acum, pentru prima dată după mulţi ani, se simţea cu adevărat depăşită de un pianist.

Dar era minunat. În timp ce cântau, simţea cum el o punea şi pe ea în valoare. Curând, părăsi limitele scrise ale exerciţiului şi duse melodia pe făgaşe diferite.

El o urmă, făcându-şi, ocazional, propriile sugestii printr-o notă nouă, surprinzătoare. Ar fi fost foarte dificil de explicat cuiva care nu cânta – duetul era o conversaţie. Îşi răspundeau unul altuia, ajustând tempoul şi dinamica. Îşi terminau frazele unul altuia. Chiar îşi spuneau glume unul altuia.

Tehnica lui era fără cusur, iar stilul, sobru. Dar dincolo de toate acestea, Kate simţea pasiune adevărată.

Terminară duetul într-o notă finală jucăuşă, precum un secret pe care îl împărtăşeau, iar apoi se uitară unul la celălalt.

— Ei bine, atunci, spuse el. Asta este o confirmare. Trebuie să fii parte din familie.

Inima ei aproape că se opri.

— Ce vreţi să spuneţi? Aveţi vreo veste, vreun rezultat al cercetărilor...?

El dădu din cap în semn că nu.

— Nu încă. Dar sunt atât de multe dovezi indirecte! Ne-am petrecut întreaga săptămână împreună cu tine, şi cu toţii suntem de acord. Pur şi simplu, te integrezi, Kate. Asta, încheie el, făcând semn spre pian, este încă o dovadă în plus. În mintea mea, investigaţia s-a încheiat. Nu simţi şi tu la fel?

Kate nu era sigură de nimic – decât că urma să înceapă, în mod sigur, să plângă. Se strădui să se abţină, dar câteva lacrimi prinseră să îi curgă. Şi le şterse cu muchia palmei.

Trecură câteva clipe până când putu să vorbească.

— Lord Drewe, nu ştiu cum să vă mulţumesc!

— Pentru început, de acum înainte îmi vei spune „Evan”. Şi nu este nevoie să îmi mulţumeşti.

Kate îşi mişcă picioarele pe sub capot şi se răsuci pe banchetă ca să se poată uita la el. Dacă era cu adevărat vărul ei, acum avea dreptul să se îngrijoreze în privinţa lui.

— De ce eşti treaz la ora asta, Evan?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, zise el ridicând dintr-o sprânceană neagră. Nu cred că doar căţelul a fost cel care te-a scos din casă.

Kate încercă să bâlbâie o explicaţie, dar lordul Drewe îi făcu semn cu mâna ca să îi dea de înţeles că nu îl interesau explicaţiile ei.

— Nu-i nimic, nu trebuie să inventezi scuze. Noi, cei din familia Gramercy, suntem cu toţii un pic altfel decât majoritatea oamenilor. Fiecare dintre noi are o pasiune. Sora mea, Calista, pe care o vei întâlni în curând, e înnebunită după viaţa în natură. Harriet trăieşte pentru dramă, iar lui Lark îi plac misterele. Fratele nostru, Bennett, îţi va spune că pasiunea lui este viciul, dar că odată a avut aspiraţii nobile.

— Iar pasiunea ta este muzica?

El dădu din cap în semn că nu.

— Îmi place muzica şi deseori mă refugiez în ea. Dar muzica nu mă face să...

— Fii agitat, îi termină ea fraza.

El zâmbi.

— Exact.

— Atunci ce este? Sau cine? În clipa în care rosti ultima întrebare, Kate regretă. Îmi cer iertare. Nu este treaba mea să întreb aşa ceva.

— Ba este treaba ta. Pentru că eşti parte din asta, acum. Pasiunea mea este familia, Kate. Trebuie să onorez titlul pe care l-am moştenit. Să îmi asum responsabilitatea de a administra bine câteva moşii. Să iau seama la cei care se află în grija mea. Să îmi apăr fraţii de ei înşişi.

Drewe îşi abătu privirea, iar Kate profită de asta pentru a-l studia. Îi observă micile riduri din jurul ochilor. Văzu fire răzleţe de păr alb printre cele închise la culoare. Dar acele urme subtile de maturitate îi veneau bine. Se armonizau cu ţinuta lui aristocratică, de parcă trupul învăţa să îi reflecte maturitatea sufletului. Conform tuturor standardelor, era un bărbat frumos, dar Kate bănuia că abia de atunci încolo aveau să vină cei mai frumoşi ani ai lui.

El îşi trecu o mână prin păr.

— Caporalul Thorne nu mă place.

Ea rămase surprinsă de schimbarea bruscă a subiectului.

— O, te rog să nu crezi asta! Dacă te iei după aparenţe, caporalul Thorne nu place pe nimeni. Este foarte... rezervat.

— Poate. Dar nu îi place de mine în mod particular, şi are toate motivele. Crede că ar fi trebuit să ştiu de existenţa ta şi că ar fi trebuit să fac eforturi mai mari ca să te găsesc. Ştiu că are dreptate.

— Nu aveai cum să ştii. Erai prea tânăr atunci când ai moştenit titlul.

— Dar tu erai doar o copilă, trăind singură şi fără bani. Îşi frecă tâmplele. Aşa cum probabil că deja ai intuit... temperamentul agresiv este una dintre cele mai mari vini ale mele. Nu am nici un pic de înţelegere faţă de cei care îmi supără familia.

O formulare destul de eufemistică, se gândi Kate, având în vedere cele cinci dueluri. Era destul de impresionant să iasă nevătămat dintr-una sau două astfel de confruntări, dar...

„Cinci!”

Evan oftă adânc.

— Asta este ceea ce nu apreciază caporalul Thorne. Nimeni nu este mai supărat pe mine mai mult decât sunt eu. Ai fost nedreptăţită, Kate, şi nu am pe cine să trag la răspundere. Nu pot da vina pe nici o abatere a cuiva anume, ci doar pe propria mea neatenţie. Cândva, te voi ruga să mă ierţi. Dar nu în această seară.

Kate se aplecă în faţă, punându-şi mâna, cu îndrăzneală, pe mâna lui.

— Nu este nevoie. Te rog să mă crezi atunci când îţi spun că nu am loc de supărare sau de ranchiună în inima mea. Sunt mult prea bucuroasă şi recunoscătoare. Sunt atât de fericită că, în cele din urmă, am o familie!

— Mă bucur să aud asta.

O luă de mână şi se uită la ea cu atenţie. Gânditor.

— Îl iubeşti?

— Pe Thorne? Eu... Kate ezită, dar numai pentru a-şi alege cuvintele. Răspunsul ei fu instinctiv. Ţin la el. Foarte mult.

— Dar îl iubeşti?

Iată o întrebare la care şi ea însăşi evita să-şi răspundă! Dar nu putea pierde acea oportunitate de a-şi descărca sufletul. Evan făcea parte din familie.

— Cred că aş putea să îl iubesc, răspunse ea. Dacă m-ar lăsa.

Cu degetul mare, Evan desenă un cerc pe dosul mâinii ei.

— Este evident că eşti inimoasă şi curajoasă. Cred că, dacă îţi pui mintea, poţi iubi pe oricine. Dar meriţi un bărbat care să te iubească şi el.

Kate îi aruncă un zâmbet slab, nervos.

Strânsoarea mâinii lui era caldă şi fermă.

— Adică, să aibă grijă de tine. Vreau să ştii că, dacă nu există nici o moştenire pentru urmaşii lui Simon, mă voi asigura că vei avea una. Vei fi o femeie independentă, cu o avere însemnată. O femeie cu opţiuni.

Accentuă cu subînţeles acel ultim cuvânt.

Ea înghiţi în sec.

— Evan, nu trebuie să faci asta pentru mine. Nu am avut niciodată nici o aşteptare să...

— Am eu aşteptări de la mine, Kate. Ochii lui străluciră în întuneric. Am făcut o pasiune din a-mi proteja familia. Iar această pasiune se extinde acum şi asupra ta.

Între ei se lăsă tăcerea. În timp ce se uitau unul la celălalt, Kate deveni şi mai curioasă.

Avea o pasiune pentru ea. Kate simţi o gâdilătură ciudată în coate. Ce însemna asta, mai exact?

— Caporalul Thorne este un bărbat bun, spuse ea.

— Poate că este. Dar oare să fie el şi cel mai bun bărbat pentru tine? întrebă lordul uitându-se în jos, la mâinile lor. Kate, este posibil să nu avem suficiente dovezi pentru a convinge tribunalul în privinţa identităţii tale. Dar acesta nu este singurul mod în care îţi pot oferi numele familiei.

Ea îl privi prin umbrele pâlpâitoare. Cu siguranţă că el nu intenţionase ca vorbele lui să sune astfel. Doar nu insinua...

Podeaua scârţâi, iar Kate tresări.

Evan îi dădu drumul la mână.

— Este doar câinele. Nu te speria.

Kate se simţi uşurată. Nu se întâmplase nimic indecent între ei. Cel puţin, ea nu credea asta. Dar se înfioră gândindu-se la cum i-ar fi părut scena dintre ei unui sătean bârfitor. Aceasta ar fi o bârfă foarte bună pentru Sally Bright: domnişoara Taylor, proaspăt logodită cu caporalul Thorne, ţinându-se de mână cu lordul Drewe.

Însă nimeni nu ar fi crezut aşa ceva, îşi spuse Kate. O fată ca ea, curtată de doi bărbaţi virili şi puternici, unul dintre ei fiind lord? Lui Kate i se păru ridicol doar gândul la o asemenea situaţie.

Strângându-şi capotul în jurul pieptului, se ridică de pe scaun şi îl luă pe Badger.

— Ar fi bine să mă întorc la pensiune, spuse ea. Te rog să nu stai până târziu şi să nu te frământi din pricina mea.

El îi aruncă o privire cu subînţeles, dublată de un zâmbet misterios.

— Nu promit nimic.

Capitolul 12

Conform obiceiurilor de la Spindle Cove, târgul de vară era un festival pentru copii. Dar pregătirea dărăpănatului castel Norman pentru sărbătoarea anuală necesita toată intuiţia şi strategia unei campanii militare.

Erau atât de multe pregătiri de făcut! Muzica, dansul, mâncarea, decoraţiunile, distracţia generală. Kate era responsabilă cu primele două de pe acea listă şi, în plus, avea de muncit foarte mult şi pentru succesul celorlalte trei.

Cu toate acestea, în prima parte a dimineţii se păru că îi era predestinat să eşueze în privinţa tuturor celor cinci.

Prima dată, domnişoara Lorrish aduse veşti triste despre ornamente.

— Domnişoară Taylor, deja am încercat de trei ori. Ghirlandele pur şi simplu nu stau pe turnul de sud-est.

Kate îşi puse mâna streaşină la ochi şi se uită la o decoraţiune de culoare violet, care atârna strâmb de unul dintre creneluri.

— Voi ruga un soldat să urce acolo şi să fixeze ghirlandele.

Apoi veni rândul domnişoarei Apperton să facă o criză.

— O, domnişoară Taylor! Mi-am stricat ultima coardă bună de la lăută!

— Poţi împrumuta lăuta mea.

Încă o oră, şi reuşiră să treacă peste toate greutăţile, pe măsură ce familiile cu copii începeau să vină din sat şi din împrejurimi.

Dar apoi veni rândul domnişoarei Elliott. Biata de ea veni în grabă la Kate, cu câteva clipe înainte ca doamnele să cânte madrigalul.

— Nu pot!

Cu obrajii îmbujoraţi pe sub borul alb al pălăriei, ea adăugă, stins:

— Te rog să nu mă forţezi.

— Nu plânge!

Kate o îmbrăţişă strâns.

— Bineînţeles că nu te voi forţa. Dar trebuie să înţelegi şi că nu voi renunţa la tine. Într-o zi, te vom auzi cântând.

Kate se trase înapoi, o luă de bărbie, îi înălţă capul şi îi privi chipul de sub pălărie.

— Haide! Bărbia sus, zâmbetul pe buze. Corect?

Domnişoara Elliott îşi trase nasul şi încercă să zâmbească.

— Da, bineînţeles.

„Biata fată!”

Kate se gândi că ar fi putut să aibă o familie precum cea a domnişoarei Elliott, realizând cât fusese de norocoasă.

Privirea ei se îndreptă către familia Gramercy, care stătea sub cortul rezervat invitaţilor de onoare. În centru se aflau două tronuri decorate cu flori. Kate îl rugase pe Evan să joace rolul regelui târgului, împreună cu liniştita Diana Highwood, care juca rolul reginei.

După dans, Kate luă o scurtă pauză în timp ce se desfăşura cursa de inele a copiilor. Îşi croi drum spre cort, dorind să se asigure că mătuşa Marmoset era instalată confortabil.

Doamna Highwood îi aţinu calea şi o trase deoparte.

— Nu-i aşa că sunt un cuplu frumos? spuse ea. Întotdeauna am ştiut că Diana va avea o şansă mai bună

decât Minerva. Poate că Minerva s-a căsătorit cu un viconte, dar acum Diana va fi marchiză.

— Doamnă Highwood, spuse Kate printre dinţi. Vă rog. Sunt doar la câţiva metri distanţă.

Dar matroana continuă, hotărâtă:

— Probabil că lordul Drewe o place. Altfel, de ce ar fi stat în sat atât de mult timp?

— I-am dat lecţii de muzică domnişoarei Lark.

Doamna Highwood izbucni în râs.

— O, domnişoară Taylor! Vreţi să cred că un bărbat atât de frumos ca lordul Drewe, cu inteligenţa, manierele şi rangul lui social, ar fi rămas în acest sătuc doar pentru dumneavoastră?

Kate oftă. Nu, nu se aştepta ca doamna Highwood să creadă asta.

Nu se aştepta ca nimeni să creadă asta.

Trecuseră două zile de când îl găsise pe Evan cântând la pian în taverna Bull and Blossom, dar acele două zile fuseseră aglomerate cu pregătirile pentru festivităţi.

Niciodată în viaţa ei nu ar fi visat ca un marchiz să intenţioneze să se căsătorească cu ea. Iar doamna Highwood avea dreptate – nimeni altcineva nu ar fi crezut.

În orice caz, nu conta. Kate era, oricum, logodită.

Intenţiile ei oficiale, atenţiile secrete şi sentimentele drăgăstoase din ce în ce mai intense îi erau cu toatele dedicate bărbatului care în acel moment străbătea pajiştea, îndreptându-se către ea.

Cursa de inele se terminase, iar soldaţii din miliţie tocmai executau un scurt exerciţiu cu puşti. În timp ce mărşăluiau în formaţie, Kate îi privi cu atenţie. Mândria îi năpădi inima.

Thorne era un bărbat la care merita să te uiţi. Bineînţeles că purta cea mai bună uniformă de ofiţer a sa. Hainele erau croite astfel încât să facă orice bărbat să pară

înalt şi suplu, iar când bărbatul era deja înalt şi suplu, îl făceau să arate divin.

— Bineînţeles, spuse doamna Highwood, nu ar trebui să te simţi prost, domnişoară Taylor. Ai pus mâna pe un caporal, şi nu se strâmbă din nas la aşa ceva. Pentru o tânără în situaţia ta, un caporal este într-adevăr o partidă bună. Deşi cred că te-ai fi descurcat să faci rost chiar şi de un locotenent. Ar fi fost mult mai bine.

— Oare?

Kate nu se putea gândi la un bărbat care să fi fost într-o formă fizică mai bună, mai puternic sau mai atractiv decât era Thorne în ochii ei în acel moment. Nu l-ar fi schimbat nici măcar cu un prinţ.

În ultima vreme, doamna Highwood, Evan, Thorne însuşi – îi tot spuneau că i s-ar fi potrivit un alt bărbat. Poate că bunul-simţ i-ar fi spus acelaşi lucru. Dar inima îi spunea altceva, şi nu o mai putea ignora. Exista o legătură între ei, una la care ea pur şi simplu nu putea renunţa.

În timp ce, după exerciţiul soldaţilor, Sir Lewis se pregătea pentru marea finală – demonstraţia lui cu catapulta –, Kate nu putu sta deoparte.

Plecă de sub cort şi luă casca de metal strălucitor a unei armuri medievale. Străbătu pajiştea cu paşi iuţi, ajunse la Thorne – pur şi simplu, trebuia să fie lângă el – şi îi arătă casca.

— Iată, zise ea, rămasă fără suflare, dar zâmbind. În caz de pepeni.

El luă casca şi îi aruncă lui Kate o privire serioasă.

— Tot nici un râset? se miră ea.

Apoi îşi întinse gâtul şi îşi înclină capul, încercând să îi prindă privirea.

— Speram să zâmbeşti, cel puţin. Ei bine, cred că va trebui să încerc în continuare.

Privirea lui de gheaţă o întâlni pe a ei.

— Nu mai încerca.

Kate tresări la acel gest de respingere. Se părea că tot progresul făcut la Wilmington dispăruse. Thorne îi închidea din nou calea către el.

Nu-i nimic, ea trebuia să încerce să găsească o fereastră, aşa că spuse:

— Intenţionez să mai stau după ce se termină târgul, ca să ajut la strânsul lucrurilor. Trebuie să vorbim. Singuri.

— Nu cred...

— Trebuie să vorbim. Este important.

Kate luă tăcerea lui drept un semn de acceptare, chiar dacă era unul şovăitor.

— Domnişoară Taylor!

Kate se întoarse şi o văzu pe Lark venind spre ea în goana mare. Fata o apucă de mână râzând.

— O fur, caporale Thorne! Nu încercaţi să mă opriţi!

Lark nu ştia că nu ar fi întâmpinat prea multă rezistenţă din partea lui Thorne. Era chiar mulţumit să o vadă pe Kate plecând.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kate, în timp ce Lark o trăgea spre un colţ liniştit al ruinelor.

— O, Kate! Tânăra îşi desfăcu braţele larg şi o cuprinse într-o îmbrăţişare exuberantă. Abia aşteptam să stăm de vorbă singure. Este momentul ideal, în timp ce toată lumea este atentă la demonstraţii.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Totul este perfect. Evan spune că vom anunţa oficial. Avocaţii vor veni să te cunoască şi să pună totul în ordine. Te vom revendica drept parte a familiei Gramercy. Lark o strânse uşor. Suntem verişoare! Nu este minunat?

— Ba da, o aprobă Kate zâmbind. Este.

Lark o luă pe Kate de mâini, legănându-le un pic.

— Vacanţa noastră se va termina în curând. Vom pleca de la Spindle Cove.

— O, îmi veţi lipsi cu toţii atât de mult!

— Prostuţo! Lark îi strânse mâinile. Bineînţeles că vei merge cu noi la Londra. Am nevoie de tine. Am de făcut o grămadă de cumpărături pentru sezonul meu, şi va fi mult mai distractiv dacă eşti acolo! Lui Harry nu îi pasă de pene şi pălării. Cred că ar trebui să iau şi nişte lecţii adevărate de muzică.

Kate îşi întoarse capul şi clipi cu repeziciune.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Eu... Încercă să zâmbească. Ceea ce se întâmplă este prea mult pentru mine. Mi-aş dori să ştiu de ce mă vreţi.

Lark îşi puse mâinile pe umerii lui Kate.

— Pentru că eşti tu. Şi pentru că faci parte din familie, care e mai presus de orice, zise Lark aruncând o privire spre zidul de apărare. Sincer vorbind, nu înţeleg prea bine nici de ce ne-ai vrea tu. Nu avem cine ştie ce recomandări, lăsând la o parte averea.

— Nu, răspunse Kate cu sinceritate, clătinând din cap. Nu. Aş vrea să fiu o Gramercy chiar şi dacă aţi fi nişte crescători amărâţi de porci de pe insulele Scilly.

Lark râse.

— Ei bine, Evan acordă foarte multă atenţie agriculturii. Este chiar plictisitor, uneori. Nu îţi face griji de nimic. Va fi un pic de bârfă, dar această familie a rezistat la mai multe scandaluri. De îndată ce înalta societate va avea ocazia să te cunoască, cred că ne vei îmbunătăţi imaginea generală.

Kate nu prea credea asta. Dar să locuiască cu familia Gramercy însemna un grad suficient de acceptare socială. Cât despre înalta societate, ea plănuia să facă tot posibilul să se ferească de aceasta.

— O, exclamă Lark, sunt atât de neghioabă încât am uitat! Iată motivul pentru care voiam să vorbesc cu tine

astăzi: Evan mi-a spus că trebuie să mai păstrăm secretul vreme de câteva zile. Dar vei dori să îi spui caporalului Thorne, desigur. Acum, că eşti parte a familiei, va fi şi el un Gramercy prin alianţă.

Kate rămase fără respiraţie.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta.

O, Doamne! Dacă vreun bărbat ar fi avut vreodată nevoie de acceptarea unei familii, acela era Thorne. Şi, în ciuda începutului mai abrupt cu Evan, dacă familia Gramercy o accepta pe ea cu bucurie, cu siguranţă că l-ar fi acceptat şi pe Thorne. De ce şi-ar fi dorit el o cabană rece şi pustie în America, în nişte ţinuturi sălbatice, când ar fi putut să facă parte din familia Gramercy?

Dar asta însemna ca ea să se căsătorească cu el. Şi să rămână căsătorită pentru tot restul vieţii, ceea ce nu era o perspectivă tocmai lipsită de complicaţii.

— Ai vrea să faci nunta la Ambervale? întrebă Lark. Mă gândeam că ar fi drăguţ, din moment ce părinţii tăi au fost atât de fericiţi acolo. Ştii, este locul naşterii tale. Adevărata ta casă. Ştiu că ai propriile planuri, dar promite-mi că vei vorbi despre asta cu caporalul Thorne.

— Îţi promit, spuse Kate. Vom vorbi despre asta.

— I-ai permis căţelului să roadă cărţi?

— Cum?

Domnişoara Taylor zâmbi.

— Thorne, atunci când te-am rugat să vorbim între patru ochi, nu mă refeream la educaţia lui Badger. Le-am promis celor din familia Gramercy să cinez împreună cu ei. Nu avem foarte mult timp la dispoziţie.

Thorne se uită în jur, la puţinii oameni rămaşi în împrejurimile castelului, care se grăbeau şi ei să plece. Târgul se sfârşise şi se însera. Toată lumea se dusese în sat pentru a bea ceva la Bull and Blossom.

El scoase din buzunar un mic volum cu coperţi verzi şi i-l flutură pe sub nas lui Kate.

— Ieri a trebuit să i-o scot câinelui ăstuia dintre colţi. Ştii că este a lordului Drewe? Îi arătă cotorul ros. Acum este distrusă. Nu ştiu ce să fac cu ea.

— Ei bine, nu te îngrijora prea tare. Sunt convinsă că lordul Dreve are multe alte cărţi de citit.

Thorne râse zgomotos. De parcă nu ştia şi el! Fosbury îi spusese că marchizul îşi adusese în sat, pe lângă celelalte lucruri ale sale, două lăzi pline cu cărţi.

Două lăzi cu cărţi! Ce putea face un bărbat cu ele? Acea enigmă îl irita pe Thorne.

Iar cărţile nici nu erau foarte folositoare. Thorne se uită la volumul sfâşiat.

— Ce naiba este... Clipi şi se încruntă din nou la litere. Ar...

Kate îi luă cartea şi privi cotorul ros.

— Aristotel. Este un nume grecesc.

— Şi mai mulţi greci? Presupun că nu a fost unul dintre cei care s-au luptat pentru acea Elena din Troia.

— A fost un filosof. Ea suspină. Dar nu asta este important acum.

— Ba este important. Nu ar trebui să îl laşi pe Badger să roadă aşa ceva.

— Ştiu, ştiu. Probabil că Badger le-a găsit atunci când nu eram atentă la el. Ridică din umeri. Putem înlocui cartea. Evan nu se va supăra.

— Evan? Thorne îşi înălţă capul, surprins. Îl năpădi un sentiment de pură gelozie. Deci acum este „Evan”!

— Da. Despre asta voiam să vorbim. Am cele mai minunate veşti! Lordul Drewe a...

Kate se întrerupse brusc şi îşi acoperi gura cu palma.

Thorne aruncă o privire rapidă şi văzu care era motivul gestului ei. Un şobolan proaspăt ucis era depus la picioarele lui Kate, cu coada subţire încă mişcându-se.

Cât despre căţelul care, cu mândrie, adusese prada – acesta dădea din coadă ca un nebun. O limbă roz i se ivea din botul lăţit de un rânjet pur canin.

— Nu ţipa, o avertiză Thorne pe un ton jos şi calm.

În timp ce vorbea, se aplecă şi mângâie căţelul cu mişcări puternice, afectuoase.

— Nici nu-l certa. Asta doar îl va nedumeri. A făcut un lucru bun.

— Asta? zise ea printre degete, arătând, cu cealaltă mână, spre şobolanul mort. Asta este un lucru bun? Cred că eu sunt cea nedumerită.

— După târg, oamenii au lăsat resturi peste tot în jurul castelului. Cotoare de mere, fărâme de prăjitură. Asta atrage şobolanii. Badger a vânat un şobolan şi şi-a refuzat plăcerea de a-l mânca. Exact pentru asta a fost crescut şi dresat, iar acum merită un premiu.

— Ce să fac? întrebă ea, încă uitându-se cu ochii mari la şobolanul mort. Nu îmi cere să-l ating. Nu aş putea face aşa ceva. Abia a murit.

— Nu trebuie să îl atingi. Doar poartă-te ca şi cum acesta este cel mai bun lucru pe care Badger l-a făcut în toată viaţa lui. Şi distrage-l cumva, pentru ca eu să pot arunca stârvul ăsta scârbos peste muchia falezei.

— Prea bine, se învoi ea.

În timp ce Kate îl alinta pe Badger, Thorne găsi o lopată şi scăpă de şobolan. Odată ce termină treaba şi se spălă pe mâini, se întoarse şi o găsi pe Kate jucându-se cu căţelul, căruia îi luase botul în mâini.

Prefăcându-se că îl sărută, îi zise:

— Eşti cel mai isteţ căţel din întregul comitat Sussex, Badger. Ştii asta? Eşti atât de curajos! Te ador!

Thorne se uită la ea, pur şi simplu uimit. Îi era atât de uşor să împartă încurajări drăgăstoase! Probabil că acea calitate o făcea o profesoară de succes.

Kate rezistase destul de bine şocului produs de întâmplarea cu şobolanul. Mai bine decât ar fi rezistat alte doamne, concluzionă el. Merita şi ea un premiu de încurajare, adică pe cineva care să îi cuprindă faţa în palme şi să îi spună că era deşteaptă, frumoasă, curajoasă, adorată.

Doar că el, Thorne, nu avea un astfel de talent. Nu îi era nici înnăscut, nici nu îl deprinsese. Dacă dragostea ar fi fost muzică, el ar fi fost afon.

— Şi care erau veştile tale minunate? întrebă el. Veştile de la Evan.

— A, da!

Cu o ultimă mângâiere drăgăstoasă, Kate îi dădu drumul câinelui şi se ridică.

— Lordul Drewe mi-a spus că familia mă va recunoaşte drept verişoară.

Lui Thorne i se strânse inima. Veşti minunate, într-adevăr!

— Au găsit vreo dovadă? întrebă el.

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Dar Evan spune că are suficiente dovezi. Semnul din naştere, registrul parohiei, tabloul. Şi... pur şi simplu se pare că mă potrivesc cu ei. Aşa că mă fac parte a familiei lor. Vor să merg cu ei la Londra, la Ambervale... peste tot.

Pe măsura ce vorbea, faţa i se lumina. Iar strălucea de fericire! Precum o stea, doar că mai greu de atins.

Thorne îşi puse în gând să nu fie grosolan. Poate că acela era rezultatul cel mai bun cu putinţă al întregii poveşti. Cât despre cei din familia Gramercy... poate că erau, într-adevăr, bizari, dar nu siniştri. Dacă o puteau accepta fără să facă mai multe cercetări privitoare la

trecutul ei... Katie ar fi putut avea o nouă viaţă, una strălucitoare. Iar astfel nu ar mai fi fost niciodată silită să se confrunte cu îngrozitorul adevăr.

Asta era bine pentru ea. Şi pentru el, fiindcă ar fi putut să plece în America fără să îşi mai facă griji pentru ea. S-ar fi gândit mereu la ea, dar nu ar mai fi trebuit să se îngrijoreze.

— Thorne, şopti Kate, ar trebui să vii şi tu. Familia Gramercy se aşteaptă la asta.

El clătină din cap.

— A mai rămas foarte puţin timp. Nava mea pleacă de la Hastings în câteva săptămâni. Cred ca aş putea să te conduc până la...

Kate îl luă de mână.

— Nu îţi cer să mă conduci, spuse ea cu glas scăzut. Te rog să mergi cu mine. Şi să stai cu mine. Cu familia.

— Să stau? Cu familia?

Thorne îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Dacă nu te simţi în siguranţă alături de ei, nu ar trebui să te duci.

— Mă simt perfect în siguranţă. Nu la asta mă refer.

Făcu o pauză, apoi spuse:

— Vreau să fii şi tu acolo. Ştiu că şi tu ai avut o copilărie... nu chiar idilică.

El oftă, iar apoi mormăi:

— Chiar mai puţin de atât. Da.

— Ei bine, asta poate fi şansa ta să faci parte din ceva mai mare decât tine. Să devii parte dintr-o familie bizară, încântătoare şi iubitoare. În sinea ta, îţi doreşti aşa ceva? Măcar un pic?

— Nu aş putea fi niciodată parte din aşa ceva.

— De ce nu?

El răspunse, oftând:

— Nu mă cunoşti.

Kate îşi muşcă buza.

— Dar te cunosc. Pentru că mă cunosc pe mine. Şi am fost, şi eu, o persoană singură.

Kate mai făcu un pas către el şi spuse, aproape în şoaptă:

— Ştiu cât te poate apăsa asta pe suflet. Ştiu cum, în momente neaşteptate, îţi distruge mici părţi din inimă. Ştiu cum pot trece săptămâni întregi în care eşti fericit şi nu te simţi melancolic şi singur, iar apoi cel mai mic lucru... Poate că cineva deschide o scrisoare. Sau coase o haină care aparţine altcuiva. Iar asta te face să îţi dai seama că eşti... în voia valurilor. Nu eşti legat de nimeni.

— Nu...

— Şi nu încerca să îmi spui că nu ai nici un fel de sentimente. Că eşti incapabil să simţi ceva. Ştiu că ai o inimă.

Da, se gândi el, se părea că avea o inimă. Una care, fir-ar să fie, bătea ca o tobă!

— Gândeşte-te un pic, spuse el, sever. Ceea ce tocmai mi-ai cerut nu are nici un sens. Dacă noii tăi prieteni te fac parte din familia lor, te vei mişca în alte cercuri ale societăţii. Te-ai putea căsători cu un aristocrat.

— Un aristocrat care va dori să mă ia de soţie pentru bani şi pentru relaţii? Poate. Dar aş prefera un bărbat care să mă vrea pe mine. Kate îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui Thorne. Ai spus că m-ai vrut cândva.

Apropierea ei îl tortura. La fel cum făcuseră toate doamnele care participaseră la târg, Kate se aranjase cu grijă. Flori brodate îi acopereau rochia de culoarea lavandei. Corsetul ce îi strângea talia îi scotea în evidenţă sânii ca două perniţe gemene – perniţe tivite cu dantelă aurie. În păr avea panglici şi flori împletite minuţios.

Era mult prea linişte. Erau mult prea singuri.

— Bineînţeles că te vreau, spuse el cu asprime. Fiecare gând al meu este despre tine. Să te gust, să te ating, să te am în moduri în care mintea ta inocentă nici nu îşi poate imagina. Nu ştiu nici un blestemat de lucru despre artă, muzică sau Aristotel. Fiecare gând al meu este rudimentar şi atât de departe de felul tău de a fi, încât ai putea să te afli, la fel de bine, de cealaltă parte a pământului.

Kate se înroşi.

— Ţi-am spus, nu eşti nedemn de mine.

La naiba! Cum putea el să o facă să înţeleagă?

— Am patru cărţi. Patru.

Ea râse un pic.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă totul. Viaţa ta urmează să se schimbe pentru totdeauna. Nu te voi lăsa să te agăţi de mine doar pentru că eşti speriată. Nu este corect. Nu este bine.

Ea se apropie.

— Ne putem căsători, Thorne. Nu cer multe. Poţi fi... tu însuţi, iar eu voi încerca să te fac fericit. Ştiu că va fi o provocare, dar sunt dornică să încerc.

— Pentru numele Domnului, Kate! De ce?

— Nu ştiu cum să îţi explic. Privirea ei îi căută faţa. Ai cunoscut vreodată foametea adevărată, Thorne? Nu doar să nu mănânci la o masă sau două, ci să nu mănânci vreme îndelungată, zile la rând.

— Săptămâni, răspunse Thorne după câteva secunde.

„Ani!”

— Atunci, înseamnă că înţelegi. Chiar şi acum, când eşti înconjurat de abundenţă, mâncarea arată diferit pentru tine faţă de cum arată pentru alţii, nu-i aşa? Are un gust mai bogat, înseamnă mai mult. Ani mai târziu, nu te înduri să laşi firimiturile să se irosească.

El clătină din cap cu fermitate.

— Haide să nu irosim asta, şopti Kate, întinzându-se spre el. Nu ştiu ce este între noi, dar ştiu că mi-a fost foame de asta toată viaţa. Poate că alte femei ar pleca, dar nu şi eu. Eu, niciodată. Îl atinse pe obraz. Cred că şi ţie îţi este foame de asta.

Kate nici nu avea idee! Absolut deloc. Inima lui flămânzise până când ajunsese doar o umbră, una care nu mai avea nimic de oferit.

Un zâmbet strengăresc îi apăru pe faţă lui Kate.

— Gândeşte-te la tot ce am putea avea. Noi, doi orfani nedoriţi, luând în piept înalta societate londoneză. Ne-am bucura într-un singur moment mai mult decât ar face-o cei din familia Gramercy într-un an întreg. Îmi poţi spune, cu onestitate, că nu îţi doreşti nimic din toate astea?

Să rămână în Anglia şi să trăiască din mila lordului Drewe? Să îndure baluri fără sfârşit, dineuri şi partide de vânătoare? Să se simtă mereu ca un intrus; să ştie întotdeauna că era un soţ cât se poate de inferior celui pe care l-ar fi meritat ea? Nici măcar nu ar fi putut să o întreţină ca un bărbat adevărat.

Se uită în ochii ei.

— Nu vreau nimic dintr-o astfel de lume. Este timpul să îmi dai drumul.

Privirea ochilor ei căprui se îmblânzi şi se aţinti asupra buzelor lui.

— Pur şi simplu nu pot, zise ea. Nu te las să pleci.

Capitolul 13

„Sărută-mă”, îşi dori Kate în gând. „Te rog. Tocmai mi-am pus inima la picioarele tale. Sărută-mă acum, sau voi muri de dezamăgire.”

Kate ştia că era tentat. Se uita la gura ei cu atâta dorinţă, încât ea îi putea gusta, în amintire, delicateţea, puterea şi fierbinţeala buzelor. Propriul ei maxilar se înmuie. Cu ochii minţii, văzu totul cât se putea de limpede. Cum ar fi fost acel sărut. Ar fi fost ascultătoare şi deschisă, invitându-l înăuntrul gurii ei. Îndrăzneala posesiei lui ar fi speriat-o şi ar fi excitat-o. S-ar fi agăţat de el, iar mâinile lui ar fi hoinărit peste tot pe trupul ei. Sărutul lor ar fi fost mai întâi frenetic, iar apoi încet, dulce.

— Thorne!

Îi prinse privirea. Pupilele lui erau atât de dilatate, încât ochii îi erau aproape complet negri. Chiar şi aşa, micul cerc albastru al irisurilor avea o nuanţă atât de intensă, atât de pătrunzătoare, încât Kate o simţi în interiorul ei.

Avu o revelaţie care o făcu să se cutremure: dacă în imaginaţia ei se sărutau, în mintea lui făceau ceva cu mult mai intim. Mai animalic, cu mult mai puţine haine pe ei.

Gândul acela o înflăcără. Aşa neexperimentată cum era, ştia îndeajuns de multe pentru ca în acea situaţie să îşi simtă puterea feminină. El ar fi putut refuza familia, alinarea şi legătura sufletească. Dar putea cu adevărat să refuze asta?

Se apropie de faţa lui până când obrajii li se atinseră. Doar acea simplă atingere declanşă ceva ce ea nu mai simţise niciodată până atunci. Este... Se forţă să întrebe: Este mereu aşa? Cu celelalte femei ale tale?

Încet, el dădu din cap în semn că nu. Atingerea favoriţilor lui de obrazul ei o înnebuni. Dar nu era suficient.

— Nu? întrebă ea.

Trebuia să îi audă răspunsul. Trebuia să îl audă spunând ceva. Vocea lui o pătrundea neînchipuit de adânc.

Până la urmă, el îi împlini dorinţa arzătoare şi spuse:

— Nu.

Acea silabă sumbră, răscolitoare, acea şoaptă fierbinte la ureche, i se răspândi lui Kate în fiecare oscior.

— Ei bine? murmură ea. Nu ar trebui să facem ceva în legătură cu asta?

El gemu şi se înfioră, iar ea bănui că, mental, el trecea în revistă o serie de lucruri pe care ar fi vrut să i le facă. Ca şi cum Thorne ar fi răsfoit un fel de carte ce descria în detaliu toate manevrele erotice şi toate poziţiile în care se putea face dragoste. Conţinutul exact al unei astfel de cărţi ar fi fost un mister pentru ea – dar era pregătită şi dornică să înveţe.

Fără nici o sfială, Kate îi trase gâtul spre ea şi astfel şi-l apropie până când îi putu săruta urechea.

El oftă.

— Nu îţi pot oferi ceea ce îţi trebuie.

— O, eu cred că poţi!

Ea îi prinse lobul urechii între dinţi şi îl muşcă.

Cu un oftat răguşit, el cedă. Îşi coborî capul, iar buzele lui puternice îi făcură lui Kate inima să se oprească în loc.

— Nu te vezi, spuse el. Când eşti în preajma familiei Gramercy, parcă s-ar aprinde o flacără înlăuntrul tău.

O sărută pe gât.

Kate îşi lipi corpul de el.

— Ard pentru tine, Thorne. Nu m-am simţit niciodată aşa. Nu am ştiut niciodată că aş putea să vreau să mă simt astfel.

Kate îl trase de gulerul hainei, pe care i-l descheie şi apoi i-l desfăcu. Îi sărută adâncitura umbrită de la baza gâtului, apoi inhală mirosul pielii lui. Respiraţia lui sacadată îi dădu speranţe.

Încetul cu încetul, ajungea la el. Înotând printre straturile de ţesătură, descoperind bărbatul de sub ele.

În continuare, trebui să se lupte cu toţi acei nasturi ai hainei lui. Cu mâini tremurânde, reuşi să i-l descheie pe primul.

— Ai spus că sunt speriată, zise ea, iar eu sunt acum de-a dreptul înspăimântată. Dar nu aşa cum crezi tu. Sunt îngrozită la gândul că, dacă mă despart de tine, voi trăi toată viaţa fără să mai simt aşa ceva.

Îl privi, apoi, cu ochi rugători, implorându-l să îi cedeze, să preia controlul... Doar să facă ceva, înainte ca ea să îşi sfâşie corsajul şi să îi strige vreun îndemn stânjenitor, precum: „Fă-mă femeie!”

— Ceea ce simţi este doar dorinţă, îi spuse el încruntându-şi fruntea în semn de dezaprobare. Curiozitate. Dacă îţi cedez, mă vei urî apoi.

— Niciodată nu te-aş putea urî.

— Ba da, ai putea. Ai petrecut un an întreg făcând exact aşa ceva.

Ea înjură printre dinţi. Trebuia el să amintească tocmai de asta!

— Am fost o neghioabă. Nu te cunoşteam. Nu îmi cunoşteam propria inimă.

Privirea lui deveni mai pătrunzătoare.

— Ce te face să crezi că acum ţi-o cunoşti?

— Nu ştiu, recunoscu ea. Nu ştiu. Dar, în această după-amiază, Lark Gramercy a venit la mine şi mi-a oferit tot ce mi-am dorit vreodată. O familie. Un cămin. Securitate, prietenie, companie. Mai multă bogăţie decât am visat vreodată. Iar, în acel moment, inima mi-a spus că tot nu

era suficient. Ori sunt cea mai lacomă, mai nerecunoscătoare femeie din Anglia, ori sunt...

O, Doamne, oare putea fi adevărat?

Inima ei îi spunea că trebuia să fie. Nimic altceva nu avea vreun sens.

— Thorne, cred că mă îndrăgostesc de tine.

— Katie! El îi luă faţa în mâini. Brutal, cu o posesivitate care pe ea o încântă. O cută adâncă se săpă între sprâncenele lui. Katie, eşti atât de...

Ea se întrebă ce cuvânt plin de mizantropie avea să aleagă el de data asta. „Manipulată”? „Neghioabă”? „Încăpăţânată”?

Se părea că acel cuvânt nu era, de fapt, decât „sărutabilă”.

El renunţă la cuvinte şi, în schimb, îi revendică gura, sărutând-o cu mai multă pasiune decât ar fi îndrăznit ea vreodată să spere. O mână alunecă pe spatele ei, mângâind-o peste mătasea rochiei şi trimiţându-i senzaţii fierbinţi până la baza coloanei vertebrale. Dar el nu se opri acolo, ci merse mai departe cu atingerile. Îşi desfăcu degetele pentru a-i prinde fundul, apoi îl ridică şi îl strânse, trăgând pelvisul ei direct către al lui. Plăcerea îi traversă lui Kate întreg corpul. Suspină în timp ce îl săruta, şi îşi înfipse degetele atât de strâns în ceafa lui, încât cu siguranţă că unghiile ei aveau să lase urme acolo. Dar pe el nu părea să îl intereseze asta.

O sărută adânc, împingându-şi maxilarul într-al ei şi înghiţindu-i suspinele disperate de plăcere. Kate se răsuci în braţele lui, împingându-se ca să îi simtă erecţia. Umflătura aceea tare ca piatra pulsa lipită de abdomenul ei. Kate voi să o simtă acolo unde îi era locul – lipită de sexul ei. Pe măsură ce se sărutau, îşi încolăci un picior în jurul gambei lui, iar apoi i se prinse de umeri pentru a ajunge mai sus... mai aproape...

„La naiba!”

Badger îi aduse înapoi de pe pragul paradisului. Câţiva metri mai încolo, căţelul începu să latre ca o creatură posedată.

— Ignoră câinele, murmură ea, trăgându-l pe Thorne înapoi spre sărut, iar apoi prinzându-i şi sărutându-i buza de jos. Badger n-a păţit nimic.

— N-a păţit nimic, repetă el. Doar că a dat peste un alt şobolan.

— Da

„Da!”

Mâna lui trecu peste formele ei, poposindu-i pe fund pentru o scurtă şi delicioasă strânsoare, înainte să îi mângâie coapsa. Apoi Thorne apucă o bucată bună din fusta ei şi o smuci spre el, trăgându-i corpul atât de strâns şi de aproape pe cât dorea. Gleznele ei erau acum dezgolite în aerul răcoros al după-amiezii.

Îşi strecură o mână pe sub fustele şi pe sub jupele ei, prinzându-i pulpa în strânsoare. Senzaţia mâinii lui aspre pe picior o înfierbântă pe Kate, iar dorinţa îi crescu în timp ce mângâierea lui urcă şi mai sus. Peste jartiera de panglici, tot mai sus, pe panta sensibilă a coapsei ei interioare, dezgolite, şi...

Acolo.

O uimi cât de uşor revendică el cele mai intime şi mai neatinse părţi ale ei, şi cât de puţină timiditate simţea ea. Degetele lui atinseră despicătura sexului ei, alunecându-i uşor peste carnea excitată.

— Atât de umedă, murmură el.

Cuvintele acelea o şocară. Voia să audă mai mult.

El se opri, sprijinindu-şi tâmpla de tâmpla ei. Respiraţia lui îi flutura părul, în timp ce îi mângâia zona intimă cu mişcări încete, înnebunitoare.

— Pentru mine? şopti el.

Sunetul vulnerabil al vocii lui o făcu să se desfacă.

Ea îi sărută falca.

— Pentru tine. Doar pentru tine.

El îi recompensă curajul. Desfăcându-i pliurile cu dexteritate, alunecă înăuntru un deget puternic, bătătorit.

Ei îi scăpă un strigăt de bucurie.

— Taci, o linişti el. Taci. Nu voi lua foarte mult. Lasă-mă să te fac să te descarci, doar de data asta. O muşcă uşor de ureche şi de gât, mângâind mai puternic. Te vei simţi mai bine după aceea, vei vedea lucrurile mult mai bine. Va fi suficient.

Suficient? Ce prostie! Kate nu cunoscuse niciodată un amestec atât de subtil între plăcerea senzuală şi foamea disperată de mai mult. El îi revendică buzele într-un sărut, iar gemetele lor se amestecară în timp ce el îi apucă sexul în mâna lui pricepută. Limba şi degetul lui se mişcau în armonie, intrând blând, dar puternic, din ce în ce mai adânc. Ea îi apucă umerii, cutremurată de val după val de plăcere imorală.

Da! O, da! Îşi dorea asta. Pe el în interiorul ei. Ei doi, uniţi în toate felurile. Şi niciodată nu ar fi fost prea mult. Ea ar fi tânjit mereu după mai mult.

„Mai mult!”

Mâna lui se opri.

Kate trase aer în piept. Oare ceva nu era în regulă?

Se părea că da. Thorne îşi retrase mâna complet, lăsându-i fustele să alunece la pământ, iar, în cele din urmă, Kate înţelese de ce.

Era Badger din nou. Lătra mai tare. Mai multe zvârcoleli. Încă o dată, căţelul distrusese totul.

„La naiba, la naiba, la naiba!”

Înjurând înfundat, Thorne se întoarse şi căută căţelul cu privirea.

— A găsit ceva, spuse el.

— Doar un şobolan, cu siguranţă.

— Probabil.

Câinele dispăru, mârâind, după un colţ al ruinelor castelului.

— Dar poate că nu! spuse Thorne eliberând-o, cu un vizibil sentiment de regret. Nu-i stă în fire să se comporte aşa!

Asta era, atunci. Momentul trecuse.

Thorne plecă după Badger, iar Kate îşi săltă tivul fustelor şi plecă după amândoi, bărbat şi câine.

Ocoliră ruinele unui zid de piatră prăbuşit.

Badger îşi încolţi prada într-un colţ întunecos, fiind foarte atent şi mârâind la ceea ce prinsese.

— Nu văd nici un şobolan, spuse Kate, venind mai aproape. Poate că este doar un şoricel de câmp?

Se apropie pentru a investiga.

Thorne o prinse de mână, trăgând-o înapoi.

— Nu te apropia!

Kate îngheţă. Având în vedere tonul lui, aceea nu era o comandă căreia ea să nu i se supună.

Apoi văzu motivul pentru care el îşi schimbase comportarea cu atâta bruscheţe. Badger nu încolţise un şobolan sau un şoricel, ci un şarpe. O viperă lungă şi groasă, încolăcită, care făcea mişcări circulare, ameninţătoare, în aer – la mai puţin de un metru de pantofii ei. Limba mică ieşi din botul reptilei, iar sâsâitul şarpelui îi dădu lui Kate fiori pe spinare.

Căţelul – creatură curajoasă şi prostuţă – apăra terenul de la picioarele ei, încă mârâind şi pregătindu-se să sară.

Kate îşi dădu repede seama de ceea ce urma să se întâmple. Şarpele era ţintuit într-un colţ, iar creatura ştia cu siguranţă – în felul în care şerpii ştiau astfel de lucruri – că singurul mod de a scăpa era să muşte.

— O, va fi muşcat!

Kate se luptă să scape de prinsoarea lui Thorne.

— Badger, nu! Pleacă de lângă lucrul acela oribil!

Încercă să ajungă la căţel, dar Thorne o trase înapoi.

— Taci, spuse el, ferm. Voi avea grijă de el. Doar să nu te mişti.

Îi dădu drumul la mână. Kate îşi strânse pumnii pe lângă ea, pentru a nu se mişca. Unghiile o înţepau în palmă.

Thorne îşi înfipse cizmele în iarbă. Apoi, mişcându-se îngrozitor de încet, îşi întinse braţul drept în timp ce se aplecă în faţă, depărtându-şi cât mai mult degetele. Pe măsură ce se apleca, întreaga lungime a coapsei lui încordate se lipi de spatele piciorului ei. În fiecare mişcare făcută cu încetinitorul, Kate îi simţea puterea înfrânată dinadins.

Doar un pic mai departe. Încă un metru sau doi, şi el avea să poată prinde căţelul de ceafă şi să-l ia pe sus de acolo.

„O, grăbeşte-te!” se rugă Kate în gând, deşi ştia că mişcările neaşteptate ar fi fost un dezastru.

Thorne încetă să se mişte. Mâna lui dreaptă era întinsă la maximum, iar Kate îi simţea energia pulsând în muşchi, ceea ce făcea ca ei să i se ridice părul de pe mâini. Precum un tunet misterios care ar fi bubuit printr-un nor.

Apoi veni lovitura de trăsnet.

Cu o puternică aplecare înainte, el întinse mâna...

Şi prinse şarpele.

În cinci secunde, totul se termină. Din momentul în care Thorne apucă vipera, el o ţinu cât putu de departe şi îi rupse şira spinării. Spirala contorsionată de muşchi acoperiţi cu piele de culoare verde căzu fără viaţă la pământ.

Badger continua să latre.

Kate căzu în genunchi, luă căţelul în braţe, îl strânse la piept şi îi acoperi blana cu sărutări.

— De ce ai făcut asta? îl întrebă ea pe Thorne. Ai fi putut să îl iei pe Badger şi să îl îndepărtezi de pericol.

Thorne dădu din cap în semn de dezaprobare.

— Şarpele ar fi muşcat dacă făceam asta, răspunse el. Dacă luam câinele, acei colţi ar fi găsit, în schimb, glezna ta.

O, Doamne! El nu avusese nici o intenţie să îl ia pe Badger. Mai bine apucase şarpele cu mâinile goale, decât să rişte să o muşte pe ea. Ce curaj nespus de iresponsabil şi de prostesc!

— Nu trebuia să faci asta.

Sprijinindu-se de zidul de piatră, el făcu semn din mână.

— Mi-am dat seama că mă descurc.

Inima lui Kate stătu în loc.

— Ce vrei să spui? Ai fost muşcat?

El nu răspunse, iar Kate îi dădu drumul lui Badger şi sări în picioare.

— Uită-te la mine!

Îi apucă încheietura, iar el nu se împotrivi atunci când ea îi ridică mâna mare pentru a o inspecta la lumină.

— O, nu!

Iată-le: două înţepături perfect rotunde, care se iviseră chiar în locul în care palma se unea cu încheietura. Zona din jurul muşcăturii era deja umflată şi plină de sânge.

— Trebuie să mergem la cazarmă! Ai o trusă medicală? Asta trebuie tratată, şi încă repede!

— Este doar o muşcătură de viperă.

— Doar o muşcătură?!

El ridică din umeri.

— Doar o zgârietură.

— O zgârietură infectată cu venin!

Îi ridică mâneca, iar apoi îl trase spre turnul castelului.

— Sunt destul de mare, spuse el. Este nevoie de mai mult de câteva picături de venin pentru a mă doborî.

Cu toate acestea, merse cu ea la colţul turnului ce servea drept cartierul lui general. În timp ce deschise uşa cu umărul stâng, Kate îl văzu cum călcă strâmb şi se împiedică de uşă.

— Eşti ameţit?

— Doar... un pas greşit. Dar rămase locului acolo, sprijinindu-se de uşă. Privirea îi era tulbure. Lasă-mă un minut.

Pentru nimic în lume! În ritmul în care se umfla mâna lui, Kate nu avea de gând să îi acorde nici o secundă în plus.

Ea găsi un scaun lângă o masă stingheră, îl luă şi îl aşeză cu spătarul sprijinit de peretele de piatră al turnului.

— Trebuie să te aşezi! îi ordonă ea.

O fi fost el un ofiţer de infanterie mare şi intimidant, obişnuit să aibă în subordine bărbaţi care să mărşăluiască, să încarce armele şi să tragă la comanda lui – dar ea nu avea de gând să se lase îndepărtată din pricina asta. Îi apucă braţul cel sănătos şi trase de el cu toată puterea.

Oof! Abia se urni. O, Doamne, omul acela era o masă imensă de masculinitate, numai muşchi şi îndrăzneală! Era mare, aşa cum spusese.

— Sunt bine, protestă el.

— Iar eu sunt îngrijorată. Fă-mi pe plac!

Kate îl convinse să meargă şi să se aşeze pe scaun, asigurându-se că se rezemase bine cu spatele de perete. Badger veni la gleznele lui, adulmecându-i cizmele şi scheunând slab.

De îndată ce Thorne fu aşezat, ea începu să îl tragă de mâneci.

— Îmi pare rău. Trebuie să îţi scoatem haina.

Începu cu mâneca mâinii rănite, trăgând cu grijă stofa de lână roşie până când îi eliberă întregul braţ. Îi puse mâna în spatele umărului, pentru a-l ajuta să îşi scoată mâneca de tot. Un tremur involuntar îi trecu lui Thorne prin muşchii sculptaţi ai umărului – o confesiune şoptită despre pericolul prin care trecea, în ciuda posturii impresionante şi a puterii lui. Şi pe Kate o trecură fiorii.

În timp ce îi sprijini de masă, pentru a o inspecta, încheietura rănită, el îşi răsuci bustul şi scutură haina de pe mâna stângă. Veşmântul roşu căzu pe podea.

Thorne se uită cu regret la haina pe care abia o dezbrăcase. Kate ştia că îl durea să îşi vadă uniforma aruncată la pământ. Dar el nu se aplecă să o recupereze.

— Poate că nu mi-e chiar bine, recunoscu el.

Apoi, pulsul i se acceleră. Dacă recunoscuse, trebuia să îi fi fost foarte rău, într-adevăr.

Pe masă se afla un cuţit cu lama zimţată. Kate îl luă.

— Să nu te mişti, îl avertiză ea.

Cu lovituri neîndemânatice ale lamei, tăie mâneca de pânză a cămăşii lui, desfăcând-o până la umăr. Dâre puternic conturate, roşii, ieşeau din muşcătura viperei. Acele urme urcau până la jumătatea antebraţului musculos şi se vedeau chiar şi printre firele de păr negru. Kate îşi dădu seama că avea nevoie de un garou.

Îşi înălţă capul pentru a-l întreba pe Thorne unde putea găsi unul, şi văzu că faţa lui era palidă. O peliculă subţire de transpiraţie îi acoperea faţa, iar respiraţia îi era sacadată. Îi deznodă, cu mâini tremurânde, nodul lavalierei, iar el îşi înălţă capul pentru a o asista. În timp ce degetele ei îi mângâiau pielea proaspăt rasă de pe gât, Kate vedea cum îi zvâcnea pulsul sub maxilar, ca şi cum un fluture ar fi fost prins sub pielea lui.

Mărul lui Adam i se mişcă.

— Mă dezbraci, zise el cu glas răguşit.

— Nu se poate altfel.

— Nu mă plângeam!

Kate luă lavaliera, o plie în două şi o legă în jurul braţului, chiar sub cot. Luă un capăt şi îl strânse între dinţi, apoi trase de celălalt capăt cu ambele mâini. Eforturile ei îi smulseră lui Thorne un gemăt de durere. Atunci când termină de legat garoul, Kate respira cu greutate şi era la fel de transpirată ca şi el.

— Unde îţi este trusa medicală? întrebă ea, cercetând camera cu privirea pentru a identifica posibile locuri.

El îşi aţinti privirea la o veche casetă de lemn de pe un raft înalt.

Kate se repezi la raft şi se ridică pe vârfuri pentru a lua caseta.

Când se întoarse, aproape că o scăpă. Thorne avea cuţitul în mâna stângă. Cu fruntea încruntată şi acoperită de transpiraţie, el îşi apăsă lama zimţată pe pielea umflată a încheieturii.

— O, nu...

El făcu o grimasă şi răsuci cuţitul. Un urlet de durere îi scăpă printre dinţii încleştaţi, dar mâna cu care mânuia lama nu îşi pierdu din putere. Până ca ea să ajungă lângă el, Thorne întoarse lama pe un sfert şi crestă din nou carnea umflată. Sângele curgea cu repeziciune prin inciziile făcute.

Thorne lăsă cuţitul pe masă şi se prăvăli din nou, cu spatele lipit de perete şi respirând cu greutate.

— De ce ai făcut asta? întrebă ea, aducând trusa la masă.

— Ca să nu fie nevoie să o faci tu.

Kate îi era recunoscătoare. Ştia că el făcuse ceea ce se cuvenea. Trebuia să dea drumul la sânge – şi la venin – din zona umflată, astfel încât să nu mai circule şi în alte părţi ale corpului. Dar, pentru o clipă, vederea şuvoiului de

sânge o împietri. O ajutase pe Susanna o dată sau de două ori la îngrijirea bolilor şi a rănilor unor oameni din sat. Dar treaba ei, a lui Kate, constase în a oferi un pic de ajutor unui vindecător priceput. Acum ea şi Thorne erau singuri, izolaţi, luând măsuri într-un caz disperat.

El ar fi putut să moară.

O străbătu un val de ameţeală. Aşteptă să îi treacă, iar apoi îşi puse o mână pe stomac şi îşi spuse să fie calmă.

Deschise caseta şi găsi o bucată curată de tifon în trusa medicală, pe care o folosi ca să absoarbă sângele ce curgea din rană.

— Nu opri sângele, spuse el. Nu încă.

Ea dădu din cap.

— Bine. Ce facem apoi?

— Tu te întorci în sat. Eu voi supravieţui sau nu.

Acele cuvinte erau atât de absurde, încât ea îşi stăpâni un hohot sălbatic de râs.

— Ai înnebunit, Thorne? Nu te părăsesc!

Căută printre sticluţele şi borcănaşele din trusa medicală, chinuindu-se să citească etichetele şterse. Nici una dintre substanţele dinăuntru nu i se părea cunoscută.

— Ai spus că ai patru cărţi. Presupun că nici una dintre ele nu este o carte de medicină?

El făcu semn cu capul către un raft. Kate se grăbi într-acolo şi găsi o carte de exerciţii militare uzată, o Biblie acoperită de praf, o colecţie de reviste de geografie...

— Aha! Văzu un volum mare, negru, şi citi titlul. Tratamentul afecţiunilor şi rănilor la... Îşi pierdu speranţele în timp ce citea cu voce tare. La cai şi vaci? Thorne, asta este o carte de medicină veterinară!

— Am fost numit „lighioană”, spuse el închizând ochii.

Kate hotărî că nu avea timp de detalii. Căută cu repeziciune prin carte până când găsi capitolul despre înţepături şi muşcături.

— Iată. Muşcături de viperă. „Muşcătura unei vipere este rareori mortală”. Ei bine, asta este liniştitor.

Deşi s-ar fi simţit mult mai liniştită dacă ar fi citit că muşcătura unei vipere nu era niciodată fatală. Să spui că muşcăturile de vipere erau rareori fatale i se părea la fel cu a spune că muşcăturile de viperă erau uneori fatale, iar Thorne se lăudase adeseori că el era excepţia care confirma regula.

Dar era un bărbat foarte bine făcut, îşi aminti ea. Şi era tânăr, sănătos şi puternic. Foarte puternic.

Textul detalia o serie de remedii.

Citi cu voce tare:

— „Mai întâi, strângeţi pielea ca să scoateţi sângele”. Noi am făcut asta, nu? Bun.

Îşi îndepărtă cu repeziciune o şuviţă de păr care îi căzuse pe faţă, iar apoi continuă:

— Luaţi un pumn de flori de drăgaică, adăugaţi piper şi câteva codiţe de verigel, iar apoi fierbeţi-le ca să îşi lase zeama. După ce fiertura este gata, strecuraţi-o, adăugaţi vin alb şi fierbeţi-o din nou, vreme de...”

Kate gemu:

— ...vreme de o oră?!

La naiba! Nu avea timp să se ducă să culeagă o mulţime de ierburi, cu atât mai puţin să le fiarbă vreme de o oră! Nu ar fi îndrăznit să îl lase singur pe Thorne nici cât să se ducă în sat ca să ceară ajutor.

Se uită din nou la faţa lui. O, Doamne, era atât de palid! Iar acum întregul braţ îi era umflat. În ciuda garoului, acele vinişoare roşii îi ajunseseră până la cot şi chiar mai sus. În unele locuri, degetele lui erau vineţii.

— Fii calm, spuse ea, în timp ce tulburarea i se citea în voce. Mai am de citit despre câteva remedii.

Răsfoi până la sfârşitul cărţii. Următorul remediu era să spele rana cu sare şi cu...

Urină.

O, Doamne! Cel puţin, putea obţine acea substanţă, dar chiar şi aşa... Nu putea. Nu ar fi putut să facă asta. Sau poate că da, pentru a salva viaţa unui om. Dar nu s-ar mai fi putut uita vreodată în ochii celui salvat.

Rosti în gând o rugăciune rapidă, sperând ca al treilea remediu să se dovedească adecvat atât pentru salvarea vieţii lui, cât şi a demnităţii amândurora. Citi repede, cu voce tare:

— „Puneţi un bandaj peste zonă, cu un balsam făcut din izmă amestecată cu terebentină şi ceară. Daţi animalului să bea din infuzia de izmă, fie ca ceai, fie amestecată cu lapte.”

Izmă. Asta suna perfect! Doar dacă ar fi avut aşa ceva.

Kate se întoarse la trusa medicală şi se uită în toate sticluţele. O deschise pe una dintre ele, în care erau îndesate nişte ierburi uscate ce arătau promiţător. Le mirosi şi fu de părere că puteau foarte bine să fie nişte fire de izmă.

Se uită prin cameră. Avea multe de făcut. Să aprindă focul, să fiarbă apa, să topească ceara, să o amestece cu terebentină, să facă infuzia. Iar Thorne se clătina primejdios pe scaunul pe care şedea. În orice moment putea să se prăbuşească peste micuţa masă din faţa lui.

Kate se gândi că rana îi sângerase destul. Umflătura extremă încetinise fluxul sângelui, care ajunsese să se prelingă. În loc de bandaj, înfăşură o bucată de cârpă în jurul încheieturii, apoi îşi schimbă locul, trecând pe partea cu mâna lui sănătoasă.

— Sus, îi zise ea, vârându-şi umărul la subsuoara lui. Te duc în pat.

În timp ce îl ajuta să se ridice în picioare, simţea cum o privea. Se uita adânc şi insistent.

— Îţi provoc durere? întrebă ea.

— Mereu. De fiecare dată când eşti prin preajmă.

Ea îşi întoarse faţa pentru a-şi ascunde reacţia orgoliului rănit.

— Îmi pare rău.

— Nu asta am vrut să îţi dau de înţeles. Vocea îi suna ca şi cum ar fi fost beat. Cu mâna sănătoasă, îi apucă faţa şi i-o întoarse până când o făcu să se uite la el. Eşti mult prea frumoasă. Asta doare.

Minunat! Acum avea halucinaţii!

Împreună, se apropiară încet de patul lui îngust. Distanţa era de doar câţiva metri, dar păreau kilometri. Pe Kate o durea spatele din cauza greutăţii lui.

În cele din urmă, ajunseră la saltea. Thorne reuşi să se întoarcă astfel încât, atunci când ea îl eliberă, să se aşeze pe marginea patului. Fără prea mult ajutor din partea ei, se culcă pe spate.

Aşa. Reuşise să îşi aşeze pe saltea capul, umerii şi spinarea. Trebuia să facă acelaşi lucru şi cu picioarele.

— Mă simt ciudat, spuse el, visător. Îngreunat.

— Eşti greu, răspunse ea cu glas scăzut, chinuindu-se să îi ridice cizmele masive de pe podea şi să îi salte picioarele pe saltea.

O, Doamne, lui Kate i se părea că încerca să ridice o statuie de granit! Odată ce îi puse un picior pe pat, reuşi să îl mişte mai uşor pe cel de al doilea. Badger se urcă în pat şi se ghemui între picioarele lui.

Se aplecă deasupra lui şi îi vârî o pernă sub cap.

— Pot să văd prin corsajul tău, remarcă el.

Lui Kate îi trecu un fior pe şira spinării, iar de acolo i se răspândi în jos, de-a lungul picioarelor.

„Fii serioasă, Kate”, îşi spuse ea. „Acum nu este momentul.”

Îi puse lui Thorne mâna pe frunte. Era fierbinte la atingere.

— Ai febră. Trebuie să îţi sfâşii restul cămăşii, pentru a-ţi răcori corpul şi a-ţi calma respiraţia.

Luă cuţitul, îl şterse de sânge şi îl folosi pentru a face o gaură în cămaşă, în zona gâtului. Apoi apucă ambele capete şi trase până când pe el rămase numai mâneca ce acoperea braţul cel sănătos.

După ce îi dezgoli pieptul, rămase uimită. El nu păru să îi bage de seamă şocul, iar ea nu putu să îşi dea seama dacă insensibilitatea lui era un semn bun sau unul rău.

Dar, din moment ce el nu observa... ea se uită cu insistenţă. Pieptul lui era puternic, cu muşchi sculptaţi, acoperiţi de pielea bronzată, presărată cu fire de păr negru şi cu câteva cicatrici ale unor răni vindecate...

Kate mai observă şi multe tatuaje.

Auzise despre acele lucruri. Ştia că mulţi marinari aveau tatuate pe piele desene geometrice sau imagini, dar nu îşi amintea să fi văzut aşa ceva în realitate. Cu siguranţă că nu văzuse absolut nici un tatuaj de aproape.

Nu toate tatuajele lui Thorne erau desene geometrice sau imagini. În partea dreaptă de sus a pieptului era gravat un fel de desen abstract, încercuit de un medalion un pic mai mic decât mâna ei. Pe umăr avea tatuată rudimentar o floare – mai degrabă emblema heraldică a dinastiei Tudorilor. Pe partea interioară a braţului stâng, Thorne avea tatuat un şir de numere, iar într-o parte, pe coaste, literele B şi C.

Atât de primitiv! Atât de fascinant. Neputându-se abţine, Kate atinse acele litere, întrebându-se ce anume însemnau. Poate că erau iniţialele numelui unei foste iubite? Ea ştia că el avusese amante, dar ideea ca Thorne să aibă o iubită părea absurdă. Aproape la fel de absurdă ca sentimentul de gelozie pe care îl încerca ea în acele clipe.

Dar în momentul în care îi atinse pielea, fierbinţeala îi aminti de misiunea ei, adică de lucrul cel mai important dintre toate: să îl ţină în viaţă pe acel bărbat imens, încăpăţânat şi tatuat.

Ea încercă să se ridice de pe pat, dar el o opri cu mâna lui cea sănătoasă, în care se părea că încă mai avea putere. Thorne şi-o folosi pentru a o trage pe Kate mai aproape.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Miroşi atât de bine!

Avea ochii închişi, iar vocea îi era tărăgănată şi stinsă.

— Precum trifoiul, adăugă el.

Ea înghiţi în sec.

— Nici măcar nu ştiu cum miroase trifoiul.

— Atunci, ai nevoie de o tăvăleală bună în el.

Ea râse uşurel. Dacă Thorne făcea glume, asta însemna că situaţia lui nu era fără speranţă.

Însă muşchii i se încordară dintr-odată. Îşi dădu ochii peste cap şi începu să se zvârcolească pe saltea. Ea îşi puse mâinile pe pieptul lui şi se lăsă cu toată greutatea peste el, ţintuindu-l de pat.

Thorne căzu, lipsit de putere şi respirând cu greutate. Îşi duse mâna la părul ei despletit şi îl prinse cu putere.

— Katie, mor.

— Nu mori. Muşcăturile de vipere rareori sunt fatale. Asta scrie în carte. Dar trebuie să îţi fac un pansament şi un ceai.

O ţinu strâns, fără să o lase să se mişte.

— Mor. Stai cu mine.

Pe Kate o cuprinse disperarea, dar se strădui să nu se lase copleşită. Îşi aminti de ceea ce îi spusese cândva Susanna, şi anume că bărbaţii mari, puternici, erau cei mai dificili şi mai copilăroşi pacienţi ori de câte ori erau siliţi să stea la pat. Dacă se îmbolnăveau de gripă, suspinau şi se

plângeau de parcă ar fi fost pe patul de moarte. Thorne pur şi simplu exagera. Sau, cel puţin, aşa spera ea.

Îi atinse fruntea transpirată.

— Vei fi bine. Îţi voi face nişte...

— Nu mă cunoşti.

— Ba te cunosc. Te cunosc mai bine decât crezi tu. Ştiu că eşti curajos, bun şi...

— Nu, nu mă cunoşti. Nu îţi aminteşti de mine. Dar este mai bine aşa. Când am venit la Spindle Cove, mi-am făcu griji. M-am temut ca nu cumva să mă recunoşti. Uneori, chiar speram să o faci. Dar este... El începu să respire sacadat. Este mai bine aşa.

— Ce vrei să spui? Kate era toată numai ochi şi urechi. Este mai bine în ce fel?

— Te-ai descurcat atât de bine, Katie. Dacă ea te-ar putea vedea, ar fi... atât de mândră!

Vocea i se stinse. Închise ochii.

„Ce tot spunea?”

— Cine? Cine ar fi mândră de mine? îl întrebă ea, trăgându-l de mână.

— Cântă-mi, şopti el. Vocea ta dulce va fi ultimul lucru pe care îl voi auzi. Voi duce cu mine în moarte un mic ecou al raiului, chiar şi când voi ajunge în iad.

Kate nu ştia ce să înţeleagă din bâiguiala lui. Poate că delira, pur şi simplu. Asta trebuia să fie explicaţia.

— Am de pisat ierburile, spuse ea cu voce plină de emoţie. Ai nevoie de un balsam pentru rană, iar apoi de nişte ceai.

— Cântă! Strânsoarea mâinii lui slăbi. Apoi el îi mângâie buclele. Doar... nu cântecul despre grădină. Nu cântecul despre grădina cea frumoasă. Să nu cânţi strofa aceea!

Ea îngheţă, uimită.

— Cum de ştii acel cântec? Când anume m-ai auzit cântându-l?

— Întotdeauna am urât... să îl aud de pe buzele tale.

Kate încercă să îşi amintească dacă se întâmplase să cânte vreodată acea strofă în prezenţa lui. Nu credea să se fi întâmplat. Şi chiar dacă o făcuse, de ce nu i-ar fi plăcut?

— M-ai urmărit? M-ai spionat?

El nu răspunse.

Ei bine, Kate avea nevoie de răspunsuri şi urma să le obţină. Se desprinse din strânsoarea lui.

— Stai liniştit în pat şi lasă-mă să îţi prepar nişte balsam. Vom vorbi despre asta după ce te însănătoşeşti.

— Katie, te rog să îmi cânţi. Cred că mo...

Ea îi prinse faţa între palme şi îi scutură capul, uşurel, forţându-l să îşi deschidă ochii. Pupilele îi erau atât de dilatate, încât aproape că nu i se mai vedea albastrul irisului.

— Nu mori, îi spuse ea. Mă auzi, Thorne?

— Da. Privirea lui se focaliză, încetul cu încetul, pe faţa ei, apoi el spuse: Dar, pentru orice eventualitate...

Îi trase gura spre a lui, prinzându-i-o într-un sărut.

Un sărut sălbatic, febril, pendulând între viaţă şi moarte.

Thorne o surprinsese pe Kate cu garda jos, cu buzele desfăcute, rezultatul fiind un sărut pasional, o împletire a limbilor şi o ciocnire a dinţilor. În acel sărut nu era nimic tandru, nici măcar seducător. Era fierbinte, posesiv, sălbatic, ca şi cum nu ar mai fi existat viitor. În timp ce limba lui îi pătrundea adânc în gură, din nou şi din nou, Kate îi gusta foamea şi disperarea. Nevoia lui rezona în oasele ei precum o durere acută.

Ea se surprinse răspunzând. Din pur instinct, îi răspunse la sărut, lăsându-şi limba să se frece de a lui. Cu fiecare frecare plină de dulceaţă, dorinţa creştea în ea. El gemu în timp ce o săruta. O strânse atât de puternic, încât o duru.

Când se desprinseră din sărut, lui Kate îi vâjâia capul.

Dar, oricum, se simţea mai bine decât Thorne, care căzu din nou în pat, inconştient.

— Nu. Nu!

Disperată, puse o mână pe gâtul lui şi îi pipăi pulsul. Da, Thorne avea puls! Constant, dacă nu chiar rapid.

Kate trebuia să acţioneze cât mai iute. Se ridică de pe marginea patului şi luă de pe masă flaconul cu izmă.

Mai întâi balsamul. Apoi ceaiul. Iar în al treilea rând, rugăciunile.

Întrebările pe care ea voia neapărat să i le pună – mai târziu, după ce el ar fi scăpat de primejdie.

Kate luă cutia cu iască şi cu ceea ce mai trebuia pentru aprins focul, iar apoi se îndreptă spre vatră.

— Nu vei muri, mă auzi? îi spuse ea lui Thorne. Nu voi permite asta. Îţi voi salva viaţa chiar şi dacă va trebui să mă lupt cu diavolul pentru ea.

Indiferent de informaţia pe care o ascundea Thorne, Kate nu voia în ruptul capului să îl lase să plece cu ea în mormânt. Avea nevoie de răspunsuri.

Şi avea nevoie de el.

Capitolul 14

Thorne visă un şarpe gigantic. Gros precum o funie, plin de putere malefică, şerpuind pe străzile Londrei. Croindu-şi drum în Kent, prin grădini şi desişuri. În cele din urmă, alunecând peste dealurile ţinutului Sussex şi mergând mai

departe, călăuzit de mirosul de sare, tocmai până la ocean. Îl urmărise pe el, pe Thorne, tocmai până acolo, la acel castel vechi, târându-se prin coşul de fum de pe turn şi, în cele din urmă, căzându-i drept în pat. Iar acum şarpele îl rănea la braţ iarăşi şi iarăşi.

Îl ţinea în strânsoare.

„Lua-m-ar naiba!”

Apăsarea era atât de puternică, încât Thorne simţea cum fiecare os i se sfărâma. Apoi, ca şi cum durerea insuportabilă nu era de ajuns, şarpele din vis i se aşeză pe piept. Fiecare respiraţie era ca o încercare de a ridica o greutate de cincizeci de kilograme cu coastele.

Thorne se luptă cu bestia solzoasă timp de ore întregi, chinuit de acea durere atroce. În cele din urmă, din fericire, şarpele şi durerea dispărură în întuneric.

La un moment dat, el se trezi, tresărind.

Totul era întunecat, în afară de focul care ardea în vatră. Nu se putea mişca. Degeaba încercă de câteva ori să îşi mişte picioarele sau să se ridice. Corpul nu îi asculta comenzile.

Se uită în tavan, respirând cu repeziciune. O broboană de sudoare îi alunecă de pe frunte spre ureche. În cameră se simţea un miros puternic de ierburi şi de seu.

Oare cât timp trecuse? Ore? Zile?

Auzi pe cineva mişcându-se lângă vatră.

— Katie? întrebă el cu voce răguşită.

Ea nu îl auzi. În timp ce înteţea focul, îngâna un cântecel.

Thorne închise ochii şi îşi aminti acea primă zi. Intrase la Bull and Blossom, iar acolo era ea. Cântând.

La început, nu o recunoscuse. Cum ar fi putut? Era femeie acum, şi trecuseră aproape douăzeci de ani de când o văzuse ultima oară. Ea şedea întoarsă din profil, fiindu-i vizibilă acea parte a feţei pe care nu avea semnul

din naştere. Pentru ochii lui obosiţi, fusese o fată oarecare, îmbrăcată în alb.

Pentru urechile lui, fusese un fel de înger.

Cântând, avea acea intonaţie – un tril delicat, prelung –, iar asta îl făcuse să se îndrăgostească de ea. Acea notă găsise locul vulnerabil dintre zalele armurii lui. Vocea ei era cel mai dulce venin. Îi intrase în sânge, în inimă, curgându-i prin corp înainte ca el să prindă de veste şi să se poată apăra. Toate simţurile i se treziseră: afinitate, dorinţă, nevoia de a o proteja. Şi, mai presus de toate, o puternică dorinţă de a fi aprobat de ea.

În mod normal, o domnişoară bine educată nu s-ar fi uitat la un bărbat ca el. Nici nu ar fi trebuit. El nu îşi făcuse nici un plan şi nu avusese nici o aşteptare. Era o minune chiar şi să ştie că putea simţi aşa ceva. Fusese amorţit pentru atât de mult timp!

Ea cântase ultima notă, iar, după ce încetase muzica, în încăpere se aşternuse o linişte vibrantă. El nu ar fi băgat de seamă nici dacă afară s-ar fi tras cu tunul.

Fata aceea se ridicase de la pian, pentru a se duce la locul ei. El îi văzuse semnul de pe tâmplă, iar adevărul ieşise la iveală.

O, Doamne! Era ea! Katie!

Katie cea scumpă, care ajunsese femeie în toată firea. Acum totul avea sens. Iată motivul pentru care el avusese un sentiment atât de puternic de familiaritate: o cunoştea. Simţea nevoia să o protejeze, fiindcă se aflase, cândva, în grija lui. Iar dorinţa intensă de a fi aprobat de ea... avea rădăcini într-un trecut îndepărtat, când ea se uita la el cu ochi plini de adoraţie.

Toate acele impulsuri interioare... erau ecouri a ceva ce el pierduse cu mult timp în urmă. Amintiri ale umanităţii sale, care, între timp, fusese bătută, înfometată şi gonită cu biciul dinlăuntrul lui.

Bineînţeles că ea nu ştia cine era el. Nu îşi putea aminti – fusese mult prea mică atunci, iar în prezent ei doi erau prea diferiţi. Îşi începuseră viaţa în aceeaşi mizerie, dar merseseră pe căi diferite. Acum între ei se căsca o prăpastie şi, chiar dacă s-ar fi străduit, ea nu l-ar fi recunoscut. Dar ceea ce conta era că ea supravieţuise. Iar el îşi jurase, atunci şi acolo, ca, indiferent de cât de atrăgătoare era, el să nu facă nimic care să îi pună în primejdie fericirea.

Reuşise cu succes să o evite vreme de un an. Iar apoi făcuse greşeala prostească de a o lăsa să îi ţină câinele. Un pui de câine de vânătoare care fusese prea bine dresat, din moment ce încolţise primul şarpe peste care se întâmplase să dea.

Badger stătea ghemuit la capătul patului. Thorne privi, încruntat, mica minge de blană.

„Asta este numai din vina ta, sper că ştii!”

— Te-ai trezit!

Paşi uşori traversară camera. O mână rece îi acoperi fruntea.

— Sunt aici.

— Cât timp am fost inconştient?

— De ieri după-amiază. Acum cred că mai sunt câteva ore până la apus. Îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte. Slavă Domnului că ţi-a scăzut febra! Şi umflătura este mult mai bine.

Thorne îşi lăsă mâna să cadă într-o parte şi se pipăi. Corpul îi era acoperit în mare parte de un cearşaf alb, curat, mai puţin braţul drept, rănit, care stătea deasupra aşternutului. Nu mai avea garoul. Un bandaj parfumat îi acoperea rana, prins cu benzi de prosop. Întregul braţ îi era curat, iar umflătura se retrăsese. Cu toate astea, pata din jurul muşcăturii încă mai era acolo – urme roşii şi

vânătăi negre îi acopereau pielea. Arăta de parcă braţul îi fusese prins sub un dulap.

Trecuse el prin încercări şi mai grele. Braţul abia dacă îl mai durea. În schimb, se simţea ameţit. Îşi încordă muşchii, încercând să strângă pumnul. Simţi o uşoară furnicătură în degete.

— Bea asta.

Kate îi apropie de buze o cană cu ceai, iar el îşi înălţă capul şi sorbi. Infuzia avea un gust uşor, familiar, de ierburi. El crezu că îşi amintea cum, în timpul nopţii, ea îi dăduse să bea din ceaiul acela.

— Ai stat lângă mine, spuse el. Toată noaptea.

Ea dădu din cap în semn că da.

— Nu aş fi putut să fac altfel.

— Îţi sunt dator.

— Mă voi gândi la cum anume te poţi revanşa, răspunse ea, zâmbind misterios.

El se uită la corpul care nu îl asculta şi spuse, ezitând:

— Nu... nu mă pot mişca. Nu îmi pot mişca corpul mai jos de gât.

Ea nu se arătă atât de surprinsă sau de îngrijorată pe cât s-ar fi aşteptat el.

— O, ştiu că nu poţi!

El se încruntă, nedumerit.

Kate apucă un capăt al aşternutul şi îl ridică, pentru ca el să se poată uita dedesubt. Câteva bucăţi de aşternut şi de prosop erau legate în jurul pieptului lui şi al braţului stâng, pironindu-l de pat.

Legături. Acum, că înţelesese de ce erau acolo, el îşi dădu seama că simţea restricţii similare şi la picioare. Nu putea ajunge la noduri.

— De ce ai făcut asta?

— La început, pentru că te zbăteai prea mult.

La naiba! Dacă o atacase în acele momente de inconştienţă, nu avea să şi-o ierte niciodată.

— Am... Nu putu continua. Îşi drese vocea, tuşind. Te-am rănit?

— Nu.

„Slavă Domnului!”

— Dar delirai şi m-am temut ca nu care cumva să te răneşti singur. Aşa că te-am legat. Apoi te-am lăsat legat pentru că...

Ea se întrerupse pentru a înlocui cearşaful. Pe urmă aduse un scaun la marginea patului, se aşeză şi îi aruncă lui Thorne o privire provocatoare.

— ...ai de dat nişte explicaţii.

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise el în timp ce inima începu să îi bată cu putere.

— Nu? Ieri, după ce te-ai îmbolnăvit, ai vorbit destul de mult. Despre mine şi despre tine.

— Probabil că am delirat, răspunse el, uitându-se la cana din mâna ei. Aş mai vrea nişte ceai, te rog.

— Încă nu. Ea învârti cana în mâini. Se pare că tu crezi că ne cunoşteam de dinainte.

— Chiar ne cunoaştem de dinainte.

— Din trecut, spuse ea. De pe vremea când eram copii.

Lui Thorne i se puse un nod în gât. Încercă din nou, mai hotărât, să îşi desfacă legăturile.

— Probabil că ai mintea înceţoşată de oboseală. Nu îmi amintesc să fi zis aşa ceva.

— M-am gândit că vei spune asta.

Puse cana deoparte şi luă o foaie de hârtie.

— Din fericire, am notat totul.

„La naiba!”

Kate netezi cutele hârtiei, în timp ce el încerca să afişeze o mină plictisită.

Ea îşi drese glasul scoţând, în mod hazliu, câteva sunete groase şi aspre. Încerca să îl imite, crezu el.

— „Te-ai descurcat atât de bine, Katie. Dacă ea te-ar putea vedea, ar fi... atât de mândră!”

Kate îl întrebă, cu glas scăzut:

— Despre cine vorbeai? Cine ar fi mândră de mine?

El clătină din cap.

— Trebuie să mă dezlegi, ca să pot să te conduc acasă. Eşti mult prea obosită. Îţi imaginezi tot felul de lucruri.

— Nu îmi imaginez asta, zise ea, fluturând hârtia.

Ridicase vocea, ceea ce îl trezi pe căţel.

— Ai spus ceva de genul că erai îngrijorat că aş fi putut să te recunosc, să îmi amintesc de tine, continuă ea. Ai mai zis că puteai să vezi prin corsajul meu şi că miroseam precum paradisul.

— Domnişoară Taylor...

— Deci acum sunt din nou „domnişoara Taylor”? Ce s-a întâmplat cu „Katie”? Se uită la el şi continuă: Iată un alt lucru ciudat! Numele meu este „Katherine”. Prietenii mei îmi spun „Kate”. Nimeni nu îmi spune „Katie”. Cel puţin, nimeni nu mi-a mai spus aşa de pe vremea când eram copil.

— Dă-mi drumul, îi ceru el pe un ton poruncitor. Te voi conduce acasă. Nu se cuvine să fii aici, cu mine. Cu siguranţă că, la ora asta, nu ar trebui să fim numai noi, izolaţi de restul lumii.

— Nu plec nicăieri până când nu îmi dai nişte răspunsuri.

— Atunci, vei sta aici vreme îndelungată.

Thorne se gândi că ea îl putea ţine acolo chiar şi o lună, iar el tot nu s-ar fi răzgândit. Îndurase închisori mult mai rele, cu răpitori mult mai puţin atrăgători. Putea să reziste ani întregi.

— Cum îţi este braţul? întrebă ea, schimbând subiectul.

— Mi-l simt ca pe o bucată de lemn.

— Câtă vreme ai dormit, eu am mai citit. Te poţi aştepta ca braţul să îţi fie amorţit cel puţin câteva zile.

Kate se mută la celălalt capăt al patului, iar rochia îi foşni. Scoase dopul unei sticle de ulei şi îşi turnă o picătură în palmă.

— În carte scrie că masajul cu ulei îţi va ajuta braţul să scape de rigiditate. Este ulei simplu, din cămara ta. Mai târziu, voi cumpăra ceva aromatic de la Summerfield.

Puse sticla deoparte şi îşi frecă palmele, întinzând uleiul, iar apoi le puse pe pielea lui şi începu, cu mişcări pricepute, să îi maseze mâna amorţită până când îi alungă amorţeala din antebraţ.

Din păcate, rigiditatea nu trecu, ci doar îşi schimbă locul – între picioarele lui. Pe sub aşternut, Thorne simţi o greutate şi o umflătură pe care le cunoştea prea bine.

— Încetează, îi ceru el.

— Este prea dureros?

„Nu. Este prea plăcut.”

— Te ajută dacă îţi cânt? întrebă ea cu prefăcută sfială. La fel cum m-ai rugat să îţi cânt aseară? Intonă o melodie ritmată, apoi cântă cuvintele pe care el le ştia deja: „Crini înalţi, de catifea...”

El oftă şi închise ochii. Doamne, ura acel cântec!

— „Rotundele crizanteme”, continuă ea, cu glas scăzut, „Toate florile dansează pentru bucuria ta”.

— Încetează, mârâi el. Ajunge!

Kate continuă să îi maseze mâna, coborând către bandajul de la încheietură. Îi întoarse palma şi, pur şi simplu, şi-o puse pe a ei deasupra.

— M-am uitat la tine toată noaptea. Răscolind, în minte, printre puţinele amintiri pe care le mai am din copilărie. Cu cât te privesc mai mult, cu atât simt că există un mister pe care ar trebui să îl descifrez. Dar piesele acestui puzzle nu

se lasă puse în ordinea cuvenită. Iar dacă nu îmi oferi informaţii de bunăvoie...

El îşi ţinu respiraţia.

— ...atunci nu am de ales decât să folosesc cele mai nemiloase metode pentru a le obţine.

— Mă ameninţi pe mine cu metode nemiloase, o ironiză el.

— Nu crezi că pot face asta?

Ea se uită cu coada ochiului către marginea aşternutului şi îşi coborî privirea către mijlocul lui Thorne. În lumina focului, i se vedea pieptul dezgolit. Fiecare semn, fiecare tatuaj, fiecare cicatrice. Conştiinţa goliciunii îl ardea. Cu toate acestea, ea nu părea surprinsă. Doar curioasă, într-o manieră foarte senzuală. Cu siguranţă că mai devreme îl privise pe îndelete. El ura faptul că, îngrijindu-l, lui Kate îi fusese răpită încă o parte din inocenţă.

Dar felul în care ea îşi umezea buzele, fără să îşi dea seama, în timp ce îl privea...

Thorne nu putea să urască asta.

Ea scoase din nou dopul sticlei de ulei şi îi prelinse o picătură în mijlocul pieptului, apoi deasupra muşchilor abdominali, trecând peste cârpa ce îl lega de pat şi urmărind dâra de păr negru ce ducea direct între picioarele lui.

„O, Doamne!”

Imaginea era iraţional de senzuală. Oare ce răutate avea de gând să facă ea? Dacă îşi punea mâinile moi pe pieptul lui uns cu ulei, el nu mai avea de ce să îşi facă griji în privinţa confesiunilor silite, fiindcă ar fi luat foc pe loc, lăsând în urmă-i doar cenuşă.

— Ştiu un mod de a te face să vorbeşti, zise ea aruncându-i un zâmbet rece. Pregăteşte-te pentru arma mea secretă.

Thorne se încordă.

— Iată.

„O, Doamne!”

Cu ambele mâini, Kate îl ridică pe Badger direct deasupra abdomenului uns al lui Thorne. Nasul căţelului era la doar câţiva centimetri deasupra ombilicului plin de ulei.

Muşchii abdominali ai lui Thorne se încordară. Deci acela era marele ei plan malefic! Urma să îl gâdile ca să spună adevărul. Cu căţelul!

— Micuţul Badger a fost aici, cu noi, toată noaptea. Fără să mănânce nimic în afară de o bucată veche de brânză, pe care a găsit-o în dulap.

Ea îşi întoarse faţa şi vorbi cu căţelul:

— Eşti foarte, foarte înfometat, nu-i aşa, dragule?

— Nu ai face asta, spuse Thorne.

— O, doar uită-te la mine!

— Katie, să nu îndrăzneşti!

— Aha, acum ne-am întors la „Katie”? Planul meu deja funcţionează, spuse ea, surprinsă.

— Dacă ai avea idee ce torturi am îndurat, ai şti că nu voi fi doborât de un căţel, răspunse el strângând din dinţi şi uitându-se la ea.

— Haide să încercăm şi să vedem. Kate îl privi în ochi, direct şi sincer. Toată viaţa mea am căutat răspunsuri despre trecutul meu. Toată viaţa mea, Thorne! Nu voi avea linişte până când nu îmi vei spune adevărul.

— Nu pot.

Ea mai coborî căţelul încă puţin.

Pântecul lui Thorne fu străbătut de un fior.

— Badger, nu! porunci el, deşi era convins că vorbele lui nu puteau să îl facă pe Badger să se stăpânească.

Câinele era câine. Lătra. Mesteca. Vâna.

„O, Doamne, ai milă.”

Lingea.

Kate făcu în aşa fel încât prima parte a torturii să fie scurtă. Îl coborî pe Badger pentru numai câteva secunde de gâdilat entuziast.

Thorne gemu precum un animal. Unul furios. Nările i se dilatară. Muşchii abdomenului i se încordară în rânduri simetrice care, pe sub piele, erau tari precum pietrele. Tendoanele i se încordară pe gât, iar mâna cea sănătoasă îi deveni o masă de muşchi contractaţi, străbătuţi de vene care pulsau.

„O, Doamne!”

Respiraţia lui Kate se înteţi. Era mare, puternic şi furios. Şi era la mila ei. O fiară, dar una frumoasă.

Aproape ameţită de senzaţia de putere pe care o încerca, ea îndepărtă, pentru moment, căţelul.

— Ţi-a ajuns?

Respiraţia lui era greoaie, iar vocea, mai degrabă răguşită.

— Încetează! Încetează chiar acum, îi ordonă el.

— Cere-mi îndurare, îi răspunse ea.

— Pe naiba!

Ea coborî din nou căţelul. De data aceasta, Thorne se încordă şi se arcui atât de tare pe sub legături, încât legănă patul înainte şi înapoi.

— Dar acum? întrebă ea în timp ce făcu o nouă pauză.

— Femeie diabolică! Vei regreta asta!

— Nu cred, spuse Kate coborând încă o dată căţelul şi lăsându-l să lingă porţiunea de piele de sub coastele lui Thorne.

Acesta se zbătu şi se puse pe strigat.

— Foarte bine, mormăi el în cele din urmă. Foarte bine. Ai câştigat. Doar ia-l de pe mine.

— Îmi vei spune totul?

— Da.

Bucuria victoriei explodă în pieptul lui Kate.

— Ştiam că vei ceda.

— Nu cer milă pentru mine, zise el trăgându-şi suflul şi uitându-se în tavan. Doar pentru câine. Tot uleiul ăsta îl va îmbolnăvi.

Kate zâmbi doar pentru sine, dându-şi seama că îi găsise punctul sensibil lui Thorne.

— Ştiam că ţii la el.

Îl strânse pe Badger la piept şi îl lăudă înainte de a-l pune pe podea. Apoi se uită cu toată atenţia la Thorne. O, privirea din ochii lui era cumplită!

— Te ascult, zise ea.

— Mai întâi, dezleagă-mă.

— Când te încrunţi la mine atât de crâncen? Poate că sunt curajoasă, dar nu sunt neghioabă. Se întinse după cana cu ceai. Dar îţi ofer un pic din asta.

Se apropie de pat şi ridică încetişor cana la buzele lui, sprijinindu-i capul cu o mână, pentru a-l ajuta să bea. În timp ce îi coborî capul pe pernă, Kate îşi trecu o mână prin părul lui ciufulit, netezindu-i-l.

— Continuă.

— Da, te-am cunoscut pe când erai copil, spuse el. Erai foarte mică atunci când ne-am văzut ultima oară. Aveai, probabil, patru ani. Eu eram mai mare. Aveam zece sau unsprezece ani. Mamele noastre...

La auzul cuvântului „mame”, lui Kate i se puse un nod în gât.

— Mamele noastre? întrebă ea, apucându-l de mâna sănătoasă. Trebuie să îmi spui totul. Totul, Thorne!

— Îţi voi spune mai multe, oftă el, fără tragere de inimă. Îţi jur. Dar dă-mi drumul mai întâi. Povestirea are nevoie să fie spusă într-o manieră care să implice un pic de demnitate.

— Bine, se învoi ea.

Luă cuţitul de pe masă şi, cu mişcări grijulii, tăie fiecare fâşie de cârpă care îl ţinea legat de pat. Unele dintre fâşiile pe care le înfăşurase peste picioarele lui, care încă erau îmbrăcate în pantaloni. Altele, legate peste pielea goală a pieptului şi a abdomenului. Pentru a le ridica şi a le tăia, trebui să îşi treacă mâna peste pielea lui fierbinte, unsă cu ulei. Încercă să îşi menţină atitudinea degajată, dar era dificil.

După ce ea tăie ultima legătură, Thorne se sprijini în cotul sănătos şi se ridică, încet, în picioare. Un gigant trezit la viaţă.

Cizmele loviră podeaua cu bubuituri îngemănate. Kate nu se ostenise să îl descalţe.

Thorne îşi frecă faţa nebărbierită, apoi îşi trecu o mână prin păr. Privirea îi lunecă pe pieptul lui gol, uns cu ulei.

— Ai un burete sau o cârpă uscată?

Ea îi dădu un prosop umed, luat de pe măsuţa de la marginea patului.

Thorne îl apucă în mâna stângă şi şi-l trecu peste gât şi peste ceafă. În timp ce el îşi răsucea capul dintr-o parte într-alta, Kate se uită la umerii lui sculptaţi, traversaţi de tendoane, şi la conturul bine definit al fiecărui muşchi. Pe acel trup nu exista nimic delicat.

Iar apoi mai erau şi acele tatuaje care o contrariau.

Atunci când el îşi coborî mâna şi începu să îşi tamponeze pieptul, lui Kate i se uscă gura. Se uită în altă parte, conştientă dintr-odată că îl privea insistent.

O cămaşă! Chiar trebuia să îi găsească o cămaşă! Un dulap îngust de lângă intrarea în turn părea să îi servească lui Thorne drept dulap de haine. Acolo îi atârnase, cu o seară în urmă, haina roşie de ofiţer, odată ce trecuse pericolul. Se duse la dulap şi îi găsi o cămaşă curată, de bumbac.

Thorne lăsă din mână cârpa cu care se ştersese, iar Kate îşi feri privirea în timp ce îi întindea cămaşa, privindu-l din nou după câteva clipe. El reuşi să îşi tragă cămaşa peste cap şi să îşi vâre mâna stângă pe mânecă, dar era clar că avea probleme cu mâna rănită, aşa că ea se duse la el.

— Lasă-mă să te ajut.

— Mă descurc, răspunse el, tresărind.

Ascultătoare, Kate îl lăsă în pace.

— Ei bine, mă bucur să văd că ai supravieţuit supliciului păstrându-ţi mândria intactă. Îl duc pe Badger afară pentru câteva minute.

Dimineaţa era răcoroasă şi umedă de la rouă, iar ea, de teamă să nu dea peste vreun alt şarpe, îl grăbi pe Badger să îşi facă treaba.

Când reveni, îl găsi pe Thorne la masă, având în faţă o sticlă de whisky. Îşi umezise părul, era pieptănat şi îşi pusese o haină pe el.

— M-aş fi ras şi mi-aş pus o lavalieră, dar...

Aruncă o privire spre braţul lui drept, care îi atârna, neputincios şi fără vlagă, pe lângă corp.

— Nu fi prostuţ! Kate se aşează lângă el şi îşi propti un cot pe masă. Nu este nevoie. Nu vreau să mă gândesc la halul în care arăt eu acum.

— Minunat, zise el fără pic de şovăială. Privirea lui intensă o întâlni pe a ei. – Tu mereu arăţi minunat. Se întinse şi îi aranjă o şuviţă rebelă, apoi spuse: Şi mama ta avea părul ondulat, dar nu era la fel de închis la culoare.

— Unde s-a întâmplat povestea noastră? întrebă Kate, înghiţind cu noduri. Unde am locuit noi două?

— În Southwark, după cum ţi-am mai spus. Lângă închisoare. Era un cartier rău famat şi foarte periculos.

— Şi pe atunci îmi spuneai Katie.

El dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Toată lumea îţi spunea aşa.

— Eu cum îţi spuneam ţie?

Pieptul lui se ridică şi coborî lent.

— Îmi spuneai Samuel.

„Samuel!”

Numele acela făcu să vibreze o coardă înlăuntrul ei. Amintirile ieşeau la suprafaţă, înghesuindu-i-se în minte. Dacă încerca să se gândească la ele, dispăreau. Dar simţea că erau acolo – înceţoşate şi sumbre.

— Mamele noastre locuiau în aceeaşi casă, povesti el.

— Dar mi-ai spus că mama ta devenise prostituată.

— Aşa este, zise el.

— O, nu! Kate începu să respire cu repeziciune. Implicaţiile erau mult prea îngrozitoare pentru a se gândi la ele. Mama mea este... oare mai trăieşte?

El dădu din cap în semn de negare.

— Nu. A murit. După aceea, tu te-ai dus la şcoală.

Kate clipi, iar apoi se uită în gol, la o gaură din tăblia mesei. Simţi cum, încetul cu încetul, o cuprindea furia. Voia să se certe, să ţipe, să plângă, să dea cu pumnii în ceva. Nu cunoscuse niciodată o astfel de furie oarbă, nestăpânită, şi nu ştia ce ar fi fost în stare să facă atât timp cât o stăpânea un astfel de sentiment.

— Îmi pare rău, Katie. Adevărul nu este plăcut.

— Nu, nu este. Nu este plăcut. Dar este adevărul meu. Kate se trase înapoi şi sări în picioare. Viaţa mea! Nu îmi vine să cred că mi-ai ascuns asta!

El îşi frecă faţa cu o mână.

— Lasă-mă să înţeleg dacă am priceput bine, continuă ea. Îmi spui că, vara trecută, când ai venit la Spindle Cove, m-ai recunoscut imediat?

— Da.

— După asta, zise ea atingându-şi semnul din naştere.

— Da.

— Deci m-ai recunoscut imediat ca pe o cunoştinţă din copilăria ta. Iar acum, în prezent, ai găsit că eram... Ea îşi flutură o mână prin aer. „Îndeajuns de atrăgătoare”, parcă aşa mi-ai spus cândva.

— Mai mult decât atrăgătoare.

— Cât de mult? întrebă ea, ironic, ridicându-se şi desfăcându-şi, brusc, braţele. Drăguţă? Frumoasă? De o frumuseţe răpitoare, dincolo de orice cuvinte şi înţelegere?

— A treia variantă, răspunse el cu repeziciune. Ceva de genul celei de a treia variante. Atunci când nu eşti agitată precum un pui de găină indignat, cred, uneori, că eşti cea mai frumoasă femeie din lume.

Kate îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp, făcând o pauză stânjenitoare, iar apoi reluând:

— Nu sunt, realizezi asta! Nici măcar nu sunt cea mai frumoasă femeie din Spindle Cove.

El ridică o mână.

— Haide să zicem că eşti atrăgătoare. Cred că eşti o femeie foarte atrăgătoare.

— Bine. Ca să reluăm povestirea: m-ai recunoscut şi m-ai găsit atrăgătoare.

— Foarte.

— Şi totuşi, în loc să vorbeşti cu mine despre toate acestea, ai decis să mă intimidezi şi să mă eviţi timp de un an întreg. Când ştiai că eu mă credeam o orfană abandonată. Când tu trebuia să fi înţeles cât eram de disperată să găsesc orice legătură cu trecutul meu. Cum ai putut să îmi faci aşa ceva?

— Pentru că aşa era cel mai bine. Amintirile tale vagi sunt o binecuvântare. Noi doi am trăit într-un loc pe care alţii şi-ar fi dorit să îl uite. Nu am vrut să îţi provoc o asemenea neplăcere.

— Nu era alegerea ta! zise ea gesticulând, nervoasă, către oceanul nevăzut din spatele pereţilor castelului. Nu

îmi vine să cred! Ai fi plecat în America fără să îmi spui un cuvânt despre trecutul meu. Lăsându-mă să mă întreb pentru tot restul vieţii.

În timp ce el continua să o privească, ea începu să se plimbe prin cameră. Badger porni în urmărirea volanelor mişcătoare ale rochiei ei, dintr-un capăt în celălalt al încăperii.

— Dacă familia Gramercy nu ar fi găsit acel tablou şi nu ar fi venit să caute... Îi veni în minte un gând îngrozitor. O, Doamne! Mă căutau pe mine? Mama semăna cu femeia din tablou? Purta un pandantiv cu o piatră albastru-închis?

— Nu pot spune. Amintirile mele despre ea nu sunt cu mult mai limpezi decât ale tale. Atunci când o vedeam, era, de obicei, rujată şi machiată. Mai târziu, palidă din cauza bolii. Ellie Rose era...

— Ellie Rose! Kate făcu un pas spre el. Numele mamei mele era Ellie Rose?

— Aşa îşi spunea. Nu ştiu dacă era numele ei adevărat.

O, Doamne!

Oare cine era Katie? Fiica unui marchiz? Copilul unei prostituate?

Ambele?

Se încovoie până la podea, cu dureri în tot corpul. Badger îi sări în poală, ca şi cum ar fi câştigat jocul pe care îşi închipuia el că îl jucau. Kate îl ignoră. Nici măcar tandreţea lui de căţel nu putea să îndulcească acel moment.

Din obişnuinţă, ea îşi duse degetele la semnul de la tâmplă. „Un copil al păcatului”, aşa o numise domnişoara Paringham. Un copil al păcatului, care trebuia să se ruşineze.

„Fii curajoasă, draga mea Katie!”

În momentele ei cele mai singuratice şi mai disperate, vocea aceea îi dăduse speranţă. Nu putea abandona acum

acea speranţă. Cineva, undeva, o iubise. Chiar dacă acel cineva fusese o femeie care decăzuse, iar acel undeva fusese un bordel mizerabil – toate astea nu schimbau esenţa dragostei.

— Vezi? zise Thorne. De aceea am încercat să te protejez de adevăr. Lasă trecutul în urmă, Katie. Uită-te la viaţa ta acum, la cât ai realizat, la câţi prieteni ai. Ai găsit o familie care să te accepte.

„Familia Gramercy.”

— O, Doamne, suspină ea. Trebuie să le spun.

— Nu! Thorne lovi cu pumnul în masă. Nu le poţi spune nimic din toate astea!

— Dar trebuie! Nu vezi? Aceasta ar putea fi legătura. Dacă Ellie Rose a fost Elinor... atunci ei ar şti cu siguranţă că sunt fiica lui Simon.

— Da, şi vor şti cu siguranţă că ţi-ai petrecut primii ani din viaţă într-un bordel. Te-ar renega. Nu ar vrea să aibă nimic de-a face cu tine.

Kate clătină din cap.

— Familia Gramercy nu ar face niciodată asta. „Familia mai întâi de toate” – asta spun ei mereu. Au trecut prin multe scandaluri.

— Există scandaluri în înalta societate, dar povestea ta e ceva cu totul diferit.

Kate ştia că el avea dreptate. Povestea ei era, într-adevăr, ceva diferit. Dacă mama ei ar fi fost o curtezană de lux, atunci poate că scandalul nu ar fi fost chiar răsunător.

Cu toate astea...

— Sunt datoare să le spun adevărul celor din familia Gramercy. Nu îi pot lăsa să mă accepte printre ei dacă există o şansă ca totul să fie o greşeală.

Atunci lui Kate îi veni un nou gând, de care se agăţă din toate puterile.

Se ridică în picioare.

— Poate că tu eşti cel care se înşală, Thorne! Te-ai gândit la asta? Deci, ai cunoscut o fetiţă care avea un semn din naştere. Dar asta a fost acum douăzeci de ani. Nu poţi fi sigur că eram eu.

— Cum rămâne cu cântecul, Katie?

Ea îşi încrucişă braţele şi îşi ridică bărbia.

— Cântecul acela este doar un cântecel prostuţ. Ce-i cu el?

Lăsând la o parte faptul că în toţi anii ei petrecuţi la Margate, în toţi anii de pregătire muzicală, nu întâlnise pe nimeni altcineva care să îl cunoască.

Pentru un moment, Thorne păru că nu era de acord. Dar apoi se răzgândi.

— Bine, se învoi el, ridicând, în semn de capitulare, din umărul sănătos. Ai dreptate. Poate că mă înşel. Nu te-am cunoscut pe când erai copil. Nu ai fost niciodată fiica unei prostituate. Un motiv în plus să nu le spui celor din familia Gramercy despre toate astea.

— Dar trebuie, şopti ea. Trebuie. Merită să ştie. Au fost atât de buni cu mine, mi-au oferit atât de multă speranţă! Trebuie să le spun. Astăzi.

El se chinui să se ridice în picioare.

— Atunci, voi merge cu tine.

— Nu, se împotrivi ea, suspinând. Nu te vreau acolo. Nu te vreau nicăieri aproape de mine. Cu un deget, îşi împunse capul pieptului. Am încercat să văd ce era mai bun în tine, în ciuda ursuzeniei tale. Te-am apărat în inima mea, chiar şi în ciuda respingerilor tale îngrozitoare, iar ieri... eram pregătită să mă căsătoresc cu tine, om fără inimă! Am crezut, prosteşte, că mă îndrăgostisem de tine. Vocea i se stinse. Iar tu mă minţeai. În tot timpul acesta, de când ai venit în sat şi m-ai văzut cântând, în ziua în care purtam acel şal indian de împrumut. M-ai minţit. M-ai

forţat să intru în acea farsă pe care ai numit-o „logodnă”. M-ai făcut să par o neghioabă în faţa tuturor prietenilor mei, precum şi în faţa oamenilor pe care speram să îi numesc familia mea. Şi te-ai purtat astfel, deşi ştiai – ştiai cât însemnau toate astea pentru mine. Nu te pot lăsa să mă răneşti în continuare, Thorne. Ai avut dreptate în acea zi în care am fost împreună în cimitir. Am nevoie de cineva capabil să simtă dragoste şi compasiune. Am nevoie de un bărbat mai bun.

— Katie...

— Nu îmi spune aşa! Să nu îmi mai spui niciodată aşa!

El o prinse de mână.

— Katie, nu te pot lăsa să pleci. Nu aşa.

— De ce nu?

— Pentru că eu...

Lui Kate i-o luă inima la galop. Dacă Thorne i-ar fi spus că o iubea, chiar atunci şi acolo, ea nu ar mai fi fost în stare să plece. Chiar şi după tot ce îi făcuse, nu ar fi putut să îl părăsească. El trebuia să fi ştiut asta.

„Haide!” îl rugă ea în gând. „Doar două cuvinte şi sunt a ta!”

— ...pentru că ţi-ai petrecut noaptea aici, încheie el.

Ea miji din ochi.

„Laşule!”

— Ţi-ai petrecut noaptea singură cu mine, în locuinţa mea, spuse el. Dacă cineva observă asta, reputaţia ta e ruinată. Definitiv.

— Îmi asum acest risc. Prefer să îmi fie ruinată reputaţia, decât să fiu cu tine. Se smulse din strânsoarea lui şi ieşi pe uşă. Logodna noastră s-a încheiat.

— Ai dreptate, s-a încheiat. Ne vom căsători azi.

Capitolul 15

Thorne ştiuse de la bun început că asta urma să se întâmple. O avertizase în repetate rânduri că, dacă l-ar fi cunoscut, nu ar mai fi putut să îşi dorească altceva decât să plece cât mai departe de el cu putinţă.

O privi cum se îndrepta spre uşă, cu o expresie de dezgust întipărită pe faţă.

— Să mă căsătoresc cu tine? Astăzi? Ea clătină din cap. Ai înnebunit! Poate că asta ţi se trage de la veninul viperei.

— Nu am pretins niciodată că sunt un bărbat învăţat, dar sunt destul de isteţ.

El traversă camera cu paşi înceţi, învăţând să îşi găsească echilibrul, în condiţiile în care braţul drept îi era greu ca plumbul.

— Ţi-ai petrecut noaptea cu mine. Fără să fie altcineva de faţă. În locuinţa mea.

— Dar erai bolnav. Nu te puteam lăsa singur. Nu am avut de ales. Şi apoi, nu s-a întâmplat nimic.

Obrajii lui Kate se înroşiră.

— Ei bine, aproape nimic.

Un tremur îi străbătu corpul lui Thorne atunci când îşi aduse aminte de mişcările timide ale limbii lui Kate, precum şi de căldura delicată a sexului ei. Şi toate acele promisiuni naive – ofertele ei de a îl păstra şi iubi, de a îi oferi un cămin, ca şi cum el ar fi fost încă un căţel abandonat, pe care ea îl adoptase.

În mod evident, acele oferte erau anulate acum.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că nu contează ce s-a întâmplat şi ce nu s-a întâmplat. Contează ceea ce se va

presupune, spuse el. Nu o luase dintr-un bordel în urmă cu atâţia ani, pentru a o face să pară uşuratică acum. Trebuie să ne căsătorim. Nu ai de ales.

— Bineînţeles că am de ales. Uită-te la mine în timp ce aleg.

Kate deschise uşa cu putere, iar apoi ieşi. Thorne o văzu cum dispărea în direcţia satului, alergând cu toată viteza zilei ce se sfârşea.

Gândindu-se că ar fi dorit să facă asta cu nişte pâine şi bere în stomac, Thorne porni după ea. Badger, cu urechile lipite de cap, se alătură, cu voioşie, grupului.

În timp ce se grăbea pe drumul ce ducea de la faleză către sat, ea îi aruncă o privire peste umăr.

— Nu mă mai urmări! Nu mă căsătoresc cu tine, Thorne! Tu pleci în America. Eu vreau să rămân aici, în Anglia. Cu familia mea.

Drumul se îngusta la un moment dat, fiind şi uşor povârnit. Thorne se forţă să alerge, câştigând teren până când reuşi să întindă mâna stângă şi să o apuce de braţ.

Ignorându-i strigătul de furie, o întoarse pe Kate cu faţa către el. Părul i se desprinse din agrafe, căzându-i pe umeri în bucle mari. Se uita la el, respirând cu greutate.

La fel ca şi Kate, Thorne încercă să îşi tragă sufletul. Oare ce spusese ea mai devreme? Că era „de o frumuseţe răpitoare, dincolo de cuvinte şi de înţelegere”?

Da, asta cam rezuma totul.

— Ar trebui să te întrebi ceva foarte important, spuse el. Dacă acea familie chiar este familia ta, şi sunt cu toţii atât de înţelegători... de ce mama ta nu s-a dus niciodată la ei? Înainte de a muri, de ce nu a spus Simon nimic nimănui din familie despre copil?

— Poate că nu a mai fost timp. Şi, după cum mi-a explicat mătuşa Marmoset, părinţii nu au aprobat niciodată dragostea lor. Dar pe atunci Evan era doar un

băiat. Situaţia e alta astăzi. Aceşti Gramercy sunt diferiţi. Ei nu mă vor abandona.

— Dar ce te faci în situaţia în care ei te vor abandona? Dacă vei pleca de la Queen Ruby – după ce ţi-ai petrecut noaptea cu mine, e foarte probabil să trebuiască să pleci –, nu vei mai avea nici un mijloc de a te întreţine. Cum vei trăi?

Kate ridică din umeri.

— Am prieteni. Poate că acesta este un concept străin pentru tine, dar există oameni care mă vor ajuta. Susanna şi Lord Rycliff mă vor lua la ei.

— Sunt sigur că o vor face. Dar Rycliff este ofiţerul meu superior. Dacă îi pun la curent cu situaţia, el va fi de acord că trebuie să ne căsătorim.

Părând disperată şi tristă, Kate se întoarse şi se uită la marea verde-albastră. Thorne simţi un junghi în inimă.

— Katie, spuse el, încerc să fac lucrul cel onorabil.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Ei bine, ai întârziat cu un an întreg!

El ştia că merita asta.

— Este nedrept. Ştiu. Ai fost mult prea îngrijorată ca să mă laşi singur aseară, iar acum trebuie să plăteşti pentru asta cu viitorul tău. Aşa se întâmplă în viaţă. Faptele bune ajung să îl coste pe cel care le face.

Iar viaţa avusese grijă să îl înveţe foarte bine acea lecţie.

Dar, pentru ea, ar fi făcut-o din nou. Dacă ar fi putut să o cruţe de un moment de suferinţă, ar fi înghiţit un cuib întreg de vipere.

— Haide, lasă-mă să te duc acasă. Eşti obosită, zise el cu o voce care încerca să fie mai degrabă blândă decât să aibă acel amestec de scrâşnet şi de autoritate impersonală.

— Sunt obosită. Obosită de secrete, obosită de minciuni. Dar, cel mai mult, m-am săturat să trăiesc cu această nesiguranţă, să mă simt trasă între două vieţi trecute şi două vieţi viitoare. Voi vorbi cu Evan şi îi voi spune totul. Exact ce s-a întâmplat şi ce nu s-a întâmplat aseară. Îi voi spune totul despre Ellie Rose şi despre bordelul din Southwark. Vom avea totul spus, onest, iar apoi voi vedea ce va spune el.

— De ce să îi încredinţezi lui Drewe luarea unei astfel de decizii? Îl cunoşti de câteva săptămâni. Nu este...

— Am spus că voi vedea ce are de spus, răspunse ea. Voi decide singură. Iar pe tine te-am lăsat să decizi mult prea multe de când a apărut familia Gramercy în viaţa mea. Acum plătesc preţul, dar nu voi mai face aceeaşi greşeală.

— Am încercat doar...

— Să ai grijă de mine? O, da! Kate îşi desfăcu braţele şi arătă spre rochia ei distrusă. Ai făcut o treabă foarte bună.

— Intenţiile mele au fost onorabile.

— Te rog! Kate îl împunse cu un deget în mijlocul pieptului. M-ai trădat, Thorne. M-ai minţit. Nu ştii să mă iubeşti. Nu mă mărit cu tine. Nici azi, nici altă dată.

El răsuflă rar şi prelung.

„Nici altă dată!”

În momentul în care o femeie îşi exprimase dorinţele atât de clar, un bărbat ar fi fost un ticălos să continue să o urmeze. Ea înţelesese riscurile. Dacă îi trebuia vreun ajutor, avea prieteni. Dacă voia ca el să plece din viaţa ei, lui nu îi rămânea decât să o facă. Iar asta, imediat.

— Acum mă duc acasă, la pensiune. Kate se întoarse cu spatele. Nu veni după mine.

— Am de făcut aranjamente la Londra, zise el. Plec în dimineaţa asta.

— Bine.

Ea îşi încrucişă braţele la piept, iar apoi se întoarse şi porni în jos pe drum. Vântul care bătea dinspre mare îi flutura părul şi rochia în toate direcţiile, dar ea nu se opri din mers.

Thorne privi cum ea se îndepărta, până când un schelălăit îi atrase atenţia.

Badger aştepta lângă piciorul lui, dând din coadă. Câinele scheuna, neliniştit, în timp ce se uita când la domnişoara Taylor plecând, când înapoi la Thorne.

— Du-te, zise acesta, dându-i drumul lui Badger să alerge. Ai grijă de ea în locul meu.

Kate merse către Spindle Cove până când ajunse la o răscruce. Drumul din stânga intra în sat, iar cel din dreapta ducea către drumul principal.

Coti la dreapta şi rămase locului, uitându-se în zare. Poate că ar fi trebuit să continue să meargă – să plece în alt sat şi să o ia de la capăt. Putea să îşi găsească noi elevi pentru lecţiile de muzică, sau se putea face guvernantă. Se putea îmbarca pe un vas şi putea să plece oriunde în lume. Cu siguranţă că în Australia i-ar fi fost mult mai uşor decât să aibă o discuţie cu Lord Drewe şi să îi explice evenimentele de seara trecută.

Nu, nu! Reduse la tăcere vocea iraţională care o îndemna să fugă. Să o ia de la capăt într-un loc nou nu era o idee prudentă pentru o femeie singură şi neprotejată.

Ellie Rose, oricine va fi fost, biata de ea, probabil că îşi făcuse mari speranţe să îşi ia copilul şi să facă tocmai asta. Şi iată unde ajunsese!

Kate o apucă pe drumul din stânga, târându-şi picioarele către Queen’s Ruby, în lumina pală a răsăritului. Nu ar mai fi făcut faţă la noi decepţii, eschivări şi jumătăţi de adevăr. Era momentul să pună lucrurile în ordine cu toată lumea, iar apoi să spere la ce era mai bine.

În timp ce se apropia de centrul satului, o sperie un şuşotit de pe o alee laterală.

— Kate!

— Cine este acolo?

O siluetă ieşi din umbră, aruncând peste ea o haină imensă, neagră. Veşmântul acela greu o sufocă pe Kate, care se zbătu, instinctiv. Fusese atacată!

O, ce ironie a sorţii ca, la nici douăzeci de minute după ce refuzase protecţia lui Thorne, să fie răpită pentru răscumpărare! El ar fi putut să râdă mult şi bine de asta.

— Nu te mai zbate, îi spuse o voce. Aproape că am reuşit…

Kate izbuti, în cele din urmă, să scoată capul prin partea de sus a hainei. Putea respira din nou. Şi putea vedea.

— Harry?

Uimită, clipi şi îşi aţinti privirea la femeia deosebit de frumoasă şi de neconvenţională pe care ajunsese să o considere verişoara ei.

Harry îşi petrecu un braţ în jurul lui Kate, împingând-o înapoi în stradă.

— O, domnişoară Taylor! zise ea cu voce tare. Ce plimbare plăcută am făcut în această dimineaţă! A fost atât de revigorant să mergem tocmai până la Downlands! Şi câinelui i-a plăcut!

— Despre ce tot vorbeşti acolo? şopti Kate.

— Doar intră în joc, murmură Harry, strângând haina în jurul umerilor lui Kate. Nu îţi face griji. Dacă cei din Spindle Cove nu te văd că porţi aceleaşi haine ca şi ieri, nimeni nu va suspecta nimic.

— Nimeni nu va suspecta ce?

Harry ridică vocea în timp ce se apropiau de intrare la Queen’s Ruby.

— Într-adevăr, ce plimbare plăcută! Vremea este nemaipomenită. Dacă eram genul care să culeagă flori, ar fi trebuit să adun zeci.

În timp ce intrau în pensiune, doamna Nichols veni să le salute. Pe faţa bătrânei se citea îngrijorarea sinceră.

— O, domnişoară Taylor! Ce bine să te văd în această dimineaţă! Te simţi mai bine, draga mea?

— Eu... Eu..., se bâlbâi Kate.

— Bineînţeles că se simte mai bine. Harry îl luă pe Badger în braţe. Doar uitaţi-vă la trandafirii aceia din obrajii ei! Mereu am spus că nu există remediu mai bun decât o plimbare rapidă în aer liber.

Fără a-i lăsa timp lui Kate să obiecteze, o Harry zâmbitoare o înghionti către scări.

— Mergem să ne pregătim pentru micul dejun, doamnă Nichols. Sper că ne veţi oferi în această dimineaţă din delicioasa dumneavoastră pâine cu stafide.

Când ajunseră în capul scărilor, amândouă se îndreptară către camera lui Kate. Harry o urmă pe Kate înăuntru, lăsă câinele jos şi se sprijini, dramatic, de uşa închisă.

— Gata acum! zise ea aruncându-i lui Kate un rânjet conspirativ. A fost satisfăcător. Şi, aşa cum ţi-am zis, nimeni nu bănuieşte nimic.

— Nu înţeleg.

Kate se aşează pe marginea îngustă a patului. Camera ei era una mică, ascunsă într-un colţ îndepărtat al mansardei. Camerele mai mari erau rezervate pentru doamnele care veneau în vizită, cu garderobe mai voluminoase şi cu mai multe genţi.

— Am minţit pentru tine, bineînţeles, spuse Harry. Obişnuiam să fac asta tot timpul pentru Calista. A fost destul de evident de ce nici tu şi nici Thorne nu aţi mai venit aseară la tavernă. Aşa că atunci când cineva a

remarcat lipsa voastră, m-am oferit să verific. Am spus tuturor că te simţi îngrozitor de rău şi că te odihneşti în camera ta. M-am dat peste cap şi i-am cerut doamnei Nichols nişte pudră pentru dureri de cap.

Zâmbi, plină de ea.

— Sunt foarte bună la astfel de lucruri.

— Evident, zise Kate, căreia i se învârtea capul.

— Trebuie să recunosc că sunt un pic geloasă. Dacă două femei vor să fie singure, le este mult prea uşor să ascundă asta de ochii lumii.

Veni să se aşeze pe pat, lângă Kate.

— Sper că te-ai simţit bine azi-noapte. Dar data viitoare, vrei să fii drăguţă şi să mă anunţi din timp?

— O, Harry!

Kate îşi luă capul în mâini. Ştia că verişoara ei intervenise fiind bine intenţionată, doar că nu îşi alesese bine timpul. Harriet apăruse tocmai atunci când Kate îşi promisese să aranjeze lucrurile în felul ei.

— Nu este ceea ce crezi tu, continuă Kate.

— Nu trebuie să îţi găseşti nici un fel de scuze faţă de mine, Kate. Dintre toţi oamenii, eu sunt cea care nu te judecă deloc.

— Ştiu. Dar sunt sinceră. Îţi jur, nu s-a întâmplat nimic. De fapt...

Kate cedă, copleşită.

Harry tăcu şi o mângâie pe umeri.

— Te-ai certat cu caporalul Thorne? Spune-mi ce a făcut ticălosul! Nu îţi face griji, îl poţi ponegri în faţa mea. După ce lucrurile se vor îndrepta, nu voi spune nimic. Atunci când sunt supărată, spun cele mai îngrozitoare lucruri despre Ames.

— Cred că asta nu se va îndrepta niciodată. Kate îşi înălţă capul. Am rupt logodna.

— O, nu! Harry se apropie mai mult şi îşi puse braţul în jurul umerilor lui Kate. Îmi pare atât de rău! spuse ea.

— Îţi pare rău? Nu credeam că vreunul dintre voi îl place.

— Ei bine, nu. Dar îţi plăcea ţie, aşa că ne dădeam silinţa să îl plăcem.

Kate zâmbi, chiar dacă îi curgeau lacrimi din ochi.

Harry scoase o batistă din buzunarul de la brâu şi i-o întinse. În stilul ei tipic, bucata de bumbac era foarte masculină – nu era împodobită cu dantelă şi nici cu monograme extravagante.

Lui Kate i se strânse inima atunci când atinse tivul delicat al batistei. Ura să se gândească la ideea că legătura lor de familie ar fi putut să fie o minciună, o neînţelegere.

— Nu te-ai despărţit de Thorne din cauza noastră, nu-i aşa?

— Nu, a fost cu totul altceva.

Kate suspină şi îşi tamponă obrajii.

— Trebuie să vorbesc cu Evan chiar acum. În această dimineaţă, dacă este posibil. Trebuie să îi explic ce s-a întâmplat azi-noapte.

— O, nu! se împotrivi Harry, făcând ochii mari. Kate, nu poţi să faci aşa ceva! Nu îi poţi spune nimic lui Evan despre ceea ce s-a întâmplat aseară! Va face unul dintre... episoadele lui.

— Episoadele lui?

— Ai văzut cum se înfurie. Dar nu l-ai văzut când explodează. Şi nimic nu îl provoacă mai tare decât să ştie că una dintre rudele lui de sex feminin a fost compromisă. Aseară nu am minţit numai de dragul tău. M-am ataşat de acest sătuc şi nu aş vrea să îl văd distrus.

Distrus? Cu siguranţă că Harry exagera.

— M-ai crede dacă ai fi fost de faţă atunci când Calista a fost descoperită împreună cu Parker, spuse Harry. O, Doamne, a fost o scenă precum cele ţesute pe tapiseriile medievale create în scop pedagogic! Un duel, două clădiri arse din temelii, cel puţin şase cai de valoare scăpaţi liberi. Grăjdarilor le-au trebuit zile întregi ca să îi găsească pe toţi.

Ea dădu din cap.

— Toate astea au făcut ca eforturile lui Evan în numele onoarei mele să pară doar nişte bătăi la club.

— Şi ce s-a întâmplat cu Claire? întrebă Kate, neputându-se abţine şi punând, în cele din urmă, acea întrebare delicată.

— Cu cât vorbim mai puţin despre Claire, cu atât mai bine. Să spunem că undeva există un domn căruia îi lipsesc părţi. Părţi vitale.

O, Doamne! Kate încercă să împace acele povestiri cu imaginea lui Evan pe care o cunoştea şi pe care ajunsese să o admire. Părea atât de stăpân pe sine şi de elegant! Atunci când cântaseră împreună în acea noapte, simţise profunzimea şi intensitatea emoţiilor lui. Dar violenţă?

— Oricum, trebuie să risc, spuse ea. În realitate, virtutea mea nu a fost compromisă. Am conştiinţa împăcată.

— Kate! spuse Harry, ferm. Ştii că nu agreez convenţiile sociale. Dar chiar şi eu ştiu că dacă petreci o noapte cu Thorne, eşti compromisă. Nu contează ce s-a întâmplat şi ce nu s-a întâmplat.

Era exact ceea ce îi spusese şi Thorne. Dacă două persoane atât de diferite precum Thorne şi Harry erau de acord asupra unui lucru, Kate nu putea decât să ajungă la concluzia că lucrul acela era adevărat.

Harry îi strânse mâna.

— Te rog! Deschide-ţi inima faţă de mine, dacă doreşti, sau găseşte o modalitate de a-i spune lui Evan o parte din adevăr. Dar dacă nu vrei cu adevărat să îi faci un rău caporalului Thorne, nu îi spune lui Evan despre seara trecută. Şi, pentru numele Domnului, schimbă-ţi rochia înainte de a vorbi cu el.

Se auzi o bătaie în uşă.

Kate trase aer în piept şi se frecă la ochi.

— Cine este?

— Eu sunt!

Uşa se întredeschise, lăsând să se vadă faţa drăguţă a lui Lark. Dând cu ochii de Kate, fata deschise uşa larg.

— Kate, ce s-a întâmplat? Încă îţi este rău?

Kate dădu din cap în semn de negare.

— Nu, mă simt bine.

— Tocmai i-am spus o poveste foarte tristă, zise Harry, ridicându-se în picioare. Şi a fost foarte mişcată de morala poveştii.

— Harriet, nu o mai provoca aşa! Nu poţi să faci aşa ceva decât după ce o acaparăm definitiv!

Lark se întoarse către Kate şi zâmbi.

— Evan are nişte vizitatori cu care s-a dus la tavernă. Avocaţii, cred. Fratele nostru vrea să te vadă.

Capitolul 16

Deşi fusese de nenumărate ori în salonul public de la parter, Kate nu vizitase niciodată încăperile de la etajul tavernei Bull and Blossom.

La indicaţiile lui Fosbury, urcă o scară îngustă şi ajunse într-un coridor lung, fără ferestre. Ajunsă acolo, încremeni locului, străfulgerată din nou de acea imagine familiară.

Se afla într-un tunel întunecos, nesfârşit, iar viitorul ei era la celălalt capăt. Muzica de pian se auzea prin podea, făcându-i tălpile să vibreze. Închise ochii, iar în minte îi apăru acel albastru.

— Kate, tu eşti? se auzi vocea lui Evan din prima cameră de pe partea stângă.

— Da.

Reveni la realitate, îşi netezi fusta de muselină şi intră în cameră.

— Intră, intră! spuse Evan făcându-i un semn cu mâna. Sper că te simţi mai bine în această dimineaţă.

Kate intră într-o încăpere mică, deşi confortabil mobilată. Îşi dădu seama pe dată că trebuia să fi fost camera personală a lui Fosbury. Probabil că acesta o eliberase pentru a-i oferi lui Evan un apartament demn de un marchiz.

— Domnişoară Taylor, aş dori să îi cunoşti pe doi dintre avocaţii familiei, domnul Bartwhistle şi domnul Smythe.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, îi salută Kate pe cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine maro atât de similare, încât erau aproape identice.

— Iar aceasta este doamna Fellows, continuă Evan, arătând spre o femeie în vârstă, îmbrăcată cu o rochie demodată de zi, care nu mai era de câţiva ani la modă.

Kate îi zâmbi şi o salută înclinând din cap, dar fu surprinsă să constate că doamna Fellows nu îi răspunse la salut. În schimb, bătrâna rămase nemişcată pe scaunul ei, cu faţa îndreptată către fereastră şi privind drept înainte.

— Cataractă, îi şopti Evan la ureche lui Kate. Biata bătrână este aproape oarbă.

— Aha...

Înţelegând acum răceala din comportamentul bătrânei, Kate merse la ea şi îi luă mâna.

— Doamnă Fellows, este o plăcere să vă cunosc.

Evan închise uşa biroului.

— Doamna Fellows tocmai ne povestea despre vremurile în care a fost menajeră la Ambervale, acum douăzeci de ani.

— Ambervale?

Inima lui Kate începu să bată alarmant de repede. În acea zi pe care şi-o petrecuseră împreună la Wilmington, Evan îi spusese că dorea să caute foşti servitori de la Ambervale, dar de atunci încolo nu mai pomenise nimic despre asta.

El trase un scaun pentru Kate, iar ea îl acceptă, recunoscătoare.

Se aşeză şi el pe un scaun.

— Spuneţi-mi, doamnă Fellows, erau mulţi servitori la Ambervale pe vremea vărului meu?

— Nu, domnule. Eram doar eu şi soţul meu. Domnul Fellows nu mai este în viaţă, a murit acum opt ani. Aveam un bucătar pe vremea aceea, iar o fată venea zilnic ca să ajute cu spălatul vaselor şi să facă alte asemenea munci. Lenjeria o trimiteam la spălat. Vedeţi dumneavoastră, cea mai mare parte a casei era închisă. Nu aveam niciodată oaspeţi. Excelenţei Sale sale şi domnişoarei Elinor le plăcea să îşi păstreze intimitatea.

— Da, pot înţelege asta.

Evan îi zâmbi lui Kate.

— Iar apoi domnişoara Haverford a rămas însărcinată, nu-i aşa?

Fu evident că francheţea întrebării o duru pe doamna Fellows. Dar răspunse că da.

— Şi a dat naştere unui copil. Era o fată sau un băiat, îţi mai aminteşti?

— O fetiţă. Cu faţa încă întoarsă către fereastră, doamna Fellows le zâmbi firelor de praf care jucau în lumina soarelui. I-au pus numele de Katherine.

Din partea cealaltă a camerei, domnul Bartwhisle îşi drese vocea. Privirea lui pătrunzătoare se aţinti asupra lui Kate – asupra semnului ei din naştere, mai precis.

— Doamnă Fellow, întrebă el, vă amintiţi dacă acel copil avea... vreun semn distinctiv?

— O, da. Din păcate, biata mitică avea un semn din naştere. Drept pe faţă.

„Biata mititică?” Pentru prima dată în viaţa ei, Kate se bucură că avea pe tâmplă acel semn din naştere. Dacă ar fi putut să îşi întindă buzele precum cauciucul de India, l-ar fi sărutat.

Se aplecă în faţă, ciulind urechile atât de tare, încât simţi că îi plesnea timpanul.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, spuse doamna Fellows, a fost de la vin. I-am spus domnişoarei Elinor de sute de ori că o femeie nu ar trebui să bea vin roşu câtă vreme este însărcinată! Nu se cuvine. Dar ei îi plăcea să mai bea din când în când, aşa că pruncul s-a născut cu o pată mare pe tâmplă!

— Aţi putea descrie semnul mai în detaliu? întrebă Evan. Ştiu că au trecut mulţi ani de atunci.

Doamna Fellows se foi pe scaun.

— Dar îmi amintesc ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri! Era chiar aici.

Îşi duse la tâmplă mâna bătrână.

— Avea aproape forma unei inimi. Nu voi uita niciodată asta, pentru că au râs pe seama lui.

— Au râs pe seama lui? întrebă Kate, uitând că nu ea era cea care punea întrebările.

— Râdeau unul de celălalt, da. Aşa erau ei, mereu râdeau unul de celălalt. Am auzit-o pe doamna spunându-i domnului: „După semn, ştim că fetiţa este a ta, nu-i aşa?” Era vorba despre faptul că şi el avea un semn din naştere. Dar răposatul lord Drewe susţinea că acel semn provenea de la familia domnişoarei Elinor. Pentru că ea mereu era cu inima în palmă pentru toată lumea, aşa că latura asta a ei o moştenise şi copilul.

În partea opusă a camerei, Bartwhisle şi Smythe scriau cu înverşunare, notând fiecare cuvânt.

— Ştiam eu! Ştiam că eşti de-a noastră! spuse Evan, întinzându-se după mâna lui Kate şi strângând-o.

— Toată povestea sună ca şi cum Simon şi Elinor erau foarte îndrăgostiţi unul de celălalt, spuse Kate, sufocată de emoţie.

— O, da!

Bătrâna menajeră zâmbi.

— Nu am mai văzut doi îndrăgostiţi care să îşi fie atât de devotaţi unul celuilalt.

Doamnei Fellows îi pieri zâmbetul de pe faţă.

— După ce a murit Excelenţa Sa, atât de neaşteptat şi de repede... O, ei i-a fost atât de greu!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Evan.

— Nu am ştiut niciodată, răspunse doamna Fellows. Doctorul a spus că a fost, probabil, o boală contagioasă adusă de moaşă. Eu mereu am suspectat tabloul. Nu se poate să fie sănătos să stai închis într-o cameră întreaga zi, respirând vaporii aceia îngrozitori. Ea dădu din cap. Indiferent de cum anume s-a întâmplat, el a murit. Ne-a părut rău tuturor, dar domnişoara Elinor a fost copleşită. Singură pe lume, cu un copil nou-născut? Şi nu mai erau

bani. Nimic. Excelenţa sa nu avea foarte multe valori în casă şi nu mai puteam cumpăra pe datorie.

— Ce aţi făcut? întrebă Kate.

— Am închis casa. Domnişoara Elinor a luat copilul şi a plecat. A spus că se întorcea acasă, în Derbyshire.

— Presupun că nu a ajuns atât de departe. Altfel, desigur că cineva ar fi auzit despre asta, murmură Evan aplecându-se către Kate. Dacă am şti ce s-a întâmplat între momentul în care s-a închis Ambervale şi sosirea ta la Margate!

Pe Kate o cuprinse o derută îngrozitoare. Era sătulă până peste cap de minciuni şi de dezamăgiri. Voia să facă – şi să spună – ceea ce era corect. Dar nu ştia care era lucrul corect.

Cum îi putea explica lui Evan despre Ellie Rose şi despre bordelul din Southwark – în faţa a doi avocaţi şi a menajerei care o stima atât de mult pe mama ei? Şi, la urma urmei, ar mai fi contat acea explicaţie? Poate că povestea lui Thorne nu avea nici o legătură cu povestea acelei menajere. Era posibil ca fetiţa pe care o ştia aceasta din urmă să fie altcineva.

Lucrul care o înnebunea cel mai tare pe Kate era să ştie că mintea ei ţinea captiv adevărul. Amintirile erau acolo. Ştia că erau. Dar nu putea ajunge la capătul coridorului.

— Mi-aş dori să îţi pot spune, îl asigură ea pe Evan. Mi-aş dori, mai mult decât orice, să am nişte amintiri mai clare despre acele vremuri.

— Bunul Dumnezeu a luat-o, probabil, la ceruri, zise doamna Fellows. Nu îmi pot imagina ca domnişoara Elinor să se fi despărţit de copilul ei pentru nimic în lume. Eu am şase ai mei acasă şi m-aş lua la luptă cu diavolul pentru fiecare dintre ei.

— Bineînţeles că aşa aţi face, doamnă Fellows, spuse Evan.

Din impuls, Kate se aplecă în faţă şi strânse încheietura bătrânei menajere.

— Vă mulţumesc, îi spuse bătrânei. Pentru că aţi avut grijă de ea. Şi de mine.

Doamna Fellows bâjbâi după mâna lui Kate.

— Înseamnă că tu eşti, atunci? Tu eşti Katherine? Eşti fiica Excelenţei Sale?

— Cred... cred că da? răspunse Kate uitându-se la Evan, apoi la avocaţi.

Domnul Bartwhistle şi domnul Smythe confirmară printr-o înclinare din cap. În final, domnul Bartwhistle răspunse pentru amândoi:

— Având în vedere consemnările din registrul parohiei, asemănarea fizică izbitoare şi declaraţia doamnei Fellows cu privire la semnul din naştere – credem că putem afirma cu siguranţă că suntem de acord.

— Da? întrebă Kate.

— Da, spuse domnul Smythe.

Kate se lăsă moale pe scaun, copleşită. Familia Gramercy dăduse buzna în viaţa ei în urmă cu mai puţin de două săptămâni. Evan, Lark, Harry şi mătuşa Marmoset – fiecare dintre ei o acceptase în familie. Dar acel „da” al avocaţilor, sec şi oficial, fusese cel care umpluse paharul emoţiilor ce o copleşeau în acel moment.

Era un copil pierdut şi regăsit. Era o Gramercy. Fusese iubită.

Abia aştepta să îi facă o nouă vizită domnişoarei Paringham.

— Vom face o declaraţie care să poarte semnătura dumneavoastră, doamnă Fellows, continuă domnul Bartwhistle. Vă rog să aveţi amabilitatea de a ne oferi nişte detalii suplimentare. Aţi fost prezentă la naştere?

— O, da, spuse menajera. Am fost prezentă la naştere. Şi la nuntă.

„La nuntă?!”

Inima lui Kate tresări. Se uită la Evan, dar nu putu citi nimic din expresia de pe faţa lui.

–A spus cumva „nuntă”? întrebă ea.

***

După ce doamna Fellows şi avocaţii plecară, Kate rămase cu Evan în micul birou de la etaj. Registrul colbăit al parohiei era deschis pe masă, în faţa lor, cu câteva file mai înainte de cea pe care se găsea înregistrarea naşterii ei.

— Simon Langley Gramercy, citi ea cu glas scăzut, al cincilea marchiz de Drewe, căsătorit cu Elinor Marie Haverford la 30 ianuarie 1791.

Indiferent de cât de multe ori citea acele rânduri, tot îi venea greu să creadă.

— Au făcut-o, în cele din urmă, nu-i aşa? Indiferent de faptul că el şi Elinor şi-au început relaţia provocând un scandal, se pare că Simon a dorit să facă lucrurile aşa cum se cuvenea atunci când a fost vorba despre binele copilului, spuse Evan frecându-şi bărbia.

— Ai ştiut de la bun început? întrebă Kate ridicându-şi privirea la vărul ei.

— Mă poţi ierta? Am vrut mereu să îţi spunem, bineînţeles, imediat ce am fi..., răspunse el privind-o fără să se tulbure.

— Ai spus „noi”. Aşadar, Lark, Harry şi mătuşa Marsmosert... şi ele ştiu?

— În acea zi în care ne-am dus la biserica Sfânta Maria a Martirilor, am văzut cu toţii registrul, o lămuri Evan, întinzându-se după mâna ei. Kate, te rog, încearcă să înţelegi. Trebuia ca mai întâi să fim siguri de identitatea ta, să evităm să te dezamăgim, sau...

— Sau să mă tentaţi să falsific adevărul.

El dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Nu te cunoşteam deloc. Nu ştiam ce fel de persoană puteai fi.

— Înţeleg, spuse Kate. Precauţia era necesară, şi nu numai din partea ta.

— De aceea te-ai prefăcut că erai logodită cu caporalul Thorne?

Kate se îmbujoră, vinovată. Cum de ghicise?

— Nu m-am prefăcut. Nu chiar.

— Dar a fost de ajutor. O logodnă inventată pe loc, chiar acolo, în salonul de la Queen’s Ruby. El a vrut să te protejeze.

Ea dădu din cap, neputând să nege.

— De mult bănuiam asta. Nu te învinovăţi, Kate. Când mă gândesc cum te-am luat prin surprindere în acea noapte... A fost cea mai bizară şi mai imprevizibilă situaţie. Pentru noi toţi. Şi cu toţii am ascuns informaţii. Dar nu am făcut decât să ne protejam, cât puteam de mult, pe noi înşine şi pe cei dragi nouă.

Cuvintele lui o făcură să se gândească la cearta cu Thorne. Fusese atât de supărată pe el pentru că îi ascunsese ceea ce ştia – sau credea că ştia – despre trecutul ei! Oare Evan nu comisese aceeaşi greşeală?

Dar ea nu sărise de pe scaun şi nu ţipase la Evan. Nu îl copleşise pe Evan cu insulte privitoare la caracterul lui. Şi nu părăsise acea încăpere, indignată, jurând să nu îl mai vadă niciodată pe Evan.

„De ce această diferenţă?” se întrebă ea. Oare acţiunile celor doi bărbaţi erau atât de diferite una de cealaltă? Poate că Evan cel dulce la vorbă doar îşi explicase motivele cu mai multă pricepere decât Thorne.

Sau poate că diferenţa consta doar în faptul că Evan îi dăduse veşti bune, în timp ce povestea lui Thorne reprezenta un adevăr dureros, pe care Kate ar fi preferat

să îl respingă. Dacă aşa era, asta însemna că ea se purtase cu Thorne în cel mai nedrept mod.

Dar acum era prea târziu pentru regrete.

— Îţi dai seama ce înseamnă asta, nu? spuse Evan, lovind registrul parohiei cu un deget lung, elegant.

— Înseamnă că s-au căsătorit înainte de a mă naşte eu. Înseamnă că sunt legitimă, zise Kate înghiţind în sec.

— Da. Eşti fiica legitimă a unui marchiz. Ceea ce înseamnă că eşti o lady. Lady Katherine Adele Gramercy.

„Lady Katherine Adele Gramercy”. Era prea mult pentru a crede. Kate simţea acel titlu ca şi cum ar fi fost o rochie mult prea mare, împrumutată de la altcineva.

— Viaţa ta urmează să se schimbe, Kate. Te vei mişca în cele mai înalte cercuri ale societăţii. Trebuie să fii prezentată la Curte. Şi apoi mai există şi o moştenire. Una semnificativă.

Ea clătină din cap, uşor îngrozită.

— Dar nu am nevoie de toate astea! Să fiu verişoara voastră nelegitimă deja semăna cu un vis devenit realitate. Cât despre moştenire... Nu vreau să vă iau nimic din ceea ce vă aparţine.

— Nu vei lua nimic, răspunse el zâmbind. Vei avea ce ţi se cuvenea de drept de la bun început. Noi doar am împrumutat, în toţi aceşti douăzeci şi trei de ani. Bineînţeles că eu voi păstra titlul. Acesta nu poate fi moştenit de către o persoană de sex feminin. El o bătu, prieteneşte, pe mână. Avocaţii vor rezolva toate astea. Desigur că vei avea destul de mult de discutat cu caporalul Thorne.

— Nu, lăsă ea să îi scape. Nu pot să îi spun. Este plecat la Londra, cu treburi. Iar înainte ca el să plece, noi... eu am rupt logodna.

Evan expiră într-o manieră elegantă, controlată.

— Îmi pare rău, Kate – foarte rău – pentru orice neplăceri care ţi-au fost cauzate de această situaţie. Dar, din punctul de vedere al meu şi al familiei mele, nu pot să mă prefac că aş fi dezamăgit. Mă bucur că povestea asta a luat sfârşit înainte de întrevederea de astăzi cu avocaţii şi cu doamna Fellows.

— Nu trebuie să îţi faci griji, îl asigură ea. Thorne nu este un mercenar. Nu a dorit să tragă nici un folos de pe urma căsătoriei cu mine, nici măcar atunci când a aflat că voiaţi să mă consideraţi parte a familie Gramercy. Dacă află că sunt o lady adevărată, asta îl va face să păstreze şi mai mult distanţa.

Cuvintele lui Thorne îi răsunară în minte ca un ecou:

„Dacă nu mi-aş fi petrecut ultimul an gândindu-mă la tine ca la o domnişoară din lumea bună, crede-mă că lucrurile ar fi stat cu totul diferit între noi.”

— Evan, trebuie să fii liniştit din toate punctele de vedere, spuse ea. Acum, că avocaţii m-au acceptat, nu va mai fi nevoie ca tu... să găseşti alte metode prin care să îmi dai numele familiei.

— Adică să mă căsătoresc cu tine, vrei să spui?

Ea dădu din cap în semn de încuviinţare. Era pentru prima dată când amândoi vorbiseră cu voce tare despre acea idee.

— Uşurarea ar trebui să fie de partea ta, cred, răspunse el.

Un zâmbet îi încălzi privirea.

— Din partea mea, nu aş fi privit-o ca pe o greutate.

Ea îşi plecă privirea, sperând că nu îl ofensase. Evan nu părea să o iubească romantic, dar apoi... După ziua trecută, ce ştia ea despre sentimentele bărbaţilor?

— Îmi pare rău, răspunse ea. Nu am vrut să sugerez că eu... că noi...

El acceptă scuzele ei umile şi flutură din mână.

— Kate, ai atât de multe opţiuni acum! Fiecare uşă îţi va fi deschisă. Caporalul Thorne este, poate, un om bun. S-a străduit să te protejeze, iar astfel a arătat ce fel de caracter are.

„Nici nu ai idee”, gândi ea. „A încasat un pepene pentru mine. Şi o muşcătură de şarpe. Şi mi-a dăruit câinele lui.”

— Dar, continuă Evan, poţi să te descurci mult mai bine în privinţa alegerii unui soţ. Meriţi mai mult.

— Nu sunt sigură că asta este adevărat, suspină ea.

— Caporale Thorne! Iată-te, în cele din urmă!

— Doamna mea, spuse Thorne, făcând o plecăciune.

Îl întâmpină chiar Lady Rycliff la uşa unei case noi, luxoase, din cartierul Myfair.

— Ştii că poţi să te lipseşti de toate politeţurile astea, spuse ea zâmbind, în timp ce îl invita înăuntru. Mă bucur să te văd. Bram abia aştepta vizita ta. Acum, că s-a născut copilul, el este din nou depăşit numeric de femei.

Plânsetul ascuţit al unui copil răzbătu de la etajul de sus.

Lady Rycliff îşi coborî capul şi îşi frecă nasul. Apoi îşi ridică feţişoara pe care se zugrăvea acum un zâmbet ironic.

— Evident, şi micuţa Victoria abia aşteaptă să te cunoască.

— Am trezit-o? întrebă el, îngrijorat.

— Nu, nu! Abia dacă doarme.

Lady Rycliff îl conduse într-un salon.

— Ai vrea să îl aştepţi pe Lord Rycliff aici? Îmi pare rău să te abandonez de îndată ce ai ajuns. Dar suntem între două doici, adică una ne-a părăsit, iar alta urmează să vină.

După ce rosti toate astea, ea plecă. Thorne stătu, stângaci, în centrul camerei, uitându-se la dezordinea

elegantă care domnea pretutindeni. Câteva perne erau împrăştiate pe podea. Camera mirosea... ciudat.

Abia dacă putea crede că aceasta era casa Lordului şi a lui Lady Rycliff. Lord Rycliff fusese născut şi crescut în armată. Pentru el, ordinea era la fel de naturală precum respiraţia. Cât despre soţia lui... la Spindle Cove, ea dovedise că era genul de femeie care ştia să ţină totul în frâu.

Nu ar fi trebuit să aibă măcar servitori?

— O, Doamne! Casa aceasta arată precum un câmp de război! exclamă cineva din pragul uşii, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Cum de nu ţi-a oferit nimeni nimic de băut?

Thorne se întoarse şi văzu că lordul Rycliff i se alăturase.

— Milord, îl salută el, înclinându-se.

— Sunt doar Bram în această casă, răspunse Rycliff, curmând, astfel, adresarea protocolară. Îi oferi lui Thorne un pahar de coniac şi o strângere de mână. Mă bucur să te văd.

Thorne acceptă coniacul şi se scuză pentru că nu putuse răspunde la salut. Braţul lui drept era încă amorţit de la cot în jos, deşi începuse să se înzdrăvenească încetul cu încetul.

În timp ce bea, se uită la Bram, observând schimbările aduse de ultimele luni, dar şi pe cele aduse de venirea copilului. Un lucru era clar: lordul ar fi trebuit să îşi concedieze valetul. Era abia după-amiaza târziu, iar Bram era îmbrăcat cu o vestă şi cu o cămaşă şifonate, descheiate. În ochii lui Thorne, arăta extenuat – dar nu ar fi greşit dacă ar fi zis că era o oboseală plăcută, destul de diferită de oboseala morbidă a campaniilor militare.

Lady Rycliff reapăru, ţinând în braţe copilul, care scâncea.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea cu voce tare, acoperind zgomotul. Este un copil tare neliniştit! Plânge indiferent de cine anume e lângă ea. Deja ne-a plecat prima doică. Nimeni de sub acest acoperiş nu are parte de prea mult somn.

— Eu am darul de a o linişti până la punctul în care adoarme, spuse Rycliff. Dă-mi-o mie.

Soţia i-o dădu, cu o evidentă uşurare.

— Are doar două luni şi deja este favorita tatălui. Mă tem că o vom duce aşa o lungă perioadă de timp de-acum încolo.

Ea se uită la Thorne.

— Sper că nu plănuiseşi o vizită liniştită la Londra?

— Nu, milady, răspunse Thorne. Sunt doar venit cu treburi.

El îşi imagina că, atunci când nu era ocupat cu treburi, avea să petreacă ore lungi mustrându-se pe sine şi regretând. Distracţia de orice fel era binevenită, chiar dacă venea însoţită de prezenţa unui copil care plângea.

— Du-te, îşi îndemnă Bram soţia. Stau eu cu ea. Ştiu că trebuie să supraveghezi pregătirea cinei.

— Eşti sigur că nu te deranjează? Doar trebuie să verific, la etaj, apartamentul în care îl găzduim pe caporalul Thorne.

— Mereu doarme la mine în braţe, spuse Bram. Ştii asta. Haide, Thorne. Putem discuta în bibliotecă despre treburile noastre.

Ţinând cu o mână copilul care plângea şi luând paharul de coniac în cealaltă, Bram părăsi salonul.

Thorne îl urmă pe coridor, iar apoi intră, împreună cu el, într-o bibliotecă bogat decorată.

Brim împinse uşa cu piciorul în urma lor, puse coniacul pe registrele de pe birou şi o aşeză mai bine pe Victoria în braţele sale. Începu să se plimbe cu paşi mici, înainte şi

înapoi, legănând copilul în timp ce făcea asta. Avea un ritm inegal din cauza şchiopătatului, care era urmarea unei răni de război.

— Uneori, mersul ajută, spuse el, căci Thorne îl privea întrebător.

Nu mereu, se părea.

Scâncetele copilului tot nu încetară, iar Bram înjură printre dinţi şi îşi suflecă mânecile cămăşii până sub coate. Apoi îl fixă pe Thorne cu o privire autoritară.

— Încă sunt comandantul tău superior. Nu îi vei spune Susannei despre asta. Este un ordin!

Îşi vârî vârful degetului mic în coniac, iar apoi, în gura bebeluşului. Micuţa Victoria tăcu pe dată, sugând, fericită.

— Doamne ajută, murmură Bram către ea. Vei fi o pacoste când vei avea şaisprezece ani. Să revenim la treburile noastre! Eşti sigur că îţi doreşti asta? spuse el răsuflând uşurat şi uitându-se la Thorne.

— Ce să vreau? întrebă Thorne, un pic circumspect.

— O lăsare onorabilă la vatră. Nu mă refeream la a avea copii. Deşi este gălăgioasă, nu pot să mă dezlipesc de ea.

— Bineînţeles că nu. Thorne îşi drese vocea. Ca să răspund la întrebare... Da, milord. Sunt sigur.

— Destul cu politeţurile, Thorne! Nu te întreb ca de la stăpân la slujitor, nici măcar ca de la comandant la soldat. Te întreb ca de la prieten la prieten.

Îşi coborî vocea şi continuă să meargă prin cameră, mai încet, de data aceasta.

— Vreau să mă asigur că asta îţi este într-adevăr dorinţa. Ai putea avea o carieră frumoasă în armată. Sunt destul de bine poziţionat acum, aş putea să îţi ofer cu uşurinţă comandament, dacă doreşti.

Cuvintele gazdei sale îl făcură pe Thorne să se gândească un pic. Ceea ce îi oferea Rycliff nu era o

favoare măruntă. Dacă accepta un comandament, urma să aibă o poziţie mai bună în societate şi un venit stabil pentru întreg restul vieţii. Îndeajuns pentru a întreţine o familie.

— Este foarte generos din partea ta să....

— Nu este deloc generos. Este o compensaţie de nimic. Mi-ai salvat viaţa şi piciorul, şi ai servit cu credinţă sub comanda mea ani întregi.

— A fost datoria mea şi a fost o onoare. Dar locul meu nu mai este în Anglia, dacă a fost vreodată. Am nevoie de un loc mai mare. Mai puţin civilizat.

— Aşa că te duci în America? Ca să fii fermier?

Thorne ridică din umeri.

— Mă gândeam să încep prin a vâna cu capcane. Am auzit că se fac bani buni din asta.

— Cu siguranţă. Şi nu pot spune că nu s-ar potrivi talentelor tale.

Bram îşi legănă fiica.

— Nu voi uita niciodată cum a fost atunci, în Pirinei, când ai folosit doar o baionetă pentru a jupui şi a eviscera... Ce era, oare?

— O marmotă.

— Da, o marmotă. Un afurisit de animal cu carnea tare şi grasă. Nu pot spune că voi comanda la masă, în viitorul apropiat, friptură de marmotă, dar a fost foarte bună atunci, fiindcă era prima bucată de carne proaspătă după două săptămâni de privaţiuni.

Rycliff se uită la registrele sale.

— Îţi pot împrumuta nişte bani? Lasă-mă să fac măcar atât pentru tine. Va fi un împrumut.

— Am bani puşi deoparte, îl lămuri Thorne, clătinând din cap în semn de refuz.

— Văd că eşti hotărât să fii încăpăţânat şi plin de mândrie. Pot respecta asta. Dar insist să accepţi un dar, ca de la prieten la prieten.

Îşi întoarse capul către poliţa căminului, pe care era aşezată o puşcă lungă şi strălucitoare.

— Ia asta. Este ultimul model al lui Sir Lewis Finch.

Thorne încruntă din sprâncene în semn de îndoială, aşa că lordul Rycliff se grăbi să adauge:

— Realizată profesional, bineînţeles. Şi testată pe îndelete.

Thorne ridică arma cu mâna stângă, testându-i balansul. Era o puşcă bună. Se şi vedea hoinărind prin păduri, cu acea armă în mână. Bineînţeles, pentru ca tabloul să fie complet, trebuia ca Badger să îi fie alături.

La naiba, avea să îi fie dor de câinele acela!

Plin de curiozitate, Thorne se uită la prietenul lui, care legăna cu delicateţe copilul ce îi dormea în braţe.

— O iubeşti pe fetiţă, spuse el.

— Bineînţeles că o iubesc, răspunse Bram uitându-se la el ca un ţicnit.

— Cum de ştii că o iubeşti?

— Este copilul meu.

— Nu toţi taţii îşi iubesc copiii. Cum ştii că tu îl iubeşti pe al tău?

Thorne ştia că acea întrebare era dincolo de limitele conversaţiei lor, dar dacă Bram voia să îi facă o favoare... asta era o favoare de care avea nevoie.

Bram ridică din umeri şi se uită la copilul care dormea în braţele lui.

— Presupun că este o întrebare destul de corectă. Adică, acum ea nu face prea multe, nu-i aşa? În afară de faptul că ne privează pe mine şi pe mama ei de somn, de mâncare, de linişte şi de contact sexual.

Bram se aşeză cu băgare de seamă pe scaunul de la birou, încercând să nu trezească fetiţa.

— Atunci când este proaspăt spălată, miroase mai bine decât opiumul. Asta, una la mână. Iar apoi, deşi ştiu că nu are cum să fie aşa din punct de vedere statistic, nimeni nu mă poate convinge că nu este cel mai frumos copil din Anglia.

— Deci, este frumoasă. Şi miroase bine. Asta e tot?

Dacă dragostea s-ar fi rezumat la atât, gândi Thorne, apoi el ar fi trebuit să fie copleşit de ea vreme de ani buni de atunci încolo.

— Ce pot să spun? Deocamdată, nu este prea vorbăreaţă.

Bram clătină din cap.

— Nu sunt vreun mare filosof, Thorne. Ştiu doar ce simt. Dacă ai nevoie de o definiţie, citeşte o carte.

Mutând copilul pe braţul stâng, întinse mâna după coniac şi luă o înghiţitură sănătoasă.

— Genul acesta de întrebări confirmă, cumva, că este adevărat ce se zvoneşte? Eşti interesat de domnişoara Taylor?

— Interesat?

— Susanna a primit nişte scrisori ciudate de la Spindle Cove. Sunt zvonuri despre o logodnă.

— Sunt doar vorbe, zise Thorne. Nimic adevărat.

„Nu mai este adevărat.”

— Dacă nu este adevărat, atunci cum au început zvonurile?

— Nu sunt convins că înţeleg ce vrei să spui, răspunse Thorne strângând din dinţi.

— Domnişoara Taylor este o bună prietenă a Susannei. Vreau doar să fiu sigur că o tratezi cum se cuvine, răspunse Bram, ridicând din umeri.

O străfulgerare incandescentă de furie îi năpădi pieptul lui Thorne. Se strădui din răsputeri să şi-o ascundă.

— Milord, când va avea efect lăsarea la vatră?

— Acum ai deja permisiunea să vorbeşti liber, dacă la asta te referi.

Thorne dădu din cap în semn că pricepuse.

— Atunci, te sfătuiesc să îţi vezi de treburile tale. Iar dacă mai faci insinuări care afectează virtutea domnişoarei Taylor, voi face mai mult decât să vorbesc cu tine despre asta.

— Tocmai m-ai ameninţat? întrebă Bram uitându-se la el cu surprindere.

— Cred că da.

— O, Doamne! Iar eu şi Susanna ne întrebam dacă măcar o placi! Acum văd că te-a legat bine, spuse Bram, iar apoi izbucni într-un râs înăbuşit.

Thorne clătină din cap în semn de negare. Nu îl legase. Nu îl ţinuse legat vreme de cel puţin... cincisprezece ore.

— Nu te supăra. Bărbaţi mai puternici decât tine au fost îngenuncheaţi de femeile din Spindle Cove, spuse Bram ridicând dintr-o sprânceană.

— Cine ar fi aceşti bărbaţi puternici? întrebă Thorne, indignat.

Discuţia lor fu întreruptă de o bătaie în uşa biroului.

— Cum reuşeşti? întrebă Lady Rycliff, minunându-se la vederea copilului adormit în braţele lui Brams. Pentru un soldat morocănos şi bătrân, farmeci mieii şi copiii cu o remarcabilă uşurinţă. Caporale Thorne, care este secretul lui?

Bram îi aruncă o privire pătrunzătoare.

„Nu spune! Este un ordin!”

Thorne nu ar fi încălcat un ordin. Dar nici nu putea lăsa acea remarcă legată de „bărbaţii mai puternici” să rămână fără răspuns.

— Trebuie să fie... cântecelele de legăn, milady.

— Cântecele de leagăn? se miră Lady Rycliff râzând, iar apoi se întoarse către soţul ei. Nu l-am auzit niciodată cântând măcar o notă. Nici chiar la biserică.

— Da, ei bine, răspunse Thorne, Excelenţa Sa le cântă foarte încet. Iar apoi face tot felul de mutriţe. Povestea pe care tocmai a spus-o a fost una despre zâne şi ponei.

— Mulţumesc pentru nimic, zise Bram dându-şi ochii peste cap.

Capitolul 17

După târgul de vară, viaţa de la Spindle Cove îşi reluă cursul normal. Încă alinând o inimă muşcată de viperă, Kate îşi căută alinarea în obişnuinţele de zi cu zi.

Domnişoarele de la pensiune se bucurau de un program predictibil pe timpul verii. În zilele de luni, făceau plimbări în aer liber. Marţea era dedicată băilor de mare. Miercurea se ocupau de grădinărit.

Iar zilele de joi erau destinate exerciţiilor de tragere.

În acea zi de joi – o dimineaţă mai degrabă mohorâtă – Kate invitase familia Gramercy să se alăture exerciţiilor de tragere ale domnişoarelor, care aveau loc la Summerfield, proprietatea lui Sir Lewis Finch.

— Mereu mi-am dorit să învăţ asta, spuse mătuşa Marmoset. Este atât de palpitant!

— Mai întâi te uiţi, apoi treci la fapte.

Kate îi arătă cum se încărca un pistol cu o singură ţeavă.

— Trebuie să măsori încărcătura cu grijă, folosind cornul pentru praf de puşcă, spuse ea. Apoi vine rândul glonţului, iar apoi, cel al capacului. Aşa, vezi?

În timp ce băga glonţul, Kate putea simţi nerăbdarea mătuşii Marmoset.

— Este foarte interesant, draga mea, dar când pot face poc?

— Haide să tragem împreună prima dată, bine? spuse Kate zâmbind.

Se mută în spatele bătrânei şi o ajută să ridice pistolul cu ambele mâini, ţinându-i braţele întinse în vreme ce ţinteau.

— Ai face bine să închizi un ochi, spuse ea. Pentru precizie. Apoi ridici trăgaciul aşa. Şi odată ce ai ţintit, apeşi uşor pe...

— O, strigă una dintre domnişoare, iată că vine lordului Drewe!

— Evan este aici? Unde? întrebă mătuşa Marmoset.

Se întoarse, trăgând-o şi pe Kate după ea.

Se răsuciră împreună, cu arma încărcată şi cu braţele întinse, precum acul unei busole care s-ar fi mişcat ca să indice nordul.

Toate domnişoarele tresăriră şi se feriră.

— Jos! strigă Kate, încercând să recapete controlul.

— Evan, uite! strigă mătuşa Marmoset. Învăţ să trag cu arma!

— Minunat, răspunse Evan, încremenind locului în clipa în care realiză că se afla în bătaia pistolului.

Cu o mişcare a degetului mare, Kate trase piedica pistolului.

— Mătuşă Marmoset, te rog!

Apucă încheietura fragilă a bătrânei şi o împinse în jos, până când pistolul fu orientat, în siguranţă, cu ţeava către pământ.

— Ce-ar fi să dăm asta deoparte pentru moment? Se pare că lordul Drewe are ceva să ne spună, remarcă Kate cu voce calmă, deşi inima i-o luase la galop.

— Într-adevăr, am ceva să vă spun, recunoscu Evan, revenindu-şi. Am veşti extraordinare pentru toată lumea, anunţă el, frecându-şi mâinile.

— Despre ce e vorba? întrebă Charlotte Highwood.

— Sir Lewis a fost de acord să îmi împrumute săptămâna viitoare, pentru o seară, sala cea mare a reşedinţei lui de la Summerfield. Eu şi surorile mele...

El făcu o pauză pentru ca vorbele lui să îşi facă efectul, iar apoi continuă:

— ...vom organiza un bal.

Toate domnişoarele amuţiră şi schimbară ocheade pline de tulburare. Kate chiar avu impresia că auzi rostindu-se, în şoaptă, o rugăciune.

— Ai spus... Îşi drese vocea. Ai spus „un bal”, Lord Drewe? Aici, la Summerfield?

— Da, un bal. Va fi modul nostru de a le mulţumi locuitorilor din Spindle Cove pentru ospitalitatea plină de căldură pe care ne-au arătat-o pe durata vacanţei. Îi vom invita pe toţi soldaţii miliţiei locale, alături, bineînţeles, de toate rezidentele pensiunii. Vom avea o petrecere pe cinste.

Cu siguranţă că tăcerea domnişoarelor nu era tocmai reacţia la care se aşteptase Evan. Se uită, nedumerit, la tinerele cu feţe serioase din jurul lui.

— Nu înţeleg. Nu vă plac balurile?

— Ba da, îl asigură Kate. Doar că balurile de la Summerfield... ei bine, ultimele două au sfârşit în violenţe şi haos. Vara trecută, balul s-a terminat chiar înainte de a

începe, din cauza unei tragice explozii. Iar apoi, de Crăciun, un contrabandist francez a dat buzna în sala de bal şi a ţinut-o toată noaptea ostatică pe biata domnişoară Winterbottom. Aşa că am ajuns să fim oarecum superstiţioase în privinţa balurilor de la Summerfield. Unii spun că ar fi blestemate.

— Ei bine, acesta va fi diferit, spuse Evan, luându-şi cea mai aristocratică şi impunătoare postură.

— Bineînţeles că va fi, adăugă Lark, dacă este găzduit de familia Gramercy.

— O, da! adăugă Harry. Suntem vestiţi pentru distracţia de neuitat pe care le-o asigurăm oaspeţilor noştri.

Kate ar fi putut spune că şi primele două baluri de la Summerfield fuseseră, în felul lor, de neuitat.

Diana Highwood zâmbi, salvându-i cu amabilitatea ei înnăscută.

— Mama va fi foarte încântată! Şi eu abia aştept. Un bal este o idee minunată! Lord Drewe, dumneavoastră şi surorile dumneavoastră sunteţi foarte buni cu noi.

— Mulţumesc, domnişoară Highwood! Suntem fericiţi să vă îndatorăm, spuse Evan, făcând o plecăciune. Domnişoară Taylor, i se adresă el lui Kate, ai vrea să ne însoţeşti pe mine şi pe surorile mele la o plimbare prin grădină? Am vrea să îţi cerem sfatul în ceea ce priveşte muzica.

— Prea bine, se învoi Kate.

Dezarmă şi dezmembră pistolul, punându-l deoparte, în siguranţă.

— Te rog, nu o lăsa pe mătuşa lor să se apropie de vreo altă armă, îi şopti ea Dianei.

— Nu îţi face griji. Nu o voi lăsa, îi promise Diana, râzând pe înfundate.

Înainte de a porni spre grădină, Kate îl luă pe Badger de la îngrijitorul proprietăţii Summerfield. Deşi presupunea că

un câine de vânătoare ar fi trebuit, teoretic, să fie obişnuit cu zgomotul focului de armă, nu crezuse că era indicat să aibă căţelul încurcându-i-se printre picioare în timpul exerciţiilor de tragere.

După ce ocoliră un gard viu şi ieşiră din raza privirilor celorlalte domnişoare, Kate se adresă întregii familii:

— Îmi pare rău pentru incidentul de mai devreme, cu pistolul. Îmi pare atât de rău! Este de neiertat că i-am pus mătuşii Marmoset arma în mână. Nu am avut idee că draga noastră bătrânică avea să se dovedească atât de puternică. Sau de entuziastă.

— Nu te mai gândi la asta, îi ceru Evan. Sir Lewis tocmai mi-a arătat sala lui medievală. Crede-mă, nici un amărât de pistol nu ar putea să mă mai sperie după ce i-am văzut colecţia de obiecte medievale de tortură. Dar nu despre asta te-am chemat să vorbim.

— Nu? întrebă ea, mirată. Eşti sigur?

— Balul, şopti Lark, entuziasmată. Trebuie să vorbim despre bal. Realizezi, este pentru tine! Totul este pentru tine!

— Balul este pentru mine?

— Da, bineînţeles, răspunse Lark, vibrând de entuziasm.

— Spusele lui Evan despre dorinţa noastră de a ne arăta aprecierea... Şi astea sunt adevărate. Dar vrem să te scoatem în societate, Kate. Să îţi oferim debutul de care nu ai avut parte, interveni Harry.

— Dar am douăzeci şi trei de ani. Sunt cam bătrână pentru un debut.

— Un debut, o ieşire în lume... sunt doar noţiuni care înseamnă introducere în societate, spuse Evan. Iar locul acesta este ideal pentru aşa ceva. Trebuie să te facem cunoscută întregii Anglii, Kate. Dar pare înţelept să începem printr-un eveniment organizat aici. La Spindle

Cove. Toţi prietenii tăi se vor bucura atât de mult pentru tine!

— Propun să facem un anunţ dramatic la miezul nopţii, spuse Harry. Să îi determinăm să aştepte cu nerăbdare un asemenea punct culminant.

Însă pe Kate o încercă un cu totul alt sentiment. Se gândi că poate simţea teamă.

Nu înţelegea de ce o neliniştea acea idee. Părea de domeniul visului să fie prezentată la un bal organizat în onoarea ei – în ipostaza unei lady pierdute în urmă cu multă vreme. Iată un moment de triumf ca în basme pentru o fată ce crescuse simţindu-se ca o paria şi nedorită. Prietenii ei aveau să fie cu adevărat fericiţi pentru ea, asta era sigur. Poate cu excepţia doamnei Highwood, care probabil că urma să se sufoce de invidie.

Cu toate acestea, nu îşi putea imagina momentul fără să simtă un fior de nervozitate. Dacă urma să fie prezentată în faţa prietenilor ei şi a vecinilor drept Lady Katherine Gramercy...

Kate îşi dorea ca şi ea să creadă asta. Să şi-o amintească într-un fel care să nu poată fi negat. Orice mic detaliu ar fi ajutat-o. Cu fiecare zi care trecea, era din ce în ce mai sigură că amintirile erau acolo, înlăuntrul ei, mai aproape de suprafaţă ca niciodată. Doar că avea nevoie de curajul de a le elibera.

Ajunseră într-o altă parte a grădinii, iar Badger alergă după un păun stingher, zbughind-o de-a lungul pajiştii. Kate se desprinse de grup. Să aplecă să atingă un boboc roziu de trandafir, mic cât o ceşcuţă de ceai, trecându-şi degetele peste petalele catifelate. Textura delicată o încântă atât de mult încât rămase ţintuită în acel loc, iar în minte îi apăru o melodie, una care i se derula instinctiv în gând, precum actul respiraţiei.

„Crini înalţi, de catifea...”

Era ceva în acel cântec. Ceva important. Altfel nu şi l-ar fi amintit.

Îşi înfipse tocul pantofului în pietrişul alb, nivelat cu grijă.

— Mă puteţi scuza? Vă rog, luaţi-o înainte şi întoarceţi-vă în sat. Am... am uitat ceva. Iar Badger trebuie să îşi facă tura de alergare pentru ziua de azi.

Fără a mai aştepta un răspuns, Kate se întoarse şi începu să meargă în direcţia opusă. Câinele o urmă.

Ea nu avea o destinaţie anume. Dar uitase ceva.

Ar fi mers şi ar fi mers, şi ar fi continuat să meargă până când şi-ar fi amintit. Până când, în cele din urmă, ar fi ajuns la capătul acelui coridor întunecos.

Iar dacă ar fi ajuns acolo – de această dată, ar fi deschis uşa.

— Nu întârzia mult, Kate! îi strigă Lark. Se pare că va ploua!

Thorne nu şi-ar fi putut alege o zi mai proastă pentru călătoria lui. Nu înaintase foarte mult spre sud înainte ca cerul să se acopere cu nori rău prevestitori. Câteva ore mai târziu, începu să plouă.

Iar ploaia continua să cadă la nesfârşit.

Acele drumuri din Sussex nu aveau nevoie decât de câţiva stropi pentru a trece de la stadiul de pământ bătătorit, pe care se putea merge, la noroi asemănător aceluia în care se scăldau porcii. Thorne înainta lent şi era ud până la piele. Totul ar fi fost mai uşor dacă el ar fi putut să nu se mai întoarcă vreodată la Spindle Cove şi, după ce obţinuse documentele de lăsare la vatră, să se ducă direct în America. Dar trebuia să îşi adune lucrurile şi să aranjeze transferul conducerii miliţiei locale.

Mai trebuia să o vadă şi pe Katie. Încă o dată, chiar dacă de la distanţă. Nu era necesar să vorbească. Voia

doar să o vadă şi să se asigure că era fericită, în siguranţă şi iubită.

Merita să fie iubită de oameni care citiseră îndeajuns de multe cărţi încât să înţeleagă ce naiba însemna dragostea.

În cele din urmă, el părăsi drumul principal şi o coti spre Spindle Cove. În acel punct, pajiştile şi miriştea erau mai uşor de traversat decât drumurile desfundate, aşa că îşi abătu calul de la drum, mânându-l de-a dreptul peste câmpuri.

Printr-un păienjeniş de rotocoale de ceaţă, vechea siluetă a castelului Rycliff se ivi pe faleza îndepărtată, imaginea lui părând să se mişte şi să se schimbe cu fiecare rafală de vânt. Dincolo de castel, marea era ascunsă de un văl de ceaţă gri. Toate sunetele obişnuite ale vieţii de la ţară – behăitul oilor, ciripitul păsărilor – erau amuţite de ploaia neobosită. Lui Thorne i se încreţise pielea pe sub întreitul strat ud al hainei, vestei şi cămăşii.

„Fii atent!” îşi spuse el în gând.

La cel mai jos nivel al miriştii – chiar înainte de pantele stâncoase care se înălţau la capătul ei –, Thorne încetini şi îşi îndemnă calul la pas. Căută, atent, locul potrivit pentru a traversa. Cu secole în urmă, acolo fusese săpat un şanţ. O măsură de protecţie în plus pentru castel.

De-a lungul sutelor de ani, şanţul se umpluse în cea mai mare parte – dar ici şi colo mai existau porţiuni în care pajiştea îţi aluneca de sub picioare, transformându-se într-o râpă destul de adâncă, plină de bolovani.

Prin murmurul intens al ploii răzbătu un sunet straniu. Thorne îl recunoscu numaidecât.

— Badger!

Thorne descălecă. De acum, calul lui se afla pe un teren care îi era cunoscut; petrecuse un an întreg păscând zilnic pe pajiştile acelea.

Pe o asemenea ploaie, ar fi fost inutil să fluiere. Îşi făcu palmele pâlnie la gură şi strigă după câine:

— Badger! Aici, băiete!

Lătratul căţelului veni dinspre partea cea mai povârnită a miriştii. Oare ce făcea Badger acolo?

— Ar fi bine să nu fi dat peste vreun alt şarpe, bombăni Thorne, înaintând pentru a cerceta.

Nu era un şarpe. Era o femeie.

Katie a lui, udă până la piele şi tremurând, vârâtă într-o adâncitură noroioasă a miriştii şi cu creştetul adăpostit sub o boltă de ierburi înalte.

— O, Doamne! El coborî în râpă, sprijinindu-şi gheata de nişte şiruri de pietre şi întinzându-şi mâna liberă către ea. Katie, sunt eu! Ia-mă de mână!

— Eşti aici! Faţa ei era atât de palidă, iar vocea, atât de stinsă! Am ştiut că mă vei găsi. Mereu mă găseşti.

Braţul ei arăta de-a dreptul fantomatic în timp ce se întindea către el. Thorne se temu ca nu cumva, prinzând-o de braţ, să descopere că ea se transformase într-un spectru de ceaţă. Pierdută pe vecie pentru el.

Dar nu se întâmplă una ca asta. Atunci când îşi strânse degetele în jurul braţului ei, acestea atinseră o fiinţă umană în carne şi oase. Fiinţă îngheţată care îl trădase, dar el ar fi luat-o oricum, atât timp cât era o fiinţă vie, nu o nălucire.

Cu câteva smucituri şi cu un pic de cooperare din partea ei, o scoase din râpă. Kate căzu peste el, iar el o prinse în braţe.

— Katie!

Se uită la ea, îngrozit. Rochia subţire de muselină îi era udă leoarcă, atârnând pe ea, zdrenţuită şi înnoroiată.

— Eşti rănită? Ţi-ai rupt vreun os?

— Nu. Mi-e doar f... frig.

El îi dădu drumul, punând-o pe picioare astfel încât să îi îngăduie lui să îşi dezbrace haina. Mânecile era mult prea strâmte, iar stofa era udă. Trebui să se lupte; în fiecare moment pe care îl pierdea, ea tremura de frig. Până când reuşi să îşi dea haina jos, îşi epuiză întreg repertoriul de înjurături.

— Ce naiba faci aici, în râpa asta?

— Nu... nu am vrut să ajung în râpă. L-am scos pe Badger afară, la o plimbare, şi ne-a prins ploaia. Nu mi-am dat seama cât de tare i-ar fi displăcut lui. Am crezut că, fără îndoială, câinilor le place ploaia.

— Nu şi câinilor de vânătoare.

— A... am aflat. La prima picătură de ploaie, Badger a fugit în râpă. Nu l-am putut face să iasă, şi nu l-aş fi lăsat acolo. Am decis să ne adăpostim şi să aşteptăm să treacă ploaia. Dar a tot continuat. Până când s-a mai potolit, mi s-a făcut f... foarte frig.

El îi puse haina în jurul umerilor şi o trase mai aproape. Pentru o ploaie de vară, aceasta era rece, şi numai Dumnezeu ştia cât stătuse Kate în bătaia ei. Avea buzele de un vineţiu îngrijorător şi nu mai era în stare să vorbească deloc coerent.

— A trebuit să merg, înţelegi. A trebuit să merg până să găsesc răspunsul. Chiar dacă asta ar fi î... î... însemnat toată ziua şi toată noaptea. Trebuia să ştiu. Acum ştiu.

Dinţii îi clănţăneau, iar privirea îi era absentă.

— Trebuie să te duc la adăpost. Trebuie să te încălzeşti.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, dintr-odată lucizi şi strălucitori.

— Mi-am amintit, Samuel!

O, Doamne! Rostindu-i numele, ea îi făcuse inima să sară din piept.

Kate căzu peste el, strângându-i cămaşa între degete. Respiraţia ei era un suflu cald pe pielea lui.

— Mi-am amintit de tine, şopti ea. De tine, de muzică, de cântec. De noaptea aceea. Mi-am amintit totul.

Capitolul 18

„Mi-am amintit totul.”

Thorne refuză să se gândească la urmările cuvintelor ei. Trebuia să o ducă într-un adăpost uscat, cât de repede posibil. Toate celelalte puteau aştepta.

Castelul se afla la o distanţă de o jumătate de kilometru. Thorne ar fi putut să o aşeze pe calul lui, dar animalul era extenuat de la sforţarea de a merge prin noroi toată după-amiaza. Thorne ar fi fost nevoit să parcurgă drumul pe jos, alături de cal, ceea ce ar fi însemnat să meargă la fel de lent ca şi în cazul în care ar fi dus-o pe Kate în braţe.

Aşadar, se decise pentru cea de a doua variantă. Cel puţin, astfel îi mai împrumuta lui Kate din căldura lui.

Thorne îşi petrecu un braţ în jurul umerilor ei şi îi strecură cealaltă mână pe sub coapse. Cu o încordare a muşchilor şi gemând din pricina efortului, o ridică şi o aşeză la nivelul pieptului său. Era un pic mai grea decât atunci când el făcuse asta ultima oară. Dar acum şi el era mai mare şi mai puternic decât fusese atunci.

Îşi plecă faţa, ştergându-se cu mâneca de stropii de ploaie, şi începu să meargă. Cizmele îi lipăiau prin noroi,

încetinindu-l. Când ajunse, în cele din urmă, la dealuri, avu teren mai solid sub tălpi.

Bineînţeles că de acum încolo mai avea de urcat şi o pantă.

Se opri pentru a o reaşeza pe Kate.

— Îţi poţi petrece braţele în jurul meu?

Kate se supuse, încolăcindu-i gâtul cu braţele ei îngheţate. Asta ajuta. În lipsă de altceva, el simţea măcar bucuria secretă a atingerii ei, ceea ce îi făcea inima să bată năvalnic, trimiţându-i în trup noi valuri de putere.

Urcă ultima pantă cu paşi hotărâţi, ducând-o pe Kate exact în centrul castelului – la donjon, acolo unde se afla apartamentul lui.

De îndată ce intrară, aprinse o lampă şi evaluă mai atent starea ei. Se înspăimântă văzând cât era de udă şi de îngheţată, dar asta îi şi dădea ceva de făcut. Îşi alcătui o listă în minte. Mai întâi, haine uscate şi pături. În al doilea rând, un foc. În al treilea rând, hrana. Urma ca apoi să încerce să îi refacă rochia.

Badger se scutură, împrăştiind picături de noroi peste tot. Thorne îi aruncă o pătură veche, iar câinele o mirosi şi se rostogoli pe ea.

— Asta trebuie să îţi ajungă, îi spuse el lui Badger. Ea este mai importantă decât tine.

Îşi suflecă mâinile şi trecu la treabă. Nu era nimic senzual în modul în care o ajută să iasă din rochia udă leoarcă şi murdară de noroi. El se mişcă repede, dorind să nu observe nimic din corpul ei gol, cu excepţia tentei palide a pielii şi a felului în care îi tremurau muşchii. Ar fi fost dezgustător şi josnic să găsească plăcere în asta.

Kate şezu pe podea, în faţa vetrei, îmbrăţişându-şi genunchii, iar el îi uscă părul cu un prosop şi o ajută să se îmbrace cu una dintre cămăşile lui curate. De dragul decenţei, o îmbrăcă mai întâi cu acea cămaşă înainte de a

i-o descheia şi de a i-o da jos pe a ei. Încercă pe cât posibil să nu îi atingă cu degetele lui reci carnea dezgolită. În timp ce schimba un veşmânt cu altul, îşi feri privirea de vederea mugurelui roşiatic, bombat, al sfârcului ei. Îi trase peste abdomen faldurile cămăşii lui curate, mirosind a săpun, încercând să ignore modul în care lampa îi lumina silueta zveltă, atrăgătoare.

Nu putu să ignore toate farmecele ei, nu în întregime. Ce animal era!

Ar fi preferat să o lase să se îngrijească singură de astfel de lucruri, dar, pentru moment, ea nu părea în stare să se descurce de una singură.

Aprinse focul, iar Kate îl privi absentă, mută şi tremurând. El se întrebă dacă asta se întâmpla din pricina şocului pe care ea îl resimţea fiindcă îi reveniseră amintirile legate de Seră şi de condiţiile mizere de acolo. Poate că pierderea mamei ei devenise, dintr-odată, reală pentru ea, iar acum era năpădită de suferinţă.

În orice caz, nu voia să o grăbească sau să o preseze să vorbească. Doar se bucura de şansa de a avea grijă de ea, acolo şi atunci – aceasta devenind dreptul lui, responsabilitatea lui şi a nimănui altcuiva. Se bucura că ea privea în gol, la foc. Atunci când avea să îşi revină, cu siguranţă că acei ochi căprui aveau să îl privească ţintă, cu dispreţ. Aceea putea fi ultima dată când ea să se mai uite la el.

— Poftim, zise, aşezându-se lângă ea şi oferindu-i o cană de ceai fierbinte, amestecat cu zahăr şi coniac. Bea asta. Te va ajuta să te încălzeşti din nou.

Îi puse cana în mâini, acoperind-o cu degetele ei. Kate o ţinu, dar se mulţumi să arunce o privire absentă la conţinut.

— N... nu mă pot opri din tremurat.

El se întinse după încă o pătură.

— Nu, zise ea întorcând capul şi aţintindu-şi privirea la faţa lui. Te vreau pe tine, Samuel. Vreau să mă ţii în braţe. T... te rog.

Acele cuvinte – doar acele cuvinte – găsiră un hău dureros în sufletul lui şi îl umplură. Dar, la naiba, încerca să se poarte onorabil! Dacă o lua în braţe, nu era sigur că îşi putea menţine gândurile la simpla ei protejare.

— Ar trebui să am grijă de rochia ta, spuse el. Este aproape uscată, dar trebuie...

— Rochia poate aştepta.

Cu mâini tremurânde, Kate puse cana de ceai pe podea.

— Nu pot.

Un alt frison îi cutremură corpul.

— Am nevoie de tine.

Neîncrezător, el se aşează lângă ea pe covoraşul jerpelit. Întinse un picior prin spatele ei, sprijinind-o cu genunchiul îndoit. Întinse celălalt picior către foc. Apoi îşi petrecu braţele în jurul ei, iar ea se cufundă în îmbrăţişarea lui, cuibărindu-i-se la piept. Obrazul ei rece se odihnea lângă inima lui ce bătea cu putere.

— Strâns, şopti ea. Ţine-mă strâns.

El se supuse, încordându-şi muşchii braţelor.

Starea ei de rău era duşmanul lui. Frisoanele care îndrăzneau să o chinuie îl cutremurau şi pe el, însă ştia că avea căldură şi putere suficiente pentru amândoi.

Îşi înclină capul, îngropându-şi faţa în părul ei ondulat şi lăsând respiraţia lui să îi încălzească urechea şi ceafa.

Degetele ei apucară cu putere o bucată zdravănă din cămaşa lui. Rămaseră aşa preţ de câteva minute bune. El îi privi cu atenţie buza inferioară. Atunci când deveni roz şi nu mai tremură, un val de triumf i se urcă la cap. Avu un sentiment fulgerător, prostesc, că făcuse ceva bun pentru ea.

Apoi îşi aminti cine era ea, cine era el, şi de ce se aflau acolo. Şi îşi aminti că acela era sfârşitul.

Îşi lipi faţa de linia gâtului ei şi inhală adânc mirosul de lămâie şi de trifoi. O ţinea îmbrăţişată cât timp mai putea să facă asta.

— Mulţumesc, şopti ea. Este mai bine.

El îşi înălţă capul, iar ea îi dădu drumul la cămaşă.

— Mi-am amintit eu în locul tău, murmură ea. Povestea amuzantă din copilăria ta. Este aşa cum ţi-am spus, fiecare om are una. Vezi tu, cândva ai împărţit podul casei cu o fetiţă. Era un copil sâcâitor, care se agăţa de tine chiar atunci când tu ai fi preferat să alergi împreună cu băieţii din cartier. Dar noaptea târziu, uneori, când ea nu putea dormi, tu erai cel care o făcea să râdă şi să tot râdă – cu jocuri, cu marionete din umbre şi cu dulciuri şterpelite din bucătăriile de la parter. Într-o noapte, ai înfăşurat-o în toate hainele şi cârpele pe care le avea şi i-ai spus că era timpul să vă jucaţi de-a ţiganii, urmând să aveţi o mare aventură. Kate se uită la el cu ochi care păreau mărită în lumina neîndestulătoare a focului. De ce nu mi-ai povestit totul, Samuel? Mi-ai spus adevărul despre mama mea, dar ai omis să îmi spui adevărul despre tine.

Îi atinse obrazul.

— De ce nu mi-ai spus că mi-ai salvat viaţa?

— Nu ţi-am salvat viaţa, răspunse el, înghiţind în sec.

— Eu cred că da. Sau ai făcut ceva foarte aproape de asta. Ţi-am spus că în cele din urmă mi-am amintit. Ea se uită, contemplativ, la foc. Toată viaţa am avut în minte acea colecţie neclară de amintiri. Merg pe un coridor lung, întunecat, şi aud muzică de pian venind prin podele. Aud cântecul, acelaşi vers despre grădină. Ceva albastru străluceşte în întuneric şi cineva îmi spune: „Fii curajoasă, draga mea Katie!”

Lui Thorne i se puse un nod în gât. Nu putea vorbi.

— Tu ai fost, nu-i aşa? Eram sus, în pod, şi evadam din acel loc.

— Da, spuse el cu greutate.

— M-ai luat de mână şi ai deschis uşa. Ne-am grăbit pe scări şi nu ne-am mai întors niciodată. M-ai dus la Margate.

— Este ceea ce şi-a dorit mama ta. Înainte de a muri, şi-a exprimat foarte clar dorinţele. Erai isteaţă, toată lumea îşi dădea seama de asta. Mama ta citise despre Margate într-un ziar şi ştia că cei de acolo luau în îngrijire copii abandonaţi. Voia să fii trimisă la acea şcoală.

— Dar nu am fost?

El clătină din cap.

— După ce a murit Ellie Rose...

— De ce nu îmi amintesc de ea? îl întrerupse Kate, supărată. Îmi amintesc de tine acum, în fragmente mici. Dar indiferent de cât de mult îmi scotocesc în minte, tot nu găsesc nimic despre ea.

— Treptat, poate că îţi vei aduce aminte mai multe. Nu este vina ta. În cea mai mare parte a timpului, nu aveam voie să stăm în calea mamelor noastre. Altminteri am fi fost consideraţi o pacoste şi am fi fost aruncaţi în stradă. Oricum, după ce a murit mama ta, au trecut săptămâni şi luni fără ca tu să fii trimisă nicăieri, iar atunci am ştiut că nu intenţionau să te ducă la şcoala aceea. Te-ar fi ţinut acolo, te-ar fi făcut una de-a lor mult prea devreme. Pentru numele Domnului, deja te învăţau acel cântec.

Numai gândindu-se la asta, lui i se întoarse stomacul pe dos.

— Ei m-au învăţat cântecul?

— Locul acela... Thorne îşi trase răsuflarea. Detesta să îi spună acele lucruri îngrozitoare, dar ajunseseră mult prea departe. Kate avea nevoie să ştie totul. Era un teatru de operă, în principal, cu muzică şi cu dansatoare care ţopăiau pe scenă. Dar toate lucrurile de altă natură se

întâmplau la etaj. Stabilimentul se numea Sera, şi toate dansatoarele erau numite „boboci”.

— Precum „Ellie Rose”, spuse ea, înţelegând. În loc de „Elinor Haverford”.

— Lilly Belle. Pansy Shay. Molly Thorne, zise el, tresărind. Versul pe care ţi-l aminteşti... era ceea ce cântau pentru domni la începutul fiecărui spectacol.

— Deci mă învăţau...

— Să fii parte din spectacol, da. Te îmbrăcau ca pe o păpuşă, te împingeau pe scenă. La început, doar ca pe o păpuşă, ca să cânţi pentru public. Dar numai diavolul ştia cât ar fi durat până când cei din public ar fi vrut ceva mai mult de la tine.

— Vai! Pe măsură ce înţelegea cuvintele lui, Kate se schimba la faţă. O, Doamne! Este îngrozitor!

— Ştiu că este îngrozitor. Ştiu. Iată de ce a trebuit să te iau din acel loc. Iată de ce nu am vrut niciodată să auzi vorbindu-se despre toate astea. Thorne îşi trecu o mână prin păr, agitat. Katie, nu îmi mai pune întrebări legate de un asemenea subiect.

— Prea bine. Vom vorbi despre alte lucruri. Ea se uită la încheietura mâinii lui drepte. Cum ţi se vindecă braţul?

— Este mai bine. Încă neîndemânatic, dar se reface pe zi ce trece. Dacă într-adevăr ţi-am salvat vreodată viaţa, cred că mi-ai întors favoarea în acea după-amiază. Acum suntem chit.

— Nu cred.

Degetele ei îşi croiră drum către marginea gulerului lui. Kate trase de cămaşă într-o parte, expunându-i pieptul musculos.

Îşi trecu degetele peste cel mai mare tatuaj al lui. El îşi ţinu respiraţia, încercând să nu se lase afectat de atingerea ei. Prea târziu! Zona dintre picioare i se întări precum piatra. Ce dezgustător! Era greşit să fie excitat de

ea la atât de scurt timp după ce îi povestise acele întâmplări din trecut.

— Tatuajele tale mă fac atât de curioasă, şopti ea. De unde le ai?

— Sunt legate de diferite locuri, răspunse el, dispreţuitor. Nici unul dintre ele nu merită atenţia ta.

— Dar vreau să ştiu.

Se desprinse din îmbrăţişarea lui. În ochi i se aprinse o nouă scânteie, ce îi trăda hotărârea. Îşi plimbă mâna peste cămaşa lui, iar apoi o apucă de poale şi începu să o ridice, dezgolindu-i abdomenul.

Muşchii lui abdominali se încordară şi deveniră rigizi.

— Ce faci?

— Nu îmi spui Katie? Îmi place când o faci, îmi place acel mârâit gros, ameninţător.

Apucă marginile cămăşii cu amândouă mâinile şi o ridică.

— Katie..., gemu el.

— Da. Îmi place asta. Mă face să mă încălzesc şi mă trec fiorii peste tot. Iar acum ridică-ţi braţele, îi ceru ea, zâmbind.

Nu îi putea refuza nimic. Ea ştia asta şi plănuia să tragă foloase.

Îi trase cămaşa peste cap şi apoi i-o scoase de pe braţe, punând-o deoparte. Se răsuci şi se întoarse cu faţa la el. Privirea îi rătăci peste pieptul lui gol, cu un amestec de fascinaţie şi de teamă. El simţea nevoia să îi ascundă adevărul, lucrurile neplăcute. Dar era mai bine ca ea să vadă toate astea şi să înţeleagă.

— Spune-mi, îi ceru ea.

— Ce anume vrei să ştii?

— Care este primul?

— Acesta, spuse el şi îşi întoarse umărul către ea pentru a-i arăta micul trandafir desenat acolo.

— Cum ţi l-ai făcut?

— După ce am plecat din Londra...

— Împreună cu mine. După ce ai plecat din Londra împreună cu mine şi m-ai dus la Margate.

— Da, răspunse el, înghiţind în sec. Nu m-am putut întoarce la Seră, bineînţeles. Chiar dacă aş fi vrut să mă întorc, nu am făcut-o. Am hoinărit pe la ţară, muncind pe la unul şi pe la altul, dar mare parte din timp am dormit în căpiţe de fân şi am trăit mâncând vânatul pe care reuşeam să îl prind în laţ. Mi-am dat seama că aveam o abilitate în ceea ce privea vânătoarea. Era ca şi cum, trăind atât de sălbatic, dezvoltasem un mod animalic de a gândi. Simţeam unde putea fi iepurele înainte ca acesta să apară, ştiam în ce direcţie urma să se ducă. Iar câmpul deschis şi aerul curat mi-au făcut bine, cred, după toţi acei ani petrecuţi în pâcla londoneză. Eram o creatură murdară şi slăbănoagă, dar cred că acele luni au fost cele mai aproape de fericire din câte am trăit vreodată.

La venirea iernii, m-am aciuat pe lângă o bandă de braconieri. Le aduceam vânat pe care ei îl vindeau, în schimbul căruia îmi asigurau un hambar în care să dorm, haine curate şi cizme. Acest semn, continuă el, atingând floarea desenată rudimentar pe umărul lui, era semnul de recunoaştere al membrilor bandei. Fără nume.

— Fără prietenii, spuse ea. Fără legături umane reale.

— Aveam un câine.

— Serios? se miră ea, zâmbind. Cum îl chema?

— Patch, răspunse el, ezitând.

— O, Samuel! Kate îşi duse o mână la obraz şi clătină din cap. Am fost atât de nechibzuită! Îmi pare rău!

— Să nu îţi pară. Badger i se potriveşte mai bine căţelului, zise el ridicând din umeri.

Ea găsi rândul de numere de pe partea interioară a braţului stâng al lui Thorne.

— Şi asta?

— Of! Acelea marchează următoarea oprire în cariera unui braconier. Închisoarea.

— Închisoarea? O, nu! Câţi ani aveai pe atunci?

— Cincisprezece, cred.

— Cifrele astea erau un fel de număr de identificare pe care îl dădeau tuturor prizonierilor? întrebă ea în timp ce atinse tatuajul.

— Mi l-am făcut singur, în prima lună, răspunse el clătinând din cap ca să îi arate că se înşelase. Era data la care trebuia să fiu eliberat. Nu voiam să risc să fie uitată.

— Uitată de paznici?

— Uitată de mine.

Thorne nu voise să îşi prelungească sentinţa acceptând vreo înlesnire în închisoare. Aşternuturi, raţii de mâncare, cheile de la cătuşe – toate acestea veneau cu un preţ, iar paznicii le notau în registre. Şase penny pe săptămână pentru asta, un şiling pentru asta. Până când un deţinut îşi ispăşea sentinţa, acela ar fi putut acumula datorii în valoare de mii de lire – şi nu era eliberat decât dacă le plătea. Decât să înfrunte o asemenea nebunie, Thorne refuzase orice porţie de mâncare şi orice pătură în plus.

— Cât timp ai fost la închisoare? întrebă ea.

— Am fost condamnat la şapte ani. Dar în cele din urmă am executat numai patru.

Cuvântul „numai” conţinea tot felul de minciuni. Numai patru ani de dormit pe paie atât de vechi încât se transformaseră în praf, şi atât de pline de viermi încât păreau că prinseseră viaţă. Numai patru ani de mâncat zilnic pâine în valoare de doar un penny. Numai patru ani de tremurat în lanţuri a căror strânsoare nu fusese slăbită niciodată, deşi el creştea şi se înălţa în fiecare lună.

Da, numai patru ani de violenţe, foamete, monstruozitate, patru ani în care fusese tratat precum un animal şi a căror amintire îl bântuia chiar şi în prezent.

— Judecătorilor li s-a făcut milă de tine? întrebă ea.

— Milă? Nu prea cred. Însă Anglia avea nevoie de soldaţi mai mult decât de prizonieri. M-au eliberat cu condiţia să mă înrolez.

— Deci acesta..., spuse ea, întrerupându-se ca să îi atingă medalionul tatuat pe partea dreaptă a pieptului. Acesta este simbolul regimentului tău?

— Parţial. El scoase un chicotit sumbru, care îi făcu pieptul să se ridice. Nu te gândi că tatuajul ăsta ar avea cine ştie ce semnificaţii profunde. Doar prea mult rom într-o tavernă portugheză. S-a întâmplat într-o noapte, în timpul Războiului Peninsular, la foarte scurtă vreme după ce ajunseserăm cu armata pe pământ portughez.

Palma ei alunecă pe cutia toracică, iar apoi la stânga, trecând chiar peste inima lui. El tresări din pricina fiorilor de plăcere pură.

— Iar asta...? întrebă ea. B.C. Cine este? Ai întâlnit-o în aceeaşi tavernă? Era exotică, avea sâni mari şi era foarte frumoasă? Ai... ţinut la ea?

El o privi pe Kate, încercând din răsputeri să nu râdă.

— De dragul tău, sper că a fost o persoană bună. Dar, indiferent de cât de bine te-a tratat, trebuie să recunosc că deja am dezvoltat o ură iraţională faţă de ea. În mintea mea, am numit-o „Bathsheba Cabbagewort”.

Acum el pierdu lupta. Îşi înclină capul şi începu să râdă, prelung şi înfundat.

— Ei bine, ceva bun tot a ieşit din asta, spuse ea aruncându-i o privire sumbră. Devenisem foarte nerăbdătoare să te aud râzând. Şi este exact aşa cum am crezut. Îi atinse obrazul. Chiar ai o gropiţă, asta de aici. Spune-mi că Bathsheba nu a văzut-o niciodată.

Thorne îşi puse mâna peste mâna ei şi i-o trase în jos. Trasă literele cu degetele ei.

— B.C., spuse el. Nu e un nume de femeie. Înseamnă Caracter Rău[4]. Este un tatuaj care marchează soldaţii daţi afară din corpul lor de armată pentru diferite infracţiuni.

— Infracţiuni? Ce ai făcut?

— Ce nu am făcut ar fi o întrebare mai bună. Jafuri, furturi, bătăi, neîndeplinirea datoriei, insubordonare. Totul, mai puţin viol, crimă şi dezertare – şi am fost înclinat să o fac pe ultima. În ceea ce mă privea, consideram că guvernarea Majestăţii Sale bătuse şi înfometase tot ce avusesem uman în mine. Apoi m-au trimis pe câmpul de bătălie ca să mor. Nimic nu mai conta pentru mine, Katie. Nu eram loial, nu aveam onoare, nici moralitate. Eram mai degrabă o fiară decât un om.

— Dar te-ai schimbat, evident. Şi ai rămas în armată, altfel nu ai fi venit niciodată la Spindle Cove.

El dădu din cap în semn de încuviinţare.

— După ce am fost scos din corpul de armată, am fost trimis la lordul Rycliff. Pe atunci, el era „locotenent-colonelul Bramwell”. El era cel care decidea ce urma să se întâmple cu mine – închisoare, moarte, sau mai rău de-atât. Dar s-a uitat la mine şi a decis că ar fi fost o nebunie să renunţe la un bărbat cu pregătirea mea fizică şi cu puterea mea. Aşa că m-a păstrat şi m-a făcut ordonanţa lui. În esenţă, valetul lui.

— Ţi-a făcut un mare bine.

— Nici nu realizezi. A fost pentru prima dată în ani întregi când cineva îmi încredinţa ceva. Rycliff nu era cu mult mai mare decât mine, dar se pricepea foarte bine să comande. Şi nu era precum sergenţii cu care avusesem de-a face până atunci. Îi păsa de oamenii din regimentul lui. Se mândrea cu misiunea noastră. Am trăit atât de

---

[4] *Bad Character (în limba engleză în origina)l.*

aproape de el, încât probabil că unele dintre însuşirile pe care le avea s-au transferat şi la mine. Am descoperit că era o onoare să îţi îndeplineşti sarcina bine, indiferent de cât de neînsemnată ar fi fost. Apretatul gulerelor, reparatul tivurilor, înlocuitul nasturilor. Dar mai ales cizmele.

— Cizmele?

— Cizmele lui erau mai valoroase decât solda mea, zise el clătinând din cap. Cred că preţuiau chiar mai mult decât viaţa mea. Eram în infanterie. În fiecare zi, toată ziua – mărşăluiam, săpam, luptam. La căderea nopţii, cizmele lui erau acoperite de praf, noroi, sânge sau chiar mai rău de-atât. Trudeam ore în şir ca să le fac să strălucească din nou, astfel încât dimineaţa, când se uita la ele, să ştie că, în final, exista ceva ce merita salvat. Iar după ce terminam cu cizmele lui, nu mă culcam decât după ce făceam acelaşi lucru şi cu ale mele. Nu eram loial armatei sau Angliei cât îi eram loial lui – sau poate că doar acelor cizme. Atunci când a fost lovit de un glonţ la genunchi, nu l-am putut lăsa să îşi piardă acel picior. Fără picior, nu mai era cizma. Dacă lordul şi-ar fi pierdut piciorul, eu aş fi fost silit să renunţ la jumătate din scopul vieţii mele.

Îşi frecă faţa şi se uită la foc.

— S-a oferit să îmi dea un comandament.

— Lord Rycliff s-a oferit?

Thorne dădu din cap în semn că da.

— Ce onoare, Samuel! Nu îl vrei?

— Nu sunt făcut pentru asta, zise el clătinând din cap. Nu am uşurinţa lordului Rycliff în privinţa politicilor militare. Zona rurală este cea în care m-am potrivit cel mai bine, chiar şi copil fiind. Este locul căruia îi aparţin acum. Îmi place să stau în sălbăticie, împreună cu animalele care urlă, care au gheare şi care muşcă, fiindcă acela e locul în care nu sunt necesare deprinderile lumii civilizate.

Gata. Îi spusese totul. Ea acum îi cunoştea trecutul îndoielnic, istoricul de infracţiuni şi de violenţă. Kate aflase despre toate motivele pentru care el trebuia să plece din Anglia şi să stea departe de ea.

Iar drept răspuns, ea spuse cel mai îngrozitor lucru pe care şi-l putea el imagina:

— Mă iei cu tine?

Capitolul 19

— Să te iau cu mine? repetă el. În America?

Kate dădu din cap în semn de încuviinţare. Un astfel de gest i se părea mai mult decât rezonabil faţă de el. Thorne îndurase douăzeci de ani de violenţe şi de nenorociri pentru a plăti preţul visurilor ei. Iar ea se putea obişnui să locuiască într-o cabană.

— Nu. Nu, repetă el, încruntându-se.

În timp ce Kate îl privea, el se ridică de pe covor şi se duse în capătul opus al camerei mici. Luă rochia de pe paravanul pe care o întinsese la uscat şi umplu un fier de călcat cu cărbuni aprinşi.

Ei bine, nu era chiar răspunsul pe care sperase Kate să îl audă.

— Nu mă poţi lăsa, spuse ea. Destinul va continua să ne aducă laolaltă. Nu am învăţat nici măcar atâta lucru? Ne este menit să fim împreună.

— Nu suntem meniţi să ne unim. Tu eşti fiica unui marchiz. Totdeauna ai fost, chiar şi atunci când ai trăit în mocirlă. Iar eu mereu am fost un mitocan, un ins din gloată. Nu avem nimic în comun. Nimic.

— Nu vrei să fiu fericită?

— Ba da, bineînţeles că vreau.

El întinse rochia pe masa de călcat, aranjând-o cu grijă. Muşchii mâinii stângi i se încordau şi se mişcau pe măsură ce trecea cu fierul de călcat peste material, lucrând cu grijă şi cu îndemânare. Ea nu se gândise niciodată la faptul că privelişte a unui bărbat masiv, cu bustul dezgolit, călcând o rochie, ar fi putut să fie atât de excitantă. Kate nu se putea gândi decât la acele mâini rătăcindu-i pe corp, încălzindu-i şi netezindu-i cutele ei.

— Katie, vreau să ai tot ce ţi se cuvine – bogăţie, relaţii înalte, societate aleasă. Familia pe care ai visat mereu să o găseşti. Acum poţi să beneficiezi de toate privilegiile, şi al naibii să fiu dacă îţi voi distruge o astfel de viaţă. Puse fierul de călcat deoparte. Nu poţi fi cu cineva ca mine. Priveşte-mă. Vărul acela al tău nu m-ar angaja nici ca lacheu.

Kate îşi dădu seama că, dacă Thorne era deja atât de reticent, nu trebuia să îi sufle nici o vorbă despre moştenirea ei. Nu încă. El n-ar fi văzut-o ca pe un avantaj, ci numai ca pe ceva ce mărea şi mai mult distanţa care, după părerea lui, îi separa.

Distanţă ce nici nu exista, de fapt. Tot ceea ce îi despărţea era o linie imaginară. Dar cineva trebuia să facă primul pas peste ea, iar Kate ştia că ea trebuia să fie aceea.

— Este vorba despre noi, Samuel. Nu despre altcineva.

Kate îşi trase pătura peste umeri şi se ridică în picioare. Încăpăţânarea lui trebuia învinsă, iar ea simţi cum îi sporea curajul.

— Sunt doar eu. Doar Katie, aşa cum mi-ai spus odată. Ştiu că simţi ceva pentru mine.

El puse fierul jos, agitat.

— Ţi-am spus, mereu, este doar...

— Doar dorinţă. Da, ştiu ce mi-ai spus. Şi ştiu că mă minţi. Sentimentele tale sunt mai puternice decât dorinţa.

— Nu simt nimic.

Nările i se dilatară. Se lovi cu pumnul în piept.

— Nimic! Înţelegi?

— Ştiu că nu este adevă...

— Uite. Aceste litere, zise el arătând spre acel „B.C.” desenat pe partea stângă a pieptului său. Ştii cum se fac astfel de semne?

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Se ia o scândură, cam aşa de mare, spuse el, măsurând cu mâinile. Iar pe ea sunt cuie care ies în afară, aranjate astfel încât să formeze litere. Se apasă capetele acelor cuie pe pielea ta şi se loveşte cu putere scândura. Cu un pumn, poate. Sau cu un ciocan.

Kate tresări. Păşi în faţă, dar el o ţinu la distanţă cu mâna întinsă.

— Iar apoi, după ce s-au făcut toate acele găurele, se ia praf de puşcă – iar tu cunoşti destule despre armament ca să ştii că este corozivă – şi se freacă rana cu el pentru a desena semnele.

— Trebuie să fi fost o tortură!

— Nu am simţit nimic. Aşa cum nu am simţit nici astea, spuse el întorcându-se şi arătându-i spatele.

Văzând urmele de lovituri de bici care îi acopereau pielea, Kate simţi cum i se încordă stomacul.

— Biciuire, spuse el. O sută de lovituri primite pentru nenumăratele mele infracţiuni. Mi-au spintecat pielea până la muşchi, şi îţi jur că nu am simţit nici o durere. Pentru că

am învăţat cum să-mi înăbuş orice sentiment. Să sufăr, să mă doară, să simt. Să orice.

Lacrimi apărură în ochii lui Kate. Nu îşi dădea seama dacă el îi spunea asemenea neadevăruri în mod deliberat, sau dacă se convinsese singur de ele, dar detesta să îl audă vorbind astfel.

Acel bărbat simţea, şi simţea profund.

— Samuel...

— Nu. Ştiu la ce te gândeşti. Astăzi ţi-ai amintit de un băieţel pe care l-ai cunoscut odinioară. Ţinea la tine, a fost bun cu tine şi cândva ţi-a făcut un mare bine. Acel băiat nu mai există. Bărbatul care sunt acum... ei bine, poţi vedea şi singură. Îi arătă semnele de pe pielea lui, unul câte unul. Hoţ, puşcăriaş. Soldat beţiv. Caracter reprobabil şi aşa mai departe. Am murit pe dinlăuntru cu mult timp în urmă. Iar acum nu mai simt nimic.

Kate se apropie de el încet, cu paşi mici, aşa cum s-ar fi apropiat de un animal sălbatic pe care nu voia să îl sperie.

— Simţi asta?

Ea îşi înălţă capul şi se apropie ca să îl sărute pe gât. Mirosul lui o făcu să pulseze de dorinţă.

— Katie...

— Dar asta? Se întinse să îi sărute obrajii, lăsându-şi buzele să zăbovească pe linia puternică a bărbiei lui. Sau...

El o apucă de mâini, împingând-o înapoi.

— Opreşte-te!

Ea îşi coborî privirea la pieptul lui, cercetând fiecare semn şi cicatrice pe care el le adunase de când se despărţiseră, în copilărie – cu toatele apărând pe pielea lui şi din cauza ei. Grozăvia a ceea ce reprezentau acele semne eclipsa orice frică sau supărare cunoscuse ea. Abia putea înţelege amploarea suferinţei lui, dar îşi forţă mintea să încerce. El sacrificase totul, inclusiv singurul cămin pe

care îl avusese vreodată. Cu preţul propriei libertăţi, îi asigurase ei un viitor minunat, luminos.

Cum putea să nu îl iubească? Cum putea să creadă că el nu o iubea?

— Toată viaţa mea, începu ea cu voce şovăitoare, m-am agăţat de câteva amintiri. Indiferent de cât de sumbre erau circumstanţele, acele vagi amintiri îmi dădeau speranţa că cineva, cândva, undeva, ţinuse la mine. Şi mereu am crezut, până în străfundul fiinţei mele, că într-o zi cineva avea să mă iubească din nou.

— Ei bine, acum ai găsit familia Gramercy. Ei vor...

— Pe tine. Te-am găsit pe tine. Îşi puse mâinile pe pieptul lui. Cei din familia Gramercy sunt oameni minunaţi. Acum ţin foarte mult la ei, iar sentimentul e reciproc. Dar ei nu au ştiut niciodată că am existat. Biata mea mamă... se pare că a fost prea ocupată, iar apoi, prea bolnavă pentru a-mi oferi destulă dragoste. Nici unul dintre toţi cei pe care i-am pomenit nu a reprezentat acea forţă pe care am dus-o cu mine în tot acest timp, acea speranţă care m-a susţinut ani de-a rândul. Tu ai fost acela. Numai tu. O lacrimă îi curse pe obraz. Mi-am amintit că tu îmi spuneai „Fii curajoasă, draga mea Katie!” Nu poţi înţelege ce au însemnat acele cuvinte pentru mine, iar vocea ta a fost cea care le rostise şi care m-a însoţit mereu. Şi dacă...

El închise ochii şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Katie, te implor! Pentru binele tău, încetează!

— ...şi dacă negi acum... Ea îşi ridică mâinile îndeajuns de mult pentru a-i cuprinde faţa în palme. Dacă negi că ţii la mine, vei transforma toată viaţa mea într-o minciună.

— Visezi. Sau nu gândeşti limpede. Poate că eşti epuizată după această zi, zise el clătinând din cap. Nu poţi să spui că renunţi la tot. La familia Gramercy, la bogăţie, la toate prieteniile tale.

— Pentru a fi cu bărbatul pe care îl iubesc? Desigur că renunţ!

— Nu! O înşfăcă şi se întoarse, împingând-o şi lipind-o de perete. Nu spune asta! Nu mă poţi iubi!

— Te îndoieşti de sinceritatea mea? Sau îmi interzici să te iubesc?

— Ambele.

O fixă cu o privire rece, înverşunată, de un albastru îngheţat. Atât de albastră, încât inima ei tresări. În cele din urmă, Kate ştiu de ce purta în inimă acea amintire a albastrului.

Era el. Mereu fusese el.

— Nu am nimic să îţi ofer. Nimic, spuse el strângând din dinţi.

— Dacă este adevărat, asta e doar pentru că deja mi-ai oferit tot ce mi-ar putea oferi un bărbat. M-ai salvat, Samuel. Nu doar o dată, ci de atâtea ori! Ai sărit în faţa copitelor unui cal. Ai fost lovit în cap de un pepene. Ai prins o viperă cu mâinile goale, dragul de tine, prostuţule!

— Am ucis vipera ca să nu îl muşte pe Badger.

— Da, ai făcut-o pentru câinele meu. Pe care m-ai lăsat să îl păstrez, deşi îţi plăcea şi ţie. Ea îi atinse obrazul, încercând să îi îndulcească expresia. Ştiu că îţi pasă. Şi ştiu că mă doreşti.

El nu negă acea ultimă afirmaţie. Dorinţa din ochii lui o făcea pe Kate să simtă că i se topeau genunchii.

— Când te uiţi la mine în felul ăsta, mă simt atât de frumoasă!

— Eşti frumoasă.

El trase aer adânc în piept. Mâinile îi alunecau în sus şi în jos pe braţele ei, mângâind-o brutal.

— Atât de al naibii de frumoasă!

— Şi tu eşti la fel, răspunse ea.

Îşi puse o mână pe pieptul lui gol, urmărind marginile bine definite ale musculaturii lui. Era precum un diamant tare şi sclipitor, tăiat în toate acele faţete superbe. Iar în interior... foc pur, strălucitor.

Îşi duse mâinile la ceafa lui, plimbându-şi degetele prin părul mătăsos. Vârfurile tunse îi gâdilau palmele, trimiţându-i fulgere de plăcere în întreg corpul. Îi trase capul înspre ea până când buzele lui – atât de puternice, atât de senzuale – fură tot ce mai putea vedea. Îl sărută blând, lent, pe fiecare colţ al gurii. Îi prinse buza de sus cu ambele buze, iar apoi trecu la buza de jos.

Nimic nu îi despărţea sânii de pieptul lui, cu excepţia unui strat subţire de haine, care se încălzi rapid şi se înmuie între ei. O durere intensă îi cuprinse sânii, iar sfârcurile îi deveniră două puncte tari. Le frecă de pieptul lui, sperând să aline durerea, dar îi crescu numai dorinţa.

Şi se părea că şi lui i se întâmpla acelaşi lucru.

Mâna lui stângă rămase în jurul taliei ei. Îşi încordă muşchii braţelor, ridicând-o şi apropiindu-i pelvisul de al lui. Îşi apăsă umflătura tare a sexului lui pe sexul ei. Plăcerea fu orbitoare. Asurzitoare. Ameţitoare. Fu ca şi cum toate simţurile ei se adunară înăuntrul corpului şi coborâră, concentrându-se în sursa de presiune delicioasă dintre picioarele ei.

Îşi frecă pelvisul de al lui, nemaiputând să se abţină. Iar după ce o făcu o dată, nu îşi mai dori decât să o facă din nou.

El gemu şi îi prinse lobul urechii cu dinţii.

— Katie, te doresc. Nu pot face asta să sune poetic. N-o pot face să sune decât grosolan, pentru că este. Te vreau în patul meu. Te vreau sub mine, îmbrăţişându-mă. Vreau să îmi scufund mădularul adânc în tine!

Acele vorbe fără perdea o făcură să roşească şi să se bâlbâie.

— V... vreau şi eu acele lucruri...

Kate îşi dorise să găsească un răspuns mai sofisticat. Dar cuvintele ei îşi făcură, oricum, efectul. Îi aduseseră un sărut – unul pasional, sălbatic –, iar apoi ea se pierdu în furtuna de căldură şi dorinţă.

Limba lui pătrunse adânc în gura ei, posesivă şi fierbinte, făcând-o să răspundă instinctiv. Inima începu să îi bată mai repede, şi simţi o pulsare similară şi între coapse.

— Ar trebui să pleci. Să mă laşi, spuse el după ce se desprinse din sărut, respirând cu greutate.

— Niciodată!

— Dacă rămâi, te duc în patul meu. Şi dacă mă culc cu tine, eşti a mea. Pentru totdeauna. Trebuie să ştii asta.

— Da. O străbătu un fior. Nu vreau nimic mai mult.

Ea tresări în timp ce el o luă pe sus şi o duse spre saltea. Într-o mână, ca şi cum nu ar fi fost deloc grea.

În timp ce ea stătea întinsă, el se luptă cu nasturii pantalonilor. Se descurca doar cu mâna stângă şi era neîndemânatic. După câteva momente, Kate nu mai rezistă tensiunii.

— Nu vrei să te ajut eu?

Se aşeză în genunchi şi se întinse ca să ajungă la nasturi. Pielea de căprioară din care erau croiţi pantalonii era foarte moale şi stătea întinsă la maximum. Gura i se uscă în timp ce descheie un rând de nasturi. Apoi trecu la rândul de cheutori mici, din centru. Băgă un deget pe sub betelie, pentru a se ajuta. Îi atinse abdomenul, iar el tresări, gâdilat.

Kate zâmbi. Descheie un nasture din cel de al doilea rând, apoi un altul, dezgolind linia de păr negru care se lăţea şi se îndesea pe măsură ce înainta mai jos. Nu era în stare să privească decât fragmentat – iar asta, până în

momentul în care apucă ultimul nasture, moment în care nu mai putu să se uite deloc.

Îşi ridică privirea şi îl văzu că se uita în jos, insistent, la ea. Faţa îi era încruntată din pricină că se înfrâna, iar ochii îi erau întunecaţi de dorinţă. Ea descheie ultimul nasture şi îi privi faţa în timp ce îşi vâra mâna în pantalonii lui, explorând carnea tare, fierbinte, din interior.

Se minună. Mădularul lui era atât de tare, de neted, de intrigant de texturat!

Şi atât de mare.

O, la naiba! Oare putea să intre în ea cu totul?

În timp ce Kate îl privea, el închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate. Se împinse în strânsoarea ei, scoţând un geamăt gâtuit. Ea adora abandonul senzual care i se întipărise pe faţă, dar se temea de dimensiunile fizice ale ardorii lui. Cu fiecare centimetru pe care îl explorau degetele ei, mădularul părea să devină şi mai mare, făcând-o să se îndoiască în privinţa necesarei potriviri dintre trupurile lor.

Poate că simţul tactil o înşela. Poate că, dacă s-ar fi uitat direct la mădular, acesta nu i s-ar mai fi părut atât de intimidant.

Coborî privirea şi îi trase pantalonii în jos, pe coapse. Iar atunci mădularul ţâşni, dintr-un hăţiş de păr negru. Era arcuit, negricios, imposibil de mare.

Oare toţi bărbaţii erau astfel?

Îşi puse mâna din nou pe el, din moment ce părea să îi placă. Îi umplea palma cu degetele curbate împrejurul lui, şi tot mai rămânea. Kate simţi dintr-odată nevoia să ia o pauză temporară de la întregul preludiu şi să le facă o vizită rapidă prietenelor ei măritate. Apoi s-ar fi întors mai ştiutoare, mai versată şi mai pregătită – inclusiv cu ceva cataplasme care să îi aline durerea de după.

— Destul, zise el prinzându-i mâna şi ţinându-i-o strâns.

— Am făcut ceva greşit?

— Nu. Nu. Este prea bine. Prea potrivit. Nu voi rezista.

Din moment ce era evident că nu şi-ar fi putut pune în aplicare primul ei plan, acela de a o zbughi pe uşă – în căutare de informaţii folositoare şi de leacuri pentru durere –, Kate se gândi că nu ar fi fost rău deloc dacă întreaga poveste s-ar fi terminat cât mai curând.

— Nu mă deranjează dacă o facem repede, spuse ea, sfioasă.

Pentru a doua oară într-o oră, îl auzi râzând. Era un sunet atât de plăcut, încât nici măcar nu se supără că râdea de ea.

— Ar trebui să te deranjeze dacă se termină repede, spuse el în timp ce îşi scotea pantalonii şi îi punea deoparte.

Ea se simţi atât de prostuţă! El se culcase cu atât de multe femei, şi cu siguranţă că toate fuseseră cunoscătoare într-un mod care chiar conta. Competente în activităţile specifice patului, nu în arpegii.

— Îmi para rău. Nu am nici un fel de experienţă de care să mă folosesc. Sper, doar, că îmi vei spune ce îţi face plăcere.

— Tu îmi faci plăcere. Se aşeză pe saltea, lângă ea, şi trase de cămaşa care o acoperea, dezgolindu-i umărul. Îşi plimbă buzele pe curbura gâtului ei. Adică, aş urî să fiu comparat.

Spunând asta, el îşi înălţă capul. Ochii ei sclipiră.

— Nu am cum să fac nici o comparaţie. Nici una.

El îi vârî mâna pe sub cămaşă şi îi prinse sânul în palmă. Degetele lui puternice începură să frământe şi să modeleze.

Ea gemu în timp ce el începu să se joace cu sfârcul ei, rotindu-l sub deget.

— Samuel!

— Da, răspunse el cu voce răguşită, în timp ce îi sălta cămaşa şi i-o scotea de pe ea. Rosteşte-mi numele!

— Samuel, murmură ea, bucuroasă că îi arătase un mod de a-i face plăcere. Samuel, mi-a fost dor de tine în fiecare zi în care ai lipsit. Mi-ai lipsit atât de mult!

El îşi întinse trupul peste ai ei, copleşind-o cu greutatea lui. Kate se bucură de senzaţia pe care i-o provoca acel corp tare şi greu, acoperit cu păr negru. Atât de diferit de al ei. În timp ce o săruta, el îşi băgă coapsa între coapsele ei. O excita să îi simtă pielea goală pe carnea părţii ei celei mai intime.

Limba lui desenă cercuri leneşe pe unul dintre sânii ei, umplând-o de o căldură delicioasă, catifelată. El îşi lipi gura de sfârc şi supse cu putere, absorbind întregul vârf al sânului. Ea ţipă de plăcere, frecându-se fără ruşine şi împingându-se în panta fermă a coapsei lui.

În timp ce el îşi mută gura pe celălalt sân, îşi lăsă greutatea pe o parte. Ea scânci la pierderea frecării de sexul ei, dar degetele lui îi coborâră mai jos de pântec şi îi găsiră despicătura. Trecu prin cârlionţii mătăsoşi, mângâind-o peste pliurile umflate înainte de a le desface cu delicateţe şi de a băga un deget înăuntru. Senzaţia de plin era extraordinară. Degetul lui găsi acel loc sensibil de la creasta sexului ei şi îl mângâie, trasând cercuri înnebunitoare. Curând, ea îşi desfăcu coapsele pentru a întâmpina fiecare alunecare a degetului lui, adorând felul în care îi simţea palma lovind-o uşor peste piele.

— Samuel, este prea... nu pot...

Avu orgasm, repede şi intens. Se arcui în pat, împingându-se în mâna lui şi ţipând de plăcere. Muşchii intimi i se încordară în jurul degetului lui, cerând fără ruşine mai mult.

În timp ce o străbăteau ultimele valuri de plăcere, el îşi retrase mâna şi se aşeză între coapsele ei. Erecţia lui tare şi fierbinte se lipi miezului ei care încă pulsa.

— Mă vrei? întrebă el.

— Mai mult decât orice.

Se poziţionă la intrarea în ea.

— Vrei asta? Eşti sigură?

— Da! Îşi ridică coapsele, dornică să îl primească în ea. Acum. Te rog. Ia-mă.

El o luă.

Prima împingere fu uşoară – o duru un pic în timp ce pereţii interiori se tensionară, dar nu era nimic teribil.

„Poate că nu este atât de rău”, gândi ea.

— Katie, gemu el. Eşti precum paradisul.

„Nu e deloc rău.”

Dar cea de-a doua penetrare însemnă durere pură, ascuţită. Pentru a-şi înăbuşi un suspin, ea îşi îngropă faţa în umărul lui. În timp ce el intra mai adânc împingând uşor, ritmic, durerea se mai domoli. Dar nu atât cât să poată răspunde convingător la întrebarea dacă era bine.

El înjură.

— Ce s-a întâmplat? vru ea să ştie. Am făcut ceva....

— Eşti perfectă. Dar urăsc să îţi provoc durere. Urăsc că am făcut-o şi că nu pot să încetez.

— Ei bine, eu nu urăsc nimic din asta. Durerea deja a mai trecut. Îmi place să te simt în mine. Îmi place să ştiu că te ţin aşa, atât de aproape. Îi mângâie părul de pe frunte şi se uită adânc în ochii lui. Samuel, te iubesc.

— Nu spune asta.

Dar, oricât de mult încerca să se abţină, începu să se mişte din nou. Încet, adânc. Într-un mod pe care ea îl găsea excitant, nu dureros.

— De ce nu? îl întrebă, aruncându-i un zâmbet jucăuş. Îţi este teamă să nu care cumva să îmi spui şi tu că mă iubeşti?

El îşi flexă coapsele şi alunecă adânc în ea.

— Te iubesc, murmură ea.

El se trase înapoi, încruntându-se. Ezitând. Ca şi cum cântărea plăcerea pe care i-ar fi adus-o o nouă mişcare înăuntrul ei, contra durerii provocate de acele cuvinte pe care nu dorea să le audă.

Nu trebuia să îl lase să o intimideze cu privirile lui furioase. Acesta era târgul: dacă îi dorea corpul, trebuia să îi accepte şi inima.

El strânse din dinţi şi se împinse înăuntru cu putere.

— Te iubesc! gâfâi ea, prinzându-l de braţe.

El înteţi ritmul, zguduind-o cu mişcările lui disperate. Ca şi cum ar fi vrut să o forţeze să cedeze şi să îşi retragă cuvintele.

Nici o şansă.

Ea îşi încolăci picioarele în jurul coapselor lui şi i se agăţă, cu încăpăţânare, de gât. Cuvintele îi deveniră un cântec îngânat în ritmul mişcărilor lui. Ar fi spart piatra toată noaptea, dacă asta însemna să dărâme acel zid de apărare al lui.

— Te iubesc, gemu ea. Te iubesc. Te iubesc.

Faţa lui se schimonosi într-o grimasă de om torturat – de plăcere agonizantă, sau, poate, de agonie plăcută. Sprâncenele i se ridicară în aşteptarea momentului culminant. Pe urmă coborâră, unindu-se într-o linie feroce, hotărâtă.

Iar apoi termină.

Se retrase din corpul ei, se întoarse pe o parte şi dădu cearşafului rezultatul acelor ultime clipe încântătoare de abandon. Ea încercă să nu se simtă ofensată. Din multe motive, o sarcină nu ar fi fost binevenită atât de curând.

Era bine că el se gândise la sănătatea şi la reputaţia ei, chiar şi în acel moment sălbatic şi pasional.

Dar nu se putu abţine să nu fie un pic dezamăgită. Îl voia cu totul.

Descărcat şi slăbit, el se trânti pe saltea. Ea se întoarse şi îl luă în braţe. Îi mângâie spatele frumos, cu cicatrici, aşteptând să audă din gura lui orice ar fi fost în stare să îi spună.

După lungi momente, el se ridică şi se sprijini într-un cot. Încă respirând cu greutate, se uită la ea. Avea ochii întunecaţi şi misterioşi în timp ce începu să îi mângâie părul de pe frunte, coborând, cu mişcări line, pe obraz.

În cele din urmă, îi răsplăti toate acele momente de aşteptate neliniştită. Cu o intonaţie adâncă, răsunătoare, rosti cu un singur cuvânt:

— Katie!

Iar asta fu de ajuns ca inima ei să explodeze şi ca ochii să i se umple de lacrimi de fericire. Fu de ajuns ca ea să dorească, disperată, sărutul lui. Îl apropie de ea, îşi lipi gura de a lui şi i se destăinui în acel dulce act de posesie.

Cu acel bărbat, ea nu avea să ducă niciodată o viaţă plină de poezie. Foarte puţine petreceri, chiar mai puţine dansuri. Nici gând de stat împreună la pian, ca să cânte duete rafinate.

Ba chiar era posibil ca ea să aştepte o viaţă întreagă fără ca el să găsească vorbele potrivite pentru a-i spune că o iubea.

Dar dragostea lui pentru ea era scrisă peste tot pe pielea lui. Iar asta era suficient.

Capitolul 20

După aceea, ea adormi.

Însă de Thorne nu se lipea somnul.

Nu ar fi putut adormi nici dacă ar fi vrut. Prea multe gânduri îi vuiau prin cap. Stătea treaz, ţinându-şi, protector, un braţ în jurul umerilor ei şi privind cum fumul din vatră se înălţa şi dispărea în golul întunecat de deasupra.

Se întâmplase. Nu mai exista cale de întoarcere. Acum era hotărât să îi dea tot ce îşi dorea ea. Cel puţin, cât de mult putea.

Ea se mişcă, aproape trezindu-se. Se întoarse către el, cuibărindu-se aproape şi punându-şi mâna pe pieptul lui. Degetele ei trecură alene prin părul de acolo, lunecând printre smocurile mătăsoase şi ridicându-le în joacă.

Apoi, atingerea ei coborî. Mădularul lui, care se întărise chiar înainte ca ea să înceapă să îl mângâie, acum deveni tare ca piatra.

— Faci din nou dragoste cu mine? şopti ea.

Se uită le ea, uimit, şi îi dădu deoparte o şuviţă rebelă de pe frunte.

Oare asta făcuseră ei în urmă cu o oră şi ceva? Dragoste? Cu siguranţă că ea rostise acel cuvânt de suficient de multe ori, ca pe un fel de incantaţie. Ideea era acum în mintea lui, iar el încerca să îi pătrundă înţelesul.

Totuşi, îi plăcea exprimarea ei referitoare la faptul că se culcaseră împreună: „a face dragoste”. Acea expresie făcea ca emoţiile să sune palpabil. Inteligibil. Precum un obiect ce putea fi produs dintr-un material solid. Se luau două trupuri ce tânjeau unul după celălalt şi se frecau iute

unul de altul, până ce apărea acea substanţă numită dragoste – simplu, ca şi când ai fi lovit una de alta două bucăţi de cremene, pentru a obţine o scânteie.

Din nefericire, Thorne nu credea că lucrurile funcţionau chiar aşa.

— Este prea devreme, spuse el. Te va durea. Nu vreau să te rănesc.

— Mă doare, recunosc. Dar nu există şi alte metode?

— Cum ai putea să ştii tu ceva despre alte metode? spuse el ridicând dintr-o sprânceană, sceptic.

— Fii serios, Samuel. Femeile vorbesc între ele, răspunse ea râzând. Şi nu numai un roman îndrăzneţ a făcut turul pensiunii Queen’s Ruby.

Thorne îşi înăbuşi o exclamaţie ironică. Una erau eroii de roman şi alta erau bărbaţii ca el. Indiferent de ceea ce o învăţaseră acele cărţi obscene, cu siguranţă că era vorba de imagini delicate, blânde ale dorinţei – fapt confirmat de modul în care ea îi mângâia acum uşurel, de sus şi până jos, mădularul întărit.

Rezistă tentaţiei de a-i lua mâna şi de a-i controla mişcările. Ar fi putut să îi arate cum să îl ţină strâns. Ar fi putut să o ghideze cum să îşi mişte mâna tare şi repede, încontinuu, până când el ar fi gemut şi s-ar fi zbuciumat ca o fiară din pădure. Ar fi putut să o pună în patru labe şi să o posede precum un animal, penetrând-o cu sălbăticie pe la spate.

Nu era convins că acele scene apăreau în romanele ei deocheate. Şi, cu siguranţă, astfel de practici nu aveau nimic în comun cu noţiunea de a face dragoste.

Îl îngrijora propria brutalitate, aşa cum nu i se mai întâmplase în trecut. Spre deosebire de alte femei cu care se culcase, Katie avea un fel de a fi care îl făcea să îşi piardă stăpânirea de sine. Atunci când fusese în ea, aproape de momentul culminant – se simţise din ce în ce

mai aproape de a trece de nişte limite. Acela fusese motivul pentru care se retrăsese. Ajunsese prea aproape de acea limită şi nu ştia ce anume se afla dincolo de ea. Putea fi un o zonă sumbră, chiar tenebroasă. El se temea că, odată ajuns acolo, s-ar fi putut pierde pe sine.

Ar fi putut să o rănească.

Îşi puse mâinile sub cap şi îşi împreună degetele, pentru a le împiedica să rătăcească pe trupul lui Kate. Atingerea ei uşoară şi seducătoare era deja mai mult decât putea spera. Se mulţumea cu atât.

— Culcă-te la loc.

— Nu pot. Sunt o femeie proaspăt logodită şi sunt prea ocupată să îmi fac planuri. Crezi că ne putem căsători la Sfânta Ursula? Este o biserică atât de frumoasă! Mereu am visat să mă căsătoresc acolo.

— Nu cred că eu am fost mirele alături de care mergeai la altar în visul tău, chicoti el.

— Nu sunt sigură. Poate că erai. În vis, faţa lui rămânea mereu în umbră. Dar era deosebit de frumos. Se ridică şi se sprijini într-un cot, uitându-se la el cu ochi mari şi întrebători. Tu m-ai visat vreodată?

— Uneori, recunoscu el cu jumătate de gură, doar fiindcă, evident, ea se aştepta să îl audă spunând că da. Am încercat să nu te visez.

— De ce ai încercat să nu mă visezi?

— Pentru că visele mele nu aveau nici o legătură cu căsătoria şi cu biserica, răspunse el uitându-se în întunericul de deasupra lor.

— Aha, oftă ea, mângâindu-l, timid, pe piept.

— Nu părea corect, să te folosesc în felul acela.

— Asta e absurd.

Se răsuci şi se sui peste el, cu abdomenul lipit de abdomenul lui, cu braţele pe pieptul lui, înlocuind cu zâmbetul ei radios umbrele la care el se uitase până

atunci. Părul ei îi învălui pe amândoi, creând un spaţiu intim pentru sărutul lor.

O, la naiba! Thorne nu putea crede că ceea ce trăia în acel moment era real. Că ea se afla acolo şi că era a lui. Aproape că se temea să o atingă, de teamă să nu dispară, aşa că îşi ţinu mâinile ascunse sub cap şi o lăsă să îl sărute cât de prelung şi de adânc dorea ea.

— Samuel, spuse ea, ai permisiunea mea expresă să mă visezi cum şi când doreşti. Se ridică, încălecându-i pieptul şi împungându-i-l cu un deget. Cu o singură condiţie: trebuie să îmi povesteşti totul după ce te trezeşti, pentru ca eu să îţi pot transforma fanteziile în realitate.

— Nu spune asta. Habar nu ai câtă depravare poate exista în imaginaţia unui bărbat.

— Atunci, arată-mi.

Ea îşi puse mâinile pe lângă corpul lui şi se sprijini în ele. Sânii delicaţi i se legănară în faţă, tachinându-l, iar cârlionţii pufoşi dintre coapsele ei îi mângâiară pântecul. Sexul lui se arcui şi se ridică, în căutarea moliciunii şi a căldurii ei. Cu o singură mişcare rapidă a coapselor, ea ar fi putut să îi cuprindă sexul într-al ei, iar apoi să coboare pentru a-l primi cât mai în adâncime, atât de strâns!

El scoase un geamăt scurt. Dar continuă să îşi ţină braţele îndoite sub cap.

— Spune-mi, şopti ea, spune-mi fiecare dorinţă carnală, depravată, a ta.

— Am sta aici o săptămână!

— Nu m-ar deranja, răspunse ea zâmbind timid.

El clătină din cap în semn de refuz. Chiar dacă acum părea atât de sigură pe sine, el ştia că abia trecuseră câteva ore de când încă mai roşea, inocentă.

— Vorbesc serios, Samuel, spuse ea ridicându-se, strângându-şi părul deasupra umerilor şi uitându-se la el. Nu îţi voi permite să mă tratezi ca pe o domnişoară

delicată şi de neatins. Nu vreau să îţi păstrezi cele mai vii şi mai adânci dorinţe pentru vise în care să apară altcineva. Sunt geloasă. Nu vreau să fiu o apariţie vagă în visele tale. Vreau ca, de acum înainte, să fiu singura femeie din ele.

Cu degetele încă împreunate sub cap, el o privi. Nu se gândise niciodată la ea într-un asemenea mod.

Dacă chiar era hotărâtă să afle care erau cele mai tenebroase dorinţe ale lui... îşi dădu seama că putea să îi facă pe plac. Dar voia să se limiteze la fanteziile care nu ar fi pus-o în nici un fel de pericol.

Cele care îi dădeau ei controlul.

Îşi luă mâinile de sub cap şi începu să o mângâie de la umeri în jos, până când ajunse să îi ia palmele într-ale lui. I le ridică la nivelul pieptului, apoi i le puse peste sânii ei albi şi delicaţi.

— Ţine-i în locul meu, îi ceru el.

Apoi se lungi din nou, cu capul pe pernă şi cu mâinile sub cap.

Kate se uită la el, întrebătoare. Apoi îşi mută privirea la sânii ei, cu aceeaşi nedumerire întipărită pe faţă, şi începu să şi-i maseze.

— Ce să fac cu ei? întrebă ea.

— Orice te face să te simţi bine.

El clătină din cap.

— Spune-mi sincer, bărbaţii visează la aşa ceva? întrebă, un pic încruntată.

— Cu regularitate.

Ea râse şi se înroşi un pic, ca orice femeie care se simţea stânjenită. El se mulţumi să o privească fără să scoată un cuvânt.

— Cum doreşti, atunci, se învoi ea în cele din urmă, ridicând din umeri.

Ridică uşor şi modelă cu palmele rotunjimile delicate şi albe. Îşi plimbă degetul în jurul fiecărui sân. Apoi îi cântări în palme de parcă ar fi fost cele două greutăţi aşezate de fiecare parte a unui cântar, iar la urmă îşi apăsă degetele mari pe sfârcurile întărite.

— Aşa? întrebă ea. Procedez corect?

El dădu din cap, neputând să mai răspundă cu voce tare. Limba i se lipise de cerul gurii.

În timp ce ea îşi mângâia sfârcurile cu degetele, pieptul i se coloră într-un roziu care apoi urcă până pe gât. Buzele îi erau întredeschise, umflate şi roşii, iar ea şi le umezi cu limba.

— Ciupeşte-i, spuse el cu voce şuierătoare.

Ea suspină încet în timp ce se supuse, prinzându-şi între degete sfârcurile ţuguiate şi roşietice. În timp ce ciupea şi trăgea, închise ochii şi se arcui pe spate, împingându-şi sânii voluptuoşi către el. Pelvisul i se legăna pe abdomenul lui încordat.

Era deja foarte udă, iar el era dureros de tare.

— Am făcut asta cândva, şopti ea, deschizând ochii. Privirea îi era întunecată, strălucitoare, şi avea un zâmbet timid pe buze. În noaptea aceea, după plimbarea la Wilmington. M-am atins exact aşa şi am încercat să îmi imaginez buzele tale pe mine.

Fir-ar să fie! Nu mai auzise în viaţa lui ceva atât de excitant! Degetele i se încordară precum ghearele, zgâriindu-l pe cap, dar nu se mişcă. Nu îndrăznea să o atingă, fiindcă altfel, înainte ca ea să mai poată rosti măcar un cuvânt, el ar fi intrat cu totul în ea, adânc, penetrând-o precum un animal în călduri.

Cu toate acestea, nu se putea abţine şi îşi dorea mai mult.

— Adu-i aici, îi ceru el. Adu-mi mie. Lasă-mă să gust.

— Da, domnule caporal, răspunse ea zâmbind.

Replica ei obraznică şi glumeaţă îl înnebuni. În mod normal, lui Thorne nu îi păsa de acele jocuri de putere în dormitor. Ura orice aluzie la faptul că gradul lui militar i-ar fi adus avantaje sexuale.

Dar ea nu se înclina în faţa voinţei lui, ci se amuza pentru că el folosise un ton aspru, milităresc. Ştia că era disperat. Ştia ca ea îl făcea să fie aşa, şi deja învăţase să se bucure de puterea ei senzuală.

La naiba, era un învăţăcel foarte bun! O fată foarte, foarte isteaţă.

Iar el era un bărbat foarte, foarte norocos.

Kate se prinse cu o mână de tăblia patului, pentru echilibru şi susţinere. Îşi prinse sânul cu cealaltă mână, aplecându-se în faţă, până când aduse sfârcul excitat foarte aproape de buzele lui. Mirosul şi căldura pielii ei erau palpabile, ameţitoare. Îl tachină din nou, aşteptând ca el să se întindă şi să o atingă.

„Obrăznicătură!”

Şi el putea să tachineze.

Îşi strânse buzele şi suflă peste sânii ei. Lui Kate i se făcu pielea de găină şi un tremur delicios îi străbătu corpul, trecând direct într-al lui.

El întinse limba – numai vârful – şi îi atinse doar vârful sfârcului. Apoi îşi strânse din nou buzele şi mai suflă o dată.

— Samuel!

Corpul îl durea de dorinţa atingerii şi a eliberării fizice, dar nevoia disperată din vocea ei îl satisfăcea într-un fel diferit, mai profund.

Ea îşi coborî sânul şi şi-l frecă de obrazul lui neras. El închise ochii în timp ce sfârcul ei dulce şi fraged îi atingea buzele. Zâmbi – ceva rar la el – doar pentru a-şi desface buzele ca să îi ofere şi mai multă distanţă de parcurs.

Petrecură câteva minute în acest fel – tachinându-se şi gustându-se din vârful buzelor. Fiecare ispitindu-l pe celălalt. Ca şi cum realizaseră că aveau o viaţă întreagă ca să se bucure de asta, aşa că în acel moment nu aveau nici un motiv să se grăbească.

El îi gustă pe îndelete sânii, unul câte unul. Ea îşi puse ambele mâini pe tăblia patului şi se aplecă şi mai mult, pentru ca el să alterneze acele atingeri. Respiraţia ei devenise sacadată şi un parfum îmbătător umplu camera. În timp ce el îi lingea sânii, ea începu să se legene încet, într-un ritm regulat, frecându-se de abdomenul lui. El îi sorbi unul dintre sfârcuri, cu putere, până când ea gemu încet.

Îi răspundea atât de natural! se gândi el. Ar fi putut să o facă să aibă orgasm chiar în clipa aceea. Dar asta nu mai era suficient pentru el. Gemătul acela îl împinsese peste o limită şi acum îşi dorea mai mult.

Îşi lăsă din nou capul să cadă pe pernă, eliberându-i sânul în aerul întunecat şi răcoros. Îşi luă mâinile de sub cap şi o apucă de talie.

Apoi o trase în faţă, aducând-o spre gura lui.

— Samuel, spuse ea, încordându-se.

— Ai spus că vrei să ştii care sunt celelalte metode.

— Da, dar...

— Ai vrut să îmi ştii cea mai tenebroasă şi depravată fantezie.

— Ştiu. Eu doar..., oftă ea.

Cuvintele i se stinseră pe buze în timp ce el îi ridică corpul şi o aşeză astfel încât fiecare genunchi al ei să se găsească de fiecare parte a umerilor lui. Poziţia o făcea să stea larg desfăcută. Era roz, umedă şi frumoasă. Poate că era prea devreme ca el să împingă lucrurile atât de departe. Dar era înnebunit de dorinţă şi nu se putea potoli dacă nu o gusta. Pe toată.

— Ţine-te de tăblia patului, îi ordonă el.

— Eşti sigur că este bine?

— Este perfect, spuse el. Eşti perfectă, continuă, cu voce mai gâtuită.

O desfăcu cu degetele mari, deschizând-o pentru sărutul lui. Trebuia doar să îşi pună gura pe ea, iar apoi Kate avea să fie încântată de întreaga idee.

Începu încet, exact aşa cum făcuse şi cu sânii ei. Mai întâi tachinând-o cu respiraţia lui, apoi trecând uşor cu limba peste pliurile ei. Exploră fiecare cută şi creastă. Când se opri la mugurele umflat din partea de sus, auzi un geamăt de plăcere.

— Da!

Triumful îi pulsa în vene. O apucă de şolduri, ţinând-o nemişcată şi aproape. Cu cealaltă mână, îşi apucă mădularul care pulsa.

„E mai uşor în felul ăsta”, se gândi el.

Dacă se ocupa singur de satisfacerea lui, nu mai era tentat, apoi, să o roage pe ea să îl ajute cu asta. Făcând-o chiar el, îşi ţinea nevoile primare sub control.

Nu avea să dureze mult pentru nici unul dintre ei. În timp ce îşi freca mădularul excitat, ţinea ritmul alert cu limba. După câteva tatonări, găsi unghiul şi ritmul care o satisfăceau – unul care o făcu să suspine şi să se arcuiască deasupra gurii lui deschise într-un sărut.

„Da! Mişcă-te împreună cu mine! Descarcă-te pentru mine!”

Gemetele ei de plăcere îl duseseră şi pe el pe culmile extazului. Nu cunoscuse ceva mai excitant în viaţa lui. Era atât de încrezătoare, atât de deschisă către el şi de vulnerabilă! Atât de delicioasă pentru limba lui, topindu-se de dorinţă pentru el. Pentru el. Poate că nu avea să poată niciodată să îi aprindă în suflet o scânteie romantică, dar o putea face oricând să ia foc de dorinţă.

O putea face să gâfâie. Şi să suspine. Şi să geamă.

Aceea era într-adevăr o fantezie. Ridicându-şi ochii, îi văzu sânii legănându-se şi tresăltând. Muşchiul coapsei ei, lipit de falca lui, tremură uşor, iar el ştiu că orice reţinere ar mai fi avut, aceasta urma să dispară curând. O nevoie primară, animalică îl furnică pe sub piele, căutând să se elibereze.

Îşi prinse sexul şi mai strâns, frecându-l mai repede, tot mai repede.

— Samuel, gemu ea. Samuel, nu pot...

Ţipă şi se apăsă şi mai mult peste gura lui, zgâlţâind tăblia patului în ritmul convulsiilor de plăcere.

Auzindu-şi numele pe buzele ei, rostit cu voce plină de dorinţă... asta îl făcu să treacă de orice limite. Ajunse la propriul climax, săltându-şi pelvisul de pe saltea. Se descărcă gemând, tremurând şi aruncându-şi sperma în jeturi puternice.

În momentele care urmară, singurele sunete din cameră rămaseră trosnetul focului, sunetul ploii şi cel al respiraţiei lor sacadate.

Ei bine, ea dorise carnalitate!

Imediat ce reuşi să îşi recapete un pic de putere în membre, el o dădu deoparte uşurel şi o ajută să se întindă pe saltea. Ea se cuibări lângă el cu ochii închişi, încă încercând să îşi recapete respiraţia.

Ea rămase liniştită atât de multă vreme, încât el începu să îşi facă griji. La naiba! Poate că o şocase mult prea tare. Probabil că ea avea regrete, întrebându-se ce fel de fiară era cea de care se legase.

— Eşti bine? o întrebă el în timp ce o mângâia pe cap, jucându-se cu părul ei încreţit de la apa de ploaie.

— Da, răspunse ea. Sunt într-adevăr bine. Însă nu ştiu cum să mă mai uit în ochii tăi după ce am făcut asta.

— Cu mândrie? întrebă el după ce se gândi un pic.

Ea râse cu faţa înfundată în pernă.

— Vorbesc serios. Eşti perfectă.

— Ai un simţ al umorului atât de ciudat! Mereu mă faci să râd în cele mai neaşteptate momente.

— Este un lucru bun?

— Este un lucru minunat. Îşi propti bărbia de pieptul lui. Este unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la tine. Şi e ceea ce mă face să fiu sigură că vom fi fericiţi. Nici unul dintre noi nu este perfect, dar putem râde împreună şi ne putem recunoaşte greşelile. Iar apoi mai avem şi legătura asta, spuse ea arătând spre aşternuturile mototolite şi roşind.

Da, într-adevăr.

— După ceea ce tocmai am făcut, adăugă ea, cred că nu pot avea nici un secret faţă de tine.

— Te-am împins mult prea departe de data asta. Este prima dată pentru tine. Ar fi trebuit să fiu mai delicat, mai...

— Te rog să nu îţi ceri scuze pentru că mi-ai oferit plăcere de neimaginat. Doar că... pentru o fată care îţi apare în vis şi cu care ai fantezii, nici nu am făcut mare lucru.

Zâmbind, îi atinse erecţia domolită şi încheie:

— Data viitoare, aş vrea să te ajut mai mult cu partea asta.

El scoase un chicot răguşit, care îi făcu pieptul să tresalte.

— Asta se poate aranja. Imediat.

— Avem un pic de timp ca să vorbim mai întâi?

— Cel puţin câteva minute. Nu mai sunt tânăr, spuse el ridicându-se în capul oaselor, trecându-şi o mână prin păr şi întinzându-se ca să îşi ia sticla de whisky şi să bea.

Ea scoase un sunet cântat, chemându-l pe Badger, iar căţelul îşi abandonă pătura şi sări în pat. Se învârti mai

bine de cinci ori înainte de a-şi găsi locul între ei, iar în tot acel timp dădu din coadă ca un apucat.

— Iată-ne, spuse ea. Ca o mică familie. Ne vom simţi foarte bine în America.

Gânditor, Thorne îşi duse sticla de whisky la buze şi luă o înghiţitură. Mai bine să nu îi spună lui Kate că acele cuvinte ale ei îi îndeplineau cea mai sălbatică, mai perversă şi mai scandaloasă fantezie. Intenţiona să păstreze acea informaţie doar pentru el. Până după încă nişte runde de plăcere, cel puţin.

— Sunt legitimă, spuse ea plecându-şi privirea şi apucând un colţ al aşternutului.

— Cum?! exclamă el, înecându-se cu whisky-ul din gură.

— Evan şi avocaţii lui au găsit o înregistrare a căsătoriei. Se pare că Simon şi Elinor – părinţii mei – s-au căsătorit în secret. Iar menajera de la Ambervale m-a recunoscut după semnul din naştere. Se pare că nu sunt doar o Gramercy. Sunt...

„O, Doamne! Nu spune asta!”

— ...sunt o lady, încheie ea ridicându-şi capul şi uitându-se la el.

Camera se rotea. Apoi şi pereţii începură să se învârtă în jurul lui.

„O lady!”

— Te rog, nu fi atât de dezamăgit, îl imploră ea. Asta nu va schimba nimic între noi.

Un nor de frustrare îi înceţoşă privirea lui Thorne. Kate era fiica legitimă a unui marchiz. O lady. Cum putea asta să nu schimbe totul?

La naiba! Era ca şi cum, de fiecare dată când încerca să se apropie de ea, o divinitate crudă şi răzbunătoare o trăgea din faţa lui tocmai în momentul în care era pe cale să o apuce. Iar dacă el găsea un mod de a trece peste acel

nou obstacol, care ar fi fost următorul? Să se descopere că era, de fapt, prinţesă? Sau sirenă?

— Tot ne vom căsători şi vom pleca în America, spuse ea. Nu îmi doresc decât să fiu cu tine. Să fiu soţia ta.

Fiica legitimă a unui marchiz, trăind ca soţie a unui vânător, într-o cabană sărăcăcioasă de la munte. În Indiana.

Lady Katherine din Prerie. Desigur.

— Nu eşti supărat pe mine, nu-i aşa?

— Supărat pe tine? De ce aş fi supărat pe tine?

Dar, pe măsură ce rostea cuvintele, el îşi dădu seama cât de furios era tonul lui.

Se forţă să respire adânc.

Ea avea dreptate; nu conta. Nu după ceea ce tocmai făcuseră împreună. Trebuia să se căsătorească, indiferent dacă ea era o umilă servitoare sau regina zânelor. Nu trebuia ca el să îşi mai piardă timpul simţindu-se nedemn de ea sau numărând toate modurile în care nu era destul de bun ca să îi fie soţ.

Indiferent de ce fel de femeie era Kate... el trebuia să fie bărbatul de care ea avea nevoie.

Îşi trecu o mână prin păr, încercând să se obişnuiască cu ideea.

— Bineînţeles că eşti o lady, spuse el în cele din urmă.

Se întinse şi o luă de mână.

— Mereu ai fost, pentru mine.

— Încă nu am spus nimănui, continuă ea. Numai familia şi avocaţii ştiu. Evan a convenit cu domnul Lewis să organizeze un bal la Summerfield săptămâna viitoare. Ar trebui să fie darul de despărţire al familiei Gramercy pentru locuitorii din Spindle Cove. Dar noile mele rude plănuiesc în secret ca, în acea noapte, să mă prezinte drept verişoara lor. După aceea, trebuie să plecăm la Londra. Se întinse ca să îl ia de mână. Dar le voi spune că

ne-am împăcat şi că plănuim să ne căsătorim cât mai curând posibil.

El ridică o mână, făcându-i semn să tacă, şi ascultă.

— Ploaia s-a mai domolit. Nici măcar nu s-a făcut târziu. Ne putem îmbrăca şi te pot conduce la pensiune. Apoi îi voi explica lui Drewe cum stau lucrurile.

Ea păli.

— O, nu! Nu putem merge aşa la el. Nu în seara asta. Are un temperament vulcanic renumit. Nu putem şti cum reacţionează dacă află că noi...

— Dacă este câtuşi de puţin bărbat, deja te caută. Ar putea bate la uşă în orice moment.

— Atunci, trebuie să plec.

Se năpusti jos din pat, înfăşurându-şi, pudic, un cearşaf în jurul bustului.

— Katie, nu te voi lăsa să pleci singură acasă, spuse el ridicându-se din pat, fără să se obosească să îşi ascundă goliciunea.

— Trebuie. Altfel, va fi evident ce s-a întâmplat între noi, iar Evan va... Îşi trase cămaşa peste cap. Samuel, există o şansă reală ca Evan să încerce să te omoare.

Să îl omoare? Thorne nu putu decât să chicotească la un asemenea gând. Excelenţa Sa era invitat să încerce.

— Lasă-mă să fac anunţul cu diplomaţie... Ea încercă, disperată, să îşi încheie nasturii. Te rog!

El înjură, urându-se fiindcă provocase astfel de neplăceri. Bineînţeles că dorea ca ea să facă anunţul în mod diplomatic, pentru că nu se putea să existe o familie de aristocraţi – indiferent de cât ar fi fost de excentrică şi de neconvenţională – care să sară în sus de bucurie văzându-şi verişoara legitimă căsătorindu-se cu un bărbat ca el.

Nici măcar el nu se putea bucura pe deplin la gândul acelei căsătorii. Cele două laturi ale lui erau în război – una

dintre ele dorea ce era mai bun pentru ea, iar cealaltă doar o voia pe ea.

Luă o pereche de pantaloni şi o trase pe el.

— Cred că am nişte bani, spuse ea în timp ce încălţa un ciorap de lână şi şi-l lega pe picior cu o simplă jartieră. Asta este vestea cea bună. Ne putem cumpăra o bucată generoasă de Americă.

Zâmbind, trecu pe lângă el ca să îşi ia rochia de pe paravan. El îi luă veşmântul din mâini.

— Întoarce-te, spuse el. Braţele sus!

O ajută să îmbrace rochia, încheindu-i, răbdător, fiecare nasture şi panglică. Mâna dreaptă era încă neîndemânatică, aşa că trecu ceva timp până să termine.

Apoi, el îşi puse mâinile pe talia ei subţire.

— Katie, cum îţi poţi dori cu adevărat această viaţă? Cum de mă vrei pe mine?

— Cum de aş putea să vreau pe altcineva? întrebă ea, întorcându-se cu faţa către el.

Desigur, ea spunea toate acele cuvinte tandre în prezent. Dar el se temea că, în timp, Kate putea să ajungă să îl dispreţuiască. O viaţă solitară, undeva lângă frontiera Americii, i-ar fi oferit mult prea multe ore de linişte în care să mediteze la ceea ce lăsase în urmă. O casă confortabilă, luxoasă, precum şi orice alt avantaj pe care îl puteau oferi banii. Elevii ei, prietenii ei. Familia pe care aşteptase toată viaţa să o găsească.

— Îţi vor lipsi.

— Îmi vor lipsi, repetă ea, dând din cap în semn de aprobare. Şi voi fi fericită cu tine. Cele două situaţii pot coexista.

Neştiind ce să spună fără a o contrazice, el se aplecă şi o sărută.

Dar peste puţin timp sărutul lor tandru deveni pasional, febril. El o apucă strâns, apropiind-o de corpul lui, iar limba

îi pătrunse printre buzele ei. Drept răspuns, ea se deschise către el, pregătită, fără urmă de timiditate sau de reţinere, aşa că el o sărută cât de adânc dori. Penetrând, scormonind. Căutând cu disperare confirmarea care să îi liniştească sufletul chinuit de remuşcări.

„Convinge-mă. Fă-mă să cred că te pot face fericită. Aprinde-te pentru mine.”

După ce se desprinseră din sărut, ea era roşie la faţă, iar ochii îi sclipeau. Dar el nu putea să fie sigur că ea strălucea de fericire. La naiba!

— Samuel, nu spun că este uşor să te iubesc. Dar nici nu e atât de greu pe cât încerci tu să faci să pară un astfel de lucru.

Ea se întinse şi îi mângâie faţa, frecându-i, cu un deget, locul dintre sprâncene.

— Vreau să şterg asta. Nu îţi mai face atâtea griji!

— Nu îmi fac griji. Bărbaţii nu îşi fac griji.

Bărbaţii acţionau. Dacă vedea o problemă, un bărbat adevărat o înfrunta. Îşi asuma riscuri, făcea lucruri ce îi schimbau viaţa.

— Te voi lăsa să te duci acasă la Gramercy în seara aceasta, zise el, dar cu o condiţie. Încă nu le spune nimic.

— Dar va trebui...

O reduse la tăcere punându-şi două degete pe buzele ei roz, catifelate.

— Nici un cuvânt despre asta! Nu încă. O mângâie pe obraz. Vreau să te cer în căsătorie aşa cum se cuvine. Katie, trebuie să vorbesc chiar eu cu Drewe. Ca de la bărbat la bărbat. Nu îmi poţi refuza asta.

Ea înghiţi în sec şi dădu din cap în semn că se învoia.

— Am înţeles. Vii mâine în sat?

— Trebuie să mă întorc la Londra, răspunse el. Am nevoie de timp pentru a face mai întâi nişte aranjamente.

— Vei lipsi mult?

— Câteva zile, atâta tot.

— Îmi promiţi? îi ceru ea, mijind din ochi.

— Ai cuvântul meu.

Avea cuvântul lui, inima lui, viaţa lui. Pentru totdeauna.

Iar el avea câteva zile. Doar câteva zile – pentru a-şi schimba viaţa şi a pune un pariu riscant şi necugetat cu viitorul lui.

Capitolul 21

Kate stătea în faţa unei oglinzi, la Queen’s Ruby.

Era foarte uşor pentru Samuel să spună că bărbaţii nu îşi făceau griji. Dar era crud să îi dea ei atât de multe motive de îngrijorare. Trecuse aproape o săptămână de la noaptea lor la castel, iar ea nu ştia nimic de el. În timp ce nu avea nici un motiv să se îndoiască de intenţiile lui, cu cât amâna mai mult momentul în care să le spună vestea celor din familia Gramercy, cu atât se simţea mai mult ca o mincinoasă.

Întreaga săptămână, noile ei rude făcuseră planuri pentru balul de la Ambervale şi pentru plecarea la Londra. Se puneau de pe acum la cale petrecerile pe care să le organizeze, locurile în care să o ducă pe Kate, persoanele cărora să le-o prezinte. Kate încerca să îşi limiteze răspunsurile la înclinări aprobatoare din cap, fără să îşi ia angajamente, şi la zâmbete politicoase. Dar ştia că le

dădea impresia că intenţiona să plece cu ei şi să locuiască în aceeaşi casă cu ei pentru totdeauna.

Acum era seara balului. În câteva ore, trebuia să le fie prezentată tuturor locuitorilor din Spindle Cove în calitate de Lady Katherine Gramercy. Pentru a fi mai exacţi, aceea nu era înalta societate londoneză – dar vestea avea să ajungă repede la Londra şi să se răspândească. Iar dacă după doar câteva săptămâni, ea fugea în America împreună cu un fost soldat – oare asta nu ar fi fost o ruşine publică pentru familia Gramercy?

Mai mult decât atât, dacă legătura dintre ea şi Seră ar fi ajuns vreodată să fie cunoscută de către cei din înalta societate... dacă bârfitorii din Londra ar fi aflat că, la un moment dat, o marchiză de Drewe trăise ca dansatoare de operă în Southwark...

Toate astea ar fi dat naştere celui mai mare scandal, care ar fi afectat poziţia în societate a întregii familii şi ar fi distrus viitorul lui Lark.

Kate ştia că, dacă pleca pe furiş împreună cu Thorne, îşi putea scuti noile rude de acea durere. Moştenirea nu conta pentru ea. Dar trebuia să fugă înainte ca familia Gramercy să îi facă publică identitatea.

Nu mai putea să îl aştepte pe Samuel. Trebuia să îi vorbească lui Evan în seara aceea.

Se suci şi se învârti în faţa micii oglinzi, judecându-şi reflexia. Culoarea rochiei fusese sugestia lui Lark – o mătase amplă, de culoarea cobaltului, având deasupra o dantelă indigo. Nuanţa părea mai degrabă îndrăzneaţă pentru o femeie necăsătorită, dar rudele ei intenţionară ca ea să iasă în evidenţă. Iar ea întotdeauna se simţea cel mai bine atunci când se îmbrăca în albastru.

— O, Kate! Eşti atât de frumoasă! spuse mătuşa Marmoset intrând în cameră.

Bătrâna era îmbrăcată într-o rochie lungă, de culoare violet, cu falduri, şi avea mănuşi asortate. În părul rărit, pieptănat în sus, îşi prinsese o pană de struţ.

Kate îşi pieptănă o buclă de la tâmplă, încercând să o aranjeze peste semnul din naştere.

— Nu pot face această buclă să stea aşa cum vreau eu!

— Lasă-mă pe mine să încerc, se oferi mătuşa Marmoset, luând o agrafă de pe masă şi făcându-i semn lui Kate să îşi plece capul.

— Gata, spuse ea.

Kate se uită din nou în oglindă. Mătuşa Marmoset prinsese bucla spre spate, îndepărtând-o complet de pe faţa ei.

— Nu ascunde semnul, draga mea. Este ceea ce te face una de-a noastră.

— Ştiu. Îmi pare rău. Este un obicei vechi şi astă-seară nu îmi pot controla emoţiile, se destăinui Kate.

Bătrâna veni lângă ea, la oglindă, petrecându-şi un braţ în jurul taliei ei. Pana de struţ abia atingea umărul lui Kate.

— Lui Lark îi place să stau mereu lângă ea, spuse mătuşa Marmoset. Pretinde că o fac să pară înaltă.

— Nu ştiu cât de înaltă par, dar mă simt mai puternică atunci când eşti lângă mine.

În oglindă, Kate văzu un început de zâmbet înfiripat pe faţa mătuşii.

— Of! spuse mătuşa Marmoset. Ştiam că apariţia ta nu era tocmai completă, dar nu ştiam unde era deficitul. Lipsea zâmbetul.

— Mulţumesc că mă ajuţi să mi-l regăsesc.

— S-ar putea să îţi fi dorit să nu o fi făcut. Eram pe punctul de a-ţi oferi asta în schimb.

Mătuşa Marmoset întinse spre Kate o palmă fragilă, cu încheietura noduroasă. Din ea se desfăşură un lanţ de aur. Iar la capătul lanţului atârna un pandantiv.

Pandantivul.

— O, Doamne, suspină Kate.

O privire rapidă către portretul mamei ei îi confirmă faptul că era aceeaşi piatră în formă de lacrimă, de culoare albastru-închis, străbătută de irizaţii chihlimbarii şi albe. Cât de deosebită era acea piatră, cu straturile ei de lumină şi de întuneric! Îi reamintea lui Kate de momentul în care domnul Lewis le arătase domnişoarelor, la microscop, o parte din aripa unui fluture.

— De unde a apărut medalionul? întrebă Kate, surprinsă.

— Am rugat servitorii să îmi împacheteze bijuteriile de la Ambervale şi să mi le trimită pentru bal. Menajera a găsit medalionul ascuns în masa de toaletă şi a presupus că era al meu. Dar nu este deloc al meu, nu-i aşa? Este al tău.

— Cât e de minunat!

— Haide să îl punem!

Mătuşa Marmoset fixă lanţul în jurul gâtului lui Kate.

Kate se întoarse pentru a-l privi în oglindă. Pandantivul albastru-indigo îi ajungea până în capul pieptului.

— Este minunat, spuse mătuşa Marmoset.

— Este o minune! Kate se întoarse spre bătrână şi, aplecându-se, o sărută pe obraz. Bunătatea ta valorează pentru mine mai mult decât orice bijuterie, mătuşă Marmoset. Nu cred că ţi-am mulţumit cum se cuvine pentru că m-ai ajutat să mă simt acceptată în această familie, dar...

— Prostii, spuse mătuşa Marmoset, fluturând din mână. Faci parte din familia Gramercy. Când vei accepta asta?

„Nu ştiu”, se gândi Kate. „Nu ştiu.”

În inima ei, chiar credea că ea era Katherine Adele Gramercy. Ştia, însă, şi că era fiica unei biete prostituate din Southwark, precum şi un copil abandonat, care fusese

crescut la orfelinat. Poate că toate acestea s-ar fi putut, eventual, împăca unele cu altele şi ar fi putut coexista, dar...

Dar în cea mai mare proporţie, ea era o fată numită Kate, îndrăgostită pentru prima oară în viaţa ei.

Îl iubea pe Samuel. Îi era foarte dor de el.

— Trăsurile sunt aici, doamnelor! se auzi o voce de dincolo de uşă.

În timp ce înaintau pe coridor, Kate fu uimită de apariţia unei femei fermecătoare, îmbrăcate în roşu, ce ieşea dintr-un oficiu. Kate era aproape sigură că nu o mai văzuse până atunci pe acea doamnă. Părul negru îi era ridicat şi pieptănat într-o abundenţă de bucle. La gât avea un lanţ gros de aur, cu rubine.

Femeia se întoarse cu faţa către ea.

— Harry? Harry, tu eşti cu adevărat? tresări Kate, recunoscând-o.

— Bineînţeles, draga mea. Credeai că voi purta pantaloni la balul la care te prezentăm? spuse, zâmbind, verişoara ei.

— Nu ţi-aş cere decât să fii tu însăţi, răspunse Kate, sperând că şi Harry gândea acelaşi lucru despre ea.

Harry ridică din umeri. Buzele de un roşu rubiniu i se arcuiră într-un zâmbet.

— La ocazii, ador să port o rochie somptuoasă. Uneori îmi place să le reamintesc bărbaţilor ce anume pierd.

Lark apăru alături de ea, arătând proaspătă şi drăguţă într-o rochie albă, diafană.

— O, Lark! Nu ştiam dacă ni te vei alătura, de vreme ce încă nu ai fost prezentată.

— Evan face o excepţie în această seară, răspunse tânăra zâmbind şi înroşindu-se. Atât timp cât nu dansez.

Loialitatea lor era foarte înduioşătoare. Câte făcuseră pentru ea, se gândi Kate, numai în seara aceea! Harry se

îmbrăcase cu o rochie, iar Lark era dispusă să îşi lase ştirbită vâlva pe care avea să o facă adevăratul ei debut. Toate acestea, la finalul unei vacanţe de vară pe care o reprogramaseră cu totul ca să poată petrece timp alături de ea.

Ei nici nu bănuiau că ea urma să îşi ia rămas-bun în doar câteva zile. Pentru totdeauna. Oare aveau să poată cei din familia Gramercy să îi înţeleagă motivele pentru care pleca, sau mai degrabă s-ar fi simţit trădaţi?

Urma să îi fie dor de ei, fără îndoială. Dar trebuia să se mărite cu Samuel, iar el nu putea sta în Anglia. Avea nevoie de o proprietate vastă, în sălbăticie, şi de genul de oportunităţi pe care Anglia nu putea – sau nu voia – să i le ofere unui om care provenea din clasa de jos şi care avea un trecut de infractor. După cât suferise el, era rândul ei să facă sacrificii, şi le-ar fi făcut bucuroasă.

Îi datora totul acelui om. Totul. Dacă nu ar fi fost el...

Nu putea să îşi imagineze viaţa ei dacă nu ar fi fost el.

„Samuel, unde eşti?”

În schimb, Evan era cel care stătea la intrarea în Queen’s Ruby, uitându-se cum ele coborau scările. El îşi duse o mână la piept şi se prefăcu, în glumă, că se împiedicase.

— Ce colecţie minunată de doamne, spuse el.

Evan era şi el impresionant. Îmbrăcat într-un frac negru şi într-o vestă de mătase brodată cu fir de aur, arăta a marchiz din cap până-n picioare. Iar mănuşile lui negre... Vai, dar acel bărbat avea cele mai elegante şi mai rafinate mănuşi cu putinţă! Îi făceau mâinile să pară gata pentru tot felul de fapte – de caritate, senzuale sau de violenţă.

În timp ce Kate ajunse la capătul scărilor, el îi oferi braţul.

— Toate celelalte doamne au luat-o înainte, cu trăsurile domnului Lewis. Au mai rămas doar cele două trăsuri ale familiei noastre.

Ieşiră în grădina din faţă. Într-adevăr, cele două trăsuri care purtau blazonul familiei Drewe, trase de câte o pereche identică de cai pursânge, aşteptau un semn.

Evan le îndemnă pe mătuşa Marmoset, pe Harry şi pe Lark să se urce în prima trăsură, iar apoi îi făcu semn vizitiului să plece.

— Vom fi doar noi doi, atunci? întrebă Kate, surprinsă.

— Te deranjează?

O conduse spre cea de a doua trăsură, apoi urcă în urma ei şi se aşeză pe bancheta opusă, din grijă pentru rochia ei.

— Speram să putem vorbi între patru ochi. Înainte de bal.

— O, bine! spuse Kate în timp ce trăsura se punea în mişcare. Şi eu speram acelaşi lucru.

— Mă bucur că gândim la fel, spuse el zâmbind.

— Mă gândeam...

Amândoi spuseră cuvintele în acelaşi timp, vorbind unul peste altul. Iar apoi râseră.

— Te rog, tu prima, spuse el făcându-i semn cu mâna înmănuşată.

— Evan, nu sunt sigură că ar trebui să mă prezinţi public în seara asta drept verişoara ta.

El tăcu preţ de câteva momente, iar Kate fu sigură că distrusese totul.

— Sunt de acord, spuse el în cele din urmă.

— Eşti de acord?

— Aş prefera să te prezint drept viitoarea mea soţie.

— Poftim? reuşi să îngaime Kate, a cărei respiraţie se opri de uimire.

— Acesta este motivul pentru care am vrut să îţi vorbesc între patru ochi. Voiam să te cer în căsătorie.

— Dar de ce? Nu poţi fi..., încercă ea din nou. Evan, nu pari să ai acel soi de sentimente pentru mine.

— Ţin foarte mult la tine, Kate. Avem interese comune şi ne înţelegem bine. Dacă nu aş fi crezut că puteam avea o viaţă fericită împreună, nu ţi-aş fi propus asta niciodată.

— Dar este vorba despre altceva, spuse ea, intuind adevărul. Ai alte motive pentru care mă ceri în căsătorie.

— Nu te voi insulta negând. Se aplecă spre ea. Kate, ţi-am spus că te aşteaptă o moştenire.

Ea dădu din cap în semn că îşi amintea.

— Dar nu am precizat dimensiunea exactă a acelei moşteniri.

— Ei bine, care este, cu precizie, mărimea ei? întrebă Kate, cercetând expresia îngrijorată de pe faţa lui.

El o privi în ochi.

— Vei avea totul, Kate. Totul. Voi păstra Rook’s Feel – singura proprietate care îmi revine odată cu titlul de marchiz. În afară de asta, întreaga avere a familiei Gramercy este a ta. Opt proprietăţi. Câteva sute de mii de lire.

Kate apucă marginea banchetei şi o strânse spasmodic.

— Dar... nu vreau toate astea. Ce aş putea face cu o asemenea avere? O moştenire ca aceasta îţi ocupă întregul timp, iar tu ai fost cel care mereu a administrat totul, zise ea, clipind cu putere. Cum rămâne cu venitul lui Harry? Cu zestrea lui Lark? Cu întreţinerea mătuşii Marmoset?

— Toate astea sunt ale tale. Am pus banii deoparte în fonduri fiduciare, dar nu vor mai fi valide. Din punct de vedere legal, banii nu au fost niciodată ai mei pentru a-i da cuiva.

— O, dragă Evan!

— Aşa că acum înţelegi dilema care m-a ţinut treaz nopţile, spuse el, frecându-şi nasul.

— Ai fost neliniştit, şopti ea.

— Da, neliniştit.

Îşi coborî mâna şi îi aruncă un zâmbet trist. Nu voi mai pretinde că nu m-am frământat. Am fost foarte îngrijorat în privinţa averii familiei. Nu pentru mine, ci pentru surorile mele. Familia Gramercy a fost mereu mai bizară, dar am fost îndeajuns de bogaţi încât să ne fie iertate excentricităţile.

— Şi nu va mai fi cazul de-acum înainte.

Kate nu era avocat, dar înţelegea dilema lui Evan. Dacă se căsătorea cu Thorne, întreaga avere nu ar mai fi fost în mâinile familiei Gramercy. Evan ar fi rămas fără nici un mijloc de a-şi proteja şi de a-şi întreţine familia. Cu toţii ar fi depins de ea – sau, dacă s-ar fi căsătorit cu el, de Thorne.

Iată o situaţie ciudată!

— Dacă doar aş fi ştiut de existenţa ta! spuse el, uitându-se pe fereastră. Am avut şi alte proprietăţi, din partea mamei. Proprietăţi în străinătate, majoritatea. În India, în Indiile de Vest. Dar apoi Bennett s-a dus să le vadă, şi a venit înapoi... schimbat. Aşa că, acum câţiva ani, am vândut în pierdere toate acele proprietăţi, fiindcă nu am vrut să mai am nimic de-a face cu plantaţiile şi cu sclavii. Am crezut că pământul de aici, din Anglia, era mai mult decât suficient.

— Te-ai gândit corect, spuse Kate. Ai procedat corect. Şi nu trebuie să îţi fie teamă. Nu vă voi abandona. Vom găsi o cale. Nu cumva aş putea să refuz moştenirea sau să o dau pe toată înapoi?

— Îmi este teamă că nu e atât de uşor, răspunse el zâmbind.

— Dar dacă aş pleca?

Acesta ar fi putut să fie răspunsul la problemele amândurora. Ea ar fi plecat în America împreună cu Thorne, iar Evan ar fi rămas capul familiei.

— Aş putea să plec din ţară. Sau să rămân aici, la Spindle Cove. Nimeni nu trebuie să ştie că exist.

— Eu aş şti întotdeauna că exişti. Cu toţii am şti, şi nu ar fi corect. Kate, vreau să asigur viitorul surorilor mele, dar refuz să ne distrugem sufletele din pricina asta. Nu putem, pur şi simplu, să îţi negăm existenţa. Dacă am face-o, am nega dragostea părinţilor tăi unul pentru celălalt, precum şi dragostea lor pentru tine. Şi nu îţi poţi dori asta.

Nu. Ea nu îşi dorea asta.

— Nu am vrea să facem aşa ceva, continuă Evan. Şi, pe deasupra, Kate, avocaţii ştiu acum despre tine. Procedurile legale au fost puse în mişcare. Dacă ai dispărea acum... ar trebui să aşteptăm şapte ani cu toate actele blocate în tribunal, iar apoi să înaintăm o petiţie pentru a te declara decedată. El se încruntă. Aşa că, te rog, nu te gândi la asta.

— Dar este atât de nedrept, spuse ea. Aţi fost atât de generoşi şi de afectuoşi cu mine, iar acum trebuie să plătiţi acest preţ teribil!

— Tu ai fost cea care a suferit pe nedrept, o contrazise el. Să nu te gândeşti niciodată altfel.

— Ai ştiut dintotdeauna? Chiar şi atunci când ai venit să mă cauţi, ai ştiut că puteam să vă iau întreaga avere?

— Am bănuit-o, adeveri el, înclinând din cap.

— Dar chiar şi aşa, ai venit să mă cauţi. Fără nici o ezitare.

— Da, bineînţeles, răspunse el, încreţindu-şi fruntea. Familia mai presus de orice. Acesta este mottoul familiei Gramercy.

Era atât de onorabil şi de bun! În circumstanţe diferite, Kate ar fi fost mai mult decât bucuroasă să se mărite cu un bărbat ca el. Dar era îndrăgostită de Samuel. Îi era devotată lui Samuel. Se culcase cu Samuel. Acum nu se mai putea căsători cu Evan.

— Kate, dacă te căsătoreşti cu mine, îţi jur că voi face totul pentru a-ţi oferi viaţa pe are o meriţi, zise el luându-i mâna. Viaţa pe care ai meritat-o dintotdeauna. Şi, împreună, ne vom ajuta familia, continuă el zâmbind pe jumătate. Dacă nu mă vei dori, va trebui să caut o moştenitoare odioasă, cu părinţi bine poziţionaţi social.

Dar oare avea el să găsească părinţi bine poziţionaţi social care să îi accepte cu entuziasm pe Harry cea neconvenţională, pe bătrâna mătuşă Marmoset, sau pe Bennett cel plecat să cutreiere munţii Hindu Kush? Iar biata Lark avea să îşi piardă zestrea cu câteva luni înainte de debutul ei în societate!

În timp ce străbăteau aleea de la Summerfield, Kate aruncă o privire disperată pe fereastra trăsurii. Iată un lucru intolerabil! Să îşi găsească familia după tot acel timp, să se simtă atât de iubită, să fie atât de călduros acceptată... doar pentru a le distruge rudelor ei vieţile şi fericirea?

— Deci, spuse el, pregătindu-se să iasă din trăsură, cum va fi? La miezul nopţii, te voi introduce drept Lady Kate? Sau te pot introduce ca pe viitoarea Lady Gramercy?

— Evan, eu...

— Ai nevoie de timp, termină el fraza pentru ea. Fireşte, înţeleg. Voi veni să te caut înainte de miezul nopţii.

Apoi el coborî din trăsură şi o ajută şi pe ea să coboare. Acum nu mai aveau intimitatea necesară discuţiei între patru ochi. Înaintea lor, splendoarea luminată de candelabrele marii săli de la Summerfield le acapară atenţia.

— Zâmbeşte, şopti el, oferindu-i braţul. Şi fii fericită. Aceasta este seara ta.

În timp ce intra în sala de bal de la Summerfield, Kate se uită în fiecare colţ şi în fiecare nişă a încăperii. Inima îi tresărea de fiecare dată când vedea o haină roşie. Exista un militar pe care spera, contrar tuturor aşteptărilor, să îl vadă.

Nu îl găsi, dar găsi al doilea lucru la care spera.

— Kate!

— Suntem noi! Aici!

Se răsuci pe călcâie, ca să le descopere pe posesoarele vocilor bine-cunoscute.

— Susanna! Minerva! O, mă bucur atât de tare să vă văd!

Îşi îmbrăţişă prietenele cu căldură. Până când nu o cuprinseră braţele Susannei, Kate nu îşi dăduse seama cât de tare avea nevoie de o îmbrăţişare.

Ar fi avut nevoie şi de un sfat prietenesc.

— Nu ştiam că veţi fi aici.

Îşi plimbă privirea de la o prietenă la alta – Susanna, acum Lady Rycliff, cu părul ei roşu şi pistruiată, şi Minerva, sora mijlocie din familia Highwood, cu părul mai închis la culoare şi cu ochelari, recent măritată cu lordul Payne.

— Am venit de la Londra împreună, spuse Susanna. Papa era disperat să îşi vadă primul nepot.

— Şi ştiam că nu o mai puteam lipsi pe mama pentru mult timp de noul ei ginere, adăugă Minerva. Dar adevărul este că soţii noştri ne-au propus să facem această călătorie.

— Într-adevăr? întrebă Kate, neîncrezătoare. Lord Rycliff şi Lord Payne au vrut să vină? La Spindle Cove?

— Cred că, în secret, le lipeşte acest loc, deşi nu au lăsat niciodată să se vadă, spuse Minerva.

Susanna tresări un pic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kate.

— O, nimic. Sunt doar un pic suferindă, atâta tot. Când bebeluşul nu mănâncă preţ de câteva ore, eu nu mă simt prea bine. Se uită în tavan. Poate că voi da o fugă sus, până la în camera copilului.

— Putem veni cu tine? întrebă Kate. Abia aştept să o cunosc şi eu pe micuţa Victoria şi... şi aş aprecia foarte mult dacă am putea vorbi.

— Este atât de frumoasă, şopti Kate. Are părul exact ca al tău.

— Este singura dată când tace, spuse Susanna uitându-se în jos, la copilaşul care sugea la sân. Nu tace o clipă dacă nu o ţine tatăl ei în braţe. Bram are o metodă secretă de a o calma, una pe care refuză să mi-o împărtăşească, bărbat imposibil ce e!

— Sunt foarte fericită, Colin a fost de acord să mai aşteptăm până să avem primul copil, spuse Minerva. Abia a căpătat controlul asupra proprietăţii lui. Iar eu desfăşor atât de multe activităţi academice! Nu suntem deloc pregătiţi să fim părinţi.

— Dar, Min, cum..., spuse Kate coborându-şi vocea. Cum eşti sigură că nu vei rămâne însărcinată?

— Ei bine, nu poţi fi complet sigur niciodată. Dar suntem precauţi. Colin a acumulat ceva experienţă înainte să fim căsătoriţi. Vezi tu, când un bărbat ejaculează...

Susanna se uită la prietena ei.

— Min, şopti ea, poate că ar fi mai bine să păstrăm detaliile pentru altă ocazie.

— Aşa e, fu de acord Minerva. Mă ştii cum sunt, vorbesc de lucruri naturale în toate momentele nepotrivite. Oricum, Kate, există metode. Susanna mi-a dat nişte ierburi. Şi acelea ajută.

— Ce inteligent din partea voastră, spuse Kate.

Se bucura că Samuel fusese precaut cu câteva seri în urmă. Nu că nu i-ar fi plăcut ideea de a avea un copil. Cândva, nimic nu ar fi făcut-o mai fericită. Să se gândească la Samuel ca la un tată, legănând un copil în braţe... asta îi umplea inima de bucurie. Dar acum, cu atât de multă incertitudine în privinţa familiei Gramercy, o sarcină nu ar fi fost binevenită.

Mai ales în condiţiile în care tatăl potenţialului copilul dispăruse.

— Kate, ce s-a întâmplat? întrebă Susanna. Arăţi îngrijorată.

Kate tăcu preţ de o clipă, muşcându-şi buza. Apoi inspiră adânc şi le povesti totul. Totul despre Gramercy. Totul despre Thorne. Tabloul, pepenele, muşcătura de şarpe, moştenirea, noaptea petrecută cu Samuel şi cererea în căsătorie a lui Evan, în trăsură. Totul.

— O, Doamne, Kate! spuse Minerva, aranjându-şi ochelarii. Ai fost ocupată!

Kate râse la absurditatea afirmaţiei şi se simţi atât de bine! Asta era ceea ce îi trebuia – să o asculte cele mai bune şi mai apropiate prietene ale ei şi să o ajute să vadă totul clar. Susanna şi Minerva nu ar fi fost nici de partea lui Thorne, nici de partea familiei Gramercy.

Erau, fără echivoc, de partea ei.

— Mereu am ştiut că într-o zi aveai să ai parte de basmul tău, spuse Susanna.

Chemă doica şi îi dădu copilul, care adormise.

— Nu m-am gândit la o asemenea poveste, bineînţeles. Dar cu toţii te iubim foarte mult. Ştiam că nu se putea să rămâi neremarcată pentru mult timp.

— Niciodată nu am trecut neremarcată, spuse ea. Nu chiar.

Samuel o remarcase chiar în acea primă zi a lui la Bull and Blossom, când ea purtase acel şal indian subţire şi stătuse întoarsă din profil, lăsând la vedere tâmpla pe care nu avea nici un semn din naştere. Samuel mereu avusese grijă de ea, fără să ceară nimic în schimb.

Aruncă o privire tristă pe fereastra întunecată. Oare unde era el acum?

— Nu ştiu ce să fac, spuse ea. Samuel a dispărut. Cei din familia Gramercy depind de mine, numai eu îi pot salva pe toţi. Evan vrea să ştie dacă mă poate prezenta ca pe Lady Katherine, sau în calitate de viitoare Lady Gramercy. Între timp, mă simt ca o servitoare care a furat rochia stăpânei sale şi s-a strecurat în sala de bal. Nu ştiu cum mă voi descurca precum o lady, de orice fel aş fi.

— În acelaşi mod în care o facem şi noi, spuse Minerva. Uită-te la Susanna şi la mine. Acum un an eram nemăritate, unde mai pui că nu am fost niciodată reginele balului. Acum ea este Lady Rycliff, iar eu sunt Lady Payne. Şi poate că suntem un pic stângace în aceste roluri, dar înalta societate va trebui să se împace cu asta.

— Vom forma propriul nostru grup, Kate. Grupul unor doamne care deţin titlul de lady fără să fie prea talentate în această postură, spuse Susanna venind să stea lângă ea. Cât despre ceea ce ar trebui să faci... sunt convinsă că deja ştii, în inima ta.

Bineînţeles că ştia. Îl iubea pe Samuel şi nu îşi dorea nimic mai mult decât să fie soţia lui. Dar, dacă era posibil, trebuia să găsească o cale să ajute şi familia Gramercy. Ei îi erau rude apropiate şi nu îi putea abandona.

— Îţi admiram pandantivul, spuse Minerva aplecându-se şi uitându-se cu insistenţă la pieptul ei.

— Ştii ce fel de piatră este? întrebă Kate, nerăbdătoare. M-am întrebat, dar nu am mai văzut ceva asemănător.

— Piatra este uşor de recunoscut. După ce se uită un moment prin ochelarii ei, Minerva dădu drumul din mână pietrei în formă de lacrimă. Se numeşte Blue John. Un fel de fluorină. Este destul de rară şi se găseşte doar într-o zonă mică din Derbyshire.

— A fost al mamei mele. Ea era din Derbyshire. Probabil că purta mereu medalionul pentru a-şi aminti de casă, spuse Kate strângând pandantivul.

Cât de ciudat, atunci, ca Elinor să îl fi lăsat la Ambervale! Probabil că se temea că acesta s-ar fi putut pierde în timpul călătoriei pe care ea o făcuse la Londra.

— Kate, nu cred că ar trebui să îţi faci prea multe griji, spuse Minerva, mângâind-o pe umăr. Am un presentiment puternic că problemele tale se vor rezolva singure, şi într-o manieră rapidă.

— Sper să ai dreptate, răspunse Kate. Dar, în ciuda firii ei optimiste, aceasta era o situaţie în care îi venea greu să vadă o rezolvare uşoară.

— Ei bine, spuse Susanna, ridicându-se. Cred că ne-am ascuns aici, sus, cât de mult am putut. Mai bine am merge să ne găsim soţii înainte să facă vreo boroboaţă.

— Acesta este un bal la Summerfield, spuse Kate. Se pare că în băuturi există ceva care face ca pasiunile bărbaţilor să... explodeze.

Capitolul 22

Răbdarea lui Thorne aproape că ajunsese la capăt.

Ascuns în biblioteca decorată cu artefacte egiptene a lui Sir Lewis Finch, se plimba încoace şi încolo pe un covoraş pătrat. Cizmele noi îl strângeau. Manşetele apretate îi zgâriau încheieturile. Suferinţa pură îi era unicul companion.

Iar acea suferinţă avea un nume: Colin Sandhurst, viconte de Payne.

— Lasă-mă să îţi dau un mic sfat, spuse Payne.

— Nu mai vreau nici un sfat de-al tău. Nu în ceea ce prieşte asta.

— Nu vrei să recunoşti că ai nevoie de el, răspunse Payne cu glas scăzut. Dar voi vorbi cu mine însumi, iar tu poţi să rămâi în preajma mea fără să asculţi.

Thorne îşi dădu ochii peste cap. Îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimelor zile „în preajma lui Payne, fără să îl asculte”. În timpul cumpărăturilor, al întrevederilor cu avocaţii, al lecţiilor privind... o activitate la care Thorne ura să se gândească, darămite să îi rostească numele cu voce tare.

— Înainte de a mă însura cu Minerva, mi-am petrecut nopţile cu o grămadă de femei, spuse Payne dând peste cap o înghiţitură din băutura lui şi punându-şi o cizmă pe un sarcofag inscripţionat.

Thorne gemu.

„Nu. O, Doamne, nu!” se rugă el în gând.

— Mi-am petrecut timpul cu ducese şi cu fete de la ţară, şi nu conta dacă rochiile lor erau de mătase sau de pânză. Odată ce le dezbraci...

— Dacă începi să delirezi despre rochii de mătase şi globuri de alabastru, va trebui să te lovesc, spuse Thorne, scurt.

— Uşor, Cenuşăreaso, răspunse Payne, ridicându-şi braţele. Tot ceea ce am vrut să spun este asta: pe sub

veşminte, toate femeile simt dorinţa pentru unul şi acelaşi lucru.

Thorne îşi strânse pumnul până când îi trosniră încheieturile.

— Ce? Lucrul la care mă referеam este tandreţea.

Din scaunul său de după birou, Bram îşi frecă tâmpla.

— Cred că ceea ce încearcă să spună vărul meu este că, deşi acum e Lady Katherine Gramercy şi nu domnişoara Taylor, asta nu înseamnă că ea s-a schimbat înlăuntrul ei.

Thorne se opri locului. Poate că nu ar fi trebuit să le spună totul. Avea nevoie de ajutorul lor, dar ura ca ei să ştie asta. Nu era obişnuit să se simtă slab, şi nu îi plăcea deloc acea ipostază. Impulsul lui era să dea năvală pe uşă, să o găsească pe Katie a lui, să o ia în braţe şi să o ducă într-un loc călduros, intim şi sigur.

Dar nu putea să o ia, fiindcă acea seară se derula după reguli bine stabilite. Indiferent de promisiunile pe care ea i le făcuse despre cum avea să lase totul în urmă şi să plece cu el în America, Thorne ştia că lucrurile nu se puteau întâmpla chiar aşa. În calitate de Gramercy, ea era parte din familie. În calitate de fiică a unui marchiz, ar avea obligaţii şi îndatoriri în Anglia. În calitate de lady, mereu avea să fie deasupra lui – titlul ei, cel care să îi reamintească asta, urmând să fie scris în faţa numelui lui Kate pe antetul fiecărei scrisori primite sau expediate de ea.

El nu voia să o împartă cu nimeni. Dar trebuia, dacă voia să fie parte din noua ei viaţă. Mai mult decât orice, avea de gând să nu o facă de ruşine niciodată, pentru nimic în lume.

Astfel că în acea seară se plimba încoace şi încolo pe covoraşul din bibliotecă, aşteptându-şi şansa. Abia dacă

era Cenuşăreasa, dar cel puţin îşi îmbrăcase într-un costum nou trupul plin de cicatrici şi sufletul făcut scrum.

Din spatele biroului, Bram îl privi ţintă.

— Nu îmi vine să cred că te-ai dus la vărul meu, spuse el.

„Nici mie nu îmi vine să cred.”

— Dacă ai fi avut nevoie de ceva, Thorne, te-aş fi ajutat. Trebuia doar să ceri.

— Eşti ocupat.

— Da, iar eu eram doar în luna de miere, spuse Payne pe un ton glumeţ. Nu aveam nimic mai bun de făcut decât să spăl un sălbatic magnific, să îl duc la cumpărături şi să îl învăţ să danseze.

— Cum? întrebă Bram, uimit, uitându-se la Thorne. Nu se poate!

Thorne se întoarse. Întrebările arogante ale lui Bram îl urmăriră.

— Ai dansat? Iar Colin te-a învăţat?

— Te porţi ca şi cum plăcerea ar trebui să fie de partea mea, spuse Payne. A fost mai degrabă o grea încercare, prin care m-am zbătut să trec cu fruntea sus, trebuie să ştii. Dar, mulţumită influenţei dragii mele soţii, învăţ să mă obişnuiesc cu îndatoririle mele academice. Am fost destulă vreme un profesor pentru sexul feminin. Din moment ce acum sunt căsătorit, fericit şi devotat unei singure femei, ar fi meschin din partea mea să ţin numai pentru mine toate cunoştinţele acumulate.

— Fără îndoială, spuse Bram râzând. O, Doamne, îi spuse el lui Thorne, dacă ai rezistat să faci asta timp de o săptămână înseamnă că într-adevăr o iubeşti pe fata asta!

Payne îşi reluă aerul suav, profesional.

— Treaba stă cam aşa, Thorne. Dacă intenţionezi să îi ceri unei femei să îţi dea inima sa, trebuie să fii dispus să

îţi asumi anumite riscuri. Unele reale. Nu doar lecţii de dans.

Thorne strânse din dinţi. Pentru Katie, renunţase cândva la căminul lui. Petrecuse ani întregi la ţară, înfometat, apoi înfometat în închisoare, apoi înfometat şi mărşăluind în armată.

— M-am sacrificat pentru ea. I-am oferit tot ce îi putea oferi un bărbat ca mine.

— Poate că aşa crezi tu. Dar ele îşi doresc totul, omule. Îţi poţi goli buzunarele şi sacrifica trupul, iar ele tot nu vor fi satisfăcute, spuse Payne râzând pe înfundate. Nu până când cedezi şi le oferi inima ta, încă bătând.

— Încă o dată, voi traduce pentru vărul meu, spuse Bram suspinând. Doar spune-i domnişoarei Taylor că o iubeşti. Asta este ceea ce îşi doresc ele cu adevărat să audă.

„Dragoste.” Tot revenea acel cuvânt! Ar fi fost destul de uşor să îi spună lui Katie că o iubea. Să spună cuvintele nu era cine ştie de treabă grea. Dar să le spună într-un fel în care să le creadă amândoi... aceea era provocarea.

— Vrei să exersezi din nou? întrebă Payne.

— Nu.

— Nu mă deranjează să interpretez partea domnişoarei. Sunt destul de sigur pe masculinitatea mea.

— Am spus „nu”.

— Serios, Thorne. Doar încerc să te ajut, zise Payne aranjându-şi lavaliera. Dacă intenţionezi să o câştigi pe acea femeie – acea lady – şi să o faci soţia ta, trebuie să faci din dans punctul tău forte. Iar asta, repede.

Thorne îi făcu semn să tacă din gură. Mica orchestră cânta o melodie nouă, iar el se chinuia să audă.

— Acela este un vals, spuse Payne. Să începem!

— Haide, atunci, îl îndemnă Bram pe Thorne, apucându-l pe după umeri.

— Nu te agita, spuse Payne. Este singura ta şansă la fericire, să ştii. Acum se hotărăşte restul vieţii tale.

— Astfel de vorbe nu mă ajută deloc, spuse Thorne aruncându-i o privire încruntată şi deschizând uşa cu umărul.

În timp ce ieşea pe acea uşă de legătură şi cobora prin micul culoar ce ducea la sala de bal, emoţiile îi răscoleau stomacul. Dar imediat ce o văzu pe Kate la capătul opus al sălii, tema îi dispăru, înlocuită de uimire.

Nu o văzuse de mai bine de o săptămână.

Şi nu o văzuse niciodată arătând astfel.

O, Doamne, ce frumoasă era! O vedea din profil, prinsă într-o conversaţie cu Minerva Highwood, noua Lady Payne. Se opri din mers pentru o clipă, doar pentru a se uita pe îndelete la ea. Şi pentru a-şi aminti să respire.

Purta o rochie de mătase de un alabastru-închis, culoarea oceanului adânc şi a cerului întunecat al nopţii. Umerii îi erau perfect netezi şi albi, ieşind de sub mătasea plină. Mici diamante îi sclipeau în părul închis la culoare, pieptănat în sus, şi purta mănuşi de satin ce îi îmbrăcau braţele până la coate. Auzi sunetul efervescent al râsului ei, care plutea deasupra muzicii.

Era prea elegantă pentru el, prea frumoasă pentru a fi descrisă în cuvinte.

Dar ajunsese până la acel punct. Voia cu orice preţ să o ceară în căsătorie.

Începu să meargă din nou. Mulţimea se mişca în jurul lui. În celălalt capăt al încăperii, Katie se întoarse şi privi prin sală, cu o căutătură pierdută. Se uită direct prin el, fără vreun semn că l-ar fi recunoscut – apoi se întoarse la conversaţia ei.

El merse către ea, plin de hotărâre.

După ce parcurse jumătate din distanţă, ochii ei îl săgetară din nou. O dată, scurt. Apoi a doua oară, la fel.

Ca şi cum încerca să îşi dea seama unde anume îl mai văzuse. Cuta dintre sprâncenele ei trăda o uşoară îngrijorare. Aproape că îi auzea gândurile: oare cine era bruta aceea masivă, îmbrăcată prea elegant, care o fixa insistent din capătul celălalt al sălii de bal?

O, Doamne! Nu îl recunoştea.

„Sunt eu, Katie! Mă ştii!”

Privirile lor se întâlniră. El simţi cu tot corpul momentul recunoaşterii. Acea dulce tresărire a atracţiei îi străbătu şira spinării.

Apoi, un cuplu care dansa vals apăru între ei, blocându-le privirea.

„La naiba! La naiba, la naiba, la naiba!”

Trebuia să îi vadă reacţia. Acela era întreg scopul pentru care venise până acolo şi îşi făcuse apariţia în sală. Cum avea ea să îl întâmpine? Urma se întâmple de data asta, în cele din urmă?

Până când trecu cuplul care dansa vals, toată acea mulţime se mişcă din nou. El îşi croi drum printre oaspeţi, uitându-se după ea. Inima îi bătea atât de tare, încât crezu că era gata să îi iasă din piept.

— Samuel!

Se răsuci pe călcâie.

Acolo era ea, ridicată pe vârfuri, cu gâtul întins precum o lebădă, pentru a vedea mai bine pe deasupra mulţimii.

El îşi schimbă direcţia, îndreptându-se către ea. Apoi se opri la doi paşi distanţă.

Aşteptă, cu inima în gât, să vadă dacă faţa ei se luminase la vederea lui.

Nu se întâmplase asta. Ochii nu îi sclipeau. Nici o flacără de bucurie nu se aprindea pe faţa ei.

Nu, era mult mai mult decât atât. Reacţia ei făcea ca totul să merite – nu doar săptămâna trecută, ci toată viaţa lui de până atunci.

Ea se aprinsese şi strălucea cu puterea unui milion de focuri aprinse până la cer.

— Samuel! Tu eşti!

Kate se chinui să se adune. Socotea că el dăduse dovadă de o îndrăzneală nebunească lăsând-o să îl aştepte tot acel timp, iar apoi apărând cu acea înfăţişare. Era tot el, cel atât de frumos, doar că... acum era chiar mai mult de-atât.

Mai mult, în toate felurile.

Putea să jure că noile lui cizme hessiene, foarte la modă, îl făceau un pic mai înalt. Croiala strâmtă a fracului negru îi făcea umerii să pară mai laţi. Ea nu putea să rostească, vai!, cu voce tare ce anume le făceau pantalonii strâmţi coapselor lui, dar era vorba despre ceva suficient ca să îi provoace ameţeli puternice.

Părul lui era tuns cu precizie, acoperit de un strat uşor de pomadă. Chiar şi de la distanţa aceea, mirosea minunat – a piele, a parfum şi a haine curate –, totul, amestecat cu esenţa puterii primare, masculine.

Mai mult decât orice altceva, avea o anumită alură. Nu era chiar eleganţă sau rafinament, dar poate... încredere în sine. Hotărâre. O, faţa îi era încă încordată, iar ochii îi rămăseseră ca de gheaţă. Dar sub toate acestea ardea un foc.

— Îmi acorzi acest dans? întrebă el.

Avusese un ton atât de suav! Catifelarea sumbră a vocii o făcu să tremure din tot corpul.

— Cred că da.

Ce era acel joc pe care îl jucau? Trebuia să se prefacă, oare, că nu se cunoşteau unul pe celălalt? Tot ceea ce îşi dorea ea era să ajungă în braţele lui.

Dar nu putu să facă altceva decât să îşi pună mâna într-a lui. În timp ce el o conduse către ringul de dans, inima îi bătea cu putere.

Se uitară unul la celălalt, iar el îşi puse mâna pe spatele ei. Expresia de pe faţa lui era atât de serioasă!

— Arăţi minunat, şopti ea. Eşti atât de frumos!

Aşteptă în van ca el să îi complimenteze rochia sau părul. Expresia de pe faţa lui arăta atât dorinţa, cât şi o oarecare nesiguranţă. Oare însemna asta?

— Mi-a fost atât de dor de tine! spuse ea.

El o legănă într-un vals. Dansară câteva măsuri, cu poticniri. El nu spuse un cuvânt.

— Samuel, eşti... Te-ai răzgândit?

— În legătură cu ce? întrebă el, clipind.

— În legătură cu mine.

— Nu, răspunse el încruntându-se la ea, ca şi cum o certa pentru întrebare.

Kate mai aşteptă asigurări, pe care el nu i le dădu. Inima începu să îi bată cu putere. Nu ştia ce se întâmpla, dar ceva nu era în regulă.

— Dacă nu vrei să fii aici, spuse ea, nu vreau să te forţez.

El nu îi răspunse. Cu excepţia faptului că scoase un oftat scurt şi se uită la orchestră.

— Nu vorbeşti cu mine? Te-am aşteptat întreaga săptămână. Sperând în toate nopţile. Nu am crezut că m-ai lăsat să mă simt atât de abandonată, iar acum eşti aici, în sfârşit...

— Sunt aici de ore întregi.

— Atunci, de ce ţi-a luat atât de mult să vii şi să mă găseşti? Ţi-a fost ruşine? Ai fost nesigur de ceva? Vocea i se stinse. Cel puţin, uită-te la mine!

— La naiba! Nu pot face asta, spuse el oprindu-se în loc.

Se uită prin sală, căutând din priviri o ieşire.

— Trebuie să vorbim undeva, singuri.

Kate se strădui să-şi ţină în frâu cele mai mari temeri, dar acestea erau tenace. Şi aveau dinţi ascuţiţi.

Poate că noua ei identitate de lady era prea mult pentru el. Poate că se decisese că nu putea fi parte din viaţa ei.

— Pe aici, spuse el.

Îl urmă, ieşind pe uşa cea mai apropiată şi continuând printr-un coridor lung, cu pereţi lambrisaţi, până când ajunseră în vestita cameră medievală a lui Sir Lewis, în care era expusă colecţia de arme şi de armuri a bătrânului amator de antichităţi.

— Este linişte aici, spuse Thorne. Şi e un loc sigur.

Kate bănui că aşa era. De fiecare parte a sălii lungi şi înguste străjuiau câte şase armuri din vechime. Arătau precum o escortă de cavaleri arthurieni, stând, solemni ca nişte gardieni, de fiecare parte a covorului roşu, somptuos.

Câte un candelabru suspendat în fiecare capăt al sălii era singura lumină. Lumina lumânărilor lucea pe armurile lustruite, vechi de secole, căzând pe muchiile săbiilor şi pe vârfurile lor.

Decorul putea fi socotit fie extrem de romantic, fie un pic ameninţător.

Samuel o conduse să se aşeze pe o bancă dintr-o firidă. Piatra rece de sub coapsele ei o făcu să tremure.

— Katie, trebuie să mă laşi să îţi explic, spuse el aşezându-se lângă ea.

— Te rog să o faci. Dacă ai fost aici, la Summerfield, vreme de ore întregi, de ce nu ai venit imediat la mine? De ce m-ai lăsat să te aştept toată noaptea?

— Vrei să ştii adevărul?

— Bineînţeles.

— Pentru că nu ştiu să dansez. Am avut timp să învăţ numai valsul. Nu puteam veni să te invit la gavotă sau la sarabandă. A trebuit să stau în bibliotecă precum un prostănac şi să aştept ca orchestra să cânte singurul dans pe care îl cunosc.

— O, reuşi să spună Kate, cu inima răsucindu-i-se în piept.

— Şi nici măcar nu m-am descurcat. Pentru numele Domnului, nu ar trebui să fie mai greu decât mărşăluitul, nu-i aşa? Payne mi-a zis să nu mă uit la picioarele mele, dar...

— O, Samuel!

— Dar erai atât de frumoasă! Nu mai aveam nimic în minte.

Acum totul avea sens. Asta explica expresia lui fixă, nesigură şi refuzul de a-i vorbi sau de a se uita la ea. Încerca atât de tare să ţină ritmul dansului, încât nu mai putea fi atent şi la politeţuri.

Şi spusese că lord Payne îl sfătuise? Samuel îl detesta pe lordul Payne. Dar îi ceruse ajutorul. Îi ceruse să îi predea lecţii de dans.

Cerule! Ar fi putut să îşi declare dragostea pentru ea cu litere mari de cincizeci de metri, scrise chiar pe dealul de lângă Bărbatul cel Lung din Wilmington, şi tot nu ar fi fost mai evident decât asta.

Acei ochi de un albastru limpede o căutau, sclipind prin întuneric.

— Uită-te la mine. Acesta este omul de care vei fi legată, Katie. Un împiedicat care nu poate număra până la trei în minte şi să-ţi şi spună, în acelaşi timp, că eşti frumoasă. Ce naiba cauţi cu mine?

— Sunt îndrăgostită de tine, prostuţule. Şi mă îndrăgostesc şi mai tare cu fiecare clipă.

Îşi puse capul pe pieptul lui şi îi ascultă cu atenţie bătăile puternice ale inimii.

— Ştiu că mă iubeşti. Nu trebuie să o spui. O simt. O ştiu.

— Katie, ştii ce viaţă am dus, spuse el, respirând sacadat. A fost brutală, sângeroasă şi crudă, şi nu ştiu dacă îţi voi putea oferi vreodată tandreţea de care ai nevoie. Îmi spui că te iubesc... dar nu pot fi sigur. Înainte de tine, nu înţelegeam nici măcar ce înseamnă cuvântul, sau cum un bărbat ca mine poate simţi aşa ceva.

— Este în regulă, spuse ea. Nu am nevoie de cuvinte.

— Am câteva cuvinte, oricum.

Se uită în ochii ei. Privirea lui era de un albastru ce îţi tăia respiraţia.

— Dragostea este formată dintr-un singur suflet, ce sălăşluieşte în două corpuri.

— Samuel, asta este... Lui Kate îi pieri glasul. Este absolut minunat.

— E din Aristotel. Am citit un pic.

O, citise un pic! Pe Kate o durea inima de înduioşare.

— Nu am crezut că filosofia greacă va avea vreun pic de sens pentru mine. Şi mare parte din ea nu a avut, dar acele cuvinte au părut să se potrivească. Dragostea este formată dintr-un singur suflet, ce sălăşluieşte în două corpuri. O apucă de umeri, trăgând-o mai aproape. Asta a sunat adevărat pentru mine, într-un fel în care nimic altceva nu a făcut-o. Indiferent de ce fel de suflet am avut, Katie, cred că ţi l-am încredinţat ţie acum douăzeci de ani. Iar în această clipă este ca şi cum... de fiecare dată când ne sărutăm, îmi dai înapoi câte un pic.

Ea îşi apropie faţa de obrazul lui proaspăt ras, inhalând mirosul pătrunzător al pielii lui. Săpun de bărbierit, mirosul lui natural, precum şi o urmă uşoară de parfum.

— Dar nu vreau să renunţi la nimic pentru mine, spuse el ridicându-şi capul. Vreau să ai această viaţă. Familia. Dreptul tău din naştere. Eşti o lady, şi eu nu sunt un gentleman.

— Nu contează, protestă ea, simţind un acces subit de panică. Nu va conta niciodată. Eşti un om bun. Cel mai bun pe care îl cunosc.

— Ai nevoie de un soţ care să fie un gentleman. Unul care să înţeleagă noua ta viaţă şi toate cerinţele ei. Un bărbat care îţi poate fi partener în societate şi care te poate ajuta să îţi administrezi moştenirea.

— Dar nu vreau nici un...

— Intenţionez să devin acel bărbat, Katie. Sau vreau să devin el, cât de bine pot.

Inima i se topi în piept lui Kate.

— Ce vrei să spui?

— Vasul era numai o parte. Mi-am petrecut ultimele zile la Londra, împreună cu lordul Payne. A aranjat să beneficiez de nişte lecţii de la administratorii lui de la Riverchase. Înţeleg jocurile şi caii şi cursele de cai, dar trebuie să învăţ cum să administrez recolte, cum să mă descurc cu chiriaşii. M-am gândit că vei avea o proprietate, iar eu...

— Opt, spuse ea. Evan tocmai mi-a spus astăzi. Am opt proprietăţi, împrăştiate peste tot prin Anglia. Sunt îngrozită.

— Cred că ar fi indicat să învăţ mai repede, spuse el înghiţind în sec.

— Cred că amândoi ar trebui să facem asta, răspunse ea încercând să zâmbească.

El se retrase, luând un pic de distanţă, şi scoase ceva din buzunar, un obiect înfăşurat într-o bucată de catifea de culoare închisă. În timp ce despăturea catifeaua, degetele

îi tremurau. În cele din urmă, apucă o verigă subţire de metal şi o scoase din bucata de catifea.

— Nu am ştiut ce să aleg pentru tine, dar nici nu am vrut ca un alt bărbat să aleagă pentru tine. Aşa că m-am uitat la tot felul de modele până când am găsit unul care să arate îndeajuns de bine pe degetul tău.

Ea privi inelul de aur din mâna lui, împodobit cu diamante mici. În centru era o piatră pătrată, colorată în cea mai pală nuanţă de roz.

— Este bine? întrebă el.

— O, Samuel! Este prea mult! Trebuie să fi costat o avere.

— Nu o avere, zise el zâmbind uşor. Doar cea mai mare parte a ceea ce aveam pe numele meu, după comandament şi asta. El arătă spre noua lui haină şi spre cizme.

— Comandament?

— O căpitănie. Rycliff a aranjat să pot cumpăra una. S-a oferit să plătească el, dar nu am putut accepta. Katie, îţi voi da tot ce voi putea – tot ceea ce sunt şi tot ceea ce am –, dar trebuie să mă iei aşa cum sunt.

Kate rămase fără cuvinte. Aşa cum era? Omul acela era de nepreţuit.

Dacă ar fi încercat, nu ar fi putut scrie un final mai bun pentru acea seară. Aveau să se căsătorească şi să rămână în Anglia. Iar ea putea să locuiască împreună cu Samuel şi, în acelaşi timp, să îşi ajute noua familie.

El se lăsă într-un genunchi în faţa ei. Inelul sclipea în palma lui. Faţa îi era încordată de nesiguranţă.

— Îl vei purta? Te căsătoreşti cu mine?

— Da. Da, bineînţeles!

Ea îşi scoase mănuşile.

— Pune-mi-l tu, te rog, pentru că mie îmi tremură degetele.

Nici mâinile lui nu erau prea stabile. Dar îi luă mâna şi îi puse inelul pe deget.

— Este perfect, spuse ea.

— Şi aproape arată că te merită.

Îi luă mâna în mâinile lui şi o mângâie uşor.

— Am văzut o singură nuntă propriu-zisă. Care este cuvântul acela din jurăminte... să preţuieşti? Te voi preţui, Katie. În fiecare zi a vieţii mele. Eşti cel mai de preţ lucru pe care l-am avut vreodată. Îi duse mâna la buze şi i-o sărută. Voi preţui fiecare părticică din tine.

Cu atingeri tandre ale buzelor, îi sărută fiecare deget. Îi întoarse palma în sus şi o sărută, apăsat, în mijloc. Buzele lui îi sărutară încheietura mâinii, simţindu-i pulsul, apoi urcară lent. Până când ajunsese la jumătatea braţului, ea tremura de plăcere şi de o foame de afecţiune care durase o viaţă întreagă.

— Samuel? Dacă ai dori să încetezi să mă preţuieşti şi să începi să mă încânţi... aş fi foarte înţelegătoare.

El îngheţă, cu buzele lipite de pielea ei.

— După nuntă, răspunse el, sărutându-i plica braţului.

Kate îşi puse degetele sub bărbia lui proaspăt rasă şi îi înălţă capul ca să îl poată privi în ochi.

— Aş prefera acum.

Ea se aplecă spre el, surprinzându-i buzele uimite, întredeschise, cu un sărut. Dar nu se putea apropia destul în acest fel. Aşa că se ridică de pe bancă şi i se alătură pe covor, îngropându-şi degetele în părul lui în timp ce îl săruta adânc.

El gemu de plăcere, iar ea îşi strecură mâinile pe sub reverele hainei lui, plimbându-şi palmele peste mătasea răcoroasă a vestei. Găsi nasturii din faţă, unii atât de mici pentru un bărbat atât mare şi de puternic. Cum de reuşise să se descurce cu ei?

Dar nu erau o problemă pentru degetele lui Kate. Îi desfăcu la fel de repede precum ar fi cântat un cântecel pentru copii. Unul, doi, trei... patru.

Apoi îi desfăcu vesta şi îşi puse mâinile direct pe cămaşa lui, mângâind materialul apretat şi pieptul lui încordat. Bătăile inimii lui bubuiau sub palma ei, iar ea apăsă cu mâna acolo, ţinând-o deasupra.

Când fuseseră împreună prima dată, ceva îl reţinuse. Dar în seara aceea Kate avea nevoie să ştie că el îi putea da totul. Că acolo, în acea încăpere străjuită de armuri, el avea să îşi dea deoparte toate scuturile. Ea voia... voia ceva ce suna păgân şi sălbatic. Să îi ţină inima – inima lui pulsândă, inima lui cea caldă, pură şi bună, în mâinile ei.

El îşi coborî capul, adulmecându-i gâtul şi strecurându-şi limba între sânii ei.

— Nu te opri, îl imploră ea.

Nu era înţelept să îi ceară aşa ceva. El se opri şi îşi înălţă capul.

— Ar trebui să ne întoarcem.

— Nu, insistă ea, împingându-şi corpul mai aproape de al lui. Nu încă. Te rog.

Propria neruşinare o şocă chiar şi pe ea. El îi spusese nişte cuvinte atât de frumoase, dar ea avea nevoie să simtă puterea şi hotărârea din spatele lor.

— Te doresc atât de tare, Samuel! Vreau să faci dragoste cu mine.

După ce se gândi o clipă, el îşi puse mâna pe obrazul ei. Îi ridică faţa pentru a-i primi sărutul.

— Pot face asta.

O sărută dulce, prima dată.

Era toată tandreţea care îi rămăsese. Cel de-al doilea sărut fu adânc, răscolitor, deplin şi sălbatic. Limbile lor se duelau ca şi cum se luptau pentru a se apropia.

În timp ce Thorne îi explora gura, o aşează pe spate pe covorul roşu, catifelat, şi îşi strecură mâna pe sub rochia ei. Erau pe podea, în mijlocul camerei medievale a lui Sir Lewis, în timp ce un bal avea loc câţiva paşi mai încolo.

Un bărbat înţelept s-ar fi grăbit, sau s-ar fi oprit de tot. Dar el voia să facă totul pe îndelete. Aceasta nu era o întâlnire grăbită şi scandaloasă.

Făceau dragoste.

În timp ce îi ridica rochia de mătase albastră, avu grijă să îi aranjeze faldurile pentru a nu se şifona mai mult decât era necesar. Îi strânse, metodic, juponul, dezgolindu-i picioarele.

Ce bine! Nu purta lenjerie intimă.

Nu ar fi fost nevoie să îi dea jos ciorapii, dar nu rezistă. Jartierele, cu panglicile lor legate ordonat, îl tentau.

Le desfăcu folosindu-şi dinţii. După ce rulă un ciorap de mătase pe coapsa fină şi fermă, apoi pe gamba bine făcută, se mâhni atunci când ajunse la degete. Apoi se învioră realizând că putea repeta experienţa cu celălalt picior.

De îndată ce îl dezgoli şi pe cel de-al doilea, o sărută uşor pe talpă. Îşi făcu drum în sus, ignorându-i micile spasme şi proteste în timp ce îi lingea interiorul genunchiului sau partea interioară a coapsei. Trebuia să se răzbune pentru nişte gâdilături la care fusese şi el supus cândva.

Până când ajunse la despicătura sexului, ea deja se zbătea, dornică de sărutul lui. Faldurile rochiei străluceau în lumina palidă. Era foarte încântat să ştie că anticiparea avea acelaşi efect ca şi aplicarea. Îi răsplăti răbdarea cu o singură atingere leneşă şi voluptuoasă a limbii. Ea scânci, arcuindu-se şi cerând mai mult.

El se aşeză în capul oaselor, desfăcându-şi cu repeziciune nasturii pantalonilor, în timp ce se îmbăta la

privelişte a picioarelor ei albe, desfăcute, şi a triunghiului de cârlionţi ce îi păzeau sexul. Era ceva absolut excitant în acea imagine. De la talie în sus, era elegantă, perfectă. O lady. De la talie în jos, nu era nimic altceva decât pur şi simplu o femeie, naturală.

Şi îi aparţinea. În întregime.

Îşi eliberă mădularul, deja tare ca piatra şi pulsând.

Ea îşi îndoi un genunchi, desfăcându-se şi invitându-l.

Nu putea refuza.

Cu grijă, pentru a nu-i strica rochia, se aşeză între coapsele ei, la intrarea ei caldă şi umedă. Îşi spuse să intre încet, pentru a nu o răni.

Dar ea îşi ridică repede coapsele, iar el alunecă direct înăuntru.

„O, la naiba!”

Era strâmtă, da. Dar nu o durea, nici nu simţea tensiune înăuntru. Era perfectă, iar el intră adânc, scufundându-se până la capăt. Dulceaţa primitoare pe care o găsi acolo îl făcu să nu mai vrea să plece.

— Da, suspină ea.

El începu să împingă încet, ritmic – ştiind că aceea era o cursă mai uşor de câştigat la pas decât la galop. Folosindu-şi tot controlul de sine pe care îl mai avea, nu se grăbi, desfătându-se cu fiecare alunecare, cu fiecare centimetru mătăsos.

Sub el, ea gemea şi suspina, fiind tot mai aproape de orgasm.

Mult prea repede, Thorne simţi că se apropie de acea prăpastie periculoasă. Alunecând din ce în ce mai aproape de necunoscut. Dacă trecea de marginile ei, nu era sigur de ceea ce putea face.

Simţi panică în piept. Ar fi trebuit să se retragă. Ar fi trebuit să o protejeze.

Ea păru să simtă lupta lui. Îşi încolăci în jurul lui unul dintre picioarele lungi şi calde.

— Nu ieşi, spuse ea. Te vreau cu totul. Vreau tot ce ai să îmi oferi.

Cuvintele ei îl făcură să se mişte mai repede. Curând, fesele lui împingeau cu forţă, corpul lovindu-i-se de coapsele ei. Marginea aceea era aproape, iar el se îndrepta către ea – în bine sau în rău, era hotărât să nu ascundă nimic.

Ea ţipă şi se prinse de gâtul lui, arcuindu-şi spatele în agonia extazului. El îi simţi o muşcătura ascuţită pe ceafă. Nu erau unghiile ei, nu, ci inelul lui, pe degetul ei. O tăietură însoţită de extaz.

Nu putu rezista mult timp. Plăcerea crescu între picioarele lui şi la baza coloanei. Plăcerea îi curgea prin vene în timp ce împingea mai tare şi mai repede. Era disperat să ajungă mai aproape, mai adânc. Atât de adânc, acolo unde să fie în siguranţă.

Se forţă să îşi ţină ochii deschişi, atent la faţa ei, pe care o socotea o ancoră care să îl împiedice să se abată de pe cale.

— Fir-ar să fie, Katie! Ţine-te de mine. Strâns.

Ea îl ţinu, în timp ce el ajunse la orgasm. Atunci se văzu aruncat în altă parte. Dar nu într-un loc al umbrelor, al fumului şi al exploziilor, ci găsi pe acel tărâm o privelişte cu piele luminoasă, cu buze perfect roz şi cu ochi atât de mari şi de adânci, încât păreau nişte mări de dragoste. El fu sigur că în acel spaţiu de graţie inimile aveau aripi. Intenţiona să se întoarcă acolo de cât mai multe ori.

Mai presus de orice, acea trăire era frumoasă. Atât de frumoasă, încât el putea plânge.

Nu ar fi plâns singur. În timp ce încetini şi se opri, câteva lacrimi străluceau pe obrazul ei. Nu se îngrijoră din cauza lor, doar le şterse cu un sărut.

— Şi eu te iubesc, spuse ea.

— Am spus? întrebă el ridicându-şi capul, uimit.

— Doar de câteva ori, răspunse ea zâmbind.

— O, atunci e bine, spuse el sărutând-o încă o dată. Am simţit-o atât de intens, de parcă ţi-aş fi spus-o de câteva sute de ori.

Ea îi mângâie părul şi îl lăsă să se odihnească preţ de câteva momente, cuibărit la pieptul ei. Dacă trebuia să fie un om dezechilibrat, scindat, inconştient de acţiunile sale, capabil din când în când să treacă dincolo de graniţa realităţii, pe teritorii străine – se bucura că măcar putea să dea dovadă, uneori, de bunătate şi de dragoste.

— Ar trebui să ne întoarcem, spuse el desprinzându-se din îmbrăţişarea ei. Ar trebui să vorbesc cu Drewe.

— Kate?

Vocea puternică, masculină, se auzea de pe coridor.

— Kate, eşti aici?

„La naiba, la naiba, la naiba!” Vorbind de lup...

Thorne nu intră în panică. Se ridică şi o ajută şi pe Kate să se ridice în picioare, cu câteva clipe înainte ca Drewe să intre în încăpere. În timp ce ea stătea în picioare, faldurile rochiei îi alunecară în chip firesc către podea. Nimeni nu ar fi ştiut ce se întâmplase pe sub ele cu câteva minute înainte.

— Suntem aici, Drewe, răspunse Thorne, încercând să pară nonşalant.

— Noi? întrebă Drewe, păşind în cameră.

Thorne încercă să îşi păstreze calmul în timp ce îşi încheia nasturii. Ştia că întunericul îl mai ascundea preţ de câteva clipe, până când ochii lui Drewe se obişnuiau cu lumina lumânărilor.

Încă o închizătoare...

Apoi nasturii hainei. Drewe era aproape la jumătatea drumului către ei.

„Încă un nasture. Gata.”

— Drewe, spuse Thorne înclinându-se. Te căutam.

Marchizul se uită la ei, prudent.

— Kate, ce se întâmplă?

— O, nimic. Nimic.

Protestele ei erau cam necredibile pentru gustul lui Thorne, iar Drewe era, în mod clar, suspicios. Dar Thorne era aproape sigur că reuşiseră să ascundă orice dovadă palpabilă.

Asta, până când privirea lui Drewe căzu pe o pereche de ciorapi de pe podea.

„La naiba!”

În întuneric, ochii lui sclipiră cu o furie cumplită.

— Ticălos ce eşti! strigă el, clocotind de furie. Te omor!

Capitolul 23

— Evan, opreşte-te! Opreşte-te! Kate îl apucă pe vărul ei de mânecă, trăgându-l deoparte. Nu face asta. Pot să îţi explic. Ne vom căsători.

— Te vei căsători? Faţa lui Evan se contractă. Cu el?

Thorne se apropie şi îşi puse o mână pe spatele ei.

— Am vrut să vin să vorbesc cu tine, Drewe. Am vrut să o cer în căsătorie aşa cum se cuvine, dar...

— Dar ce? Ai decis să te culci cu ea într-o cameră întunecată mai întâi? Nenorocitule!

Evan se întinse din nou către el, dar Kate sări între cei doi bărbaţi exact la timp.

— Staţi! strigă ea. Trebuie să vorbim. Toţi trei. Dar nu vom reuşi, dacă sărim unii la gâtul altora.

Puse câte o mână pe pieptul fiecăruia şi îi împinse în părţi opuse ale camerei.

— Acordaţi-mi câteva clipe.

— Prea bine, spuse Evan. Câteva clipe, adăugă el, lugubru.

Mai multe voci se auziră de pe coridorul întunecat.

— Kate? Evan? Este totul în ordine?

Harry, Lark şi mătuşa Marmoset se iviră la intrare, pe fundalul de lumină al coridorului celui lung.

— S-a luat o pauză de la dans, pentru cină. Speram să facem anunţul cât de curând, spuse Harry, uimită de furia din privirile celor doi bărbaţi şi de priveliştea rochiei şifonate a lui Kate. Dar se pare că sunteţi... ocupaţi. Caporale Thorne, ce surpriză!

— Noi ne vom întoarce în sala de bal, se oferi Lark.

— Am auzit că s-a adus acolo un bol cu punci proaspăt, adăugă mătuşa Marmoset.

— Nu, staţi, spuse Kate. Vă rog. Toate trei. Vă priveşte şi pe voi.

Îşi puse mâinile pe abdomen, ca atunci când cânta şi avea nevoie de sprijin pentru ca notele să îi iasă din gâtlej tare şi răspicat.

— Caporalul Thorne şi cu mine ne-am împăcat. Ne vom căsători.

Din partea cealaltă a camerei, Evan spuse, fierbând de furie:

— Kate, nu poţi să faci asta! Ai idee cine este acest bărbat? Să ştii că m-am interesat despre el. La început, când am venit în Spindle Cove.

— Te-ai interesat despre el?

— Da. Aveam în minte moştenirea ta. Şi cea a familiei. Am vrut să ştiu cu cine te căsătoreşti. Şi este al naibii de bine că am făcut acele investigaţii. Acest bărbat este un om care a fost condamnat. A petrecut ani în închisoare.

— Ştiu asta. Mi-a spus totul. A fost condamnat în tinereţe pentru braconaj, dar a fost eliberat pentru a se înrola.

— Unde a comis fapte şi mai mârşave.

— Ştiu şi asta. Dar apoi şi-a revenit şi a servit onorabil sub comanda lordului Rycliff, ani la rând. După cum am spus, mi-a povestit totul. Îmi pare rău că vorbesc atât de mult despre tine, zise ea întorcându-se către Thorne. Ai prefera să te aperi singur?

— Nu contează ce spun eu, răspunse Thorne. Lordul Drewe va vedea în mine ce va dori. Milord, nu îmi prea pasă ce crezi despre mine, atât timp cât Katie...

— Cum îndrăzneşti? Un val de roşeaţă apăru de sub lavaliera lui Evan şi urcă până către păr. Cum îndrăzneşti să vorbeşti despre ea într-o manieră atât de familiară? Pentru tine, ea este Lady Katherine!

— Poate vorbi despre mine aşa cum doreşte, spuse Kate, surprinsă de furia din vocea lui Evan. Suntem îndrăgostiţi. Ne vom căsători.

— Kate, nu ai auzit încă partea cea mai rea. Ştii de unde provine acest bărbat? Mama lui a fost prostituată într-un bordel dezgustător, de doi bani, din Sou...

— Din Southwark, termină Kate. Ştiu.

— Ţi-a spus asta?

— Nu, ştiu pentru că îmi amintesc. Pentru că şi eu am locuit acolo.

Doamnele tresăriră. Kate detesta să le şocheze aducând vorba despre asta în momentul şi în locul acela, dar putea un asemenea anunţ să fie mai puţin decât şocant?

— Aţi locuit împreună? Voi doi, în..., spuse Evan.

— Eram copii amândoi. Se pare că acolo a ajuns Elinor după ce a plecat de la Ambervale. A avut un nume nou, Ellie Rose, şi, da – mi-am petrecut primii patru ani din viaţă într-un bordel. Toate amintirile mele erau neclare până acum câteva zile, dar cu ajutorul lui Samuel le-am pus cap la cap.

— Minte, spuse Evan, uitându-se spre Samuel cu o privire nimicitoare. Te-a convins de ceva ce nu este adevărat.

— Îmi doresc, de dragul mamei mele, să nu fie adevărat. Dar îmi amintesc, Evan. Nu pot să îmi imaginez de ce a ajuns mama acolo. Poate că i-a fost mult prea teamă să ceară ajutor. Poate, ca fiică a unui fermier, nu s-a simţit demnă de îndatoririle unei lady. Din acel punct de vedere, Kate putea înţelege. Te rog, nu îţi face griji pentru familie, spuse ea apropiindu-se cu precauţie de vărul ei. Vom găsi o cale. Eu voi... îţi voi da totul înainte de nuntă. Toate proprietăţile, toţi banii.

— Pe naiba vei face asta, spuse Thorne. Moştenirea ta este dreptul tău din naştere, Katie. Ai crescut singură, cu nimic. Meriţi din plin să fii despăgubită. De asta am venit aici astă-seară. Nu te voi lăsa să renunţi la tot. Nu pentru mine, şi cu atât mai mult nu pentru un şarpe smiorcăit ca el.

— Iar eu nu voi lăsa un fost condamnat să distrugă ce a mai rămas din numele familiei mele, răspunse Evan. Dacă ţii vreun pic la ea, de ce o legi din nou de acel loc? Însoară-te cu ea, şi adevărul va ieşi la iveală. Toată Anglia o va şti drept fiica unui marchiz care a fost crescută într-un bordel.

— Nu îmi pasă, spuse Kate. Nu îmi pasă de bârfe şi nici lui Samuel nu îi pasă.

— Dar mie îmi pasă, spuse Evan. Nu am de ales decât să îmi pese. Pentru a nu distruge viitorul lui Lark, va trebui să întrerup orice legătură cu voi. Complet şi în public. Nu vor mai fi vizite sau baluri. Nu vor mai fi sărbători în familie de Paşte sau de Crăciun, spuse el cu vocea redusă la o şoaptă răguşită. Kate, vom fi forţaţi să te alungăm în stradă. Asta mă va distruge, fără îndoială. Dar o voi face, pentru a-mi proteja surorile.

Kate ştia că el ar fi făcut-o. Ar fi făcut orice pentru ele. I se strânse stomacul.

— Dar deja mi-ai spus că nu pot dispărea pur şi simplu. Chiar dacă nu mă voi căsători cu Samuel, voi fi subiectul bârfei generale. Nu văd cum se poate ascunde adevărul.

— Eu ştiu. Căsătoreşte-te cu mine, şi vom ascunde toată această poveste sordidă.

Samuel înjură:

— Ce naiba este asta? Nu se va căsători cu tine.

Evan îl ignoră şi vorbi direct cu Kate:

— Dacă ne căsătorim, nu vor fi necesare acte în instanţă. Tot ce este al tău va deveni al meu după lege de îndată ce ne căsătorim. Nici o proprietate nu va trebui să îşi schimbe proprietarul. Titlul Drewe şi averea Gramercy vor rămâne unite. Apoi vom putea evita toate întrebările curţii şi scandalul.

— Dar, Evan..., încercă ea să formuleze totul amabil. Noi doi nu ne iubim. Nu în felul acela.

— Dragoste! pufni Evan. Dragostea este ceva nespus de puternic şi de ameţitor, dar îţi voi spune, din trista mea experienţă, că nu poate echilibra pierderea averii, a reputaţiei şi a familiei. Cred că, dacă ar mai trăi, şi părinţii tăi ar fi de acord cu spusele mele.

Pentru prima dată, cuvintele lui Evan o amuţiră pe Kate.

Iar Evan îşi dădu seama de asta.

— Simon şi Elinor au fost îndrăgostiţi, spuse el cu glas scăzut. Dragoste pasională, disperată. Nu au respectat regulile societăţii şi nu au ascultat dorinţele familiilor, fiindcă au vrut să fie împreună cu orice preţ. Şi iată cum s-a terminat povestea lor.

— Nu s-a terminat încă, spuse Samuel. Dar îţi spun eu cum se va termina. Cu fiica lor recunoscută de drept ca Lady Katherine Gramercy, moştenitoare a proprietăţii şi a averii.

Evan i se adresă numai ei, cu voce monotonă şi puternică.

— Kate, gândeşte-te la familie!

Samuel o strânse mai tare de talie.

— Dacă este vreo pată pe numele de Gramercy, atunci fii un gentleman, Drewe, şi asumă-ţi. Tu, sau cineva din familia ta, aţi aruncat-o pe mama ei pe drumuri. Eu, condamnatul, am făcut tot ce am putut ca să o salvez de acolo, din bordel. Şi o voi proteja până la mormânt de-acum înainte. Dacă vreodată vei încerca să o faci de ruşine pentru ceva ce nu a putut controla, cu scopul de a-ţi menţine viaţa poleită şi confortabilă... vei răspunde în faţa mea, şi va fi sânge.

Evan făcu o săritură înainte, plin de furie.

— Încetaţi! ţipă Kate. Încetaţi, vă rog!

Ea nu ştia ce să facă sau să spună. Fiecare dintre cei doi înţelegea greşit intenţiile celuilalt şi stăruia în propria încăpăţânare. Nici unul dintre ei nu era interesat să fie rezonabil. Căutau o scuză să se urască unul pe celălalt, iar scuza o reprezenta chiar ea.

Un dezastru era pe cale să se producă.

Exista o singură modalitate de a termina această ceartă. Oricât o durea să anunţe vestea întregului grup, nu vedea o altă alternativă.

— Evan, spuse ea, nu mă pot căsători cu tine. Cu siguranţă că vei înţelege. M-am culcat cu Samuel. Trebuie să mă căsătoresc cu el.

— Nu. Nu trebuie să te căsătoreşti cu el, răspunse Evan după ce tăcu un timp ce părea o eternitate, auzindu-i-se doar respiraţia.

— Dar nu m-ai auzit? M-am...

— Trebuie să te căsătoreşti cu cineva, da. Îşi înălţă capul şi îi aruncă o privire ucigătoare lui Samuel. Acel cineva va fi decis la apus.

La unison, Harry, Lark şi mătuşa Marmoset oftară:

— O, Evan...

— Nu iar!

— Şase? Serios? Cinci era un număr impresionant, dar şase dueluri sunt o glumă proastă.

Evan potoli protestele cu o privire.

— Conform regulilor duelului, Thorne – presupun că nu eşti atât de familiar cu ele, nefiind un gentleman –, eu am iniţiat provocarea, astfel că alegerea armelor îţi aparţine.

Kate era înnebunită. Oare nu erau pistoalele alegerea tradiţională? Dar braţul drept al lui Samuel încă era slăbit de la veninul de viperă! Ţinta lui cu un pistol ar fi fost dezastruoasă. Nu ar fi avut nici o şansă.

— Ea a ales, spuse Samuel. Nu va fi nici un duel.

„O, slavă Cerului! Slavă Domnului!”

Evan păşea prin cameră, legănându-şi braţele.

— Ai dreptate, Thorne. Nu este necesar un duel.

Într-adevăr? Renunţa la idee atât de uşor? Lui Kate i se părea că acea turnură a lucrurilor părea prea bună ca să fie adevărată.

Era.

Evan se opri în faţa unei armuri şi scoase sabia din teaca pe care o ţine cavalerul inexistent.

— De ce să aşteptăm până dimineaţă când putem rezolva în această seară?

În gând, Kate îşi retrase mulţumirile şi le schimbă cu rugi disperate.

Evan cântări sabia în mâna dreaptă, testându-i balansul. Deşi sabia era, probabil, veche de secole, era bine întreţinută, şi lustruită de te puteai oglindi în ea.

— Te duce înapoi în era cavalerilor, nu-i aşa, Thorne? spuse Evan. În zilele în care unui bărbat îi păsa de reputaţia unei lady.

— Evan, nu fi ridicol. Tuturor de aici ne pasă de Kate, zise Harry.

— Nu vreau să se bată nimeni pentru mine, spuse Kate. Nu merită.

— Pe naiba nu merită! Samuel se întoarse către ea. Să nu spui niciodată că nu meriţi, Katie. Meriţi bătălii epice. Războaie întregi.

— Samuel..., spuse ea, simţind o împunsătură în inimă.

— Da, Elena din Troia?

Ea crezu că îl văzuse cum îi făcuse cu ochiul în timp ce se dădea înapoi, luând o sabie pe măsura celei a lui Evan.

După tot acel timp... el alesese exact un asemenea moment pentru a fi fermecător.

— Este în regulă, o consolă Lark trăgând-o deoparte. Va fi un pic de spectacol în scopul păstrării onoarei şi aparenţelor. Ştii cum sunt gentlemenii.

Nu conta cum erau gentlemenii. Samuel nu era un gentleman. Nu era genul de bărbat care să ia arma într-un spectacol dedicat onoarei. El avea să lupte.

Mai rău, orice lovitură primită l-ar fi putut trimite într-un alt loc – viziunea cu acel câmp de luptă întunecat, unde nu ştia nimic altceva decât să îşi asculte instinctul şi să supravieţuiască. Chiar dacă ar fi dorit să se retragă de pe

acel tărâm imaginar, era posibil ca, în toiul luptei, să nu reuşească.

Ea nu vedea nici un alt final decât unul nefericit – sângeros – pentru toată lumea implicată.

— Încetaţi! ţipă ea. Amândoi, vă rog! Evan, nu înţelegi. Samuel ţine la mine. A sacrificat totul pentru a mă scoate din locul acela îngrozitor.

— Ţi-a furat virtutea. Este un netrebnic.

Kate dori să îi spună că renunţase la ea de bunăvoie şi că ideea că virtutea unei femei era proprietatea unui bărbat care o putea fura de la alt bărbat venea tocmai din epoca medievală. Dar, judecând după scena din faţa ei, acuzaţiile în privinţa unui comportament medieval ar fi fost ignorate.

Bărbaţii mergeau în cerc, în centrul sălii, precum două animale sălbatice zbârlindu-se şi mârâind pentru a-şi ţine duşmanul la distanţă. Micul covor pe care păşeau, roşu ca sângele, nu reuşea, prin culoarea lui, să o liniştească pe Kate, nici să domolească setea de violenţă a bărbaţilor.

— Chiar vrei să faci asta, Thorne? întrebă Evan.

— Nu. Pentru că atunci când te voi ucide va fi trist pentru Katie şi mizerie pentru slujitorii lui Sir Lewis.

— Am petrecut patru ani practicând scrima la Oxford.

— Un joc de copii, îl luă în derâdere Samuel. Am petrecut o decadă luptând prin liniile inamice, folosind nimic altceva decât o baionetă.

„Sunt sigură că aşa ai făcut”, gândi Kate. „Dar asta, cu un braţ puternic, sănătos, nu cu o strânsoare slăbită de veninul unui şarpe.”

— Nu o voi abandona, spuse Samuel. Nu mă poţi convinge că eşti un om mai bun decât sunt eu.

— Foarte bine. Atunci, îmi voi lăsa spada să vorbească.

Kate se crispă în timp ce Evan porni la atac, dar Thorne pară bine lovitura. Se ciocniră de câteva ori în succesiuni rapide. Sunetul metalului pe metal o cutremura.

Dintr-odată, se îndepărtară şi se retraseră, amândoi respirând greu. Ritualul învârtitului în doi, animalic, începu din nou.

— Nu face asta, Samuel, îl rugă ea. Evan este doar disperat să îşi salveze familia. Este pasiunea lui. Îşi doreşte atât de mult să aibă grijă de familie, iar Lark să aibă...

— Nu este nimic nobil în asta, răspunse Samuel râzând amar. Nu vezi că a plănuit totul? Te-a manipulat să te căsătoreşti cu el încă de la început. De aceea nu te-a scăpat din ochi de când au venit cu toţii la Spindle Cove. Îi pasă, bineînţeles. Îi pasă de bani.

— Şi ţie, nu?

Evan se opri din învârtit şi îşi ridică sabia către Samuel.

— Acele ambiţii americane au dispărut destul de repede de îndată ce ai aflat de moştenirea ei. Îi vrei banii atât de mult, încât eşti dispus să îi târăşti numele prin noroi pentru a-i obţine.

— Noroiul în care tu ai lăsat-o! Ţinându-şi sabia îndreptată către pieptul lui Evan, Thorne se uită prin cameră, de la un Gramercy la altul. Nu voi crede niciodată că nimeni nu a ştiut de existenţa lui Katie. Că nu aţi putut să o găsiţi şi să o scutiţi de ani de degradare şi de mizerie. Fie sunteţi mincinoşi, fie proşti.

— Samuel, fii atent!

Evan profită de neatenţia oponentului său şi făcu o lovitură care îi prinse sabia lui Samuel şi i-o aruncă, prin aer, în cel mai întunecat colţ al camerei.

Dar înainte ca Evan să îi poată cere să se predea, Samuel se dădu înapoi şi îl lovi cu toată puterea pe Evan în încheietură. Evan ţipă de durere şi scăpă sabia.

În loc să o ridice, Samuel lovi arma cu piciorul, aruncând-o pentru a nu fi la îndemână.

— O, slavă Cerului, suspină Kate. Poate că acum se va termina.

— Nu îl cunoşti foarte bine pe fratele meu, spuse Harry clătinând din cap.

Evan se întoarse spre următoarea armură din şir. Aceasta nu avea o sabie, ci un scut şi o suliţă lungă, subţire. Smulse scutul şi suliţa de pe piedestal.

— Mereu mi-am dorit să încerc asta.

De cealaltă parte a camerei, Thorne se întoarse către armura pereche şi făcu la fel.

De îndată ce fură înarmaţi similar, bărbaţii se duseră spre capătul camerei, ca şi cum se pregăteau pentru un turnir.

— Acum nu mai este nici o îndoială că eşti o lady, îi spuse Harriet lui Kate. Au organizat un întreg turnir pentru câştigarea dragostei tale.

— Este ridicol, spuse Kate. Târgul de vară s-a terminat cu săptămâni în urmă. Ce urmează, trasul cu arcul?

— Nu le mai da şi alte idei, şopti Lark.

— La trei, Thorne! strigă Evan ridicându-şi scutul cu mâna stângă şi balansându-şi suliţa cu dreapta.

Îşi înfipse bine picioarele în somptuosul covor roşu.

— Trei... doi...

— Nu! Kate îşi luă ciorapii de pe podea şi se năpăstui în centrul camerei, fluturându-i ca pe două steaguri albe, de capitulare. Opriţi-vă!

Bărbaţii se opriră.

Totul se opri. Dintr-odată, camera fu cuprinsă de o linişte totală, nefirească. Pentru că se auzea muzică din sala de bal. Nu muzica orchestrei. Doar sunete blânde de pian şi o voce cunoscută, care cânta.

— O, suspină Kate, recunoscând vocea. Este domnişoara Elliott. În cele din urmă, draga de ea, curajoasa, cântă pentru prietenii ei!

— Mozart, spuse Evan, recunoscând aria. Excelentă alegere, Kate. I se potriveşte foarte bine vocii ei. Mergi des la operă, Thorne?

— Nu, răspunse Samuel, încordat.

Fără a-şi lua ochii de la adversar, Evan vorbi cu Kate:

— Vezi? Eu voi fi un soţ bun pentru tine. Îţi pot oferi nu numai protecţia de care ai nevoie, dar şi compania pe care o meriţi. Vorbim de politică şi de poezie, cântăm duete nemaipomenite. Îşi mişcă suliţa către Thorne. Poate că el ţi-ar face sângele să clocotească de dorinţe interzise, dar nu îţi poate oferi ceea ce îţi ofer eu.

Kate îşi întoarse privirea către Samuel, îngrijorată. Ştia că ceea ce spunea Evan îi atingea cele mai adânci sentimente legate de presupusa lui lipsă de merite.

— Ce anume ai putea să îi oferi? întrebă Evan în timp ce vocea domnişoarei Elliott se ridica în tonuri de operă. Nu ai clasă. Nu ai educaţie. Nu ai nici măcar o meserie onorabilă. Nu îi poţi oferi o casă demnă de o lady.

— Ştiu.

Expresia lui Samuel se împietri şi deveni impenetrabilă.

— Eşti sub nivelul ei, spuse Evan, în orice mod posibil.

— Ştiu şi asta.

„Nu are dreptate!” ţipă Kate în mintea ei. „Să nu crezi niciodată asta!”

— Atunci, cum îndrăzneşti să o ceri în căsătorie? rânji Evan.

— Pentru că o iubesc, răspunse Samuel cu glas scăzut. Am mai multă dragoste şi devotament de oferit acestei femei decât este aur în Anglia. Şi am bunul-simţ să nu pălăvrăgesc în timp ce eleva ei cântă.

Făcu un gest ameninţător cu lancea.

— Taci sau te străpung!

După asta, toate sufletele din încăpere amuţiră şi încremeniră, până când domnişoara Elliott cântă ultima ei notă suavă. Inima lui Kate se umplu de mândrie pentru eleva ei şi de fericire pentru prietena ei.

Iar acum spera din tot sufletul ca Evan şi Samuel să se împace.

— Mulţumesc, le spuse ea celor doi bărbaţi, plimbându-şi privirea de la un capăt al încăperii la celălalt. Ştiu că înţelegeţi ce a însemnat asta pentru mine. Cât de mult a muncit domnişoara Elliott.

Îşi lăsă braţele să îi cadă pe lângă corp şi se retrase la marginea camerei, lăsându-i să se privească unul pe celălalt. Cu siguranţă că acum înţeleseseră, lăsând la o parte diferendele lor ca bărbaţi, că amândoi voiau ce era mai bun pentru ea.

— Acum, întrebă Kate, puteţi pune deoparte artefactele lui Sir Lewis şi să cădem de acord să discutăm problema precum oamenii raţionali?

Se părea că nu.

— Unu, spuse Evan.

Cei doi bărbaţi năvăliră unul spre celălalt şi se ciocniră, cu un zgomot puternic, în centrul încăperii. Impactul dintre suliţe şi scuturi îi făcu să sară înapoi, împinşi de recul. Nimeni nu fu rănit serios – ceea ce îi plăcu lui Kate, dar îi frustră în mod evident pe cei doi bărbaţi. Îşi aruncară suliţele deoparte.

Evan luă o toporişcă, dar, scoţând-o din rastel, nu îi aprecie corect greutatea. Arma cea îngrozitoare se lovi de podea, la câţiva milimetri depărtare de piciorul lui şi scufundându-se câţiva centimetri în parchet.

Lark, Harriet şi mătuşa Marmoset se puseră pe strigat:

— Opriţi-vă! Opriţi-vă amândoi! Este absurd!

Dar se pare că ei ajunseseră acum pe culmi şi mai înalte ale absurdităţii masculine, care parcă implorau să fie explorate. Amândoi se găseau undeva departe de logică sau de raţiune, într-o dimensiune în care sălăşluiau numai mândria masculină şi setea de sânge.

Thorne luă un drug de lemn din rastel. Era lung, cu greutăţi de lemn la fiecare capăt, montate cândva în scopul de a cauza lovituri care rupeau oasele.

În ceea ce îl privea pe Evan, acesta luă o stea a dimineţii – o bilă cu ţepi, ce atârna la capătul unui lanţ. Ridică acea ghioagă cu ambele mâini şi începu să învârtă proiectilul ameninţător în cercuri deasupra capului. Bila scotea un şuierat din ce în ce mai ameninţător pe măsură ce căpăta mai multă viteză.

Toată lumea se uita, încremenită. Priveliştea te lăsa înmărmurit – acel instrument al morţii învârtindu-se mai repede şi mai repede pe orbita sa ameţitoare.

Faţa lui Evan spunea că până şi el era îngrijorat de ceea ce descătuşase – şi nu ştia cum să mai controleze sau să oprească acea bilă. Îi aruncă lui Kate o privire derutată. Ochii lui păreau să spună: „Chiar eu am făcut asta? Să mă lupt cu logodnicul tău cu spade şi suliţe, iar apoi să ridic o măciucă medievală deasupra capului şi să încep să o învârt, inconştient, într-o cameră plină de oameni?”

„Da, Evan. Chiar asta ai făcut.”

Kate era bucuroasă că, în cele din urmă, Evan îşi venise în minţi cu privire la acea bătălie ridicolă.

Dar era prea târziu.

Când urma să dea drumul acelei chestii, ea avea să zboare repede şi puternic şi să distrugă orice întâlnea în cale pe traiectoria ei.

— Mă tem că nu o mai pot ţine foarte mult, spuse el pe un ton politicos, calm, aristocratic.

— Katie! urlă Samuel. La pământ!

Toate doamnele se supuseră, îndreptându-se spre colţurile încăperii şi ascunzându-se sub scaune. Kate se ascunse în spatele unuia dintre scuturi.

Thorne se poziţionă ca pavăză umană, ridicându-şi drugul cu ambele mâini şi ţinându-şi ochii pe ghioagă. Arăta ca un jucător de cricket, gata să lovească – şi în esenţă, asta era. Bărbat curajos şi neghiob!

— Samuel, te rog! Preia tu!

Cu un strigăt sălbatic, Evan dădu drumul ghioagei. Kate se ascunse instinctiv, neputând să mai privească.

Auzi şi simţi lovitura îngrozitoare. Impactul iniţial scoase un sunet ascuţit şi vibrant, apoi aproape muzical, sporit de trosnetul sticlei sparte.

Bila se izbise, probabil, de o fereastră, şi îşi purtase în grădină ţepii însetaţi de sânge. Kate nu ştia ce soartă ar fi avut vreun arici lovit de un asemenea proiectil, dar se pare că oamenii din încăpere avuseseră noroc şi nu fuseseră răniţi.

Atraşi de sunetul dezastrului, oaspeţii începură să vină, valuri-valuri, din sala de bal. Câţiva dintre ei duceau în mâini lămpi şi lumânări.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă lordul Rycliff.

Iată o întrebare bună! Trăgându-şi ceea ce părea a fi prima ei respiraţie din ultima oră, Kate ieşi de după scut şi evaluă scena.

Evan rămase în picioare, uitându-se la geamul spart. Îi curgea sânge pe frunte, de la o tăietură foarte fină. Altfel, nu părea rănit.

Cât despre Samuel...

O, nu! Cele mai mari temeri ale lui Kate se adeveriră. Nu era rănit fizic, dar mental... Pupilele îi erau dilatate, la fel ca şi nările. Nu era acolo. El căzuse în transa în care mai fusese şi atunci când avusese loc asediul pepenelui, dar acum exista o diferenţă importantă.

De data asta era înarmat.

Capitolul 24

În timp ce Kate îl privea îngrozită, Samuel strânse măciuca. O ţinea cu două mâini, de-a lungul pieptului, paralelă cu podeaua.

Un răcnet inuman îi ieşi de undeva din pântec, crescând în intensitate pe măsură ce îi străbătea pieptul şi urca spre gâtlej.

Urma să îl atace pe Evan. Iar Evan cel ameţit, neînarmat şi inconştient nu mai avea nici o şansă.

— Samuel, nu!

Kate sări să îl oprească, apucând măciuca aceea cu ambele mâini.

Îl privi în ochi, sperând ca el să o recunoască.

„Sunt eu! Vino înapoi!”

Ceva sclipi în ochii lui albaştri, rătăciţi – dar ea nu putu spune ce era acel ceva.

Urletul primitiv care se formase adânc în el, erupse. Cu un strigăt răguşit, ridică măciuca, legănând-o atât pe ea, cât şi pe Kate cu o forţă violentă, iar apoi aruncându-le pe peretele cel mai apropiat.

Câteva doamne ţipară.

Kate nu ar fi putut ţipa nici dacă ar fi vrut. Impactul îi luă tot aerul din plămâni. Pentru moment, simţi cum aluneca despărţită de propriul corp – privată de senzaţie,

de prezenţă. Nu simţea nici o durere – nu încă. Dar era sigură că durerea urma să vină. O lovitură atât de puternică trebuia să îi fi rupt ceva. Cel puţin câteva coaste.

Apoi, un aer ameţitor îi intră în plămâni. Vederea i se ascuţi. Putea respira din nou, liber. Durerea încă nu venea.

După un moment de reflecţie, înţelese de ce. O proiectase nu în perete, ci într-o nişă. Cum măciuca era mult mai lungă decât deschizătura nişei, bilele de la fiecare capăt preluaseră impactul. Kate nu era rănită.

Da, nu se alesese cu răni, dar era zdruncinată până în măduva oaselor.

Dacă ar fi fost aruncată cu câţiva centimetri mai încolo, măciuca i s-ar fi izbit cu întreaga ei forţă de cutia toracică – rănind-o, cu siguranţă.

Probabil, omorând-o. Dar chiar şi în cel mai întunecat, inconştient moment al său, Thorne o protejase de el însuşi.

O salvase. Acum trebuia să îi returneze favoarea.

Ignoră camera plină de curioşi. Ignoră măciuca ce o ţinea ţintuită în nişa strâmtă. Îşi ţinea privirea legată de a lui. El era departe, iar ea trebuia să îl readucă la realitate.

— Este în ordine, spuse Kate, vorbindu-i pe cel mai scăzut şi mai liniştitor ton de care era în stare. Samuel, sunt eu. Katie. Nu sunt rănită. Şi nici tu. Ai avut o neînţelegere cu lordul Drewe aici, la Summerfield. Dar acum s-a terminat. Totul s-a terminat. Nu mai este nici un pericol.

Văzu o sclipire de înţelegere în privirea lui. Thorne respiră adânc.

— Da, îl încurajă ea. Da, aşa. Vino înapoi. Înapoi la mine. Te iubesc.

Dacă ar fi putut să îl atingă, asta ar fi ajutat mult. Dar măciuca îi ţinea despărţiţi.

— Las-o în pace.

Evan apăru lângă Samuel, apăsând o sabie pe gâtul lui şi distrugând toate eforturile lui Kate din ultimele minute.

— Evan, nu! Te rog! Va fi şi mai rău!

— Pleacă naibii de lângă ea! urlă vărul ei la Thorne.

— Nu înţelegi, Evan. Nu m-a rănit. Nu m-ar răni niciodată.

Ea îşi ignoră vărul, iar apoi se concentră din nou la Thorne, uitându-se adânc în ochii lui.

— Samuel, trebuie să te întorci la mine. Acum. Am nevoie de tine aici.

Asta funcţionă.

Lui Thorne i se calmă respiraţia, iar revenirea la realitate îi netezi ridurile de pe frunte.

Privirea căpătă din nou focus – mai întâi pe faţa ei, apoi pe măciucă, apoi pe poziţia celor două în nişă.

— O, Doamne, bolborosi el.

Teama i se simţea în voce.

— Katie, ce ţi-am făcut?

— Nimic, îl asigură ea. Nu ai făcut decât să mă aperi. Sunt bine.

— Prostii, spuse Evan. Ai fi putut să o omori!

— Nu îl crede, spuse Kate. Ştiu adevărul. Nu m-ai rănit deloc. Nu m-ai răni niciodată.

Atunci apăru Bram, care apucă măciuca.

— Dă-te la o parte, Thorne. Lupta s-a terminat.

Samuel dădu din cap, încă ţinând arma strâns.

— Da. Totul s-a terminat.

— Nu spune asta, îl rugă Kate împingând băţul care o ţinea ţintuită.

Avea nevoie să îl atingă pe Thorne, să îl ţină strâns în braţe. Dacă ar fi putut să îşi petreacă braţele în jurul lui, l-ar fi făcut să se răzgândească.

Se pare că şi el ştia asta.

— Nu pot risca, şopti el, dând-o jos. Nu pot. Te iubesc prea mult. Am crezut că puteam fi bărbatul de care ai nevoie – un soţ potrivit pentru o lady –, dar…

Faţa i se încruntă în timp ce o privi, îndurerat, de sus până jos.

— Uită-te la asta. Nu mai aparţin acestei lumi. Dacă am aparţinut vreodată.

— Atunci, vom merge să găsim altă lume, spuse ea. Împreună. Aş renunţa la tot pentru tine.

El clătină din cap în semn de avertisment.

— Nu te pot lăsa să faci asta. Spui că viaţa în înalta societate nu contează, dar dacă te iau de aici… cu timpul, vei ajunge să mă urăşti. Mă voi urî eu. Familia înseamnă atât de mult pentru tine!

— Tu însemni mai mult.

— Drewe, spuse el, încă uitându-se în ochii lui Kate, cât de repede te poţi căsători cu ea?

— Mâine, răspunse Evan.

— Şi o vei proteja? Împotriva bârfelor, a scandalului? Împotriva celor care nu se vor purta frumos sau care vor încerca să o folosească pentru averea ei?

— Cu viaţa mea.

— Samuel, nu!

Kate se ţinu să nu plângă.

Thorne dădu din cap, încă uitându-se la ea.

— Atunci, fă-o. Voi pleca din Anglia imediat ce voi şti că s-a întâmplat. Imediat ce voi şti că ea este în siguranţă.

— Nu mă voi căsători cu el, ripostă Kate. Şi, Samuel, nu vei permite aşa ceva. Spui asta acum, dar vrei să te cred că mâine-dimineaţă vei sta pe bancă la biserica Sfânta Ursula şi te vei uita în timp ce eu merg la altar cu un alt bărbat.

Auzind asta, el ezită.

— Nu vei permite aşa ceva. Ştiu că nu vei permite.

Argumentul ei păru să aducă unele progrese.

Dar, din păcate, îl duse pe Thorne într-o direcţie greşită.

— Bram, zise el.

— Încă aici, răspunse lordul Rycliff.

— Atunci când ai fost împuşcat în genunchi, m-ai pus să jur, chiar acolo, pe câmpul de luptă, că nu aveam să îi las să îţi taie piciorul. Samuel vorbea cu o voce fermă, controlată. Indiferent de ceea ce ar fi spus chirurgii, indiferent că ai fi fost pe patul de moarte. Chiar dacă îţi pierdeai mintea, delirând. Am jurat să nu îi las să îl amputeze, şi nu i-am lăsat. Am stat lângă patul tău cu un pistol în mână, speriind pe oricine doar dintr-o privire. Atunci când m-au ameninţat să mă trimită în faţa Curţii Marţiale, chiar şi atunci când nu am mai fost de acord nici eu cu ceea ce jurasem să fac... mi-am respectat cuvântul.

— Aşa este. Îţi voi fi veşnic recunoscător, spuse Bram, întărindu-şi afirmaţia cu o înclinare din cap.

— Mă vei recompensa acum.

— Cum?

— Închide-mă în temniţa satului. În lanţuri, în seara aceasta. Şi indiferent de ce se întâmplă – chiar dacă urlu sau mă milogesc – dă-mi chiar acum cuvântul tău că nu mă eliberezi decât după ce Kate este măritată. Jură!

— Thorne, nu pot...

— Nu pune la îndoială rugămintea mea, spuse Thorne întorcându-se către el. Nu te uita la nimeni altcineva. Suntem doar noi doi, şi o datorie a ta. Doar fă ceea ce te rog, şi jură.

— Prea bine, se dădu bătut lordul Rycliff. Ai cuvântul meu. Acum o poţi elibera.

— Adu lanţurile mai întâi.

— Pentru numele Domnului, Samuel! pledă Kate din nou. Ce şanse sunt să fie pe-aici nişte lanţuri?

Uitase să ia în considerare faptul că în casa lui Sir Lewis existau chiar şanse foarte bune. Cineva aduse o pereche de cătuşe de fier, legate de un lanţ masiv.

Lord Rycliff descuie cătuşele şi le puse în jurul încheieturilor lui Thorne.

— Mulţumesc, şopti el, uitându-se adânc în ochii lui Kate. Pentru că te-ai aprins pentru mine, o dată. Asta a făcut să merite totul.

Kate ţipă şi îl lovi – nu că i-ar fi putut face mult rău cu picioarele goale.

— Nu te preface că situaţia este romantică, om neghiob şi încăpăţânat! Dacă nu te-aş iubi atât de mult, aş jura să te urăsc pentru totdeauna.

Drept răspuns, el o sărută pe frunte, ceea ce avu darul de a o enerva şi mai tare.

De îndată ce cătuşele fură încuiate, Thorne dădu drumul parului şi o eliberă.

Apoi plecă, în lanţuri.

— Nu voi permite să se întâmple aşa ceva!

Lark stătea în centrul salonului de la Queen’s Ruby, hotărâtă şi fermă cum nu o mai văzuse Kate niciodată.

— Kate, spuse ea, te iubesc nespus de mult, dar dacă azi încerci să te căsătoreşti cu fratele meu, mă voi ridica în mijlocul bisericii Sfânta Ursula şi voi obiecta.

— Puicuţă, o linişti Harry, nu este treaba ta. Evan şi Kate sunt adulţi. În afară de asta, vicarul ar lua în seamă obiecţiile tale numai dacă ar avea un fundament legal. Şi nu există nici unul.

— Există un impediment emoţional, argumentă Lark. Kate nu se poate căsători cu Evan. Este îndrăgostită de caporalul Thorne.

Kate închise ochii. Bineînţeles că era îndrăgostită de Thorne. Dacă nu ar fi fost complet şi pentru totdeauna

îndrăgostită de el, nu s-ar fi simţit atât de jalnic în acea dimineaţă în timp ce discuta posibilitatea de a se căsători cu un alt bărbat.

Îşi înălţă capul. Undeva în apropiere, Samuel era în lanţuri, închis precum un animal într-o cuşcă. Îşi petrecuse întreaga noapte în temniţă.

Ştia cât suferise în tinereţe în închisoare. Nu ar fi trebuit să mai fie închis niciodată, nici măcar pentru o noapte. Dorea cu disperare să îl vadă eliberat, iar el trebuia să fi ştiut că ea simţea asta. El se hotărâse să joace un rol de răscumpărător, iar preţul era căsătoria ei cu un alt bărbat.

Ce om încăpăţânat, imposibil! Şi să mai crezi în vorbele din popor, care spuneau că femeile erau sexul înclinat spre dramă?

— Mai mult, Evan nu se poate căsători cu Kate, continuă Lark. Cum rămâne cu Claire?

— Claire? repetă Harry. Draga mea porumbiţă, Claire este îngropată de câţiva ani.

— Dar a iubit-o cândva, asta e tot ce spun. S-ar putea îndrăgosti din nou.

— Să sperăm că nu, murmură Harry.

Cu obrajii arzători din pricina enervării, Lark îşi înfruntă sora.

— Serios vorbind, Harriet! Fratele nostru te-a apărat atunci când ai rupt trei logodne lipsite de iubire. Te-a susţinut în ataşamentul tău pentru Ames. Şi aşa îl răsplăteşti? Încurajându-l să se căsătorească de convenienţă şi sperând să nu mai iubească niciodată?

— Vai, vai, draga mea, spuse Harry, uimită, în timp ce asculta critica lui Lark. Creşti atât de repede! Bătu cu degetele în spătarul scaunului, apoi se ridică. Prea bine, voi obiecta şi eu.

— Sper ca obiecţiile voastre să nu fie necesare. Kate îl luă în poală pe Badger. Nu am nici o intenţie să mă

căsătoresc cu Evan, dacă reuşim să evităm ca voi să pierdeţi averea. Trebuie să existe o altă cale.

Dar chiar atunci când rosti acele cuvinte, Kate se îndoi de ele. Ce altă cale putea fi? Se gândise la acea dilemă întreaga noapte. Epuizase toate exerciţiile de logică, de imaginaţie şi de disperare, şi tot nu găsise nici o soluţie.

— Eu şi Harry am încercat să îl rugăm pe Evan, spuse Lark. Dacă şi-ar retrage propunerea făcută lui Kate, Caporalul Thorne ar trebui să renunţe. Dar şi Evan e de neclintit.

— Se simte prea vinovat, îi spuse Harry lui Kate. Este hotărât să îţi ofere viaţa pe care meriţi să o ai.

— Dar deja mi-aţi oferit atât de mult, răspunse ea. M-aţi căutat şi m-aţi primit cu braţele deschise, chiar dacă ştiaţi că viaţa urma să vi se schimbe în moduri cu totul imprevizibile. Bunătatea voastră şi încrederea pe care aţi avut-o în mine au fost remarcabile, iar eu... vă iubesc pe toţi pentru asta.

— O, draga mea!

În celălalt capăt al camerei, mătuşa Marmoset îşi puse o mână pe piept.

— O, vai de mine şi de mine!

— Mătuşă Marmoset, ce s-a întâmplat? Te doare inima?

— Nu, nu. E vorba de conştiinţa mea!

Bătrâna se uită la Kate cu ochi roşii, înlăcrimaţi.

— Trebuie să îţi spun adevărul. Este vina mea. Este numai vina mea că te-ai pierdut, dragă. Nu trebuie să te simţi îndatorată faţă de noi. Nu te-aş învinovăţi dacă ai lua toţi banii familiei şi ne-ai arunca în stradă.

Kate dădu din cap, extrem de derutată.

— Nu înţeleg. Să vă arunc în stradă? Nu aş face niciodată un asemenea lucru.

— Sunt sigură că nu este atât de rău, mătuşă Marmoset, zise Lark mângâind mâna mătuşii sale.

— Ba este. Este.

Bătrâna acceptă o batistă de la Harry.

— După ce a murit Simon şi tatăl vostru a moştenit titlul, am venit la Rock’s Fell. Sora mea avea nevoie de mine. Tu nu erai născută, Lark. Dar Harry – tu sigur că trebuie să îţi aminteşti acele vremuri. Cât de dificil a fost!

— A fost anul în care a început boala tatei, zise Harry clătinând din cap. Erau atât de mulţi doctori, venind şi plecând. Îmi amintesc că faţa mamei era mereu crispată.

— Viaţa voastră s-a schimbat atât de mult, atât de repede! O casă nouă, noi titluri, noi responsabilităţi! Am preluat conducerea gospodăriei. Supravegheam servitorii, mă ocupam de corespondenţă. Primeam orice oaspete acasă.

Făcu o pauză cu subînţeles. Aşa că eram acolo atunci când iubita lui Simon s-a întors, cu un copil în braţe. Şi am alungat-o.

„Ce?!”

La auzul acelor cuvinte, Kate avu senzaţia că era scufundată în apă. Aerul se simţi greu şi dens în jurul ei. Rece. Privirea i se înceţoşă şi îşi simţi bătăile inimii în urechi.

Nu putea respira.

— Ai alungat-o? se auzi vocea lui Lark de la distanţă, repetând. Mătuşă Marmoset, cum ai putut face un asemenea lucru?

Kate se chinui să iasă la suprafaţă, să asculte.

— Nici nu ai idee…, spuse mătuşa Marmoset. Strânse în mână batista lui Harry. Nu ai idee câţi şarlatani apar de nicăieri după moartea unui marchiz. În fiecare zi mai alungam pe cineva. Unii veneau să spună că Excelenţa Sa trebuia să le plătească salarii sau că avea datorii la jocurile de noroc, alţii spuneau că le promisese să le asigure traiul. Mai multe fete au apărut cu câte un copil în braţe.

Mincinoase, cu toatele. Când Elinor a venit şi a susţinut că ea şi Simon se căsătoriseră... Nu am crezut-o. Un marchiz să se căsătorească cu fiica unui fermier? Absurd! Nu am bănuit niciodată, până în ziua în care am găsit registrul parohiei, că era posibil ca fata să fi spus adevărul.

Kate îşi duse degetele la pandantivul ce îi atârna la gât. Îşi trecu degetele peste piatra în formă de lacrimă, implorând netezimea lucioasă să îi liniştească emoţiile.

— Deci de aceea aveai pandantul? I l-ai luat. L-ai avut tot timpul.

Mătuşa Marmoset dădu din cap.

— L-a oferit ca parte a dovezii. Nu am văzut ce semnificaţie putea avea, era doar o bucată de piatră. Cu toate astea, l-am păstrat, pentru cazul în care ea s-ar fi întors. Dar nu s-a mai întors. Nu a mers niciodată la avocaţi. A dispărut.

— De ce nu ne-ai spus adevărul cu săptămâni în urmă? întrebă Lark în timp ce mergea prin cameră de colo până colo, chinuindu-se să îşi stăpânească emoţiile.

— Mi-a fost ruşine, spuse bătrâna. Şi ce am făcut a fost bun făcut. Nu am văzut ce bine ar fi rezultat din confesiunea mea. Cu toţii am fost de acord să facem ce este corect pentru Kate. Urma să o primim în familia noastră, să îi dăm ce i se cuvenea. Dar apoi, azi-noapte, când ne-au spus despre bordel...

Mătuşa Marmoset începu iar să plângă.

— O, a fost vina mea! Am fost atât de tăioasă cu fata aceea! Atunci când m-a întrebat unde ar fi putut să se ducă sau din ce să trăiască, i-am... i-am spus că nu avea să primească nici un ban de la noi, şi că ar fi trebuit să trăiască în felul în care o făcuse şi până atunci – ca o desfrânată ce era.

— O, nu, spuse Kate acoperindu-şi gura cu mâna. Nu ai făcut asta!

Kate se uită la mătuşa Marmoset, neştiind ce să spună sau să facă. În ultimele săptămâni, începuse să creadă despre bătrână că era... că era fiinţa cea mai apropiată de o mamă pe care avea să o cunoască vreodată. Iar acum afla că fusese izgonită chiar din vremea în care fusese doar un bebeluş.

Pentru un moment, se află din nou în salonul domnişoarei Paringham, bând ceai diluat şi încasând lovituri de baston.

„Nimeni nu te-a dorit atunci. Cine crezi că te va dori acum?”

— Îmi pare atât de rău! spuse mătuşa Marmoset. Ştiu că este posibil să nu mă poţi ierta, şi te voi înţelege dacă nu o vei face. Dar îmi eşti atât de dragă!

Suspină.

— Chiar îmi eşti. Te iubesc ca pe unul dintre copiii mei. Dacă aş fi ştiut că momentul meu de iritare a avut consecinţe atât de teribile...

— Nu ai ştiut, se surprinse Kate spunând. Nu aveai cum să ştii. Nu te condamn.

— Nu?

— Nu, zise ea, dând din cap cu sinceritate.

Cuvintele batjocoritoare ale domnişoarei Paringham din acea zi nu îi schimbaseră cursul vieţii. Se îndoi că puţinele momente de răutate ale mătuşii Marmoset ar fi fost de ajuns pentru a stabili întregul viitor al mamei ei. Pentru ca Elinor să ajungă atât de disperată, mai mult de o uşă trebuie să i se fi închis în faţă. Sau poate că ea nu dorise să trăiască după regulile altora. Kate nu avea cum să ştie.

— Ştii cum a răspuns în acea zi, când am alungat-o? o întrebă mătuşa Marmoset pe Kate, strângându-i mâna.

— Te rog, spune-mi. Vreau să ştiu totul, o rugă Kate.

— Şi-a ridicat bărbia, urându-mi o zi bună. Şi a plecat zâmbind. Şi-a păstrat demnitatea, chiar dacă eu mi-o

pierdusem pe a mea. Mâna scofâlcită a bătrânei strânse mâna lui Kate. Ai atât de mult din înfocarea mamei tale!

„Înfocarea mamei tale.”

În sfârşit, Kate avea un nume pentru acea flăcăruie ce îi încălzea sufletul. Chiar avea ceva din mama ei. Purtase acea înfocare cu ea în tot acel timp, şi era cu mult mai preţioasă decât amintirea feţei mamei sau un cântec pe care poate că aceasta i-l cântase cândva. Kate avea curajul să zâmbească în faţa cruzimii şi a indiferenţei – să îşi păstreze demnitatea atunci când nu mai avea nimic altceva. Acel foc interior era modul în care supravieţuise.

Iar acum avea să găsească un răspuns la acea situaţie, unul care să nu presupună căsătoria cu nimeni. Cu nimeni altcineva în afară de Samuel.

— Ar trebui să îi spunem asta lui Evan? întrebă ea. Poate că se va simţi mai puţin obligat să se însoare cu mine dacă ar şti asta.

— Mai puţin obligat? ţipă Harry. Cu siguranţă că îl cunoşti mai bine de atât, Kate. Dacă Evan află despre asta, ne va pune să îţi lustruim pantofii drept pedeapsă. O va îmbrăca pe Lark în ciliciu şi în cenuşă pentru debutul ei. Cu siguranţă că nu se va simţi mai puţin obligat faţă de tine.

Kate îşi muşca buza, ştiind că Harry avea dreptate.

Cu toate acestea, tot mai avea o ultimă sursă de speranţă. Susanna! Poate că Susanna avea să îl facă pe lordul Rycliff să vadă realitatea şi să îl elibereze pe Samuel din temniţă.

Chiar atunci, Susanna şi Minerva intrară pe uşa sufrageriei. Badger sări pe jos în timp ce Kate se ridică să le întâmpine.

— Mă tem că nu am veşti bune, spuse Susanna fără să piardă timp cu politeţuri.

— Bram nu poate fi convins? întrebă Kate, căzând din nou în scaunul ei. O, nu!

Susanna dădu din cap în semn că nu, atât de agitată, încât i se lăsară buclele.

— La ce bun este un cod de onoare, dacă nu respectă principiile bunului-simţ? Bram susţine că este legat prin jurământ să facă ceea ce i-a cerut Thorne, chiar dacă personal nu este de acord. Nu vrea să audă de nici un argument. Este cu totul îmbrobodit de mândrie, de frăţie şi de piciorul lui rănit. Îţi spun, de fiecare dată când este implicat acel picior, Bram ajunge să fie imun la logică. Dacă omul ăsta a avut vreodată vreun os sensibil în corpul lui, probabil că acela a fost genunchiul lui drept. Îmi pare rău. Am făcut tot ce am putut, încheie Susanna, aşezându-se lângă Kate.

— Ştiu.

— M-am gândit să îl rog pe Colin să îi vorbească, în ultimă instanţă. Dar m-am temut că asta s-ar putea întoarce împotriva noastră, adăugă Minerva.

— Îţi mulţumesc pentru gândul bun, spuse Kate, încercând să zâmbească.

— Cu siguranţă că, în câteva zile, unul dintre ei va putea fi convins zise Susanna. Asta nu poate să dureze o veşnicie.

Dar chiar dacă dura doar câteva zile, asta tot ar fi fost prea mult. Nimeni nu putea înţelege ce însemna pentru Samuel să fie închis. El era un om care îşi tatuase pe braţ ziua eliberării, trecând peste durerea îngrozitoare, pentru că ştia că era în pericol de a-şi pierde speranţa şi ultima urmă de umanitate. Acceptarea lanţurilor trebuia să fie o tortură pentru el.

— Vom găsi o altă cale, spuse Susanna. Se uită roată prin încăpere la Lark, la Harry, la mătuşa Marmoset, la Minerva... şi, într-un final, ajunsese la Kate.

— Aici suntem la Spindle Cove. Adică avem, în aceeaşi cameră, şase femei inteligente, cu imaginaţie şi cu tărie

de caracter. Nu vom fi împiedicate de câţiva bărbaţi nerealişti şi de jocurile lor prosteşti de-a armata.

— Aşa este, adăugă iute Minerva. Haideţi să analizăm toate alternativele.

— Nu pot fugi, spuse Kate, numărând pe degete. Căsătoria cu Evan nu intră în discuţie, ca şi căsătoria cu altcineva.

— Ştiu, spuse Lark. Kate, ai putea să te călugăreşti, în felul ăsta ţi se va interzice cu desăvârşire să te căsătoreşti.

— O femeie Gramercy, trimisă la mănăstire? Asta ar fi de o cruzime de neînchipuit – mai ales faţă de maica stareţă.

— Staţi o clipă. Poate că ar fi o idee să se mărite cu Evan pentru foarte scurt timp, iar apoi să dizolve sau să anuleze căsătoria, zise Harry ridicând un deget şi mijind din ochi.

— Nu pot face asta, spuse Kate. M-am gândit, dar vicarul mi-a spus că nu este uşor să obţii anularea căsătoriei. Şi în plus, nu ar fi onest.

Evan a fost atât de bun cu mine – nu l-aş putea minţi în faţă, rostind jurăminte pe care să nu am intenţia să le onorez.

— Susanna a avut o idee bună, spuse Minerva. Îşi potrivi ochelarii. În acest sat, ne învingem bărbaţii la propriul joc. Dacă vor să se joace de-a războiul, ne vom face propria armată de doamne. Ne vom lupta cu arcuri, pistoale, puşti – chiar şi cu catapultă, dacă Sir Lewis ne-o va împrumuta – şi vom înscena o evadare din închisoare cu mijloace care ţin de forţă.

— Draga mea, îmi place cum gândeşti, spuse mătuşa Marmoset, înviorându-se.

— Nu, nu, spuse Kate. Este cu siguranţă o idee... interesantă, Min. Dar nu putem. Sunt şanse prea mari ca

cineva să se rănească, iar ultimul lucru de care are nevoie Samuel este un alt asediu.

Felul neprevăzut în care reacţiona la explozii era chiar esenţa problemei.

— În plus, chiar dacă l-am scoate din temniţă, asta nu i-ar schimba părerea. Am ajunge doar la impasul în care am fost aseară.

Kate credea din toată inima că îşi putea construi, împreună cu Samuel, o viaţă fericită. Dar noaptea trecută, când el făcuse acel târg cu Evan, asta scosese la iveală dubiile lui Kate. O lăsase în grija altcuiva, la fel cum făcuse cu douăzeci de ani în urmă, la Margate. El se îndoia de propria valoare. Şi nu o crezuse atunci când ea îi spusese că ar fi renunţat la totul pentru el. Kate epuizase toate căile de convingere care presupuneau dialogul.

Şi mai era şi problema scandalului public. Ea nu putea adopta numele familiei, iar apoi să îl târască prin mocirla din Southwark. Chiar şi după destăinuirile mătuşii Marmoset, nu îi dorea aşa ceva nici unui Gramercy – şi nu dorea ca acel nor să îi umbrească vreodată căsnicia cu Samuel.

Cu un gest nervos, răsuci inelul pe deget, învârtind piatra roz astfel încât să surprindă sclipirile soarelui. Atât de frumos! Nici nu se gândea să nu îl mai poarte. Samuel îl alesese special pentru ea.

Piatra avea un foc interior. La fel ca şi ea.

— Ei bine, trebuie să facem ceva, spuse Minerva. Să scriem pamflete. Să facem greva foamei pe pajişte. Să nu mai purtăm corsete până când cineva va renunţa. Acesta este Spindle Cove. Doamne fereşte să ne conformăm regulilor! Ia uită-te la câinele tău! Chiar şi el este de acord cu mine.

Kate se uită la Badger, care rodea, fericit, un alt exemplar din Sfaturile înţelepte ale doamnei Worthington pentru tinerele domnişoare.

— Asta este numai vina ta, să ştii, şopti Kate în timp ce se aplecă şi îl scărpină după una dintre urechile pe jumătate pleoştite.

Dacă nu ar fi fost Badger, ea nu ar fi scos niciodată adevărul de la Samuel după ce acesta suferise de pe urma muşcăturii de viperă. Nu ar fi ajuns niciodată să îi cunoască latura blândă şi nu ar fi ajuns să îl iubească pentru asta. Iar pepenii ar fi avut o importanţă mult mai mică în viaţa ei.

În minte începu să i se contureze o idee. Poate... doar poate... Badger ar fi putut să fie cheia şi pentru acea problemă.

— Cred că ştiu ce să fac, spuse ea, din ce în ce mai bucuroasă în timp ce se uita în jur, prin încăpere, la familie şi prieteni. Dar voi avea nevoie de ajutor pentru a mă îmbrăca.

Capitolul 25

Deci asta era temniţa din Spindle Cove!

Thorne mereu se întrebase ce destinaţie avea acea clădire mică, amenajată pe pajiştea satului, nu departe de biserica Sfânta Ursula. Iniţial, crezuse că era un turn de apă pentru un izvor care secase de multă vreme. Apoi

cineva îi spusese că fusese un baptisteriu pentru vechea biserică.

Oricum, în prezent era temniţă.

Clădirea era mică, de piatră, fără ferestre. Trebuia să fi fost construită în aceeaşi perioadă cu castelul Rycliff – cu alte cuvine, în urmă cu foarte, foarte mult timp. Tavanul de lemn putrezise de mult. În schimb, o reţea de bare de fier ţinea prizonierii închişi, lăsând ca închisoarea să fie în acelaşi timp ventilată şi luminată de razele soarelui. Ici şi acolo, în crăpăturile zidului apăruseră bucăţi de muşchi şi tulpini de ferigă.

Precum toate lucrurile din acel sat, închisoarea era un pic prea ciudată şi fermecătoare. Dar era destul de eficientă. Singura crăpătură din zid era uşa de metal. Lucrată de Aaron Dawes, cu siguranţă, iar Thorne ştia că omul era un fierar priceput.

Încheieturile lui Thorne erau vârâte într-o pereche de cătuşe zdravene, unite de un lanţ luat din colecţia lui Sir Lewis. Cheia de la uşa celulei şi cea de la lanţ erau date în păstrare lui Bram, iar acesta îşi dăduse cuvântul de onoare să nu le dea nimănui.

Thorne era foarte bine închis.

Nu petrecuse o noapte uşoară. Stând încătuşat în întuneric... liniştea zgândărea creatura sălbatică din el. Dar lanţurile erau bune, iar pereţii, solizi. Chiar dacă înnebunea şi i s-ar fi zdruncinat hotărârea, nu putea ieşi cu forţa din celulă.

Ceea ce era bine, pentru că dacă evada din celulă, nu era uşor să treacă de gardieni.

— Spune-ţi-mi din nou cum de voi doi sunteţi paznicii închisorii satului, ceru el.

Finn şi Rufus Bright stăteau în afara uşii cu gratii a celulei, cu un pachet de cărţi de joc. Erau gemeni, având aproape şaisprezece ani, iar Thorne nu fusese de acord ca

ei doi să facă de pază, vreme de câteva ore pe zi, în turnul de sud-est al castelului Rycliff. Nu i-ar fi pus niciodată să păzească un infractor periculos.

— Era datoria tatălui nostru cel vrednic de dispreţ, spuse Rufus. A fost cândva responsabil cu patrularea în zonă, înainte de a trece de cealaltă parte a legii. A scos mai mulţi bani din furt, probabil.

— Odată ce a plecat, spuse Finn, îndatoririle lui au fost preluate de Errol, ca fiu mai mare.

— Iar Errol a plecat la Dover săptămâna asta.

Rufus amestecă bine cărţile şi le împărţi.

— Aşa că ne ai pe noi, norocosule.

Norocoşii de ei, voiau să spună tinerii. Având în vedere la ce instrucţie severă îi supusese Thorne, vreme de un an, pe tinerii din miliţia de la Spindle Cove, el îşi imagina cât de bucuroşi erau aceia doi să îl vadă la închisoare.

— Finn, Rufus! Sper că vă trataţi bine prizonierul, se auzi vocea lui Bram.

— Da, Lord Rycliff.

— Thorne?

Bram se uită prin uşa cu zăbrele. Nu eşti complet distrus, sper.

— Nici pe departe!

— Să nu crezi că asta nu mă costă. Soţiei mele nu îi place. Iar în cazul în care te întrebai, domnişoara Taylor – Lady Kate, presupun că ar trebui să îi spun acum – nu este nici ea încântată.

Thorne dădu din umeri, indiferent.

În cele din urmă, Kate avea să fie încântată. În timp, urma să vadă că aşa era cel mai bine. Drewe chiar putea să o facă fericită şi să aibă grijă de ea. Poate că purtarea de aseară a lui Kate fusese una curajoasă. Ea îi spusese că ar fi lăsat totul deoparte pentru a fi cu el – dar o ştia foarte bine, ea îşi dorise toată viaţa o familie, iar el nu îi putea

oferi nimic pentru a înlocui o familie. Iar după seara trecută ştia că nu era potrivit să fie soţul unei lady. Nu putea nici măcar să o protejeze.

— Deci, ce se întâmplă? întrebă Thorne. Cei doi miri au fost cununaţi de vicar?

— Nu sunt sigur, spuse Bram. Dar ea tocmai a intrat pe uşă la Queen's Ruby.

— Cum arată?

— Ca şi cum urmează să se căsătorească.

Un hău negru, fără fund, apăru în pieptul lui Thorne. Se gândi să se arunce în el.

— Se îndreaptă către biserică, spuse Bram. Toate domnişoarele de la pensiune o urmează. La fel şi familia Gramercy.

— Spune-mi ce poartă.

Bram îi aruncă o privire enervată.

— Ce ţi se pare că sunt eu? Ziaristul care scrie rubrica mondenă de la Prattler?

— Doar spune-mi!

— O rochie de culoarea fildeşului, cu două volane şi cu multă dantelă.

— Râde?

„Ce întrebare tâmpită!"

Zâmbetul ei nu vădea nimic din emoţiile lăuntrice. Katie a lui zâmbea cu mult curaj, chiar şi dacă s-ar fi îndreptat spre ghilotină.

— Părul ei, întrebă Thorne. Cum este aranjat părul ei?

— O, Doamne, omule! Am fost de acord să te închid, nu să îţi dau rapoarte de modă.

— Doar spune-mi.

— Are părul pieptănat în sus. Ştii cum şi-l aranjează doamnele... o grămadă de bucle sus, prinse cu panglici. Cineva i-a pus mici boboci printre bucle. Nu te obosi să mă întrebi ce fel de flori sunt alea. Nu ştiu.

— Nu contează, hârâi Thorne. Este suficient.

El o putea vedea cu ochii minţii. Plutind pe un nor de dantelă, cu mici stele de iasomie strălucind, prinse în păr. Atât de feminină şi de frumoasă! Dacă se străduise atât de mult să se gătească, înseamnă că aşteptase cu bucurie ziua nunţii, nu cu şovăială sau cu teamă.

Asta era bine, îşi spuse el. Cea mai bună rezolvare posibilă. Crezuse că multă vreme de atunci încolo ea urma să refuze să se mărite cu Drewe, doar de dragul de a fi încăpăţânată. Dar probabil că, după câteva ore de gândire, înţelesese înţelepciunea acelui aranjament matrimonial.

— Susanna este cu ea, spuse Bram. Mă duc să le întreb ce planuri au.

Neliniştit, Thorne începu să se plimbe prin mica încăpere. Îşi ridică şi îşi întinse mâinile, trăgând de zalele de fier. Fiecare instinct primar al lui ar fi vrut ca el să se elibereze. Se pregătise pentru asta. Exact de aceea îl făcuse pe Bram să îi promită că nu avea să îi dea drumul – pentru că, atunci când avea să se apropie momentul căsătoriei lui Kate, el ştia că numai dacă era încătuşat ar fi putut să fie oprit să se ducă după ea.

Cu siguranţă că, în mai puţin de o oră, totul avea să se termine. O chestiune de minute, poate. După ce începeau să sune clopotele bisericii, el avea să ştie că nunta se sfârşise.

Cu toate acestea, în loc de clopotele bisericii, Thorne auzi un sunet metalic în încuietoare. Ca răspuns, corpul lui strigă: „Pregăteşte-te să sari!”

Se întoarse cu spatele la uşă, strângând din pumni.

— Naiba să te ia, Bram! Ţi-am spus să nu deschizi uşa! Mi-ai dat cuvântul tău!

— Nu te eliberez, răspunse Bram. Am un prizonier nou, aşa că va trebui să împărţiţi celula.

— Un prizonier nou?

Thorne se uită ţintă la perete în timp ce se deschise uşa.

— Sunt primul prizonier pe care această temniţă l-a văzut în ani de zile. Iar acum suntem doi într-o singură dimineaţă? Care este acuzaţia?

— Posesia unei pacoste de animal, răspunse o voce melodioasă, caldă. Distrugerea proprietăţii.

„Nu!”

Cătuşele de fier parcă îşi dublară greutatea şi începură să îl apese drept pe inimă. Se întoarse.

Bineînţeles că era Katie.

Iat-o ajunsă în aceeaşi temniţă cu el. Iar Bram nu avea nici un viitor ca ziarist monden, deoarece povestea lui despre înfăţişarea ei era doar o palidă reflectare a realităţii. Un om ar fi putut la fel de bine să fie martorul trecerii pe cer a unei comete şi să o descrie ca fiind ceva asemănător cu un licurici.

Rochia ei era transparentă – inocentă şi revelatoare în acelaşi timp. Părul îi era prins în zeci de spirale şi ondulat în zeci de bucle, iar pielea ei ar fi putut face îngerii să plângă. Radia.

Un pic de foc îi strălucea pe deget.

Thorne se strădui să îşi înăbuşe explozia inoportună de speranţă. Sufletul nu trebuia să îi fie înveselit de prezenţa ei. Nu trebuia să dorească deloc ca ea să se afle acolo. Katie nu avea ce căuta în temniţă – nici măcar într-una ciudată şi fermecătoare.

— Ei bine...? Ea făcu o piruetă pentru ca el să o poată admira. Dorea, bineînţeles, să obţină aprobarea lui. Voiam să arăt cât mai bine la nunta mea.

— Nu ar trebui să fii aici, spuse el. La naiba, ce fel de joc s-a apucat să să joace Bram?

— Nu este un joc, din păcate. Sunt arestată.

— Pentru ce?

Ea scoase de sub braţ o carte neagră, groasă.

— Ai avut dreptate. Să îl las pe Badger să roadă cărţi a fost o neglijenţă îngrozitoare din partea mea. Ia uită-te ce a făcut mica bestie!

Thorne nu putea risca să se apropie şi mai mult de ea, dar întinse gâtul şi se uită la carte. Era veche, groasă, legată în piele... Literele de pe cotor, gravate cu lamele aurite, fuseseră distruse aproape în întregime, iar majoritatea paginilor erau rupte în fâşii.

— Doamne, oftă el în timp ce începea să îşi dea seama ce anume se întâmplase. Spune-mi că nu este ceea ce cred eu că este...

— Este registrul parohial al Bisericii Sfânta Maria a Martirilor, zise ea dând din cap ca să îşi întărească spusele.

— Nu cumva cel care...

— Cel care conţinea înregistrarea naşterii mele. Da. Precum şi înregistrarea căsătoriei părinţilor mei.

Thorne nu putea crede aşa ceva.

— I-ai permis lui Badger să facă una ca asta! Dinadins!

— Nu prea contează unde şi cum s-a întâmplat, nu-i aşa? Cert este că s-a întâmplat.

Îşi îndreptă umerii.

— Nu există nici o înregistrare scrisă despre o anume Katherine Adele Gramercy. Nu mai există.

Pentru moment, mintea lui Thorne fu confruntată cu gravitatea extremă a întâmplării pe care o descriau cuvintele ei. Bâjbâi, în marea vastă de nonsens, după un pic de raţiune sau de logică.

— Nu contează, spuse el. Distrugerea registrului nu poate să îţi schimbe identitatea. Eşti tot Lady Katherine Gramercy.

— O, ştiu cine sunt. Şi cei din familia Gramercy ştiu, de asemenea. Dar acest accident, spuse ea ridicând registrul

făcut ferfeniţă – face mai grea dovedirea identităţii mele. Evan spune că vom avea nevoie de mai mulţi martori înainte chiar de a ne putea apropia de tribunal. Va dura ani pentru a rezolva problema asta – mult după sezonul lui Lark, cred, şi după ce Evan va avea şansa să aranjeze finanţele şi să mă pregătească pentru moştenire.

— Deci spui...

— Spun că sunt liberă, pentru moment, să fac ce vreau. Se apropie încet de el. Spun că într-o zi voi lua numele de Gramercy, legal şi public. Dar între timp... sper să îl primesc pe al tău.

Vocea i se tăie de emoţie.

— Ţi-am spus că aş renunţa la tot, Samuel. Nu îmi pot imagina nici o viaţă fără tine în ea.

Thorne se uită la ea preţ de un moment. Apoi se duse la uşa celulei.

— Bram!

Zgudui zăbrelele.

— Bram, deschide uşa asta! Acum!

— Nici o şansă. Mi-am dat cuvântul, spuse Bram clătinând din cap.

— La naiba cu cuvântul tău!

— Înjură-mă cât vrei. Scutură-ţi cuşca cât vrei. Mi-ai cerut asta. Mi-ai spus să te ţin în temniţă până când domnişoara Taylor va fi căsătorită.

— Ei bine, nu se poate căsători cât timp este închisă aici.

— Din contră, spuse ea. Cred că pot.

Se întoarse şi o văzu că se uita la el pe sub gene, în timp ce pe buze îi apărea un zâmbet timid.

— Nu. Nici să nu te gândeşti. Nu se va întâmpla.

— De ce nu?

— Pentru numele Domnului, nu mă voi căsători cu tine într-o temniţă!

— Ai prefera să o faci în biserică?

— Nu.

El mârâi de frustrare.

Ea îşi ridică capul şi se uită la razele de soare care se cerneau prin reţeaua de bare de fier de deasupra. Cu vârful degetelor, atinse un pic de iederă ce atârna pe perete.

— Fiind vorba de o închisoare, cea de faţă este chiar una romantică. Acesta este pământ sfânt, aşa că nu văd nici un impediment din acest punct de vedere. Ni s-a citit anunţul de căsătorie acum câteva săptămâni. Sunt îmbrăcată pentru ocazie, iar tu încă porţi costumul tău cel nemaipomenit de elegant. Nu văd nici o oprelişte.

„Nu. Nu. Nu.”

Asta nu avea să se întâmple.

— Lord Rycliff, vrei, te rog, să trimiţi după vicar? întrebă ea.

— Nu! ordonă Thorne. Nu! Nu vreau să fac aşa ceva!

— M-am gândit că vei spune asta, zise Kate aşezându-se pe singura bancă din cameră – o simplă scândură de lemn. Foarte bine. Pot aştepta.

— Nu te aşeza pe aia, o îndemnă el. Nu în rochia pentru nuntă.

— Atunci, să rămân în picioare şi să îl chem pe vicar?

Cum el nu răspunse, ea îşi întinse picioarele înainte şi le încrucişă la glezne.

— Voi aştepta până când te vei răzgândi.

Thorne pufni. Deci aşa voia să joace asta! Un război al voinţei!

Ei bine, ea tocmai făcuse prima greşeală fatală în luptă – subestimarea oponentului.

Thorne se sprijini de perete – cât de departe putu, în mica încăpere rotundă.

— Nu mă poţi doborî, îi spuse el. Nu poţi rezista mai mult decât mine.

— Asta rămâne de văzut, nu-i aşa? Ea se uită în sus, la bucăţile de cer albastru. Nu plec nicăieri.

Kate se ţinu de cuvânt. Nu plecă nicăieri.

Nici el.

Bineînţeles, asta nu îi împiedică pe locuitorii din Spindle Cove să vină la ei. Pe parcursul zilei, se pare că fiecare bărbat, femeie şi copil din sat se uitară, pe rând, prin uşa cu zăbrele şi împărtăşiră cu cei doi prizonieri cuvinte de încurajare sau de înţelepciune.

Vicarul veni pentru a oferi sfaturi. Cei din familia Gramercy veniră ca să le ceară să înceteze. Evan le dădu binecuvântarea lui, în cazul în care Samuel o aştepta. Samuel spuse clar că nu o aştepta. Mătuşa Marmoset îi dădu lui Kate bomboane mentolate printre gratii.

Doamna Highwood trecu pe acolo pentru a aminti, într-o manieră foarte evidentă, că dacă lordul Drewe mai era interesat să se căsătorească în acea zi, Diana ei ar fi fost disponibilă.

La vremea cinei, familia Fosbury le aduse celor doi nişte mâncare. Kate îi oferi lui Thorne, cu vârfurile degetelor, o bucată de prăjitură, însă el o respinse cu o privire de gheaţă.

În schimb, o mâncă ea, făcând un spectacol din lingerea degetelor.

„Să nu crezi că îţi poţi ascunde acea licărire din ochi.”

El era încăpăţânat. După lupta de seara trecută, folosea tot ce avea la îndemână pentru a construi în jurul lui un ultim zid fortificat. Dar ea voia să i-l dărâme. Să fie a naibii dacă avea să îl lase să trăiască în acea închisoare rece şi fără sentimente pe care şi-o construise în suflet! Nu acum, când ea ştia câtă dragoste şi bunătate avea el de oferit.

În situaţia de faţă, Kate considera că ea nu făcea altceva decât să răsplătească o favoare. Cu mulţi ani înainte, el nu o lăsase în urmă. Conştiinţa nu îi dăduse voie să părăsească Sera fără ea. Nici ea nu avea de gând să plece din acea temniţă fără el.

Până seara, întreg satul de adună pe pajişte. Acea bătălie a voinţelor care avea loc între Kate şi Samuel se transformă într-un festival neprevăzut. Berea curgea gratis, datorită lui Bull and Blossom. Miliţia locală organiză un sondaj de opinie, punând pariuri cu privire la cât avea să dureze întemniţarea cuplului.

În timp ce soarele apunea, în faţa închisorii apăru Badger. După ce depuse în faţa uşii, drept dar, cadavrul unui şoarece proaspăt vânat la biserică, căţelul se aşează pe iarbă, cu capul pe labe, aşteptând vreme de ore întregi, până când luna începu să reverse dâre de lumină argintie.

— Gândeşte-te la câine, fredonă Kate. Uită-te la el. Ştii că nu va pleca. Va sta acolo toată noaptea. Afară, expus primejdiilor. Bietul căţel, va tremura de frig!

— Toată povestea asta a pornit de la faptul că el a ros registrul, spuse Thorne pe un ton dispreţuitor.

Ei bine, dacă grija pentru căţel nu îl mişca...

— Îmi este frig.

Ea tremură, pentru efect.

— Nu vii să stai lângă mine, sau mă vei lăsa şi pe mine să tremur de frig?

În cele din urmă, găsise argumentul care să îl pună în mişcare. Cu evidentă reţinere, Thorne veni şi se aşeză lângă ea pe banca mică şi solidă.

Kate îi apucă încheieturile prin cătuşele de fier încă legate una de cealaltă cu lanţul, iar apoi îşi trecu capul prin cercul format de braţele lui încătuşate, cuibărindu-se, în cele din urmă, la pieptul lui. El nu se împotrivi la toate

astea, iar ea stătea acum lipită de inima lui, ascultându-i bătăile ritmice şi puternice.

— Ar trebui să plecăm, murmură ea. Să ne întoarcem la Queen’s Ruby şi să dormim într-un pat cald.

— Un pat cald sună bine, într-adevăr. Dar numai dacă eşti tu în el. Voi aştepta să merg acasă împreună cu tine.

Îşi puse mâinile pe spatele ei, trăgând-o aproape, mângâind-o cu degetul mare pe coloană, în sus şi în jos.

— Nu voi pleca din acest loc fără tine, Samuel. Tu nu ai părăsit Sera fără mine.

— Asta a fost cu zeci de ani în urmă. Eram copii. Nu îmi datorezi nimic acum.

— Doar viaţa, sănătatea, fericirea şi toată dragostea din inima mea, spuse ea râzând ironic.

Îl cuprinse de talie şi se uită la el.

— Nu este vorba despre trecut, Samuel. Este vorba despre viitorul nostru. Nu îmi pot imagina fericirea fără tine.

— Katie, trebuie să ştii... eu îmi pot imagina să fiu fericit doar datorită ţie.

Ea simţi cum emoţia îi punea un nod în gât.

— Atunci, de ce mi te opui acum, după tot? Este vorba doar despre mândria ta, Samuel?

— Dacă mândria mea este un inconvenient, trebuie să ştii că orice fel de orgoliu am, asta este din cauza ta, spuse el aproape zâmbind.

Închise ochii şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Este numai vina ta.

Vocea lui era gâtuită de emoţie.

— Ai ascultat când am avut nevoie. Ai râs când am avut nevoie. Nu ai plecat, indiferent de cât m-am încruntat şi am răcnit. M-ai iubit orice a fost şi m-ai făcut să mă uit adânc în mine să găsesc puterea de a te iubi, la rându-mi. Dacă acum sunt un om, asta ţi-o datorez ţie.

Inima ei se umplu de bucurie.

— Dar asta nu este suficient. Eu nu sunt suficient. Dacă te-aş fi rănit azi-noapte? Dacă se întâmplă asta din nou?

— Nu m-ai rănit, stărui ea. Nu m-ai rănit niciodată. Chiar şi atunci când ai... alunecat în tumultul momentului, mereu ai revenit. Întotdeauna m-ai protejat.

— Dacă... Vocea i se stinse. Şi-o drese şi continuă: Vom avea copii. Îmi fac griji pentru copii.

— Nu trebuie să ne grăbim să întemeiem o familie, răspunse ea, strângându-l tare în braţe. Te-ai întors în Anglia de un an, după ce ai petrecut o decadă în campanie. Acordă-ţi timp să te vindeci. Nu trebuie să te izolezi în cine ştie ce sălbăticie. Întunericul va dispărea treptat, în cele din urmă. Când se va întâmpla, voi fi aici.

— Nu ar trebui să aştepţi. Meriţi pe cineva care nu este traumatizat, abrutizat, şi... El respiră adânc şi o strânse în braţe cu putere. Există bărbaţi mai buni decât mine, Katie.

— Vorbeşti serios? Eu n-am întâlnit nici unul.

În timp ce îi atinse buzele într-un sărut uşor, tandru, Kate putu gusta victoria. Bătălia era aproape câştigată.

Îi sărută barba ţepoasă pe de marginea bărbiei şi îi spuse cu voce abia şoptită:

— Ştii, am putea să ne începem luna de miere în mai puţin de o oră.

Se răsuci un pic în îmbrăţişare, lăsându-şi sânii să se frece de pieptul lui şi simţind în amândoi excitaţia produsă de senzaţia de frecare. El scoase un geamăt adânc.

— Ştii ce mi-a spus mătuşa Marmoset odată? spuse ea. Te-a comparat cu o bomboană mentolată. Tare şi foarte puternică la început, dar cu toată dulceaţa în centru. Trebuie să recunosc, am fost disperată să încerc un experiment. Îi aruncă o privire poznaşă. De câte ori crezi că aş putea să te ling înainte de a ceda?

Toţi muşchii lui se încordară.

Zâmbind, îşi vârî nasul în adâncitura gâtului lui şi îl linse, seducător, pe piele.

— O dată.

— Katie!

Cuvântul acela era o ameninţare uşoară, rostită pe un ton jos şi răguşit, care o făcu să se înfioare până în vârful degetelor.

Coborî cu gura la gulerul deschis al cămăşii, dând materialul la o parte. Mirosul familiar al pielii lui o excită adânc.

Unduindu-şi limba, îl sărută la baza gâtului.

— De două ori.

— Finn! strigă el cu o voce răsunătoare. Cheamă-l pe vicar!

— De două ori? întrebă ea, retrăgându-se, şocată. Asta este tot, serios? Nu ştiu dacă să fiu mândră sau dezamăgită.

Faţa lui Finn apăru la uşă.

— Dacă nu te deranjează, caporale, ai vrea să mai aştepţi jumătate de oră? Am pariat pe miezul nopţii.

— Da, mă deranjează. Adu-l pe vicar. Acum.

Kate zâmbi. Acela era viitorul ei soţ. Atunci când, în cele din urmă, se hotăra să facă ceva, ar fi fost bine ca nimeni să nu îi stea în cale. Slavă Domnului!

— Sper că bobocii din părul meu nu sunt prea ofiliţi, spuse ea zâmbindu-i lui Samuel prin întuneric.

— Sunt perfecţi. Ochii lui albaştri îi cercetară faţa. Eşti atât de frumoasă, Katie! Nu am cuvinte.

Ea nu avea nevoie de cuvinte. Ce femeie ar fi vrut să fie flatată, când putea să se bucure de o adoraţie atât de pură, de pasională? Mândria şi iubirea din privirea lui erau palpabile.

— Eşti insuportabil de frumos, ca totdeauna, spuse ea în timp ce îi mângâia bărbia. Nu aş fi putut visa o nuntă

mai perfectă. Toată familia şi toţi prietenii noştri sunt deja adunaţi afară. Cu câteva lumânări, această clădire ciudată poate fi transformată într-o capelă romantică. Dar crezi că lordul Rycliff îţi va scoate cătuşele înainte ca noi să ne rostim jurămintele? Am auzit că bărbaţii consideră căsătoria ca pe o încătuşare, dar cred că asta e o concepţie cam extremă.

— Extremă? Asta o spune femeia care m-a legat de pat!

Ea râse uşor, lăsându-şi capul să se odihnească pe pieptul lui.

El îşi aşează bărbia, pătrată şi grea, pe creştetul ei. În linişte, ea îl putea auzi gândindu-se, cumpănind. Atunci când vorbi din nou, vocea lui avu acel ton gânditor – unul pe care nu îl putea folosi decât dacă ea îşi întorcea privirea. Kate îşi ţinu faţa îngropată în mâneca lui, nevrând să strice vraja.

— Bram ar trebui să îmi lase cătuşele la mâini până după cununie, spuse el. Acesta este jurământul pe care l-a făcut şi pare potrivit, cumva. Pentru alţi bărbaţi, căsătoria poate fi o capcană sau o închisoare. Nu pentru mine, Katie. Nu pentru mine. O sărută pe creştetul capului. Când mă voi căsători cu tine, voi fi liber.

Epilog

Câţiva ani mai târziu.

— Liniște! Se aude calul lui pe alee!

Kate furişă o privire de după draperiile albastre, de catifea. Iată că venea, călărindu-şi armăsarul într-un galop iute, pe pietrişul alb.

El descălecă dintr-o singură mişcare agilă şi dădu frâiele unui servitor care aştepta. Prin luminile întârziate ale apusului, ea văzu liniile bine-cunoscute, puternice, ale feţei lui. Cu fiecare an care trecea, viaţa adâncea un pic mai mult acele linii, gravându-i frumuseţea precum ceva etern, permanent. Şi, de fiecare dată când îl privea după o despărţire, lui Kate încă îi tresărea inima în piept.

— A venit!

Cu o mână, îşi adună rochia de mătase, iar apoi se grăbi pe coridor, mergând lin, aşa cum se deprinsese. Nu se cădea ca o lady să alerge, dar o lady cu trei copii trebuia să înveţe să se mişte repede.

Dar nu era prima care să îl întâmpine la uşă. Badger, aşa bătrân cum era, se luă la întrecere cu ea până la intrarea în coridor, făcând zgomot cu ghearele pe podeaua placată cu travertin. Adulmecă cizmele stăpânului său, mirosind povestea călătoriei.

În timp ce îi privea pe cei doi prieteni reuniţi, Kate zâmbi.

— Văd că nu sunt prima care să te întâmpine acasă.

— Tu eşti cea mai drăguţă, spuse Samuel mângâindu-l pe Badger pe după ureche şi îndreptându-se de spate.

Adusese cu el înăuntru un miros de aer rece, tomnatic. Vântul cu miros de lemn se simţea în haina lui. O dezbrăcă, iar apoi îşi scoase mănuşile.

Kate le luă pe amândouă şi îl sărută pe obrazul îngheţat.

— Unde este Wiliams? întrebă el, căutându-l pe majordom cu privirea în zona intrării.

— O, este... în altă parte, răspunse Kate, muşcându-şi buza.

Ea se întoarse şi îşi făcu de lucru atârnând hainele, temându-se să se uite la el fiindcă se gândea că putea să devină suspicios în privinţa lipsei servitorilor.

El intenţiona să ia acea lipsă ca pe o oportunitate.

Mâinile lui îi cuprinseră talia. O trase înapoi, ţinând-o aproape de pieptul lui ferm. Cu buze reci din pricina contactului cu vântul îngheţat, o sărută pe gât, trimiţându-i fiori reci şi calzi pe şira spinării.

Pleoapele lui Kate fluturară din pricina abandonului senzual. Se sprijini de pieptul lui şi îşi lăsă capul să cadă într-o parte, oferindu-se pentru a fi sărutată mai mult. O, cât de dor îi fusese de el!

— Cum a fost la Wimbley Park? murmură ea.

— Un dezastru, răspunse el în timp ce o muşca uşor de claviculă.

— Iar s-a întâmplat ceva rău cu câmpurile din sud?

În timp ce îi sugea lobul urechii, el mârâi un răspuns afirmativ:

— Inundaţii până la gleznă.

— O, Doamne, suspină ea. Cum rămâne cu canalele de drenaj de anul trecut? Am crezut...

Cu o mişcare rapidă, o răsuci şi o întoarse cu faţa la el. Intensitatea privirii lui îi spuse lui Kate că acum nu mai aveau de ce să vorbească despre canalele de irigaţii.

— Katie!

O atrase într-un sărut adânc, pasional, care îi transmise tot ceea ce ar fi dorit o femeie să audă spus în cuvinte: „Te doresc”, „Am nevoie de tine”, „Te iubesc”, „M-am gândit numai la tine cât am fost despărţiţi”.

— Haide să mergem sus, o rugă el prinzându-i rochia cu mâna. A trecut o eternitate.

— Ultima oară am făcut asta marţi, spuse ea, râzând, în timp ce îl săruta.

— După cum am spus: o eternitate.

O luă pe sus, ca şi cum voia să o pună pe umăr şi să o ducă la prima saltea.

— Nu putem. Nu acum, îl opri ea, punându-şi mâinile pe pieptul lui.

El îi observă seriozitatea din privire. În timp ce o lăsă jos, fruntea i se încruntă de îngrijorare.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, doar... Ea înghiţi în sec. Te rog să nu te superi.

— Spune-mi! Acum, îi ceru el şi o luă de după umeri.

— Nu îţi face griji. Nimeni nu este bolnav şi nu sângerează. Încă. Şi nu este ceva ce pot explica. Trebuie să vezi singur.

Îl luă de mână şi îl conduse pe culoar. Mergeau încet. El arăta precum un om care se îndrepta spre propria înmormântare.

— Ştiu că nu îţi plac lucrurile astea, îşi ceru ea scuze în avans. Dar băieţii întreabă încă de vara trecută, iar apoi Bryony a prins ideea şi nu a mai vrut să renunţe.

Se opriră chiar înainte de intrarea în salon.

— Este prea linişte, observă el dintr-odată. Katie, nu îmi place asta.

— Nici măcar nu ştiu cum s-a întâmplat. Totul a scăpat de sub control, Dar te rog să ţii seama de faptul că au avut cele mai bune intenţii.

Cu o rugă în gând ca să îşi dea curaj, Kate deschise uşile duble.

Salonul erupse de zgomot şi culoare.

— Surpriză! se auzi un strigăt unanim, provenit de la vreo doisprezece dintre cei mai apropiaţi prieteni, vecini, rude şi servitori.

— Este o petrecere, spuse ea. Pentru tine.

— La naiba!

Kate se făcu mică văzându-l cum cerceta din priviri camera plină ochi de oameni. Ea invitase toţi proprietarii terenurilor din apropiere şi cât de mulţi prieteni reuşise să ademenească la Ambervale. Lord Rycliff şi Lord Payne îşi aduseseră familiile. Calista şi Parker erau acolo, şi Harry şi Ames. Ca întotdeauna, Evan îl salută pe Samuel cu o călduroasă strângere de mână. De mult erau prieteni apropiaţi.

— Copiii au vrut să îţi sărbătorească ziua de naştere, şopti ea, făcând semn cu mâna în direcţia mătuşii Marmoset. Vara trecută au întrebat de ce nu o sărbătorim niciodată, şi nu am ştiut ce să spun. Am inventat o dată pe loc, pentru că am crezut că aveau să uite. Dar nu au uitat. Sunt încăpăţânaţi, ca tatăl lor.

— Sunt isteţi, spuse el. Iar asta este în întregime vina ta.

Copiii aşteptau în mijlocul camerei. Toţi trei erau plini de satisfacţie, ştiind că reuşiseră să îşi năucească formidabilul tată.

Bryony Claire, în vârstă de aproape opt ani.

Brent Christopher, cu câţiva ani mai mic.

Cel mai mic, Benjamin Charles, traversă camera şi se agăţă de cizmele tatălui său.

Le dăduseră tuturor iniţialele B.C. La primul copil, ea îl convinsese pe Samuel să procedeze aşa. El propusese ca micuţul ce trebuia să se nască să fie „Simon” sau „Elinor”, în memoria părinţilor ei, dar ea voia cu disperare să dea o altă semnificaţie cuvintelor tatuate pe pielea lui.

Acum nu exista nimic în el legat de Caracter Rău. Dacă existase vreodată. Numai Tată Iubitor, Angajator Corect, Prieten Loial... şi Soţ Iubitor. În acea încăpere plină nu exista un suflet care să nu îl admire.

Dar Kate nu credea că altcineva îl putea iubi mai mult decât o făcea ea.

Îşi puse o mână pe pântec. Dacă suspiciunile legate de ultimele săptămâni, în care se simţise rău, se adevereau, în curând ar fi trebuit să înceapă să îşi stoarcă mintea pentru un alt set de nume. Pe cât de viril părea să fie Samuel, ea spera să se oprească înainte să fie nevoiţi să folosească „Bathsheba Cabbagewort”.

Kate îi surprinse privirea, iar sprâncenele lui se arcuiră şi formară un singur arc, dojenitor. Dar ea dezvoltase un talent din a descifra schimbările subtile ale expresiei lui împietrite, iar acum putea spune că nu era nervos.

Îl luă pe micuţul Benjamin şi îl puse pe umeri.

— Vino să-ţi vezi tortul!

Bryony îl trase de mânecă şi îl duse în faţa unei mese mari, pline cu răcoritoare. În centru se afla un tort cu formă neregulată.

— Bryony l-a decorat.

— Înăuntru are caise. O să-ţi cântăm mai târziu. Mama ne-a învăţat un cântec nou, spuse Bryony şi se ridică pe vârfuri, mândră.

Se răsuci în faţă şi în spate, învârtind fustele noii ei rochii.

— Îţi place petrecerea ta, Papa? îşi întrebă ea tatăl.

— Nu, nu îmi place.

Kate îi aruncă o privire rugătoare. Lui Samuel nu îi păsa de agitaţie – cu atât mai puţin de tort –, dar ea spera că putea rezista o seară.

— O ador. Şi te ador şi pe tine, zise el luând în căuşul palmei sale mari bărbia fiicei lui şi ridicând-o către el.